

Gặp em dưới mưa xuân

Contents

Gặp em dưới mưa xuân	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04 - 05	12
5. Chương 06 - 07	18
6. Chương 08 - 09	24
7. Chương 10 - 11	31
8. Chương 12	37
9. Chương 13	42
10. Chương 14	48
11. Chương 15	51
12. Chương 16	57
13. Chương 17	63
14. Chương 18	67
15. Chương 19	74
16. Chương 20	78
17. Chương 21	82
18. Chương 22	86
19. Chương 23	89
20. Chương 24	94
21. Chương 25	97
22. Chương 26 - 27	103
23. Chương 28	110
24. Chương 29	114
25. Chương 30	119
26. Chương 31	124
27. Chương 32	131
28. Chương 33	134
29. Chương 34 - 35 (hết)	139

Gặp em dưới mưa xuân

Giới thiệu

Cô con gái út trong gia đình họ Phạm - Phạm Tiểu Đa luôn giữ vị trí đặc biệt ngay từ lúc sinh ra, từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-em-duoi-mua-xuan>

1. Chương 01

Chương 1

Cho dù năm anh trai và một chị gái có suy nghĩ gì thì vị trí của Phạm Tiểu Đa trong gia đình luôn rất đặc biệt, kể từ lúc sinh ra đã như vậy.

Từ lúc sinh ra cho tới năm hai mươi mốt tuổi, Phạm Tiểu Đa luôn rất thuận lợi. Đến lúc học đại học thì học đại học, đến lúc đi làm thì đi làm. Cũng giống như bao nhiêu người cùng tuổi khác, già từ trường đại học bước chân ra xã hội, cô mới thực sự bắt đầu cuộc sống.

Mọi người trong gia đình cảm thấy như thế rất tốt, một đứa bé oe oe cất tiếng khóc chào đời hôm nào cuối cùng cũng đã lớn lên một cách yên ổn. Còn nữa, sau khi đi làm có thể độc lập về kinh tế, nhưng mọi người trong gia đình vẫn cảm thấy cần phải tính tới bước tiếp theo cho cuộc đời của cô, đó là tìm một người bạn trai.

Hai ông bà Phạm tình cảm rất yêu thương gắn bó, sau khi về hưu, cả năm không hỏi han gì đến việc nhà mà cứ đi du lịch khắp mọi miền tổ quốc. Một hôm, hai ông bà tới Lệ Giang, thấy dòng suối róc rách chảy trước cửa mọi nhà, chợt nhớ đến đường phố mà hồi nhỏ họ đã sống. Bà Phạm nhìn những quán rượu lớn nhỏ cổ kính và những tiệm cà phê xinh xắn, bèn nảy ra ý định sẽ mở một cửa hàng như vậy. Ông Phạm thì cảm thấy phong cảnh của Lệ Giang rất đẹp, người đến du lịch đông tấp nập, chuyện trò rôm rả, thân thiết chẳng khác gì hàng xóm.

Thế là hai ông bà mở một quán cà phê ở Lệ Giang. Khách không đông lắm nhưng cũng không ít. Hằng ngày, du khách từ muôn phương uống cà phê do bà Phạm pha, ăn bánh do bà làm, tấm tắc ngợi khen, còn ông Phạm thì nhiệt tình đón tiếp, thêm vào mấy câu hài hước. Những người hay đến lâu dần thành quen cũng gọi ông bà là bố Phạm - mẹ Phạm, đến cả những người không quen khi tới quán nghe thấy thế cũng gọi theo như vậy.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Những tình cảm thân thiết ấy khiến hai ông bà thích thú cười tít mắt, cảm thấy so với cuộc sống ở thành phố A ngày ngày ở nhà trông chờ con cháu về ăn cơm thú vị hơn rất nhiều, vì vậy ông bà quyết định ở lại Lệ Giang.

Hai ông bà không ở nhà, nên mọi chuyện trong gia đình đều do anh Cả và chị Hai trong nhà họ Phạm lo liệu. Họ suốt ngày đem “thánh chỉ” của bố mẹ ra để lo lắng cho tương lai của Tiểu Đa.

Nói đến đây, có lẽ cần phải nhắc đến các thành viên trong gia đình ông bà Phạm. Ông Phạm rất nỗ lực, bà Phạm cũng không chịu thua kém. Trong khoảng thời gian từ thập niên sáu mươi đến thập niên bảy mươi, hai ông bà đã hoàn thành hai lần kế hoạch năm năm, đẻ liền một mạch sáu đứa con, năm trai, một gái.

Người con cả Phạm Triết Thiên, từ năm tám tuổi đã trở thành một ông Phạm thứ hai, mở trường mắt nhìn từng đứa trẻ đỏ hồng lần lượt làm chật góc nhà, rồi đứa nào đứa nấy đều kéo vạt áo gọi anh ngay từ khi biết nói, điều đó đã khiến cho Phạm Triết Thiên lập tức hiểu được hàm nghĩa chân thực của câu “anh cả như cha” lúc mới tám tuổi.

Người con thứ hai là Phạm Triết Cầm, ít hơn anh cả Phạm Triết Thiên hai tuổi, khi lên tám cô đã gánh vác một phần trách nhiệm của mẹ, cùng với anh Cả đảm đương công việc trong nhà.

Tiếp theo đó là sự ra đời của bốn người con, ông Phạm đành phải thực hiện kiểu quản lý quân sự, anh Cả và chị Hai tích cực đảm đương trách nhiệm của đội trưởng, sáng sớm hằng ngày đánh thức những đứa em ham ngủ, rồi xếp hàng xuống nhà bếp bê đồ ăn sáng. Anh Cả - chị Hai bê nồi cháo, bốn đứa em, hai đứa bê bánh bao, hai đứa bê thức ăn, chia nhau làm rất trật tự, đầu ra đẩy, tạo thành cảnh tượng của một nhà ăn ở đơn vị mà ông Phạm trực thuộc.

Các đồng nghiệp trong đơn vị của ông Phạm nhìn thấy thế đổ cả mắt: “Ông Phạm này, nhà anh đông con như thế, anh làm thế nào để chúng nghe lời vậy? Nhà tôi chỉ có hai đứa, ấy thế mà chúng cứ náo loạn lên, nhức hết cả đầu”.

Ông Phạm tự hào đáp: “Vì tôi có hai đứa con rất đảm đang, nên tôi không phải lo lắng gì cả”.

Đúng là ông bà Phạm ít phải lo lắng vì điều đó. Không giống như những nhà đông con khác suốt ngày cãi vã nhau, tranh giành đồ, làm cho bố mẹ đau đầu tới mức hối hận vì đã sinh ra những đồ quỷ phiền phức này.

Người con cả nhà ông Phạm thông minh, mưu lược, cô con gái thứ hai cẩn thận, chu đáo, hai anh em phối hợp với nhau rất ăn ý. Đến năm mười tuổi, có một lần hai ông bà Phạm đều phải đi công tác trong cả tháng trời, trước khi đi đưa cho người con lớn một trăm đồng để anh em ở nhà tiêu, đến khi ông bà về, người con thứ hai mang sổ ghi chép chi tiêu rất chi tiết ra đưa ẹ xem, còn đưa lại mẹ hơn hai mươi đồng. Kể từ lúc đó, quyền chi tiêu trong gia đình hoàn toàn được trao cho Phạm Triết Cầm.

Phạm Triết Thiên không chỉ là anh Cả trong gia đình, mà còn là người anh của cả bọn trẻ trong khu. Anh nói một là một, hai là hai, xử sự rất công bằng.

Có một lần, người con thứ ba là Phạm Triết Địa và người con thứ năm Phạm Triết Hòa cãi nhau vì một chuyện nhỏ. Phạm Triết Hòa đá anh một cái, Phạm Triết Địa tát em một cái, rồi cả hai cùng khóc toáng lên.

Anh Cả - Phạm Triết Thiên hỏi cậu em thứ năm: “Vì sao em khóc?”.

Phạm Triết Hòa đáp: “Anh Ba tát em làm em đau”.

Phạm Triết Thiên lại hỏi Phạm Triết Địa: “Vậy còn em, vì sao lại khóc?”.

Phạm Triết Địa sụt sịt: “Em Năm đá rất mạnh, đến giờ vẫn còn đau”.

Phạm Triết Thiên nghĩ một lúc, nói: “Thằng Năm, bây giờ em tát cho thằng Ba một cái, còn thằng Ba, em phải đứng yên, chờ khi thằng Năm đánh xong thì đá lại một cái, thằng Năm, em cố chịu nhé”.

Sau khi một người đá, một người tát xong, cả hai đều cảm thấy hả hê vì đã trả thù được đối phương và lại lập tức thân thiết như trước. Kể từ đó, hễ gặp những việc tương tự, Phạm Triết Thiên lại trở thành quan tòa, chưa có ai kêu ca, phản nản về cách phân xử của anh. Anh đã giữ vững ngôi vị trong nhà, có mặt anh, mấy đứa em không ai dám gây chuyện.

Có thể dấu lại được với Phạm Triết Thiên chỉ có Phạm Triết Cầm. Nếu không tính đến hai bố mẹ, lực lượng trong nhà chia ra làm hai thì phe của Phạm Triết Thiên có Phạm Triết Địa và Phạm Triết Hòa, phe của Phạm Triết Cầm có người em thứ tư và thứ sáu. Ba chọi ba, lực lượng coi như cân bằng, không bên nào động đến bên nào, mọi việc đều yên ổn.

Thời gian trôi đi như bay, chẳng mấy chốc Phạm Triết Thiên đã mười tám tuổi, Phạm Triết Cầm cũng trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, rực rỡ như hoa. Bốn người em, nhất loạt hơn kém nhau một tuổi: Phạm Triết Địa mười bốn, Phạm Triết Nhân mười ba, Phạm Triết Hòa mười hai, Phạm Triết Lạc mười một.

Ông bà Phạm lấy bốn từ Thiên, Địa, Nhân, Hòa đặt tên cho bốn đứa con trai, không ngờ lại có thêm một đứa con trai nữa, ông Phạm vui vẻ cười khà khà và nói: “Thế này vậy, đặt tên cho thằng thứ sáu là Lạc, kỳ lạc dung dung, dung dung hòa lạc[1]”.

[1] Kỳ lạc dung dung, dung dung hòa lạc: Mọi người sum họp, vui sướng biết bao.

Cứ tưởng rằng nhà ông bà Phạm không thêm người nữa, nào ngờ, bà Phạm vừa qua tuổi bốn mươi lại có bầu. Lúc đó, cuộc vận động sinh đẻ có kế hoạch vừa qua hai năm, cũng là khi vừa bước sang năm Tám mươi. Hai ông bà nhìn nhau, quyết định, cho dù bị bãi quan chịu tội cũng phải giữ lại “sau tám mươi”, nói theo cách nói của bà Phạm thì: Thời đại nào thì nhà mình cũng không để trống.

Thế là, bà Phạm tiếp tục sinh thêm một cô con gái nữa.

Ông Phạm rất vui: “Không ngờ bảo đao của tôi vẫn chưa già, lại có thêm thất tiên nữ”.

Bà Phạm thấy mình già rồi mà vẫn đẻ được cô con gái nên không nén được niềm vui: “Ông Phạm này, hồi chúng ta mới cưới nhau...”. Sự ra đời của cô con gái làm bà nhớ đến những ngày mới kết hôn vô cùng ngọt ngào.

Hai ông bà đều cảm thấy có một niềm hạnh phúc lớn lao trước sự ra đời của cô con gái.

Nhưng sáu người con của ông bà thì mỗi đứa có một suy nghĩ riêng.

Bốn đứa con trai trên dưới mười tuổi, đều cảm thấy sau nhiều năm làm đại đầu binh giờ cũng đã có lối thoát.

Anh Cả nhìn cô em bé bỏng, bụng nghĩ thầm: Phải bồi dưỡng lòng trung thành cho nó ngay từ lúc còn nhỏ, nhất định không để nó trở thành một đứa không dễ đối phó như Phạm Triết Cầm.

Chị Hai thầm tính, nếu như nó về phe mình, thì đầu phiếu của Phạm Triết Thiên rõ ràng là không lợi thế.

Mắt của sáu con người ấy cùng đảo theo cô bé đỏ hồng trên giường, thế rồi đột nhiên nghe “oe” một tiếng, cô bé ngoác cái miệng tí xiu ra khóc. Cái miệng bé xiu ấy với đôi môi như những cánh hoa cứ mở ra rồi khép lại, mở ra rồi lại khép lại, khiến cả nhà họ Phạm giật mình và đồng thời cảm thấy một tình thương yêu dâng trào, khiến không ai muốn cô bé phải chịu một chút xiu ảm ức nào.

Anh Cả, chị Hai ra lệnh, bốn đại đầu binh nhất tề hành động. Lấy nước nóng, xúc bình, pha sữa, thử độ ấm. Anh Cả giăng lấy bình sữa đã pha xong, chị Hai không chịu thua, nhẹ nhàng bế cô em gái lên, hai người phối hợp cho cô em gái ăn ngụm sữa đầu tiên.

Ông bà Phạm nhìn nhau cười, cảm động tới mức suýt nữa nước mắt vòng quanh.

Nhưng đến khi đặt tên thì lại thấy khó khăn. Ý kiến của mọi người rất khác nhau, ai cũng nhao nhao đưa ra ý kiến. Đây là lần đầu tiên ý kiến của anh Cả Phạm Triết Thiên không được mọi người nghe, và cũng là lần đầu tiên mệnh lệnh của chị Hai Phạm Triết Cầm vô hiệu. Ông Phạm bất lực, cuối cùng nói: “Gọi là Tiểu Đa đi, nó là đứa con gái mà ông Trời cho thêm nhà ta”.

Phạm Tiểu Đa cuối cùng đã có tên chính thức.

Kể từ khi Phạm Tiểu Đa hai tuổi, ông bà Phạm quanh năm đi công tác ở nơi xa, cả năm ở nhà chưa tới hai tháng. Mọi chuyện trong gia đình đều giao lại cho anh Cả và chị Hai cai quản, trước khi đi còn dặn hai đứa con lớn dù thế nào cũng phải chăm sóc Tiểu Đa cho thật tốt.

Tiểu Đa còn nhỏ, nên được gửi cho bà Trần hàng xóm trông, đến khi anh chị tan học thì mới đón về nhà. Mỗi lần nhìn thấy anh Cả đến đón, Tiểu Đa rất vui, cô bé có thể được cưỡi lên cổ anh về nhà. Nhìn thấy chị Hai, Tiểu Đa cũng rất vui, cô bé có thể được ăn quà vặt trên đường về nhà.

Cho dù năm anh trai và một chị gái có suy nghĩ gì thì vị trí của Tiểu Đa trong gia đình luôn rất đặc biệt, kể từ lúc sinh ra đã như vậy, miệng cô đã nhỏ, nhưng nếu có món gì ngon thì sáu người, mỗi người sẽ cho cô một miếng, cô cũng có được sáu phần. Một ngày cô ít cười với ai một lần, thì người ấy sẽ cảm thấy rất ngượng trước mặt năm người còn lại.

Vẫn là anh Cả giữ gia pháp, chị Hai quản tài chính, nhưng đối tượng phục vụ thì lại trở thành Tiểu Đa.

Phạm Triết Lạc cùng với trẻ con trong khu ra đồng bắt ong mật, Tiểu Đa mới năm tuổi, nắm tay anh đi theo xem bọn trẻ lấy mật. Phạm Triết Lạc dùng cái nhíp của y tế kẹp dứt con ong đang lấy mật trên hoa cải dầu, đứa bé bên cạnh thì dùng con dao nhỏ cắt viên phấn hoa vàng rực trên chân sau của con ong.

Phạm Triết Lạc bảo em: “Mật ong ngọt mà em uống được làm từ cái này đây”. Lấy hết mật xong, Phạm Triết Lạc nhả chiếc nhíp thả con ong ra.

Tiểu Đa rất hiếu kỳ, nhìn thấy một con ong vừa đổ xuống cây cải bên cạnh, liền đưa tay ra sờ. Thế là bị con ong đốt vào mu bàn tay, khiến bàn tay lập tức sưng tấy, đau đến mức không nén được khóc ré lên.

Phạm Triết Lạc hồn bay phách lạc, túm vội lấy tay em, hết thổi rồi lại xoa, Tiểu Đa càng đau dữ hơn, nước mắt cứ tuôn ra đầm đìa. Phạm Triết Lạc cuống quýt công em chạy về nhà, lấy muối i-ốt rồi dầu giải nhiệt bôi vào, bôi xong hỏi em: “Còn đau nữa không?”.

Tiểu Đa vừa khóc vừa gật đầu, cảm giác bàn tay rất như lửa đốt.

Đúng lúc đó Phạm Triết Thiên đi làm về, vừa bước vào cửa nhìn thấy Tiểu Đa nước mắt nước mũi đầy mặt, khuôn mặt bé xú lem nhem đất cát, còn Phạm Triết Lạc mặt mũi đỏ bừng, chiếc bàn bên cạnh đặt mấy lọ thuốc. Thấy vậy Phạm Triết Thiên tức giận, bước vội tới nơi, sau khi hỏi tình hình, lạnh lùng nói: “Thằng Sáu, em ra quỳ ở ngoài ban công, anh đưa Tiểu Đa tới trạm xá”.

Phạm Triết Lạc cầu xin: “Để em cùng đi với anh, khi nào về em sẽ quỳ”.

Phạm Triết Thiên gầm lên: “Em mà còn nói thêm câu nào, sau này anh sẽ không cho em chơi với Tiểu Đa nữa!”.

Phạm Triết Lạc lập tức chấp hành gia pháp, quỳ ngay xuống trước ban công. Mấy người anh, bất kể là ai, sau khi về nhà hỏi rõ tình hình xong đều vội vàng chạy đi. Phạm Triết Lạc quỳ một mình ở ban công không nén được bèn khóc thút thít. Cậu rất muốn chạy đi xem em gái thế nào nhưng không dám.

Đến khi mấy anh em bé Tiểu Đa về nhà, ngồi xuống bàn ăn cơm, Phạm Triết Thiên vẫn không bảo Phạm Triết Lạc đứng dậy. Tiểu Đa thấy thế, trèo xuống khỏi ghế, kéo anh trai lên.

Đây là lần đầu tiên một người trong nhà họ Phạm bất chấp gia pháp tỏ sự đồng cảm với người chịu phạt, nhưng không có ai lên tiếng phản đối.

Phạm Triết Cẩm mong mãi mới thấy có người thách thức với quyền uy của Phạm Triết Thiên nên cứ im lặng quan sát.

Phạm Triết Thiên không nỡ lòng quở trách Tiểu Đa, Phạm Triết Địa, Phạm Triết Nhân, Phạm Triết Hòa thì cứ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều toát lên câu nói: Lần này Tiểu Đa ra tay nên không bị làm sao, nếu sau này hề mắc lỗi đã có Tiểu Đa là kim bài miễn chết cho rồi.

Như vậy, Tiểu Đa kéo Phạm Triết Lạc đến bàn ăn cơm. Cô bé gấp thức ăn cho anh trai với vẻ sợ sệt, Phạm Triết Lạc cảm động tới mức trong bụng thề suốt đời này sẽ không bao giờ để em gái bị tổn thương. Thực ra, Tiểu Đa sợ rằng anh trai bị phạt, lần sau sẽ không dám đưa mình đi chơi nữa.

Nhìn thấy ánh mắt lạ lùng của mấy người anh khác, Tiểu Đa thông minh gấp ổi anh một miếng thức ăn.

Tiếng cười đã trở lại với bàn ăn cơm. Vị trí của Tiểu Đa trong gia đình một lần nữa được củng cố thêm.

Phạm Tiểu Đa đã lớn lên thuận lợi trong sự che chở của các anh chị trong gia đình như vậy. Đi làm chưa được hai tháng, Phạm Triết Thiên và Phạm Triết Cẩm theo thánh chỉ của thái thượng hoàng giúp Phạm Tiểu Đa tìm bạn trai.

Anh Cả và chị Hai thấy rằng, bây giờ Phạm Tiểu Đa đã đi làm, đã đến lúc có bạn trai. Nhưng tìm đâu ra người xứng với Phạm Tiểu Đa bây giờ?

Trong mắt của Phạm Triết Thiên, thì tướng mạo bạn trai của Phạm Tiểu Đa ít nhất cũng không được kém mình và bốn người em trai.

Trong con mắt của Phạm Triết Cẩm, bạn trai của Phạm Tiểu Đa phải là người dịu dàng, cẩn thận như mình.

Hai người đã vẽ ra khuôn mặt của một chàng trai, rồi điền nội dung vào đó: Hình thức đẹp trai, tính tình tốt, gia đình trong sạch, sự nghiệp phải có thành tích.

Sau khi vẽ xong, hai người thấy rất khó khăn.

Phạm Triết Thiên từ tốn nói: “Người nhiều thì thêm sức mạnh, gọi mấy đứa nhóc đến để cùng bàn bạc”.

Đến khi có mặt đủ sáu người, trên bức vẽ bạn trai của Phạm Tiểu Đa có thêm mấy nội dung: Phải hài hước, dí dỏm, phải biết nấu ăn ngon. Và điều quan trọng nhất là người ấy phải yêu Tiểu Đa, tình cảm không được ít hơn những người trong gia đình họ Phạm.

Cuối cùng, Phạm Triết Cẩm quyết định: “Từ bây giờ, các cậu phải phát động các đồng nghiệp, bạn bè của mình cùng tìm. Bất cứ một ai phù hợp cũng không bỏ qua”.

Phạm Triết Thiên đồng ý: “Đúng, phải giăng lưới khắp nơi, bắt bằng được cá”.

Tất cả đều bỏ phiếu thông qua.

Nhưng, họ đã quên mất một điều là: Không hỏi ý kiến của Phạm Tiểu Đa.

2. Chương 02

Chương 2

Không ngờ, trong lúc cô vẫn đang nức nở thì có một tiếng nói vang lên: “Gặp phải chuyện gì à? Sao khóc đau lòng thế?”. Tiểu Đa nhìn lại, đáp với vẻ rất kiên cường: “Liên quan gì đến anh? Tôi đâu có quen anh”.

Trong lúc cả nhà họp để vắt óc và quyết định tìm bạn trai cho Tiểu Đa ở khắp nơi thì cô đang ngồi khóc một mình trong lùm cây ở công viên. Cô vừa vào làm ở đài truyền hình được hai tháng, nên gặp phải rất nhiều vấn đề phức tạp trong quan hệ giao tiếp mà từ trước tới nay cô chưa biết đến bao giờ.

Phạm Tiểu Đa vừa mới tới làm việc, vốn dĩ chỉ có thể đảm đương được chân sai vặt của sinh viên thực tập. Nhưng biết làm sao được, cô có sáu anh chị là cán bộ trung, cao cấp ở các ngành nghề khác nhau. Người anh Cả làm việc trong chính quyền gọi một cú điện thoại đến nhờ giám đốc đài quan tâm đến cô một chút, còn người chị Hai làm việc tại ban Tuyên truyền thì cứ một mực đòi đưa cô tới đài trong ngày đầu tiên đi làm.

Tiểu Đa không biết anh Cả đã dùng các mối quan hệ để đưa cô vào làm ở đài, cũng không thể từ chối trước quyết định đưa cô tới ra mắt cơ quan của chị gái. Đường như bây giờ chị Hai - Phạm Triết Cẩm mới chợt phát hiện rằng đã ít giáo dục cho cô về quan hệ xã hội. Vì thế, dọc đường chị cứ nói mãi không thôi: “Tiểu Đa à, đến cơ quan thì bớt nói mà làm nhiều đấy nhé, đừng có nói xấu ai sau lưng, trong cơ quan, tối kỵ nhất là việc nói xấu, làm hại lẫn nhau. Em không thích ai cũng dùng thể hiện ra ngoài. Bây giờ trong các cơ quan rất phức tạp, những người bề ngoài thì nói nói cười cười, nhưng sau lưng lại bới móc, chọc gậy bánh xe rất nhiều... Tiểu Đa à, đến cơ quan rồi, em là người mới, cần phải chăm chỉ, nhanh nhẹn một chút, có như vậy người ta mới không thấy chướng mắt, nếu em mệt, chị sẽ mua đồ ăn ngon cho em!”.

Phạm Tiểu Đa nghe chị nói mà thấy buồn cười, trong con mắt của chị, cô như một đứa trẻ chưa lớn, bây giờ cô đã hai mươi một tuổi rồi, vậy mà còn lấy việc mua quà ra để dỗ dành. Thấy chị vẫn có ý định nói tiếp, cô bèn khoác tay chị, nũng nịu: “Em biết rồi, chị, em sẽ làm tốt mà”.

Đến cổng đài truyền hình, Phạm Tiểu Đa nhất định không cho chị vào cùng: “Chị, nếu người ta nhìn thấy em lớn thế này rồi mà vẫn cần có người nhà đi cùng, người ta sẽ cười cho. Chị cứ về đi, em tự vào là được rồi”.

Chị Hai thấy nói mãi không được, đành nói với Tiểu Đa: “Chị cũng có việc phải vào đài của em, chúng ta cùng đi chứ đâu phải chị đưa em đến”.

Tiểu Đa chẳng còn cách nào khác, đành để chị đi vào cùng. Vừa vào tới cổng đã gặp người quen: “Ôi, có phải chị Phạm ở ban Tuyên truyền không? Sao chị xuống đài mà không báo trước một tiếng?”.

Phạm Triết Cầm cười tíu tít: “Không sao, không sao. Hôm nay tôi đưa em gái đến nhận công tác, sau này nhờ anh quan tâm nhiều đến Tiểu Đa nhà tôi”.

Người quen cũng cười: “Em gái của chị à? Đến làm việc ở đài chúng tôi? Là cô em thứ bảy trong nhà phải không? Loáng một cái đã lớn và trở thành cô gái xinh đẹp thế này rồi, vừa trẻ vừa có tài!”.

Tiểu Đa xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Cái gì mà vừa trẻ vừa có tài, mới nhìn thấy mà đã biết như vậy? Trong bụng cảm thấy buồn cười thay, sao người ta lại có thể nói đùa như thế, nhưng cô chỉ cúi đầu không nói gì.

Đợi khi người kia đi khuất, chị cô mới nói: “Đây là chủ nhiệm Lâm, Tổng biên tập của đài, em nhớ nhé”.

Khi vào đến tòa nhà lớn, Tiểu Đa mới biết mình đã mắc lừa chị. Chị không có việc ở đài mà chỉ là đưa cô đi. Vì thế, chị đã đưa cô tới gặp trực tiếp những người quen chào hết một lượt, sau đó lôi cô vào phòng làm việc của Giám đốc đài: “Chào giám đốc Lưu, hôm nay tôi đưa em gái đến nhận công tác đây. Từ nay về sau nhờ anh quan tâm, giúp đỡ”.

Sau khi nói chuyện một lúc, chị ra về, để lại Phạm Tiểu Đa ở trong phòng làm việc của Giám đốc đài. Giám đốc Lưu mới xấp xỉ bốn mươi tuổi, người gầy guộc, nhìn qua thì thấy không phải là người dữ dằn, Tiểu Đa vừa quan sát vừa trầm nghĩ. Nhưng hồi lâu mà giám đốc Lưu vẫn không bảo cô ngồi xuống, Tiểu Đa đứng một lúc, cảm thấy tay chân thừa thãi, bụng thấy hồi hận, lẽ ra không nên để chị Hai đưa cô đi, như vậy cô chỉ việc cầm bộ hồ sơ tới phòng làm việc thì nhẹ nhõm biết bao.

Đang nghĩ như vậy thì thấy Giám đốc đài gọi điện thoại bảo một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi tới. Giám đốc Lưu chỉ vào Tiểu Đa nói: “Đây là nhân viên mới, trước tiên cứ làm việc ở ban Tin tức các cô”.

Người phụ nữ kia thoạt nhìn đã biết ngay là người của công việc, đảm đang, tháo vát. Dường như biết trước được lý lịch của cô, chị ta nở nụ cười hòa nhã: “Cô là Phạm Tiểu Đa phải không? Không cần gọi tôi là chủ nhiệm Trương đâu, gọi chị Trương là được rồi. Đi nào, về chỗ làm việc của chúng ta”.

Thế là Tiểu Đa vào làm việc ở ban Tin tức. Ban Tin tức không có nhiều người, hai Phó chủ nhiệm, một thầy giáo Lãng, một cô gái trẻ khác và Phạm Tiểu Đa.

Tiểu Đa ngồi trong phòng làm việc mà không biết nên làm việc gì. Chị Trương đưa cho cô một tập bản thảo các đài tuyến dưới gửi lên, chỉ có lời mà không có hình, nói: “Tiểu Đa, cô đem những bài viết này sửa thành các bản tin phát bằng lời, không cần hình ảnh. Có gì không hiểu thì hỏi thầy Lãng hoặc hỏi tôi là được”.

Tiểu Đa vô cùng cảm kích, cảm thấy chị Trương rất dễ gần.

Kể từ hôm đó, Tiểu Đa phụ trách việc sửa bài ở ban Tin tức.

Cô gái trẻ cùng ban nhìn thấy Phạm Tiểu Đa ngồi ở bàn làm việc đối diện với cô, bèn tự giới thiệu mình là Trương Lệ. Tiểu Đa thấy có người bắt chuyện cũng hoạt bát hơn hẳn. Hai cô gái trẻ nhanh chóng trở nên thân thiết.

Tiểu Đa đang lầy lăm lẹ là tại sao ban Tin tức không có trưởng ban chính thức, thì Trương Lệ đã hé lộ bí mật với vẻ bí hiểm. Thì ra, Trưởng ban Tin tức đã được thăng chức lên làm Phó giám đốc đài, nên khuyết chức Trưởng ban, hai Phó trưởng ban, một người họ Trương, một người họ Mã đang ngấm ngấm đấu đá với nhau để tìm cách ngồi vào vị trí đó.

Tiểu Đa nhớ lời của chị gái, chỉ nghe mà không nói lại.

Cả Phó trưởng ban Trương và Phó trưởng ban Mã đối với Tiểu Đa đều tương đối khách sáo. Hôm đó, Phó trưởng ban Mã đưa một tập bản thảo cho Tiểu Đa, nói: “Tiểu Đa, cô sửa những bài viết này đi”.

Tiểu Đa đáp lại rõ ràng, hai tháng qua, việc sửa bài của cô rất thuận lợi, bài phía dưới gửi lên đài mấy trang, cô vung bút sửa thành bản tin chỉ có mấy dòng ngắn gọn.

Vì vừa mới tới làm việc tại đài truyền hình, còn lầy lăm nên ngày nào Tiểu Đa cũng xem các bản tin của đài. Mặc dù không có hình ảnh, nhưng cô vẫn ngồi ngáy ra xem người dẫn chương trình đọc bài mà cô đã sửa, cho dù là phát lại cô cũng không bỏ qua, trong lòng dâng lên cảm giác thành công nho nhỏ.

Cô rất thích công việc này và vẫn mơ ước trở thành một phóng viên. Nhưng cô biết, hiện tại cô chưa đủ năng lực, công việc sửa bài ở ban Tin tức là bước rèn luyện cần thiết cho cô.

Tiểu Đa cầm tập bài viết mà Phó trưởng ban Mã đưa cho rồi sửa rất cẩn thận. Để bài sửa được rõ ràng thì phải dùng đến bút đỏ. Tiểu Đa đọc đến một bài viết về việc nuôi lợn làm giàu ở một địa phương. Bài viết này có kèm theo cả hình ảnh, nhưng không dài, chỉ trong một trang giấy, có điều Tiểu Đa đã khoanh ra bảy, tám lỗi sai cần phải sửa. Sau đó, cô cảm thấy trật tự bài viết không phù hợp nên dùng bút đỏ vạch ra chỗ cần chuyển vị trí, vì thế, trang giấy có bài viết dưới tay cô trở nên chẳng khác gì một khuôn mặt nham nhở.

Phạm Tiểu Đa không ngờ rằng, chính bài viết ấy đã mang đến tai họa lớn.

Hôm nay, cô vừa bước chân tới phòng làm việc thì lập tức bị một phóng viên rất lão luyện của ban Thời sự gọi sang. Tiểu Đa đang thắc mắc không hiểu tại sao thì phóng viên Chung đã lên tiếng đầy ý tứ sâu xa: “Phạm Tiểu Đa, tôi biết anh trai cô, cũng quen với chị của cô, quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, vì thế tôi mới gọi cô ra gặp riêng. Cô biết không, tôi làm phóng viên đã mười năm nay nhưng chưa từng có ai sửa bài viết của tôi như thế! Tôi biết là cô rất nghiêm túc, chữ sai cũng tìm ra hết, nhưng cô nên biết, cách viết của một bản tin thời sự không hoàn toàn chỉ là trật tự, mà còn có cả cách viết theo kiểu kim tự tháp”.

Tiểu Đa nghe mà không hiểu, nhưng cuối cùng cũng biết rằng, bài viết mà cô sửa là do người phóng viên đang ở trước mặt cô lấy tư liệu từ đài dưới cơ sở và viết ra. Thông thường thì ban Tin tức chỉ sửa bài của cơ sở gửi lên, còn bài của các phóng viên ở đài không tới phiên cô sửa. Tiểu Đa bất giác giải thích: “Tôi không biết bài viết ấy của phóng viên trong đài, là do Phó trưởng ban Mã giao cho tôi sửa”.

Câu nói vừa thốt ra, phóng viên Chung trầm ngâm hồi lâu, rồi mỉm cười nói với cô: “Lần sau hãy để ý hơn”, nói xong liền ra về.

Tiểu Đa không ngờ rằng, vì nghe cô nói như vậy, phóng viên Chung đã tìm đến Phó trưởng ban Mã để tranh luận. Tiểu Đa vừa đi đến cửa phòng làm việc đã nghe thấy Phó trưởng ban Mã nói với phóng viên Chung: “Tôi đưa cho cô ấy để cô ấy học tập, không ngờ cô ấy lại sửa, mà còn sửa linh tinh cả lên”.

Tiểu Đa ngây người sửng sốt, nhưng cũng không tiện đi vào bên trong, nấp ở hành lang chờ phóng viên Chung đi rồi mới từ từ đi vào phòng làm việc. Vừa vào đến cửa thì Phó trưởng ban Mã đã cười hi hi, nói với cô: “Trên bàn có mấy bài viết đấy, cô nhanh chóng sửa đi, tối hôm nay phải phát rồi, nhớ là tin vẫn đấy”.

Mặc dù không hề phải đối mặt với cơn giận dữ lôi đình như trong dự liệu, nhưng Tiểu Đa vẫn sợ tới phát run, cô đọc rất kĩ bài viết, sợ rằng sẽ lại để xảy ra sai sót.

Sắp đến lúc hết giờ làm, Phó trưởng ban Mã nổi trận lôi đình, cầm bài sửa của Trương Lệ, gầm lên: “Bài này mà sửa như vậy sao? Càng sửa càng tồi tệ! Tuổi trẻ thì phải chịu khó học hỏi một chút, dạy bao nhiêu lâu rồi, đến một tin vẫn đơn giản nhất mà cũng không sửa được!”.

Tiểu Đa biết là Phó trưởng ban Mã nhân cơ hội này mắng mình, nên chỉ cắn môi cúi đầu xuống thu dọn đồ và ra về. Vừa rời khỏi cơ quan, cô lập tức chạy đến vườn cây trong công viên đối diện òa khóc.

Cô rất ảm ức, rõ ràng là Phó trưởng ban đưa bài viết của phóng viên Chung cho cô sửa, thế mà tại sao lại nói dối trắng trợn như thế? Dù cho lá gan có lớn thì cô cũng không dám động đến phóng viên của đài! Tiểu Đa cũng không muốn vác khuôn mặt buồn bã về nhà để rồi anh Sáu lại thông báo cho cả gia đình. Cô hi vọng sẽ đứng vững trong đài bằng chính năng lực của mình chứ không phải vừa xảy ra chuyện là lại khóc lóc với anh với chị, để rồi khiến mọi người phải lo ình.

Vì thế, Phạm Tiểu Đa đáng thương chỉ còn biết trốn vào vườn cây của công viên mà khóc.

Lúc này đã là chiều muộn, trong vườn cây rất yên tĩnh, Tiểu Đa chọn chỗ này vì sợ người khác nhìn thấy. Không ngờ, trong lúc cô đang nức nở thì có một tiếng nói: “Gặp phải chuyện gì à? Sao lại khóc đau lòng thế?”.

Tiểu Đa hốt hoảng giật mình chẳng khác gì một con thỏ, thấy trước mặt có một người đàn ông đang hút thuốc đứng dựa vào cây nhìn cô.

Cô không ngờ có người nhìn thấy, hơn nữa còn lên tiếng hỏi. Tiểu Đa nhìn lại và đáp với vẻ rất kiên cường: “Liên quan gì đến anh? Tôi đâu có quen anh”. Nói xong bèn quay đầu bỏ đi.

Đi được mấy bước thì người kia đuổi theo: “Thấy cô khóc một mình ở đây hồi lâu, tôi có ý tốt quan tâm, thế mà thái độ của cô như vậy sao?”.

Trong lòng Tiểu Đa rất buồn bực, có người nhìn thấy mình khóc, cô đã cảm thấy xấu hổ lắm rồi, thế mà người này lại còn đuổi theo nói về thái độ của cô. Tiểu Đa không muốn trả lời, cúi đầu bỏ đi.

Rẽ phải, rẽ trái mấy lần nhưng đối phương vẫn cứ chặn trước mặt cô. Tiểu Đa quay đầu nhìn xung quanh, trong khu vườn vắng không một bóng người, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng của chim chóc, bỗng nhiên cô thấy sợ, sợ gặp phải người xấu. Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, Tiểu Đa bèn cầm đầu chạy, đồng thời cất tiếng kêu thất thanh: “Cứu tôi với!”.

Cô chạy một mạch ra tới cổng công viên, nhìn thấy có người mới dừng lại thở. Quay đầu lại nhìn, không thấy người kia đuổi theo, lúc đó Tiểu Đa mới yên tâm, chậm chậm đi về nhà.

3. Chương 03

Chương 3

Giáo viên dạy máy tính chân thấp lông xoăn và háo sắc, để cho cả lớp toàn là học sinh nữ qua được kỳ thi, Tiểu Đa đã dũng cảm trong vai một nữ hiệp, gửi cho người lông xoăn một lá thư đầy nhiệt huyết...

Phạm Tiểu Đa sợ bóng tối, sợ sấm sét, sợ đi một mình trong đêm tối, đến bây giờ ông anh thứ Sáu - Phạm Triết Lạc vẫn nhớ những điều đó. Hồi còn bé xem bộ phim Đồi giày thêu hoa, mấy đứa trẻ vừa xem vừa hồi hộp, tới mức không dám thở mạnh, xem xong mới thấy Tiểu Đa ngồi ngây người không hề nhúc nhích. Phạm Triết Lạc động vào người Tiểu Đa, không ngờ cô em kêu ré lên, rồi bật khóc. Thấy vậy, cả bọn đều sợ đến sững người, một lúc sau mới nghe thấy Tiểu Đa nói cô sợ quá.

Tối hôm ấy, Tiểu Đa nằm ngủ cùng giường với chị Hai, nhưng mãi vẫn không sao ngủ được, anh Cả đón cô sang giường, cô vẫn không ngủ được, bốn người anh kế sau lần lượt bế cô ru ngủ, thế mà cô vẫn cứ thức. Cứ như vậy, mãi tới khi trời sáng cô mệt quá mới thiếp đi.

Kể từ đó, phòng của Phạm Tiểu Đa và của chị Hai Phạm Triết Cẩm đều để nguyên đèn khi ngủ. Phạm Triết Cẩm tính toán kĩ càng rồi bảo cậu em thứ tư lắp một cái đèn tiết kiệm điện, chuyên dành cho Tiểu Đa khi ngủ.

Vì thế, khi Phạm Triết Lạc về đến nhà thấy trong nhà tối om, tưởng rằng không có ai, đang nghĩ thầm, không biết Tiểu Đa hết giờ làm đi đâu, bật đèn lên thì bất ngờ nhìn thấy cô nằm trên ghế, khiến cậu giật thót người. Phạm Triết Lạc bước tới định đánh thức Tiểu Đa, phát hiện trên mặt em gái có ngấn lệ, cuống quýt lên: “Tiểu Đa, tỉnh dậy đi!”.

Phạm Tiểu Đa mở mắt, nhìn thấy anh trai, vừa muốn khóc vừa không muốn để anh biết chuyện xảy ra trong ngày, nên nói: “Anh Sáu về rồi à. Để em vào bếp hâm nóng đồ ăn”.

Phạm Triết Lạc cảm thấy có điều gì đó khác thường, bèn nói: “Tiểu Đa, xảy ra chuyện gì rồi?”.

Không hỏi còn được, đằng này vừa nghe cậu hỏi thế, Phạm Tiểu Đa không nén được bật khóc, cô không kể chuyện xảy ra trong vườn cây mà chỉ kể chuyện xảy ra ở đài cho Phạm Triết Lạc nghe.

Phạm Triết Lạc lớn hơn em mười một tuổi, là người con trai duy nhất trong gia đình chưa lấy vợ. Mấy anh chị lớn đều đã lần lượt xây dựng gia đình và ra ở riêng, trong nhà chỉ còn lại hai anh em. Tình cảm giữa hai anh em từ trước tới nay gần bó thân thiết nhất.

Nói xong, Tiểu Đa ngẩng mặt lên cầu xin Phạm Triết Lạc: “Anh Sáu, nhất định đừng nói gì với anh Cả và chị Hai nhé”.

Phạm Triết Lạc chau mày, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhận lời, ngồi xuống chậm rãi giúp cô phân tích tình hình. Sau khi phân tích bằng cái đầu tỉnh táo của một luật sư, Phạm Triết Lạc cho rằng việc có người yêu sẽ giúp được cho Phạm Tiểu Đa rất nhiều.

Vốn dĩ Phạm Triết Lạc cho rằng chuyện anh Cả, chị Hai triệu tập mấy anh em bàn về việc tìm bạn trai cho Phạm Tiểu Đa, sự sắp xếp ấy chưa hẳn đã là chuyện tốt nhất với em gái. Nhưng nghe chuyện trong công việc của Tiểu Đa, Phạm Triết Lạc cảm thấy, Tiểu Đa đã đến lúc yêu đương, có như vậy cô mới trưởng thành nhanh chóng. Hơn nữa, anh trai chị gái cũng không thể che chở suốt đời cho cô được, có người chăm sóc cũng tốt.

Hồi Tiểu Đa thi đại học, cả nhà không nghĩ ngợi gì đã quyết định đăng ký cho cô vào một trường đại học của thành phố, đó cũng là trường đại học thuộc hàng đầu cả nước, như vậy Tiểu Đa không cần phải đi xa học, mà cả nhà đều có thể chăm sóc được cho cô.

Người anh thứ năm, Phạm Triết Hòa làm giảng viên trong trường đại học của Tiểu Đa, vì thế nhất cử nhất động của cô ở trường cả nhà đều biết. Hồi học đại học, Phạm Triết Hòa thường xuyên đến đón Tiểu Đa về nhà, vô tình khiến người khác hiểu lầm đó là bạn trai của cô, nghe nói có nam sinh đến tìm Tiểu Đa là lập tức ra mặt chặn ngang.

Suy nghĩ của anh Cả - Phạm Triết Thiên thì khác xa hàng vạn dặm so với Tiểu Đa. Khoảng cách mười tám tuổi vừa bằng một thế hệ, Triết Thiên không cho phép cô yêu đương khi còn đang học đại học. Người anh thứ năm, Phạm Triết Hòa thực hiện lệnh của anh Cả rất trung thành, cứ cuối tuần lại đón Tiểu Đa về nhà, nếu cô đi chơi với bạn thì anh sẽ kiểm chứng từng lần một.

Vì thế, trong con mắt của những người trong gia đình họ Phạm, tình cảm của Tiểu Đa là một tờ giấy trắng. Đó cũng là lý do để cả nhà họ Phạm phải vất vả suy nghĩ xem nên tìm một chàng trai như thế nào cho Tiểu Đa, chỉ sợ rằng tìm không đúng thì sẽ khiến em gái bị tổn thương.

Phạm Triết Lạc suy nghĩ một lát, rồi nói cho Tiểu Đa biết quyết định của mọi người.

Phạm Tiểu Đa càng nghe càng tức giận: “Mọi người đang nói gì vậy?”.

Phạm Triết Lạc nói với Tiểu Đa một cách rất nghiêm túc: “Anh cũng cảm thấy đã đến lúc em nên có bạn trai rồi”.

Tiểu Đa nổi nóng thực sự: “Chuyện này không cần mọi người phải bận tâm. Hiện giờ em vẫn chưa muốn có bạn trai”.

Triết Lạc nghĩ, không biết có phải do kích động vì chuyện xảy ra ở dài hôm nay không mà cô cứ một mực từ chối, nghĩ vậy nên cũng không nói thêm nữa, Phạm Tiểu Đa thì cho rằng chuyện đó đã kết thúc, nên cũng không để trong bụng.

Cô biết các anh chị coi cô như báu vật, và đối xử với cô như trẻ con, luôn sắp đặt sẵn mọi việc cho cô, từ chuyện học đại học ở thành phố cho đến chuyện tìm công việc sau khi tốt nghiệp, cứ như thế sợ cô sẽ gặp phải sai sót và bị tổn thương. Từ trước đến nay, Phạm Tiểu Đa luôn chấp nhận sự sắp đặt ấy, lúc trước chấp nhận vì không có khả năng phán đoán, sau này khi lên đại học cảm thấy khó chịu, bây giờ đến chuyện công việc lại cũng sắp đặt, tâm trạng của Tiểu Đa vì thế vô cùng tồi tệ.

Các anh chị của cô chỉ biết che chở mà chưa bao giờ thực sự hiểu cô. Một người bạn thân nhất của Phạm Tiểu Đa tổng kết, nói mười lần có chuyện tồi tệ thì Phạm Tiểu Đa chưa một lần lộ diện, nhưng có tới chín lần trong số mười chuyện tồi tệ cô đều là người lên kế hoạch ở phía sau.

Ông thầy dạy máy tính cho lớp cô rất háo sắc, học sinh nữ nào từng gần gũi với ông, bài thi chỉ cần ký tên cũng có thể trót lọt, còn những học sinh nữ mà không gần gũi ông ta thì cho dù bài thi có tốt đến mấy kết quả cũng chỉ là vừa đạt yêu cầu hoặc phải thi lại. Ông thầy ấy vừa thấp vừa béo, tóc còn sấy xoăn. Các học sinh nữ gọi ông sau lưng là Chân Thấp Lông Xoăn, rất bất bình nhưng không dám nói ra. Một hôm, Chân Thấp Lông Xoăn bước vào lớp với vẻ rất phấn chấn, suốt mấy ngày thái độ đều rất tốt, không hề dùng bất cứ lời lẽ ẩn ý nào với các nữ sinh. Mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên, duy chỉ có Phạm Tiểu Đa là vẫn không tỏ thái độ gì. Hồi cô thi Tiểu Đa bình thần trả lời: “Đó là vì Chân Thấp Lông Xoăn đang trong thời kỳ yêu đương, các cậu không nhìn thấy à?”.

Có bạn không tin, đem điều đó đi thăm dò, rồi quay về cười và nói: “Lông Xoăn đắc ý nói, có người viết thư tình cho ông ấy!”.

Tin này gây chấn động cho không ít người, họ đều nói chẳng biết nữ hiệp chính nghĩa nào đã trừ hại cho dân, rồi cùng lấy làm tiếc cho kỳ nữ có tinh thần hi sinh ấy.

Phạm Tiểu Đa thở dài nói: “Đến khi kết thúc kỳ thi thì tốt”. Quả nhiên, kỳ thi vừa xong, Chân Thấp Lông Xoăn ử rũ chẳng khác gì cây cà bị sương. Trong giờ lên lớp đã kể không chút giấu giếm rằng những lá thư tình mà ông ta nhận được viết sâu sắc như thế nào, ấy thế mà chỉ trong một thời gian ngắn đã không thấy tăm hơi đâu nữa, đến cả một tờ giấy trắng cũng không nhận được. Nói rồi, bất giác ông đọc mấy câu trong lá thư tình ấy: “Kể từ cái nhìn đầu tiên khi thấy thầy, trong lòng em xốn xang, tim đập dồn dập. Mỗi lần nhìn bóng hình thầy trên bục giảng, em đều không sao rời mắt đi được. Điều này chứng tỏ, một học sinh nữ nào đó trong lớp đã thầm yêu tô!”.

Cả lớp cười ồ lên. Một cô bạn ngồi bên cạnh Tiểu Đa nghe thấy cô lẩm bẩm: “Nếu không như vậy thì làm sao ông chịu cho học sinh nữ của cả lớp qua kỳ thi?”, mới lập tức hiểu ra và nhìn Tiểu Đa bằng con mắt khác.

Lại có một lần, một bạn nam sau khi theo đuổi được cô bạn cùng phòng của Tiểu Đa liền nói chia tay, còn công khai nói rằng, đó chẳng qua là vì anh ta đánh cuộc với vài người bạn. Lòng tự trọng của cô bạn cùng phòng bị tổn thương nghiêm trọng, vì bỗng dưng trở thành trò cười cho anh chàng kia. Tiểu Đa suy nghĩ nửa ngày rồi nói, cô đã có cách. Kết quả là, vào một ngày nọ trong vườn trường của trường đại học C xuất hiện một kỳ quan, nhân viên ở cửa hàng hoa vác một cành mai to bằng bắp tay hùng dũng tìm đến chỗ anh chàng kia. Trên cành mai có một tấm thiệp, viết: “Trăng lên đến lưng chừng, gặp nhau ở bên hồ”.

Khi cành mai to tướng ấy được đặt ở phòng của chàng kia, đã gây chấn động cả trường. Đối tượng rất tự hào, vui mừng đến chỗ hẹn và đã chờ suốt một đêm bên hồ dưới cái lạnh âm hai độ, sau khi về sốt ải không dứt, còn bị nghi là cúm H5N1 và bị nhốt trong bệnh viện suốt một tuần.

Tất nhiên, những người trong nhà họ Phạm không thể nào tin được người làm tất cả những việc đó là Phạm Tiểu Đa với vẻ ngoài rất ngoan ngoãn.

Phạm Tiểu Đa căn bản không thể nào nghĩ được rằng, năm ông anh trai, một bà chị gái, thêm các chị dâu, anh rể và cả đồng sự, bạn học, bạn bè của họ cùng những người thân của những người đó đã bắt tay vào công cuộc tìm bạn trai cho cô, chẳng khác gì lăn quả cầu tuyết, càng lăn lại càng to.

Ngày thứ ba sau khi Phạm Triết Lạc nói chuyện này với Phạm Tiểu Đa, thì cô nhận được điện thoại của anh Cả, nói là tối đến ăn cơm tại Uất Hương Thôn. Tiểu Đa lúc đó nghe nhưng không để tâm, vì cô cũng thường đến Uất Hương Thôn ăn cơm, cô rất thích các món ăn ở đó.

Vì thế, khi cô bước vào, dù nhìn thấy trong đại sảnh có tới mấy bàn chật người nhưng vẫn không để ý, mà cứ đưa mắt tìm bàn của Phạm Triết Thiên, rồi bước về phía đó. Không ngờ, vừa khai tiệc, anh Cả nâng cốc lên, thì người của cả ba bàn đều đứng dậy hướng ứng.

Tiểu Đa cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ nghĩ rằng chắc là anh trai và chị dâu cùng ăn cơm với bên ngoại. Mãi cho tới lúc anh Cả giới thiệu một chàng trai với cô bằng ý tứ xa xôi, cô mới hiểu, đây là bữa ăn xem mặt, khiến cô đỏ khóc đỏ cười.

Chàng trai trẻ là con trai của một đồng sự bên ngoại chị dâu cô. Vì thế, hôm nay, ngoài gia đình chị dâu, còn có cả nhà của họ hàng chị dâu và cả nhà của đồng sự người họ hàng của chị dâu.

Phạm Tiểu Đa đã tưởng tượng ra rất nhiều tình yêu đẹp đẽ, nhưng hoàn toàn không có cảnh gặp mặt trước con mắt của ba bàn người như thế này.

Cô rất phiền não, thể diện của anh trai giữ hay không giữ không quan trọng, nhưng không thể không giữ thể diện cho chị dâu. Vì thế dù xấu hổ tới đỏ bừng mặt, cô vẫn phải giữ vẻ nhã nhặn, bình thản, và gần như cô có thể nghe thấy những lời rất vừa lòng từ bàn bên cạnh vọng tới.

Chàng trai trẻ bắt chuyện với cô: “Anh học Y, nghe nói em làm việc ở đài truyền hình?”.

Phạm Tiểu Đa chợt nảy ra một ý, đáp: “Vâng, tôi rất đói, ăn đi đã!”, nói rồi gấp một miếng sườn xào tỏi đưa lên miệng.

Phạm Triết Thiên nhìn thấy thế chau mày, nói: “Cô em gái này của tôi hễ đói là cuống lên, không còn nhớ đến lịch sự nữa. Nào, mọi người dùng bữa thôi”.

Anh vừa nói xong thì nhìn thấy Phạm Tiểu Đa đưa bàn tay đầy dầu mỡ lên chùi vào áo. Anh ngậy người ra, giọng to hơn hẳn: “Tiểu Đa, em đang chùi tay vào đâu thế?”.

Tiểu Đa bất giác cười: “Lau vào khăn ăn mà”. Nhìn thấy ánh mắt mọi người rất khác, cô cúi đầu nhìn xuống, vì người đông, chỗ ngồi chật, vạt áo lê của chàng trai kia buông rất gần với cô, và lúc này trên đó in rõ dấu ngón tay dầu mỡ. Tiểu Đa vội vàng xin lỗi.

Chàng trai khẽ nhủu mày rồi lại thôi, sau đó nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Không sao, lau tay tốt nhất đừng lau vào khăn ăn, dùng khăn nóng, hoặc khăn giấy đều được. Mỗi một centimet trên khăn ăn có tới một trăm ba mươi triệu con vi trùng, hơn nữa...”.

Tiểu Đa nghĩ thầm, tôi cố ý lau vào áo anh, việc gì anh phải tốn nhiều lời như vậy.

Phạm Triết Thiên không thể nhận ra được là Tiểu Đa vô tình hay cố ý. Đúng lúc đó thì phục vụ mang ra món canh vịt rong biển. Vịt để nguyên con, Tiểu Đa đưa đũa gấp cả một đám rong biển từ trong bụng của con vịt rồi cho vào bát, nhưng giữa chừng dường như cảm thấy gấp thế hơi nhiều nên gấp trả bớt lại.

Sắc mặt của Phạm Triết Thiên mỗi lúc một xám xịt, chàng trai kia thấy vậy vội giúp đỡ, anh ta vừa khom người đứng dậy, Tiểu Đa buông lỏng đôi đũa, đám rong biển rơi tòm xuống tô canh, bắn cả nước canh lên bộ lê của chàng trai, khiến bộ đồ màu nâu loang lổ vệt nước, thêm vào đó là vệt dầu mỡ ở vạt áo vẫn còn nguyên, trông thật thảm hại.

Tiểu Đa luôn miệng nói, xin lỗi, xin lỗi, rồi vội vàng kéo chiếc khăn ăn lau, thế là lập tức vang lên tiếng bát đĩa rơi vỡ loảng xoảng. Tiểu Đa đứng ngậy ra, vẻ mặt tội nghiệp dường như đang nói rằng, quên mất là chiếc khăn ăn để dưới đám bát đĩa.

Những sự việc bất ngờ liên tiếp xảy ra, chàng trai kia vội nói mấy lời xin lỗi rồi rời bàn tiệc trước.

Tiểu Đa nheo mắt, thầm nghĩ: “Người ta nói, bác sĩ thường mắc bệnh quá sạch sẽ, quả nhiên là như vậy”.

Nhân vật nam chính đã rời khỏi, bữa tiệc xem mặt trở thành bữa ăn sum họp. Tiểu Đa thoải mái ăn những món mà ngày thường cô rất thích. Chỉ cần giở một vài tiểu xảo đã đuổi được chàng trai kia, vì thế trong lòng cô rất lấy làm đắc ý.

Khi ra về, Phạm Triết Thiên nói với Tiểu Đa: “Xem ra, em không thích chàng trai này, để lần sau anh sẽ giới thiệu cho em người tốt hơn”.

Nghe vậy, Phạm Tiểu Đa lại thấy náo ruột.

4. Chương 04 - 05

Chương 4

Anh Cả không phải là người duy nhất dầm dúi nhét tiền vào tay Tiểu Đa. Anh Ba, anh Tư, anh Năm, anh Sáu, ai gặp Tiểu Đa cũng lén cho tiền và dặn rằng đừng nói cho ai biết.

Hôm nay Phạm Tiểu Đa được Giám đốc đài gọi đi ăn cơm, trong bàn ăn chỉ có cô là người duy nhất của ban Tin tức, những người còn lại đều là người của ban Quảng cáo. Tiểu Đa không quen bọn họ, vì thế cô cứ cúi đầu xuống ăn, khi nghe mọi người nói chuyện tiểu lâm cũng chỉ biết mỉm cười theo. Giám đốc đài nói với cô: “Phạm Tiểu Đa này, cô tới làm hậu kỳ cho ban Quảng cáo nhé!”.

Tiểu Đa nghe xong không biết trả lời thế nào, đành mỉm cười tiếp.

Giám đốc đài lại nói: “Người muốn tới ban Quảng cáo rất nhiều, chúng tôi đang cần một cô gái làm hậu kỳ, tôi thấy cô rất thích hợp”.

Trưởng ban Quảng cáo Tiêu cũng nhân đó nói theo: “Trưởng ban Trương của các cô cũng được, nhưng ban Quảng cáo của chúng tôi nhả nhận hơn”.

Giám đốc Lưu thấy Phạm Tiểu Đa có vẻ lúng túng, bèn nói: “Quyết rồi, ngày mai cô sẽ tới làm việc ở ban Quảng cáo, tôi sẽ nói với anh Cả của cô”.

Thực ra, Phạm Tiểu Đa không muốn đi khỏi ban Tin tức, ban Tin tức thuộc trung tâm báo chí, mà cô thì rất thích làm báo. Giám đốc đã nói như vậy cũng đành phải chấp nhận.

Sau khi Phạm Triết Thiên biết chuyện, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Giám đốc làm như vậy là muốn tốt cho em, vì thu nhập ở ban Quảng cáo cao hơn. Hơn nữa quan hệ giữa mọi người với nhau ở đó cũng đơn giản hơn ban Tin tức rất nhiều”.

Phạm Triết Cầm biết chuyện xong thì có vẻ lo lắng: “Nghe nói những người làm ở ban Quảng cáo đều rất tồi, suốt ngày chỉ ăn ăn uống uống, không khéo làm hỏng Tiểu Đa mất”.

Phạm Triết Lạc nghe Tiểu Đa kể lại toàn bộ xong, nói bằng cái đầu phân tích của một luật sư: “Xem ra, Trưởng ban Tin tức của em rất cao tay, ban Quảng cáo sợ một người sắc sảo lợi hại về đó, vì thế mới dùng một cô gái rất đơn thuần mới ra trường như em”.

Tiểu Đa mới chợt hiểu ra, có nhiều nguyên nhân dẫn đến tình hình. Cô suy nghĩ một lúc, thấy làm việc ở ban Tin tức dưới quyền của Phó trưởng ban Mã thâm hiểm, chỉ bằng đến làm việc ở ban Quảng cáo cho xong.

Thế là, sau ba tháng đến làm việc ở đài truyền hình, Phạm Tiểu Đa đã tới ban Quảng cáo làm hậu kỳ.

Ban Quảng cáo tất nhiên là không yên tĩnh như ban Tin tức, lúc nào trong phòng làm việc cũng rộn rã tiếng cười nói, tiếng pha trò. Vì mỗi người đều có nhiệm vụ quảng cáo của mình, việc của Phạm Tiểu Đa không liên quan đến nghiệp vụ chính, cô không có xung đột gì với mọi người, ngược lại mọi người còn phải cầu cạnh đến cô khi sắp xếp chương trình hoặc khi sửa quảng cáo. Vì cô mới ra trường, tuổi đời ít nhất, thái độ rất nhả nhận, nên các đồng sự ở đây đều rất quan tâm, chăm sóc cô.

Và như vậy, môi trường làm việc tốt hơn trước rất nhiều. Bản tính linh hoạt của Phạm Tiểu Đa cũng dần dần được bộc lộ. Bộ phận hậu kỳ chỉ có bốn người, ba cô gái trình bày, một nam giới phụ trách quay chụp.

Các cô gái ghét nhất là việc kết thúc việc trình bày quảng cáo trong ngày và chuẩn bị hết giờ làm việc lại có người chạy tới vội vàng yêu cầu phát quảng cáo, điều đó có nghĩa là phải ghi lại. Nếu lúc đó chương trình quảng cáo nhiều, mục quảng cáo ấy ở đoạn giữa, thì thời gian ghi sẽ kéo dài. Vì thế, thông thường từ sau bốn giờ chiều, các cô gái ở hậu kỳ đều từ chối việc sửa lại.

Chiều hôm ấy, Phạm Tiểu Đa và A Tuệ, A Phương đang ngồi nói chuyện ở phòng Biên tập chờ hết giờ làm thì anh Nghiêm ban Quảng cáo đưa một chàng trai trẻ đến, anh Nghiêm hỏi Tiểu Đa với vẻ thân thiết: “Hôm nay phát một mục quảng cáo thì thế nào?”.

A Tuệ ngồi bên chen vào: “Anh Nghiêm, để ngày mai được không?”.

Anh Nghiêm quay lại phía chàng trai tỏ ý có đôi chút phiền phức, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu có thể phát được thì phát hôm nay, nếu không được thì ngày mai. Hôm nay hãy ghi quảng cáo lại đã”. Nói xong để chàng trai ở lại rồi ra về trước.

Anh Nghiêm vừa đi khỏi, ba cô gái không ai nói câu nào, không bảo đưa bằng quảng cáo và cũng không nói là không nhận bằng, tóm lại là chẳng để ý gì đến chàng trai. Chưa đầy năm phút sau, chàng trai trẻ ấy cũng rời khỏi đó. Thế là mọi người đều bật cười, dù sao quảng cáo của ngày mai thì ngày mai làm cũng như vậy thôi. Sắp đến giờ về rồi, chẳng ai muốn làm việc.

A Phương nói: “Thực ra, anh chàng kia được đấy chứ, trông cũng có vẻ đẹp trai”.

Tiểu Đa đùa: “Thế nào, thấy được mắt rồi hả? Bảo anh Nghiêm giới thiệu cho đi”.

A Phương cười, bước tới cù Tiểu Đa. Hai người đang đùa thì A Tuệ hắng giọng. A Phương và Tiểu Đa quay đầu, nhìn thấy chàng trai kia quay lại, trên tay xách một túi lớn quà vặt: “Ăn chút đồ đi”.

Tiểu Đa vênh mặt lên: “Trong giờ làm việc chúng tôi không được phép ăn uống”.

Ba cô gái ra vẻ đang làm việc rất nghiêm túc, trong bụng đều nghĩ: Hôm nay không làm nữa, xem anh sẽ thế nào.

Chàng trai kia có vẻ cũng không vừa, không tỏ vẻ giận dữ, tìm một chiếc ghế, ngồi xuống, rồi mở túi đồ và lấy ra ăn, vừa ăn vừa nói: “Tôi đói quá rồi, các cô không ăn thì tôi ăn vậy”.

Tiểu Đa nói với vẻ nghiêm túc: “Trong phòng máy không được phép ăn uống”.

Chàng trai nghe nói vậy, thôi không ăn nữa: “Thế này nhé, tôi sẽ để đồ ở đây, để hết giờ làm việc các cô ăn. Ngày mai tôi lại đến”, nói xong liền đi ra ngoài.

Các cô gái chờ cho anh ta đi khỏi bèn cười và nhảy lên rồi xúm đến bên túi đồ, lấy ra ăn. Tiểu Đa vừa ăn vừa bình luận: “Anh chàng này đúng là không đơn giản, hình thức cũng được, tính nết cũng có vẻ kiên trì, lại còn biết mua đồ ăn để lấy lòng con gái. Kiểu đàn ông như thế đáng gờm đấy, chiêu trò cũng không ít đâu”.

A Tuệ và A Phương đều gật đầu tán đồng.

Hết giờ làm, Phạm Tiểu Đa vừa bước ra khỏi cổng thì nhìn thấy xe của anh Ba. Cô hớn hở chạy tới: “Anh Ba, sao hôm nay lại nghĩ đến chuyện đến đón em thế?”.

Phạm Triết Địa véo mũi em với vẻ yêu quý: “Đã lâu rồi anh Ba không ăn cơm với em. Đi nào, hôm nay anh sẽ đưa em đi ăn món thật ngon”.

Phạm Tiểu Đa vui vẻ lên xe, cười nói: “Em muốn ăn hải sản”.

Phạm Triết Địa cười hà hà, lái xe đến một nhà hàng hải sản. Tiểu Đa khoác tay anh trai bước vào trong, nhưng Phạm Triết Địa lại đưa cô vào một phòng riêng. Tiểu Đa chột dạ, không lẽ lại là xem mặt nữa? Sau khi vào bên trong không thấy có ai cô mới yên tâm, nói: “Anh Ba, ngồi ở phòng chung là được rồi, sao lại phải ngồi ở phòng này?”.

Phạm Triết Địa cười, đáp: “Anh Ba đã lâu không ăn cơm với em nên muốn tìm một chỗ tiện nói chuyện”. Nói rồi nháy mắt, “Anh Ba vừa có một vụ làm ăn thành công, tiền trong túi cứ muốn nhảy ra”.

Tiểu Đa cười khúc khích, cảm thấy điệu bộ nháy mắt của anh trai rất đáng yêu.

Phạm Triết Địa mở một công ty trang trí, nhưng không làm cho gia đình mà chỉ làm cho các cửa hiệu, nhà hàng, khách sạn. Phạm Triết Địa từng nói với Tiểu Đa rằng, trang trí cho phòng kinh doanh khoảng một trăm mét của một ngân hàng ít thì cũng mấy trăm nghìn, nhiều thì cũng hàng triệu đồng, nhẹ nhàng và đơn giản, còn trang trí cho gia đình thì nhiều chi tiết rắc rối. Anh Ba là người có nhiều tiền nhất trong số bảy anh chị em nhà họ Phạm.

Phạm Triết Địa thương em gái, không nói ra miệng nhưng lần nào gặp cũng nhét tiền cho cô.

Trong bốn năm Phạm Tiểu Đa học đại học, Phạm Triết Cẩm quyết định, mỗi tháng cho cô bốn trăm đồng sinh hoạt phí. Mấy anh trai cảm thấy như thế hơi ít, nhưng Triết Cẩm nói: “Không được để cho Tiểu Đa hình thành thói quen tiêu tiền hoang phí, còn là học sinh mà có nhiều tiền, không phải là chuyện tốt, điều đó không tốt cho Tiểu Đa”.

Tiểu Đa học đại học ngay tại thành phố, tiền ăn tiền mặc không phải bỏ ra, vì thế bốn trăm đồng dùng làm tiền tiêu vặt cũng tạm đủ, so với trong trường cũng được xếp ở mức trung bình, so với người khá hơn thì còn kém, nhưng so với người khó khăn hơn thì thuộc loại sung túc. Chẳng thể tỏ ra này nọ nhưng cũng không phải cúi đầu trước mặt bạn bè, cả nhà cảm thấy rất phục trước sự sắp đặt của Phạm Triết Cẩm.

Nhưng, sự thực thì hoàn toàn không như vậy. Mỗi lần Phạm Triết Thiên lên gặp Tiểu Đa, sau khi cúi vào tay cô hai trăm đồng lại nói: “Cầm lấy mua mấy bộ quần áo đẹp mà em thích, quần áo mà chị Hai em mua cho, chị dâu em cũng có thể mặc được. Nhớ đừng cho chị Hai biết”.

Tiểu Đa cầm tiền, trong lòng rất vui, dù sao anh Cả vẫn là người anh tốt. Cô thích cùng bạn học đi dạo phố, mua những bộ quần áo mà mình thích nhưng lại không muốn nói với chị. Lớn như thế này rồi mà tất tần tật những thứ mặc trên người đều do chị Hai mua cho. Vì thế, mãi cho tới trước lúc vào ở trong ký túc xá, Tiểu Đa vẫn không biết rằng, con gái lớn thì phải mặc áo ngực.

Sau khi vào đại học ở trong ký túc xá, lần đầu tiên Tiểu Đa ngủ đêm ở chỗ khác, lần đầu tiên ở chung với nhiều cô gái như vậy. Giữa bạn bè, sau khi quen thuộc, nói chuyện cũng trở nên thoải mái hơn hẳn.

Ngô Tiêu là người mà Tiểu Đa thân nhất trong phòng. Ngô Tiêu lớn hơn Tiểu Đa một tuổi, mười tám tuổi nên đã hết tuổi dậy thì. Cô ấy ngạc nhiên khi thấy Tiểu Đa không mặc áo ngực nên thắc mắc hỏi.

Tiểu Đa đỏ mặt, đáp: “Chị Hai tớ nói, chỉ có những người đã sinh em bé, sợ ngực chảy xệ mới mặc thứ đó”.

Phạm Tiểu Đa dậy thì rất muộn, vào đại học rồi mà trông cô vẫn như học sinh trung học cơ sở, vừa gầy vừa nhỏ, chỉ cao chừng một mét năm mươi tám, cân nặng khoảng gần bốn mươi cân, ngực phẳng lì, mùa hè không mặc áo ngực cũng chẳng ai nhận ra.

Nghe cô nói như vậy, Ngô Tiêu cười một hồi lâu, rồi kéo Tiểu Đa ra cửa hàng đồ lót. Lần đầu tiên Tiểu Đa mua quần áo, mà lại là quần áo lót.

Ngô Tiêu nói: “Bây giờ cậu không mặc, sau này mới mặc thì đã muộn rồi”. Sau đó nói với Tiểu Đa một lời một lốc về những điều cần chú ý của con gái.

Tiểu Đa mặc xong, bỗng cảm thấy đúng là mình đã trở thành một cô gái, cảm giác rất đặc biệt. Kể từ lúc đó, cô đã có những bí mật nho nhỏ của con gái.

Tiểu Đa không nói cho chị Hai biết, Phạm Triết Cầm cũng không để ý đến việc Tiểu Đa đã bắt đầu mặc áo ngực. Sau này khi phát hiện ra, hỏi Tiểu Đa thì cô chỉ cười cho qua chuyện. Phạm Triết Cầm vẫn mua quần áo cho Tiểu Đa như thói quen, và cũng bắt đầu mua áo ngực cho cô, nhưng Tiểu Đa không thích những thứ đó lắm, vì thế anh Cả cho cô tiền để cô tự đi mua, và cô rất vui.

Tuy nhiên, anh Cả không phải là người duy nhất dầm dúi nhét tiền vào tay Tiểu Đa. Anh Ba, anh Tư, anh Năm, anh Sáu, ai gặp Tiểu Đa cũng lên cho tiền và dặn rằng đừng nói cho ai biết.

Tiểu Đa lại có bí mật của riêng mình. Cô không tiêu tiền linh tinh, sau bốn năm tích góp cũng có được một khoản kha khá.

Lúc đó Tiểu Đa mới tới làm việc ở đài truyền hình, lương mỗi tháng hơn hai nghìn đồng, vừa mới tới ban Quảng cáo không biết còn được thêm tiền gì nữa. Chỗ ở cách nơi làm việc tương đối xa, hằng ngày cô đi về bằng xe buýt.

Tháng nào Phạm Triết Địa cũng cho Tiểu Đa tiền để cô đi taxi đi làm. Nếu cô đi taxi thì mỗi tháng ít nhất cũng hết sáu, bảy trăm. Tiểu Đa không chịu xin tiền anh Ba, nhờ sự giáo dục của chị Hai mà cô cảm thấy tiêu tiền vào việc đi taxi như vậy rất lãng phí. Lần nào Phạm Triết Địa cũng nói: “Anh Ba vừa mới kiếm được một món, tiền cho em đi taxi một tháng thì vừa bằng tiền mời người ta ăn một bữa cơm”, nên cứ ép cô phải nhận.

Tiểu Đa thấy hôm nay anh Ba inh ăn hải sản, thâm cười, lát nữa lại có một khoản thu nhập bất ngờ đây.

Phạm Tiểu Đa ăn rất ngon lành, việc thích ăn là một chuyện, ngoài ra cô còn thích là vì lần nào cũng được đem toàn bộ vỏ sò về, rửa sạch để khi rỗi rãi ghép thành tranh. Vừa ăn, cô vừa đếm số vỏ sò trên bàn, đột nhiên có người bước vào. Cô ngẩng đầu lên, lại chính là anh chàng mà hôm nay cô và mấy người bạn không chịu làm quảng cáo ngay cho.

Chương 5

Phạm Tiểu Đa thấy trong lòng không vui, lên tiếng nói: “Không có ai nói với anh rằng phụ nữ xinh đẹp là mầm tai họa à? Đàn ông mà như anh thì đúng là tai họa! Anh đi đường ban đêm phải cẩn thận đấy, không phải vì bị cướp của đâu, mà sợ sẽ bị cướp vì sắc đẹp đấy!”.

Người kia tỏ vẻ quen biết, không chờ Phạm Triết Địa giới thiệu đã lên tiếng: “Triết Địa, bọn tôi biết nhau rồi.”

Phạm Triết Địa rất ngạc nhiên: “Sao cậu lại quen với em gái tôi?”.

Phạm Triết Địa nghĩ thầm trong bụng, nếu Phạm Tiểu Đa quen với một người đàn ông lạ thì nhất định sẽ thông báo với cả nhà. Huống chi, đó là người mà anh đang có ý định sắp xếp giới thiệu làm bạn trai của Tiểu Đa.

Sau khi nghe chuyện Phạm Triết Thiên long trọng mời tới cả ba bàn người ăn cho buổi xem mặt của Phạm Tiểu Đa, Phạm Triết Địa suyết chút nữa cười bắn cả cơm ra. Triết Địa đã nói với anh Cả: “Anh Cả hạp nhiều quá rồi đấy, làm gì cũng như đang đi làm việc vậy”.

Thấy vẻ mặt của Phạm Triết Thiên không vui, Phạm Triết Địa bèn vỗ ngực nói, lần thứ hai sẽ để anh ra tay.

Phạm Triết Địa phân tích, Phạm Tiểu Đa có tâm lý bài xích việc đi xem mặt, bởi vì thời buổi bây giờ khác rồi. Tiểu Đa cũng đâu phải là cô gái lớn tuổi, mà vừa mới bước vào tuổi thanh xuân, nếu nói sắp xếp cho cô gặp mặt thì nhất định cô sẽ không phối hợp, vì thế Phạm Triết Địa đã giữ kín, hôm nay đưa cô đi ăn là để thực hiện kế hoạch đó.

Tiểu Đa nhìn người mới đến với vẻ tò mò, nghe người đó cười, nói với anh Ba của mình: “Hôm nay mình tới làm quảng cáo ở đài, nên đã biết cô ấy. Em gái của cậu khá giữ nguyên tắc.”

Phạm Triết Địa vội nói với Tiểu Đa: “Tiểu Đa, đây là Lý Hoan, bạn làm ăn của anh”.

Tiểu Đa mỉm cười, trong bụng chợt nhớ đến Lý Tầm Hoan trong tiểu thuyết của Cổ Long.

Lý Hoan dường như đọc được ý nghĩ đó của cô, cũng cười và nói: “Tôi tên là Lý Hoan, nhưng không phải đi tìm thú vui. Đây, hai chúng ta cũng có duyên đấy, nếu ghép tên lại với nhau thì vừa hay có câu là Hoan Lạc Đa Đa[1]”. Nói rồi, cậu ngồi xuống rất tự nhiên.

[1] Vui vẻ nhiều nhiều.

Phạm Tiểu Đa ngây người, mặt đỏ bừng.

Ngô Tiêu đã từng nói: “Tiểu Đa, tuyệt chiêu bảo vệ lớn nhất của cậu là cậu rất dễ đỏ mặt. Những người không biết thì tưởng rằng cậu xấu hổ, nhưng đâu có biết rằng, hễ cậu hơi có phản ứng tinh thần là lập tức đỏ mặt. Đây là chiêu còn cao hơn cả đỏ mặt vì xấu hổ!”.

Đúng vậy, lúc này Phạm Tiểu Đa đỏ mặt không phải vì xấu hổ mà vì tức giận. Anh chàng tên Lý Hoan này đúng là mặt dày, vừa mới nói vài câu đã lập tức kéo sang chuyện duyên phận.

Lý Hoan ngồi bên cạnh Phạm Triết Địa, đối diện với Tiểu Đa. Cậu nói đủ chuyện trên trời dưới biển với Phạm Triết Địa, rồi kéo cả Tiểu Đa vào.

Phạm Triết Địa cũng không nói với Lý Hoan là định giới thiệu em gái cho cậu. Trong lòng Triết Địa, tất cả phải vì sự vui thích của Tiểu Đa, nếu cô thấy không được thì bữa cơm này chỉ là bữa cơm bình thường. Như thế, không đắc tội với Tiểu Đa cũng không đắc tội với bạn.

Anh chọn Lý Hoan là có lý do. Lý Hoan là người có tài, tuổi cũng mới hai mươi tám, hơn Tiểu Đa bảy tuổi, hơn nhiều tuổi như vậy mới có thể chăm sóc và nhường nhịn cô. Hơn nữa, công ty của Lý Hoan làm ăn rất tốt, có thể coi như thành công trong sự nghiệp. Qua mấy lần làm ăn với Lý Hoan, anh thấy đối phương rất giữ chữ tín, khi đi chơi hộp đêm cũng vô cùng nghiêm chỉnh. Về nhân phẩm như vậy là tuyệt đối không có vấn đề gì.

Điều duy nhất khiến Phạm Triết Địa không vừa ý, đó là Lý Hoan quá dẻo miệng, nhưng rồi anh lại nghĩ, đó cũng chỉ là một kiểu thể hiện của tính hài hước mà thôi.

Thấy Lý Hoan vừa ăn vừa kiếm chuyện hướng về Phạm Tiểu Đa, trong lòng Phạm Triết Địa biết, như vậy là Lý Hoan cũng đã có ấn tượng về Tiểu Đa. Quay sang nhìn em gái, thấy cô vừa mỉm cười vừa ăn như bình thường, chỉ có điều có vẻ ít lời hơn, điều đó cũng dễ hiểu thôi, vì ăn cơm với anh trai và ăn cơm với người ngoài dù sao cũng khác nhau. Phạm Triết Địa kết luận: Tiểu Đa không ghét Lý Hoan.

Anh đâu có biết, lúc đó Tiểu Đa thấy ghét cái thói bẻm mép của Lý Hoan đến cùng cực.

Lý Hoan nói đủ thứ chuyện, rồi đột nhiên nói: “Triết Địa, tôi cảm thấy anh và em gái không giống nhau”.

Phạm Triết Địa mỉm cười, đáp: “Đúng thế, tôi và Tiểu Đa hơn kém nhau mười bốn tuổi, tôi giống bố, có khuôn mặt của người phương Bắc, Tiểu Đa là người duy nhất trong mấy anh chị em giống mẹ, nhỏ nhắn, thanh mảnh”.

Lý Hoan đùa: “Chẳng trách mà đặt tên là Tiểu Đa, khi cô ra đời đã có quy định sinh để có kế hoạch rồi nhỉ?”.

Phạm Triết Địa cười: “Đúng thế, Tiểu Đa sinh ngoài kế hoạch, dù phải chịu phạt và bị phê bình, bố mẹ tôi cũng nhất quyết sinh Tiểu Đa bằng được”.

Phạm Tiểu Đa nhìn đám vỏ sò trên bàn, nghĩ với vẻ tiếc nuối, xem ra hôm nay không đem về được rồi, khoản thu nhập bất ngờ có lẽ cũng không có. Cô ngẩng đầu lên như chợt nhớ ra điều gì: “Anh Ba, A Tuệ cùng làm với em để quên điện thoại ở phòng làm việc, cô ấy nhờ em đưa tới giúp, suýt nữa thì em quên mất. Em về trước đây”. Nói xong, cô đứng dậy, nhìn đám vỏ sò trên bàn với vẻ tiếc rẻ, rồi không để cho Triết Địa kịp ngăn lại, đứng ngay dậy ra về.

Triết Địa đành mỉm cười, ngồi xuống, lắc đầu với Lý Hoan: “Cô em của tôi như vậy đấy”.

Lý Hoan nói, không chút giấu giếm: “Tiểu Đa rất đáng yêu, giới thiệu cho tôi, được không?”.

Phạm Triết Địa ngây người: “Cậu đùa à?”.

Lý Hoan thôi giọng nói đùa, nói với vẻ rất nghiêm chỉnh: “Tôi nói nghiêm túc đấy”.

Triết Địa rất vui, vội nắm lấy bàn tay Lý Hoan nói về Tiểu Đa, anh ra sức tán dương cô em gái. Trong lòng Phạm Triết Địa vô cùng đắc ý, mình vừa mới xuất chiêu đã thành công, rồi thầm nghĩ cách về nhà nói với em gái như thế nào.

Phạm Tiểu Đa bước trên đường phố. Cô chưa yêu, nhưng đã nhìn thấy bạn bè yêu, chưa ăn thịt lợn nhưng cũng thấy lợn chạy rồi. Sự giao hoạt của Lý Hoan là điều mà cô không thích nhất, cô không thích những người đàn ông nói năng tùy tiện. Tiểu Đa nghĩ, hôm nay có lẽ lại là một lần xem mặt nữa, nhìn vẻ mặt của anh Ba thì biết.

Từ nhỏ lớn lên trong sự yêu thương của sáu anh chị, Tiểu Đa đã quen với việc nhìn vẻ mặt, đoán thái độ, cô biết làm thế nào thì mới khiến sáu anh chị đối xử tốt với mình. Bình thường cô ít lên tiếng, lúc nào cũng tỏ ra ngoan ngoãn, từ nhỏ cô đã không có nhiều bạn bè, niềm vui lớn nhất là trêu chọc anh chị, nếu chẳng may chọc phải một người thì lại tìm đến người khác nhờ giải vây. Trong mắt của sáu người, ai cũng cảm thấy Tiểu Đa là cô bé ngoan ngoãn, nhanh nhẹn, nếu họ mà cùng trao đổi với nhau, sẽ phát hiện ra sự thật không hoàn toàn như vậy.

Ví dụ như chuyện xin chữ ký của phụ huynh vào đơn xin phép nghỉ học, Tiểu Đa lần lượt xin chữ ký của mọi người, trong cặp sách của cô có cả năm giấy phép như vậy. Cô lên đi chơi với bạn học rất nhiều lần, và cô cực kỳ chú ý, đến giờ về là lập tức về, vì vậy mà cả nhà không ai phát hiện ra.

Tiểu Đa thường rất lấy làm đắc ý cho rằng mình là người thông minh. Những chuyện lớn, cô không bao giờ dính vào, còn chuyện đánh cãi nhau nho nhỏ thì thỉnh thoảng cũng xảy ra, và khi không thể trốn được, cô ngược đời mắt đầy nước mắt lên nhìn người anh Cả nghiêm khắc, thế là lại chẳng có chuyện gì xảy ra nữa. Lần nào Phạm Triết Thiên cũng không cho đó là chuyện do Tiểu Đa gây ra, mà do bạn bè của cô lôi kéo, Tiểu Đa chắc chắn là vô tội.

Lớn như vậy rồi nhưng chưa một lần Tiểu Đa bị đánh. Có lần cô và một người bạn trốn học ra ngoại ô hái trộm quýt, bị bắt tại trận và báo đến trường.

Phạm Triết Thiên vội vàng chạy đến trường để nhận người. Nhìn thấy trong sổ học sinh đứng ở một góc tường có Tiểu Đa nhà mình thì không dám tin. Sau khi đưa cô về nhà, Phạm Triết Thiên nghĩ, lần này nhất định phải dạy Tiểu Đa thật cẩn thận, mới bé tí đã ăn trộm quýt, lớn lên sẽ như thế nào? Nghĩ đến đây, anh bèn cầm chiếc chổi lông gà lên, nghiêm giọng nói: “Chìa tay ra!”.

Tiểu Đa nước mắt lưng tròng nhào vào lòng anh trai, luôn miệng nhận tội, cam đoan lần sau không dám làm như thế nữa.

Phạm Triết Thiên vốn định cho Tiểu Đa một bài học, đánh ột trận để nhớ đời. Không ngờ, chưa kịp đánh thì cô đã nhận tội, viết cam đoan, nhận thức rất sâu sắc, mục đích chưa gì đã đạt được, chiếc chổi lông gà không thể quáit xuống.

Phạm Triết Lạc thì cho rằng, Tiểu Đa là người nhất gan, dễ sợ. Đâu biết rằng cô nhiều lần chứng kiến cảnh bọn họ không chịu nhận tội, bị anh Cả không chấp nhận được phải phạt đến nơi đến chốn, và cô đã rút ra kết luận: Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nhất định không để cho da thịt phải chịu khổ.

Nghĩ đến việc vì sao anh Cả, anh Ba lại sắp xếp việc xem mặt, trong lòng Tiểu Đa rất phiền não. Thế rồi bất giác cô chẳng chút nữ tính gơ bàn chân lên đá vào một chiếc vỏ lon Coca, không ngờ vỏ lon rơi trúng vào một chiếc xe, khiến cho còi chống trộm phát ra tiếng kêu âm ỉ. Tiểu Đa đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy chủ nhân của chiếc xe đâu, đột nhiên, từ phía sau lưng vang lên giọng nói hơi quen: “Xin lỗi mau!”.

Tiểu Đa biết là chủ nhân của chiếc xe đã xuất hiện, đoán có lẽ anh ta đang ăn cơm ở quán bên đường, nghe tiếng động đã chạy ra. Hiểu rõ tình thế, cô quay lại nói xin lỗi. Nhưng chủ nhân của chiếc xe không chịu bỏ qua: “Đúng là đồ con gái thiếu giáo dục!”.

Phạm Tiểu Đa nổi đóa, lỗi thì cũng đã xin rồi, cũng rất thành thực, còn muốn gì nữa?

Chủ nhân chiếc xe là một người còn trẻ, mày rậm, mắt sáng, phong thái đĩnh đạc, tóm lại đó là một anh chàng đẹp trai. Tiểu Đa nghĩ thầm, đẹp trai thì hồng hách thế sao? Tôi vẫn đang rất không vui đây này, vì thế lên tiếng: “Không có ai nói với anh rằng phụ nữ xinh đẹp là mầm tai họa à? Đàn ông mà như anh thì đúng là tai họa! Anh đi đường ban đêm phải cẩn thận đấy, không phải vì bị cướp của đâu, mà sợ sẽ bị cướp vì sắc đẹp đấy!”, nói xong, gơ chân đá vào chiếc xe thêm cái nữa, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Người kia ra tay nhanh như gió, kéo Tiểu Đa lại, cô nổi đóa: “Làm cái gì thế? Hãy buông cái chân lợn của anh ra!”.

Người kia cười một cách gian tà: “Cô cứ kêu cứu đi!”.

Tiểu Đa ngây người, thì ra đây chính là người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong vườn cây lần trước. Lần trước vì nước mắt ướt nhoe nên cô không nhìn rõ mặt.

Người kia lại cười: “Nhớ ra chưa? Tưởng tôi là yêu râu xanh à?”.

Cánh tay cô bị anh giữ rất chặt, trong lòng Tiểu Đa cực kỳ căm tức, nhưng cô lại rất thức thời: “Lần trước cũng xin lỗi, vì tâm trạng tôi không được vui”.

Nghe giọng cô mềm lại, người kia bèn buông tay ra: “Làm sao mà lần nào tôi gặp cô, cô cũng trong tâm trạng không vui thế? Con gái mà dữ như vậy, cẩn thận không lấy được chồng đâu”.

Vốn dĩ trong lòng đã không vui vì chuyện xem mặt trá hình của anh Ba. Câu nói này lại động đúng vào chỗ đau trong lòng, Tiểu Đa rất muốn nổi cơn thịnh nộ nhưng lại cảm thấy để người khác nhìn thấy cảnh tượng ấy trên đường phố thật sự không hay, nên hạ giọng nói: “Lần sau gặp tôi, tốt nhất là anh tránh đi”. Nói rồi trừng mắt lườm người kia một cái, môi nhếch lên, vung chiếc túi bỏ đi.

5. Chương 06 - 07

Chương 6

Lý Hoan dường như không đỡ nổi nữa rồi. Câu hỏi buồn cười nhất cũng được đưa ra: “Cậu có biết kể chuyện không?”. Người hỏi câu đó là Phạm Triết Nhân, anh con trai thứ tư của nhà họ Phạm, anh giải thích: “Lúc Tiểu Đa mất ngủ phải có người kể chuyện cho nó, đọc truyện cũng được, nó nằm nghe rồi dần dần sẽ ngủ...”.

Cũng lại là anh Ba Phạm Triết Địa đắc ý, đắc ý tới mức không hỏi trước Phạm Tiểu Đa mà chạy tới kể công với Phạm Triết Thiên. Ít nhiều thì Phạm Triết Thiên cũng đã có kinh nghiệm của một lần sắp xếp

buổi xem mặt, nghe xong không có vẻ gì vui mừng, bình tĩnh hỏi: “Tiểu Đa không dùng áo của người khác lau tay chứ?”.

“Làm gì có, một chiếc bàn tròn, ngồi cách nhau rất xa”.

“Đó là vì tay của Tiểu Đa không với tới, điều đó không có nghĩa là nó không muốn”.

“Không có chuyện hề sơ ý một chút là làm bẩn nước canh lên người người khác?”

“Không có, tối nay ăn hải sản, canh vẫn chưa đem lên thì Tiểu Đa đã về rồi.”

“Đó là vì món ăn không đúng, không có nghĩa là nó không muốn”.

Phạm Triết Địa nổi cáu: “Anh cả này, anh đừng có nghĩ xấu cho Tiểu Đa như thế, lần trước chắc chắn là nó không cố ý. Em thấy hôm nay Tiểu Đa rất lễ phép, không bài xích Lý Hoan, anh đừng có ghen với em vì vừa ra tay là đã thành công đấy”.

Phạm Triết Địa nhìn anh cả với vẻ tự hào. Nghĩ đến chuyện hôn nhân của cô em gái cuối cùng là do mình đưa đến, hơn nữa Lý Hoan lại là chỗ bạn bè, từ nay về sau chắc chắn Tiểu Đa sẽ cảm kích, gần gũi với mình hơn, không hiểu sắc mặt của những người trong nhà sẽ thế nào, nghĩ vậy, Phạm Triết Địa môi nở nụ cười.

Phạm Triết Thiên nhìn thấy thế rất khó chịu: “Cái cậu Lý Hoan ấy là người làm ăn, có đáng tin không?”.

Thế là Phạm Triết Địa được thể khen Lý Hoan hết lời, cuối cùng kết luận: “Lý Hoan nhìn thấy Tiểu Đa nhà mình là lập tức bị tình yêu sét đánh, em vẫn còn chưa nói gì đến chuyện xem mặt, thế mà cậu ấy đã lên tiếng đề nghị giới thiệu Tiểu Đa cho cậu ấy”.

Phạm Triết Thiên nói với vẻ coi thường: “Tiểu Đa trong sáng như vậy, những người lẩn lộn trên thương trường như cậu ta nó đã gặp nhiều đâu. Nếu không bị tiếng sét ái tình thì cậu ta có lẽ là người không có mắt”.

Tuy trong lời nói thì coi thường Lý Hoan, nhưng Phạm Triết Thiên vẫn bảo em trai tập trung tư liệu rồi triệu tập mấy anh chị em thảo luận về Lý Hoan.

Lý Hoan nằm trên giường trong trạng thái cực kỳ phấn chấn. Hôm nay đúng là rất thú vị. Đến đài truyền hình, ba cô gái cố làm ra vẻ nghiêm túc không thèm để ý đến cậu, em gái Phạm Tiểu Đa của Triết Địa còn làm mặt lạnh, từ chối không ăn đồ ăn mà cậu mang đến. Thế mà, cậu vừa bước chân ra khỏi đã nghe thấy tiếng cười trong phòng máy, biết ngay là ba cô gái đó đang ăn đồ ăn mà cậu mua tới và cười đùa.

Lý Hoan vừa tức lại vừa buồn cười, định ngày mai đến làm quảng cáo sẽ tiếp tục mang theo một túi đồ ăn nữa để trêu ba cô gái quý quái đó. Không ngờ, buổi tối Phạm Triết Địa rủ cậu đi ăn, và cậu nhìn thấy cô gái đáng ghét nhất trong số ba cô đó.

Lý Hoan không bỏ qua vẻ bất lực và ghét bỏ hiện lên trong mắt Tiểu Đa. Thấy cô có vẻ rất không thích ăn cơm cùng mình, lại còn cố làm ra vẻ thực nữ trước mặt anh Ba của cô.

Trong lòng Lý Hoan lúc đó đã nghĩ: Cô cứ làm ra vẻ đi, để tôi xem cô có thể giả vờ đến lúc nào. Nên cậu thỉnh thoảng lại hướng câu chuyện về Tiểu Đa, quả nhiên cô cố ý tìm cớ ra về. Khi về, còn đưa ánh mắt luyến tiếc nhìn đám vỏ sò trên bàn. Trong khoảnh khắc đó, Lý Hoan thấy lòng mình không còn giữ được vẻ cân bằng như trước nữa. Không lẽ, cậu và anh Ba của cô còn không bằng đám vỏ sò?

Lý Hoan cảm thấy Phạm Tiểu Đa rất thú vị. Chỉ trong hai lần gặp mặt cùng một ngày ngắn ngủi, cậu đã phát hiện ra, cô gái này không hề nhả nhặn như vẻ bề ngoài. Vì sao Phạm Triết Địa hằng ngày nhìn thấy em gái lớn lên mà không nhận ra điều đó, lại hình dung em gái mình như thiên sứ?

Cậu nhớ lại vẻ phấn chấn của Phạm Triết Địa khi nói về em gái, Phạm Triết Địa đã dùng một loạt tính từ rất hay để nói về em mình, nào là trong sáng, đáng yêu, xinh đẹp, có lễ nghĩa, hào phóng, hiểu biết... Hầu như tất cả những gì có thể hình dung về các đức tính tốt đẹp của con gái đều có trong đó.

Lý Hoan nghe nói một hồi, rồi đột nhiên hỏi Phạm Triết Địa: “Tôi thấy khi rời đi, mắt cô ấy cứ nhìn đám vỏ sò trên bàn với vẻ rất luyến tiếc. Vì sao vậy?”.

Phạm Triết Địa nghe vậy bèn nhảy dựng lên, chạy ra cửa gọi phục vụ, khi phục vụ vào bèn nói: “Vừa rồi mới nói chuyện quên không dặn các cô, đừng thay đĩa đồ bỏ đi, hãy cho tất cả vỏ ốc, vỏ sò mà chúng tôi đã ăn vào trong túi để mang về. Mấy cái đĩa lúc trước còn không?”. Nói xong, nhìn người phục vụ với ánh mắt đầy hi vọng.

Người phục vụ đáp với vẻ khó xử: “Đều đổ vào thùng rác rồi ạ”.

Phạm Triết Địa nghe vậy, bèn nói: “Đem thêm một phần như ban này. Lý Hoan, chúng ta ăn thêm ít nữa nhé?”.

Lý Hoan không hiểu, Phạm Triết Địa bèn giải thích: “Mỗi lần ăn hải sản, Tiểu Đa đều mang đồng vỏ sò đó về, nó thích ghép vỏ sò, vỏ ốc thành tranh”.

“Thế thì bảo người ta lấy toàn bộ số vỏ sò mà khách hàng ăn mang về không được à?”

Phạm Triết Địa lắc đầu: “Tiểu Đa không thích vỏ sò vỏ ốc của người lạ, nó chê là bẩn. Số lần Tiểu Đa ăn hải sản không nhiều, hôm nay ăn rồi mà không mang về được, hẳn trong lòng nó không vui, tôi mà mang về không biết nó sẽ vui đến cỡ nào”.

Phạm Triết Địa nói, mắt sáng bừng, Lý Hoan nghe mà sửng sốt và lại càng cảm thấy Phạm Tiểu Đa vô cùng thú vị, cậu rất muốn biết cô gái nhìn qua thì chỉ có thể nói là thanh tú này rốt cuộc vì sao lại có ma lực lớn như vậy.

Lý Hoan lên tiếng yêu cầu giúp đỡ để trở thành bạn trai của Tiểu Đa, Phạm Triết Địa cũng không từ chối. Nhưng khi Lý Hoan đưa ra quyết định ấy thì vẫn chưa yêu Tiểu Đa, mà chỉ vì hiếu kỳ, và thế là cậu đã phải phát hoảng vì tai họa do tính hiếu kỳ đưa lại.

Ngày hôm sau, Lý Hoan xách một túi đồ ăn vặt đến đài truyền hình. Chương trình quảng cáo được làm rất thuận lợi, ba cô gái tỏ ra khá nghiêm túc với công việc, không sầm soi cậu, sau khi làm xong thì đem túi đồ mà cậu mang tới sang phòng làm việc ăn. Phạm Tiểu Đa đối xử với cậu rất lạnh nhạt, cứ như thể tối qua chưa từng ăn cơm cùng nhau. Lý Hoan cũng không tìm cơ hội nói chuyện với cô, cậu không vội, vì cơ hội mà Phạm Triết Địa tạo cho còn nhiều.

Phạm Tiểu Đa chẳng để tâm đến anh chàng Lý Hoan mà anh Ba định giới thiệu cho. Cô nghĩ rằng, cũng giống như lần trước khi anh Cả giới thiệu cho, cô không thích là coi như xong. Anh Ba cũng không tới tìm cô nói về việc này, vì thế cô đối xử với Lý Hoan giống như với tất cả các khách hàng đến làm quảng cáo.

Thấy Lý Hoan hôm nay lại mang đồ ăn đến để lấy lòng mấy cô gái, Tiểu Đa càng thấy ghét anh chàng rất hiểu tâm lý phụ nữ này.

Tiểu Đa không hề biết rằng, tối nay, sáu anh chị của cô giấu cô hộp mặt để đánh giá về Lý Hoan.

Phạm Triết Địa gọi điện cho Lý Hoan: “Lý Hoan, hôm qua cậu nói rằng muốn Tiểu Đa nhà tôi làm bạn gái của cậu đúng không?”.

“Đúng vậy, tôi nghiêm túc đây.”

“Cậu chắc chắn như vậy chứ? Xác định lại lần nữa xem.”

Lý Hoan nghe giọng của Phạm Triết Địa rất nghiêm túc, không nén được cười: “Là nghiêm túc, tôi nghĩ, anh có thể giới thiệu để em gái của anh làm bạn gái của tôi”.

Ở đầu dãy bên kia, Phạm Triết Địa trầm ngâm một lát, rồi nói: “Vậy thì được, bây giờ tối nay, gặp nhau ở Thiên Hương Các Đại Tửu Lầu”.

Lý Hoan không nín được cười, cậu không hiểu vì sao Phạm Triết Địa lại có vẻ trịnh trọng đến thế. Bây giờ tối, Lý Hoan bước vào Thiên Hương Các Đại Tửu Lầu rất đúng giờ.

Cô gái phục vụ đưa cậu tới trước cửa phòng đặt riêng. Bỗng nhiên Lý Hoan thấy hơi căng thẳng, cứ cảm giác có điều gì đó không bình thường. Khi đẩy cửa phòng ra, cậu sững người, trong phòng rất đông người. Tất cả nam giới và phụ nữ trong phòng thấy cậu bước vào, đều nhìn Lý Hoan chăm chú bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

Không lẽ mặt mình có vết nhò? Cà vạt thắt không đúng? Hay là khóa quần quên không kéo? Trước con mắt của nhiều người, Lý Hoan đã suy nghĩ lung tung như vậy.

Phạm Triết Địa bước tới, kéo cậu vào chỗ, rồi mời Lý Hoan ngồi xuống chiếc ghế xoay lưng về phía cửa. Ngồi đối diện với cậu là một người đàn ông trung niên, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, toàn thân người ấy toát lên vẻ đầy uy nghiêm.

Phạm Triết Địa giới thiệu: “Lý Hoan, đây là anh Cả của tôi, đây là chị dâu cả, chị Hai, anh rể, em thứ tư và vợ chú ấy, em thứ năm và vợ, em thứ sáu. Đây là vợ tôi, cậu cũng đã biết rồi”.

Lý Hoan đưa mắt nhìn mọi người, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, cậu cứ tưởng rằng hôm nay Phạm Triết Địa hẹn Tiểu Đa đi ăn cơm, không ngờ có cả một đoàn các anh chị của cô. Hơn nữa, mục đích có lẽ chỉ có một, muốn để cho Tiểu Đa làm bạn gái của cậu, thì phải được mọi người chấp nhận.

Lý Hoan cảm thấy rất buồn cười, cậu không thể nào chấp nhận nổi cái kiểu bày binh bố trận như thế này. Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy tò mò, rất muốn biết nếu mình qua được cửa này, được mọi người trong nhà họ Phạm chấp nhận, thì cái cô Phạm Tiểu Đa bề ngoài có vẻ ngoan ngoãn ấy có thực sự nghe lời và làm bạn gái của mình hay không. Nghĩ đến đây, Lý Hoan lấy lại phần nào tinh thần để chuẩn bị ứng phó với thử thách của gia đình họ Phạm.

Sau khi ngồi xuống, hầu như Lý Hoan chẳng có thời gian để ăn uống gì. Câu hỏi quá nhiều, thời gian trả lời cũng có hạn, cậu chợt nhớ đến cuộc thi biện luận hồi đại học cách đây ít năm.

“Cậu thích Tiểu Đa ở điểm nào?”

“Trong sáng, đáng yêu, xinh đẹp, lễ phép, hào phóng, hiểu biết...” Tất cả những từ mà hôm qua Phạm Triết Địa nói, hôm nay được Lý Hoan bê ra nguyên xi. Thực ra, cậu cũng chỉ mới quen Tiểu Đa hai hôm nay, nói với nhau cũng chưa quá hai mươi câu.

“Cậu làm bạn trai của Tiểu Đa, định sẽ đối xử tốt với nó như thế nào?”

Lý Hoan cảm thấy đầu căng ra, hiện tại cậu vẫn chưa có ý định lấy Tiểu Đa làm vợ, chỉ định nhờ giới thiệu, làm quen rồi tìm hiểu, đơn giản thế thôi. Sao bây giờ lại thành ra phải cam kết chịu trách nhiệm suốt đời với Tiểu Đa thế này? Lý Hoan nghĩ một lát, đáp: “Tôi sẽ làm những việc nên làm”.

Những câu hỏi tiếp sau càng thêm phong phú.

“Cậu có biết nấu cơm không?”

“Hàng ngày cậu có đưa đón Tiểu Đa đi làm không?”

“Cậu có phát chán vì phải đưa nó đi dạo phố mua đồ không?”

“Cậu có biết trồng hoa không?”

“Cậu có đưa Tiểu Đa tới những chỗ làm ăn của mình không?”

Lý Hoan có vẻ không đỡ nổi nữa rồi.

Câu hỏi buồn cười nhất cũng được đưa ra: “Cậu có biết kể chuyện không?”.

Người hỏi câu đó là Phạm Triết Nhân, anh con trai thứ tư của gia đình họ Phạm, anh giải thích: “Khi Tiểu Đa mất ngủ phải có người kể chuyện cho nó, đọc truyện cũng được, nó nằm nghe rồi dần dần sẽ ngủ. Tất nhiên, đây là việc mà cậu phải làm sau khi cậu và Tiểu Đa kết hôn, tôi chỉ muốn tìm hiểu thế thôi”.

Lý Hoan nghe mà thấy ù cả tai. Cậu gần như muốn rút chạy.

Lúc đó, anh Cả nhà họ Phạm kết luận: “Lý Hoan, chúng tôi giao Tiểu Đa cho cậu, cậu phải yêu thương nó. Mọi người còn có vấn đề gì nữa không?”. Khắp bàn tiệc không có tiếng phản đối. Phạm Triết Thiên lại tổng kết bằng một câu: “Vậy thì được rồi, kể từ hôm nay, mọi người tập trung sức lực, giúp Lý Hoan và Tiểu Đa hẹn hò yêu đương. Lý Hoan, có vấn đề gì khó khăn cứ tìm chúng tôi. Có điểm nào không hiểu về Tiểu Đa cứ việc hỏi. Ok?”.

Lý Hoan ngây ra một hồi lâu, rồi đột nhiên ý thức được rằng câu “Ok?” là nhằm vào mình, nên đáp lại một tiếng “Ok” trong trạng thái mơ hồ.

Trên đường từ nhà hàng về nhà, Lý Hoan vẫn không hết bàng hoàng. Cậu không hiểu, chỉ là nhờ Phạm Triết Địa giới thiệu để cậu làm quen với Tiểu Đa, để cô trở thành bạn gái của mình, thế mà không hiểu sao chuyện lại thành ra như thế?

Chương 7

Cậu thở dài vì tính trẻ con của Tiểu Đa, và thấy đau đầu trước việc cả nhà họ Phạm nuông chiều Tiểu Đa tới mức mất hết cả luân thường đạo lý.

Buổi tối thông qua thăm vấn tập thể đối với Lý Hoan, cả nhà họ Phạm dường như đều mất ngủ.

Vợ của Phạm Triết Thiên, sau khi dỗ dành con ngủ xong, thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng, bèn bước vào thì thấy Phạm Triết Thiên đang ngồi ngây người trong đó. “Triết Thiên, anh đang nghĩ đến việc của Tiểu Đa, đúng không?”

“Cái cậu Lý Hoan ấy, nhìn qua thì thấy là người có tài, trầm tĩnh thông minh, rất tốt, e rằng Tiểu Đa không đấu lại được với cậu ta.”

Phạm Triết Cầm thì cứ trần trọc trên giường, mãi không ngủ được. Ông chồng thấy thế không chịu nổi, vặn đèn lên: “A Cầm, nghĩ gì vậy?”

“Mình này, Tiểu Đa thuần khiết như vậy, còn cậu Lý Hoan kia nói được, làm được, liệu cậu ta có bắt nạt Tiểu Đa không?”

“...”

Phạm Triết Địa thì phấn khởi nói với vợ: “Một người bạn trai tốt như vậy, nhất định là Tiểu Đa sẽ rất vui! Anh Ba này vẫn là người tốt hơn cả!”

“Tiểu Đa đã đồng ý chưa?”

“Chết rồi! Quên chưa hỏi nó! Chắc là không có vấn đề gì.”

“...”

Phạm Triết Hòa cầm bút lên viết một bài cảm tưởng: “Cô gái nhỏ nhà tôi đã lớn”.

“Triết Hòa, đi ngủ sớm đi!”

“Vợ này, bây giờ cảm xúc của anh đang rất dào dạt, để anh viết xong rồi đi ngủ.”

Phạm Triết Lạc thì nhón chân bước tới cửa phòng của Tiểu Đa, Tiểu Đa đang ngủ rất ngon, nhìn thì thấy vô cùng ngây thơ đáng yêu, cảnh tượng hồi bé đưa Tiểu Đa đi chơi lại hiện về trong óc cứ như vừa mới hôm qua. Phạm Triết Lạc nhớ đến mỗi lần gây ra tội, Tiểu Đa lại cầu xin anh Cả giúp, rồi còn dành miếng ngon cho cậu, nghĩ vậy, mắt thấy cay cay. Triết Lạc thầm hạ quyết tâm: Nếu tay Lý Hoan kia mà dám bắt nạt Tiểu Đa, thì cậu nhất định sẽ không tha cho hắn!

Chỉ có một mình Tiểu Đa là có một đêm ngủ ngon lành với giấc mơ đẹp.

Cuối tuần, tất cả anh em nhà họ Phạm tập trung ăn cơm. Địa điểm là ở nhà của Phạm Triết Thiên, vì nhà anh rộng nhất.

Tiểu Đa bước vào nhà, các chị dâu bận tít tít trong bếp, bốn đứa cháu đang chơi tàu hỏa ở ngoài ban công, trong phòng khách thì mấy anh em trai đang nói chuyện.

Cuối tuần này nhà Phạm Triết Thiên rộn rã như đón Tết.

Đầu tiên Tiểu Đa vào trong bếp, đi đi lại lại mấy vòng, tỏ ý muốn giúp đỡ thì bị chị Hai và chị dâu đẩy ra: “Đi, ra ngoài kia mà chơi, đừng ở trong này cho vướng chân vướng tay”.

Lén lấy một miếng thịt cho vào miệng, Tiểu Đa ra khỏi bếp, tới ban công trêu đùa mấy đứa cháu.

Đúng lúc đó thì tiếng chuông cửa vang lên, có người vào, Tiểu Đa thò đầu ra nhìn, chợt thấy trong lòng khó chịu hẳn lên. Lý Hoan trong bộ lễ phăng phiu, tay ôm một bó thiên kiều, tay xách một túi quà, mặt mày hớn hở đi vào, Tiểu Đa rút đầu lại, tiếp tục chơi trò tàu hỏa với các cháu.

Đến lúc ăn cơm, Lý Hoan ngồi ở phía trái của Tiểu Đa.

Tiểu Đa không thèm để ý đến cậu mà chỉ chú ý vào việc ăn uống. Mắt của mọi người trong nhà đều đổ dồn về phía hai người, bên phải Tiểu Đa là cậu con trai lên mười tuổi của Phạm Triết Thiên, Phạm Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên rất thích ăn cánh gà, tranh gấp trước một cái cho vào bát, ngẩng đầu lên thì thấy Phạm Tiểu Đa đang lườm, mắt nhìn vào chiếc cánh gà trong bát, không nói năng gì. Tiểu Thiên nuốt nước miếng nhìn với vẻ thèm thuồng. Đúng lúc đó, cậu bé nghe thấy tiếng của bố: “Tiểu Thiên, con không biết là cô rất thích ăn cánh gà sao?”.

Cậu bé ầm ụt nhìn mẹ, mẹ cũng nói: “Con là con trai, phải nhường cho phụ nữ, hiểu chưa?”. Không nhận được sự hỗ trợ từ bên ngoài, cậu bé gấp cánh gà cho Tiểu Đa một cách rất không cam tâm.

Phạm Tiểu Đa bình thản ăn, những người khác trên bàn ăn đều không tỏ ra có gì dị thường, như thể đó là lẽ đương nhiên vậy.

Một bà cô hai mươi mốt tuổi tranh ăn cánh gà với đứa cháu trai mười tuổi, và đứa cháu đành chịu thiệt? Cảnh tượng này chắc chắn không phải là lần đầu. Lý Hoan há mồm tròn mắt nhìn cảnh tượng ấy và rút ra kết luận.

Cậu thờ dãi vì tính trẻ con của Tiểu Đa, và thấy đau đầu trước việc cả nhà họ Phạm nuông chiều Tiểu Đa tới mức mất hết cả luân thường đạo lý. Đúng lúc đang suy nghĩ như vậy thì chợt thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà họ Phạm đều đổ dồn về phía mình.

Lý Hoan thấy lạ lùng, mình đâu có ăn cánh gà của Tiểu Đa? Phạm Triết Địa nháy mắt với cậu, rồi sau đó lại đưa mắt về phía đĩa gà rán, và khua khua đôi đũa.

Cậu đã hiểu, người nhà họ Phạm có ý bảo mình gấp cánh gà cho Tiểu Đa. Lý Hoan dở khóc dở cười, cậu không có ý định làm theo ý của những người trong gia đình họ Phạm, như thế sẽ ra gì đây?

Một hồi lâu Lý Hoan vẫn không động tĩnh gì, điều đó khiến cho Phạm Triết Thiên cuống cả lên, anh cảm thấy sự lạnh lợi ngày hôm qua của Lý Hoan biến đâu mất rồi? Phạm Triết Thiên cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cậu: “Lý Hoan, cậu ngồi bên Tiểu Đa hãy giúp nó gấp thức ăn đi”.

Đến lúc đó, Lý Hoan chẳng còn đường rút, đưa đôi đũa run rẩy gấp cánh gà cho vào bát của Tiểu Đa. Cậu nhìn thấy vẻ đắc ý lóe lên trong mắt Phạm Tiểu Đa, trong lòng đầy tức giận. Lý Hoan bỗng rất đồng cảm với Phạm Tiểu Thiên. Rất thông cảm với sự tủ thân của cậu bé!

Lý Hoan cố nén, cậu nhìn Tiểu Đa ăn với vẻ ngon lành, khóe môi thoáng hiện nụ cười rất đẹp, thỉnh thoảng còn chum môi dưới. Đôi môi của cô như cánh hoa, đỏ mọng mềm mại, một chiếc cánh gà khi tới miệng cô thì lập tức biến thành món sơn hào hải vị. Lý Hoan bất giác nuốt nước miếng, bỗng cũng thấy bản thân rất thèm cánh gà.

Lý Hoan ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của mọi người trong nhà họ Phạm cũng đều như vậy. Lý Hoan muốn cười, nhưng không được, cậu đã hiểu ra phần nào, nhìn Tiểu Đa ăn cũng là một kiểu thưởng thức.

Chỉ loáng một cái, hai chiếc cánh gà giờ chỉ còn trơ lại xương. Lý Hoan liếc nhìn bàn ăn, tự nhiên muốn gấp thêm một chiếc cánh gà nữa cho Phạm Tiểu Đa, quay sang nhìn thì thấy mấy người anh của cô cũng có ánh mắt ấy, Lý Hoan thấy mình bị đánh bại, cậu nghĩ một cách bi quan, sao chỉ loáng một cái mà mình cũng muốn chiều chuộng Tiểu Đa nhỉ?

Tiểu Đa gặm hết hai chiếc cánh gà với vẻ rất hài lòng, nhất là chiếc cánh gà mà Lý Hoan buộc phải gấp cho cô, quá là ngon! Phạm Tiểu Đa không muốn tiếp tục ngồi lại cho Lý Hoan thêm cơ hội, phải tay đứng dậy, nói: “Anh Cả, bọn em không có ngày nghỉ, bây giờ em phải tới đài đây. Em đi đây, các anh chị cứ ăn đi nhé”.

Những người trong nhà họ Phạm lại đưa mắt nháy với Lý Hoan, cậu vội đứng dậy: “Để tôi đưa cô đi!”.

Phạm Tiểu Đa cảm thấy cần thiết phải nói rõ với Lý Hoan nên không phản đối.

Ra khỏi cửa, lên xe của Lý Hoan xong, Tiểu Đa liền mở miệng nói ngay: “Lý Hoan, anh đừng theo các anh chị của tôi, bây giờ tôi vẫn chưa có ý định tìm bạn trai”.

Lý Hoan cảm thấy hành động gấp cánh gà cho Tiểu Đa của mình hôm nay đã xấu hổ lắm rồi, thế mà cô nhóc này lại còn từ chối thẳng thừng, trong lòng càng tức giận, nhưng vẫn mỉm cười, nói: “Tôi định sẽ bắt đầu theo đuổi cô từ lúc này”.

Tiểu Đa không nói gì. Những chuyện mà cô không thích, từ trước tới nay chưa có ai ép được. Phạm Tiểu Đa nghĩ thầm: Vậy thì anh cứ theo đuổi đi, dù sao tôi cũng chẳng có hứng. Anh có sức thì cứ việc, đó là việc của anh.

Phạm Tiểu Đa cũng cảm thấy, thà để Lý Hoan theo đuổi còn hơn là việc cứ phải đối phó hết bữa tiệc xem mặt này đến bữa tiệc xem mặt khác. Mục tiêu của tất cả mọi người đều tập trung vào Lý Hoan, đối phó với con người này nhẹ nhõm hơn hẳn so với đám đông không biết mặt.

Tiểu Đa biết, các anh chị đã quyết tâm tìm bạn trai ình, bước tiếp theo là gả cô đi, rồi từ đó hoàn thành kế hoạch hoàn mỹ đối với cuộc đời của cô. Tiểu Đa thở dài. Mọi người đều nói, có nhiều anh chị yêu thương như vậy rất hạnh phúc, còn cô cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, nhưng lại không nỡ chối từ tình cảm của họ.

Thế là, cô cứ phải thực hiện tốt tiết mục trong tâm trạng không vui.

Bước ra khỏi đài, Lý Hoan đã đứng chờ ở cổng, Phạm Tiểu Đa định không thềm để ý đến cậu, nhưng di động lại đổ chuông, thì ra là điện thoại của anh Cả: “Tiểu Đa, Lý Hoan đến đón em, em hãy đi ăn cơm với cậu ấy, rồi cậu ấy sẽ đưa em về, về đến nhà gọi điện thoại lại cho anh bằng máy bàn!”.

Tiểu Đa càng không vui, sao tình hình lại giống như cái hồi đại học thế này? Chỉ có điều, vai của anh Năm - Phạm Triết Hòa đã được thay bằng Lý Hoan mặt mày hí hửng!

Phạm Tiểu Đa không muốn tranh luận với cậu, vì hậu quả của việc tranh luận sẽ là cả nhà vây lại ca cẩm cô. Nhìn tình tình thì thấy, anh chàng Lý Hoan này đã được sự đồng ý ngầm của các anh trai. Cô còn chưa kịp nghĩ ra chiêu đối phó với Lý Hoan, nhưng vẫn bình tĩnh đi ăn cơm cùng cậu một cách rất lịch sự, ăn cơm xong về nhà gọi điện thoại cho anh Cả, thế là hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Hoan cảm thấy cũng không tồi, và cứ tiến dần từng bước từng bước. Cô Phạm Tiểu Đa ấy tỏ ra rất nghe lời, đi theo cậu, Lý Hoan có cảm giác đó là khoảng lặng trước cơn giông bão, và cũng có ý chờ Phạm Tiểu Đa xuất chiêu.

Cậu không ngờ rằng, chiếc xe đưa Phạm Tiểu Đa về vừa rời đi, cô lập tức ra khỏi nhà, hơn nữa còn trang điểm, thay đổi khuôn mặt một hăng ngày.

6. Chương 08 - 09

Chương 8

Anh ngẩng đầu lên nhìn vẻ đắc ý và trêu chọc trên mặt Tiểu Đa, đôi mắt long lanh hút hồn, đôi môi nhỏ hơi cong lên cùng vẻ lan lợi, tình nghịch, thế là ý nghĩ muốn đánh bại, muốn chinh phục yêu nữ này lóe lên và mỗi lúc một thêm mãnh liệt trong lòng anh.

Tối hôm nay Phạm Tiểu Đa muốn trút bỏ sự khó chịu trong lòng! Cô trang điểm, thay quần áo, chờ Lý Hoan đi rồi lập tức ra khỏi cửa. Cô hẹn A Tuệ, A Phương đi bar uống rượu.

Ba cô gái tới Starry Sky. Đó là một sàn nhảy disco, vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ. Cuối tuần nên người rất đông, ba người ngồi ở quầy, gọi nửa tá Heineken, vừa uống vừa bình phẩm những người đàn ông ở đó.

A Phương nói: “Cho đến lúc này vẫn chưa thấy ‘sản phẩm xuất sắc nhất’ xuất hiện”.

A Tuệ nói: “Hi vọng rằng cuối tuần gặp may, sẽ không uống công tới đây”.

Tiểu Đa muốn được thoải mái, ở đây không có ai biết cô, không có ai cầu nhau cô bằng mấy lời nghiêm túc. Ánh đèn nhấp nháy, ánh sáng mờ ảo, chẳng ai nhìn thấy rõ mặt ai. Cho dù cô có nổi loạn, thì ngày hôm sau cô vẫn là Phạm Tiểu Đa nhã nhặn, lễ độ.

Theo tiếng nhạc, trong sàn nhảy đầy áp những thân hình đang lắc lư, bên cạnh quầy có một chiếc bục cao chừng một mét, Tiểu Đa hỏi A Phương: “Có muốn xem nhảy đẹp không?”.

A Tuệ và A Phương vỗ tay kêu “Được”. Hôm nay Tiểu Đa mặc một chiếc quần bò, bên trên là sơ mi, bên trong là áo hai dây. Cô đặt chai bia xuống, cởi áo sơ mi ra, bước lên bục cao và bắt đầu nhảy.

Khi cô giơ tay lên, để lộ một khoảng da thịt trắng nõn, chiếc quần bò cạp trễ càng làm tôn thân hình yêu kiều. Tiểu Đa không cao nhưng rất cân đối, nhìn từ dưới lên, mái tóc buông xõa càng làm cho cô thêm ma mị, lẳng lơ. Phạm Tiểu Đa nhảy rất máu lửa và mạnh dạn, nếu những người nhà họ Phạm mà nhìn thấy cô lúc này, chắc chắn đều phải đau tim và sau đó sẽ vô cùng tức giận. Tiểu Đa không quan tâm đến điều đó, thỉnh thoảng cô thấy cần phải phá phách như thế này.

Xung quanh bục vang lên những tiếng huýt sáo, cổ vũ àn biểu diễn của cô.

Đột nhiên Phạm Tiểu Đa nghe thấy tiếng cười chế giễu. Trong tiếng nhạc chất chứa, cô vẫn có thể nghe thấy một tiếng cười như vậy! Cô đưa đôi mắt hé một nửa, nhìn xung quanh tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó.

Ở một chiếc bàn gần đấy, chàng trai mà cô từng hạ giọng đe dọa rằng, từ sau khi nhìn thấy cô, tốt nhất là tránh đi, đang ngồi ở đó. Bên cạnh đối phương còn có hai người khác nữa, ba người, ba khuôn mặt điển trai.

Phạm Tiểu Đa nghĩ, nguời tầm nguời mã tầm mã, tai họa ở cùng một chỗ.

Chàng trai ấy nâng ly rượu nhìn Tiểu Đa, miệng nhếch nụ cười lười biếng.

Phạm Tiểu Đa chắc chắn, gặp phải đại họa nghìn năm, cô phải thay trời hành đạo thôi.

Cô dừng nhảy, bước xuống khỏi bục, nghe thấy “phụt” một cái, quần bò vướng vào chiếc đinh tròn ở góc bàn, bị rách thành một miếng hình tam giác. Tiểu Đa đưa tay sờ, vết rách ở chỗ cong của đùi, không ảnh hưởng gì nên cũng chẳng thèm để ý. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chàng trai kia đang nở một nụ cười rất đáng ghét.

Cô chạm vào người của A Tuệ và A Phương, ra hiệu về hướng anh chàng ấy. Mắt hai cô gái sáng bừng, ba người bàn bạc một chút, rồi A Tuệ cầm chai rượu đi tới. Một lát sau, chàng trai ấy cùng với hai người bạn cùng bàn cũng đi tới.

Phạm Tiểu Đa nheo mắt nhìn chàng trai ấy tới tìm chết, nghĩ bụng, rất tốt, ba chọi ba, không bị coi là lấy nhiều địch ít.

Sáu người ghép bàn lại và ngồi xuống, A Tuệ nói: “Chúng ta làm quen nhau nhé. Tôi là A Tuệ, đây là A Phương, Tiểu Đa”.

Ba người kia cũng lên tiếng: “Trương Ngôn, Tiểu Mã, Thần Quang”.

Phạm Tiểu Đa và chàng trai ấy lại nhìn nhau, trong bụng đều nghĩ, nhớ rồi.

A Tuệ hỏi bọn họ: “Chơi trò gì bây giờ? Súc sắc hay là trò đổ số[1]?”.

[1] Đổ số: Khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hòa.

Ba người đàn ông khẽ cười: “Không vấn đề gì. Có quy tắc gì không?”.

Các cô gái chỉ chờ có thế, A Phương nói: “Ba chọi ba, người nào thắng sẽ được đưa ra, vòng đầu tiên chúng tôi ra trước, ai thua sẽ phải uống một ly rượu đây. Bên chúng tôi thua sẽ uống nửa ly”.

Ba người đàn ông lại cười: “Được, nhường phụ nữ, cứ như thế đi”. Nói rồi, đưa tay vẫy về phía quầy bar, yêu cầu mang hai chai Vodka, rồi hỏi bọn Tiểu Đa xem muốn pha gì.

Tiểu Đa lắc đầu: “Không pha, nguyên chất thôi”.

Câu này của Tiểu Đa vừa nói ra, ba người đàn ông nhướng mày với vẻ ngạc nhiên, Trương Ngôn cười, nói: “Không pha? Như thế mà cũng uống quen?”.

Tiểu Đa cười với vẻ lơ đãng: “Pha vào thì có khác gì uống nước lã, còn thú vị gì nữa?”.

Hồi đầu khi Tiểu Đa mới tới làm việc ở ban Quảng cáo, mọi người cùng đi chơi. Giám đốc Lưu trực tiếp phụ trách ban Quảng cáo, giữa chừng nói với Tiểu Đa: “Phạm Tiểu Đa, cô nên biết là muốn ở lại ban Quảng cáo thì đầu tiên phải biết uống rượu, nếu không biết uống rượu thì không ở lại đó lâu được đâu”.

Tiểu Đa mỉm cười, bố cô là người miền Bắc, cô không thừa kế từ ông về hình thức thì thừa kế ông về tửu lượng. Uống nửa lít rượu trắng mà vẫn chẳng có cảm giác gì, phải uống hơn nửa lít một chút mới vừa đủ, nếu uống đến một lít thì hơi chệnh choáng, có lần ăn Tết cô cùng các anh uống rượu mạnh, ngủ một đêm tỉnh dậy lại thấy bình thường.

Các đồng nghiệp thấy điệu bộ nhả nhận của Tiểu Đa, tìm đến rủ cô uống rượu để trêu cô. Nào ngờ, uống cạn rượu rồi mà sắc mặt của cô vẫn không hề thay đổi, trưởng ban Tiêu thấy vậy rất vui, còn nói, ban Quảng cáo đã có một đại tướng.

Có khách đến mời ăn cơm, nếu có ba cô gái bộ phận hậu kỳ đi cùng, thì người uống say chắc chắn sẽ là khách hàng.

Tối nay Tiểu Đa đã bàn với A Phương và A Tuệ, ba người mỗi người có một thể mạnh, cùng đấu rượu, nhất định sẽ thắng. Loại rượu không pha chỉ chuyên dành cho đàn ông.

Tiểu Mã rất vui và cảm thấy cực kỳ phấn khích, bèn nhảy ra đầu tiên: “Ai trong các cô sẽ xuất chiêu trước?”.

A Tuệ lắc súc sắc: “Tôi ra trước”.

Tiểu Mã đã thua khi chưa đầy một phút. Trương Ngôn là người thứ hai, A Phương tiếp tục đánh bại Trương Ngôn sau chừng mười lăm, hai mươi phút. A Tuệ và A Phương kêu ré lên vì đều thắng, bây giờ chỉ chờ Tiểu Đa đánh dấu kết thúc bằng một chiến thắng viên mãn. Tiểu Mã và Trương Ngôn cũng chăm chú nhìn Thần Quang, miệng kêu to, hãy trả thù!

Trong lòng Tiểu Đa thấy rất phấn chấn, cô nhất định phải tiêu diệt cái người có tên là Thần Quang cứ liếc xéo mình này!

Cô từ tốn nói: “Oằn tù tì, năm thắng ba”.

Thần Quang cười: “Sao phải rắc rối như vậy, chỉ một lần là xác định thắng thua không được à?”.

Đương nhiên là không được, Phạm Tiểu Đa mà chơi oằn tù tì nhất định phải là năm thắng ba, vì cái chính là thi phản ứng ra nắm tay, một lần thì chưa đủ, vì thế cô lắc đầu: “Tôi ra trước, anh làm theo là được”.

Thần Quang cười, đã hai chín, ba mươi tuổi rồi, vậy mà vẫn còn chơi trò trẻ con này với một cô gái? Nhưng nhìn thấy ánh mắt thách thức của Phạm Tiểu Đa, anh biết, cô gái này quyết đấu với mình, nhưng vì lúc trước nói rồi, vì thế anh chỉ còn biết chấp nhận.

Rất nhanh, Tiểu Đa ba lần ra lá, Thần Quang cũng ba lần ra lá, ba lần hòa. Chỉ có điều chưa đầy hai mươi phút sau, cuộc chiến đã kết thúc.

Thần Quang có phần không thể tin nổi, bản thân như thể đưa bàn tay xò ra trước mặt Tiểu Đa, còn cô chỉ việc nhẹ nhàng ra hai ngón tay, “rắc” một tiếng thành cái kéo.

Ba người đàn ông cười đau khổ nâng ly lên chạm rồi cùng uống, mắt nhìn nhau, cùng lấy lại tinh thần, gặp phải ba cô gái không dễ chơi, khiến tính hiếu thắng của họ nổi lên. Thế là trận chiến lại tiếp tục.

Các cô gái cứ chìm đắm trong không khí liên tiếp chiến thắng, thỉnh thoảng rơi vào hoàn cảnh bất lợi lại than thở: “Cuối cùng cũng được uống ly rượu rồi, thấy các anh uống thêm quá”, khiến ba người đàn ông tức tối mức chỉ biết im lặng.

Thần Quang cứ uống hết ly Vodka này đến ly Vodka khác, loại rượu không pha, uống tới khi miệng phát đắng, đầu choáng váng thì nghe thấy Tiểu Đa hạ thấp giọng nói với anh với vẻ dữ dằn: “Tôi đã bảo anh hãy nhìn thấy tôi thì tránh đi cơ mà”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn về đặc ý và trêu chọc trên mặt Tiểu Đa, đôi mắt long lanh hút hồn, đôi môi nhỏ hơi cong lên cùng vẻ lạnh lợi, tinh nghịch, thế là ý nghĩ muốn đánh bại, muốn chinh phục yêu nữ này lóe lên và mỗi lúc một thêm mãnh liệt trong lòng anh.

Hai chai Vodka được ba người trong bọn Thần Quang uống hết, có gọi nữa có lẽ cũng là ba người bọn họ uống, cứ như vậy sẽ lộ hết cái xấu ra mà thôi. Thần Quang cười, nói: “Hôm nay đến đây thôi, ba chúng tôi bái phục nhận thua. Tuần sau gặp lại nhau vẫn tại đây, được không?”.

A Tuệ và A Phương thích tít cả mắt, ba chàng trai này nhìn có vẻ rất được, hẹn với các anh chàng đẹp trai hẳn sẽ không vô vị. Thế là hai người lập tức nhận lời rồi đưa mắt nhìn Tiểu Đa.

Tiểu Đa hơi do dự, hôm nay anh Sáu không có ở nhà, nên cô mới trốn đi được, lần sau chẳng may anh Sáu biết được thì gay to.

Thần Quang thấy Tiểu Đa có vẻ không muốn lắm, bèn lên tiếng khích cô: “Sao thế, định tránh đi đường khác?”.

Tiểu Đa nhìn Thần Quang, thấy khuôn mặt điển trai của anh lại lộ ra vẻ đáng ghét như lần trước, bèn buột miệng nói: “Anh vẫn chưa uống đủ thì đợi lần sau cố mà uống tiếp nhé”.

Hẹn xong, ba chàng trai ra về.

A Tuệ kêu ré lên: “Đúng là duyên phận, gặp được trai đẹp rồi, tuần sau mình phải trang điểm đẹp hơn mới được”.

A Phương cũng vô cùng phấn chấn. Cô rất có cảm tình với Trương Ngôn.

Phạm Tiểu Đa rất vui, vì cuối cùng cũng trả thù được một phen, khiến cho anh chàng Thần Quang phải chấp tay xin thua, trong lòng cô thấy rất đã. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói: “Mình thấy tuần sau không phạt rượu như thế này nữa, vì bọn họ chắc chắn có chuẩn bị rồi mới đến”.

A Tuệ và A Phương gật đầu, cảm thấy có một tuần để bàn nên cũng không vội. Hôm nay thu hoạch rất lớn.

Phạm Tiểu Đa mua một chiếc kẹo cao su nhai cho hết mùi rượu. Cô thận trọng mở cửa nhà, thấy anh trai vẫn chưa về, bèn đi tắm để khử hết mùi rượu trên người. Nhìn chiếc quần bò bị rách một miếng, Tiểu Đa bèn lấy kéo cắt phẳng, biến nó thành một chiếc quần soóc.

Cô nhìn chiếc kéo trong tay, nhớ đến cảnh mình ra kéo cắt bàn tay to của chàng trai Thần Quang nhiều lần trong trò chơi tối nay, không kìm được cất tiếng cười ha ha.

Chương 9

Răng của Phạm Tiểu Đa không được tốt, hồi còn bé mỗi lần ăn mía, các anh chị đều phải cắn thành miếng nhỏ trước rồi mới đưa cho cô, Tiểu Đa cầm một nắm, nhá ngon lành đến mức nước mía chảy ròng ròng.

Suốt hai ngày liền, Lý Hoan xuất hiện trước cổng đài truyền hình rất đúng giờ để đưa đón Tiểu Đa. Vừa nhìn thấy cậu, cô liền chau mày.

Lý Hoan không hề để ý đến vẻ lạnh nhạt của Tiểu Đa, từ lúc cô lên xe là bắt đầu khua môi múa mép, cứ một mình độc diễn, cho đến khi Phạm Tiểu Đa thở dài mới thôi.

Hôm nay cũng như vậy, Lý Hoan đến đón Tiểu Đa, cô định từ chối, cậu bèn cười hì hì: “Anh cả, chị Hai, anh Ba, anh Tư, anh Năm, anh Sáu của cô đều đang chờ tôi báo cáo về kết quả bữa cơm ngày hôm nay đấy. Cô giúp tôi hoàn thành việc đó, được không?”.

Tiểu Đa mở to mắt nhìn Lý Hoan, cảm thấy cậu đúng là có vấn đề: “Anh báo cáo thật à? Anh không cảm thấy như vậy rất mệt sao?”.

Lý Hoan đáp với vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Lúc đầu thì thấy không quen, nhưng bây giờ cảm thấy tin tức mà họ cung cấp nhanh hơn nhiều so với việc tôi phải tự điều tra”.

Phạm Tiểu Đa không biết mọi người trong nhà đã nói với Lý Hoan những gì, trong mấy ngày gần ngủ, đúng là cậu đã nắm được không ít về sở thích của cô. Từ chuyện ăn hải sản mang vỏ sò về, ăn dưa hấu phải bỏ hết hạt, cắt thành miếng nhỏ, dùng tăm xiên, cho đến chuyện đi chợ hoa và chim để mua hoa, hơn nữa hề đi là chọn những thứ mà cô thích rồi đòi mua. Tiểu Đa cảm thấy dường như mình có thêm một người anh trai, cho tới khi Lý Hoan cắn mía thành những miếng nhỏ đưa cho cô, cô mới cảm thấy buồn nôn hết mức.

Răng của Phạm Tiểu Đa không được tốt, hồi còn bé mỗi lần ăn mía, các anh chị đều phải cắn thành miếng nhỏ trước rồi mới đưa cho cô, Tiểu Đa cầm một nắm, nhá ngon lành đến mức nước mía chảy ròng ròng. Tuy nhiên, khi chuyện này do Lý Hoan làm thì Tiểu Đa không thể nào ăn được. Các anh chị trong nhà làm giúp cô việc đó, cô cảm thấy rất hạnh phúc, Lý Hoan làm như vậy, trong khi hai người quen biết chưa lâu, cô thực sự vô cùng khó chịu.

Trong bụng Tiểu Đa nghĩ thầm, không thể để Lý Hoan tiếp tục như vậy được. Lúc ăn cơm, Tiểu Đa kêu người phục vụ mang một bắp ngô đến, cô bẻ đoạn hơi già một chút ở phía dưới rồi bắt đầu biểu diễn. Phạm Tiểu Đa cắn một hạt ngô, răng cắn vào nhau, môi trề ra, rồi nhả lấy nhân bên trong, nhổ vỏ ra ngoài, cô cứ chậm rãi ăn như vậy, từng hạt từng hạt, hệt như ăn hạt dưa, không nói câu nào.

Lý Hoan đã ăn xong trước, thấy Phạm Tiểu Đa gọi ngô, cậu tưởng rằng Tiểu Đa sẽ ăn nhanh thôi, bèn châm điều thuốc hút và chờ. Hút xong điều thuốc rồi mà nửa bắp ngô trong tay của Tiểu Đa mới ăn được một phần mười, Lý Hoan lại gọi người phục vụ mang nước trà lên. Mãi tới khi nhìn thấy trước mặt Tiểu Đa có một đám vỏ hạt ngô, cậu bắt đầu thấy đau đầu, cậu hiểu Tiểu Đa biết mình không thể ngồi yên một chỗ và nói nhiều, nên đã cố tình kéo dài thời gian để cậu phải ngồi lại. Lý Hoan không chịu thua, cũng ngồi yên chờ cô ăn.

Hai người cứ thi gan như vậy, chẳng ai nói câu gì. Lý Hoan cố khép miệng lại, cậu muốn nói, muốn nói mấy chuyện cười nhưng rõ ràng là cho dù cậu có nói thì Phạm Tiểu Đa cũng làm như không nghe thấy gì, thế là Lý Hoan quyết định đọc báo. Trong bụng thầm chửi rằng, sao nhà họ Phạm lại có thể chiều chuộng quá mức một người như thế này.

Chưa bao giờ Lý Hoan đọc báo chăm chú như thế, đến cả mục quảng cáo cũng không bỏ sót một chữ. Lúc đó Phạm Tiểu Đa mới xoa tay nói: “Ăn xong rồi, về thôi”.

Lý Hoan vội thanh toán tiền rồi đưa cô về nhà.

Ra khỏi nhà họ Phạm, Lý Hoan cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa. Cô Phạm Tiểu Đa này không gây gổ, không cãi nhau với cậu, bảo ăn cơm thì ăn cơm, không nói nhiều, ăn xong là về nhà. Có chuyện yêu đương theo kiểu này sao?

Lý Hoan bỗng nhiên nghĩ ra, Phạm Tiểu Đa dùng chiêu này để buộc cậu phải rút lui, cô không hề tỏ ra thông minh trước mặt cậu, cũng không tỏ vẻ lạnh nhạt hay tức giận, những điều này khiến Lý Hoan thấy thật vô vị.

Lý Hoan nghĩ, cô càng như vậy, tôi lại càng không cho cô được như ý, kể từ ngày mai, tôi sẽ đối phó với cô theo cách của tôi. Nghĩ vậy, cậu thấy phần chần trở lại, dường như đã nhìn thấy Tiểu Đa bộc lộ bản chất, vứt bỏ bộ mặt nhã nhặn bên ngoài để đối kháng với cậu. Lý Hoan phần khởi vỗ đùi một cái, rồi bắt chợt nghe thấy tiếng còi chói tai, giật mình, vội lái xe về nhà chuẩn bị.

Mười giờ trưa ngày thứ Tư.

Có một nhân viên của cửa hàng hoa ôm một bó hồng môn to tướng bước vào ban Quảng cáo và chỉ đích danh Phạm Tiểu Đa ra nhận hoa.

A Phương và A Tuệ chạy ra còn nhanh hơn cả Tiểu Đa, một lát sau bê bó hoa về phòng. Hai người túm lấy Tiểu Đa, bàn tán: “Không biết có phải là anh chàng đẹp trai hôm đó không? Không lẽ lại quê mùa đến

thế? Có ai lại tặng cả một bó hồng môn như thế bao giờ, trông cứ như hoa nhựt ấy. Thô hết mức”.

Tiểu Đa nhìn thấy cũng cười, đám hoa hồng môn này bó lại trông xấu thật. Cô nghĩ thầm, không biết có phải là của Thần Quang không, cố tình tặng loại hoa này để trả thù? Nhưng nghĩ một lúc lại thấy không phải vậy, chẳng phải đã hẹn cuối tuần rồi còn gì?

A Phương lấy ra một tấm thiệp từ trong đám hoa: “Vui vẻ nhé Đa Đa! Ai nhỉ? Sao lại cụt ngủn thế!”.

Phạm Tiểu Đa chợt thấy đầu nhói đau, Lý Hoan! Một lát sau thì cậu gọi đến, nói với cô bằng giọng đầy tình ý: “Thô thì đúng là thô thật, nhưng tôi cam đoan cô sẽ cười khi nhìn thấy nó, và sẽ vui vẻ nhiều nhiều[1]”.

[1] Vui vẻ nhiều nhiều: Âm Hán Việt của nó là Hoan Lạc Đa Đa, đây là cách chơi chữ của Lý Hoan. Tên của Lý Hoan và Tiểu Đa ghép lại thành: Hoan Lạc Đa Đa.

Tiểu Đa nghe mà muốn buồn nôn.

Mười giờ trưa ngày thứ Năm.

Nhân viên của hàng hoa lại ôm đến một bó bách hợp thơm ngát, và cũng lại mời đích danh Phạm Tiểu Đa ra nhận hoa.

Giữa bó bách hợp cài một tấm thiệp, lời lẽ thẳng thắn hơn hôm trước: “Tôi cảm thấy loài hoa này làm tôn ngoại hình của cô lên, thơm và thuần khiết. Có thích không?”.

Một lát sau cậu lại gọi điện đến: “Tiểu Đa, gửi thử xem có đúng là bách hợp thơm không?”.

Phạm Tiểu Đa “ừ” một tiếng. Ở đầu dây bên kia, Lý Hoan nói bằng giọng phấn chấn: “Thơm rồi à? Được lắm, quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước rồi”.

Khi Tiểu Đa hiểu ra, cô tức đến phát run lên.

Mười giờ trưa thứ sáu.

Một bó uất kim hương được mang đến. Phạm Tiểu Đa không thèm để ý.

Khi chuông điện thoại vang lên, cô tắt máy.

Một lát sau, điện thoại ở phòng làm việc vang lên, Tiểu Đa mới nhắc máy. Ở đầu dây bên kia, Lý Hoan lên tiếng xin lỗi: “Phạm Tiểu Đa, đến cả đùa mà cô cũng không biết sao? Hôm nay tôi tặng uất kim hương, tuy màu tím của nó có vẻ hơi trầm, tôi thấy rất tò mò, nếu cô không giả làm cô gái ngoan ngoãn nữa và bộc lộ rõ bản tính của mình thì tôi sẽ không theo đuổi cô nữa”.

Phạm Tiểu Đa không nói được câu gì.

Mười giờ sáng ngày thứ Bảy.

Lý Hoan đích thân ôm hoa bước vào ban Quảng cáo, nhìn thấy ai cũng chào. Anh Nghiêm nhìn thấy Lý Hoan liền cười và nói: “Lý Hoan, đến làm quảng cáo cần gì phải mang hoa”.

Lý Hoan cười hì hì, đáp: “Nhưng tôi mang hoa tặng bạn gái chắc là được chứ?”.

“Người trong ban Quảng cáo của tôi ư? Cậu được đấy, chỉ làm quảng cáo có một lần mà đã yêu được à? Là ai vậy?”

“Phạm Tiểu Đa, tôi gặp người nhà của cô ấy rồi. Nhà cô ấy nhiều quy định lắm. Hôm nay thứ Bảy, mọi người đang chờ cô ấy về để ăn cơm”.

Tiếng hai người nói chuyện mỗi lúc một to. A Tuệ và A Phương nghe thấy, ngạc nhiên hỏi Tiểu Đa: “Cậu và anh ta hẹn hò rồi à? Lần trước chẳng phải là cậu không thèm để ý đến anh ta sao?”.

Phạm Tiểu Đa thấy đau đầu, vội đính chính: “Đây là do các anh mình giới thiệu, chứ mình đâu có nói là mình đồng ý”. Nói xong, đóng cửa phòng máy lại, sợ Lý Hoan vào rồi tìm cách không chịu ra.

Trong lòng Tiểu Đa vô cùng tức giận, cái gã Lý Hoan này cố tình cho thiên hạ biết chuyện đây mà.

A Phương bắt đầu thấy lo lắng: “Tuần trước chúng ta đã hẹn là tối nay sẽ cùng đi, Tiểu Đa, liệu cậu có đi được không?”.

Phạm Tiểu Đa cắn môi, nói: “Đi chứ, sao lại không đi? Tớ sẽ cắt đuôi gã Lý Hoan này và đi”.

Đang đau đầu để tìm cách thì anh Cả gọi điện tới: “Tiểu Đa, tối nay em và Lý Hoan cùng về ăn cơm nhé”.

Không còn cách nào khác, Tiểu Đa đành nói với anh: “Anh, em không thích cái anh chàng Lý Hoan đó, em không muốn cùng anh ta về ăn cơm đâu”.

Lần này thì Phạm Triết Thiên không chiều theo ý Tiểu Đa: “Lý Hoan rất được, tiếp xúc dần dần sẽ có tình cảm thôi. Nghe nói ngày nào cậu ấy cũng tặng hoa cho em? Tên tiểu tử này trông thế mà rất chu đáo. Nghe lời anh đi, tối cùng về ăn cơm nhé”.

Tiểu Đa không nói câu gì. Phạm Triết Thiên hiểu rằng Tiểu Đa bắt đầu giả thói bướng bỉnh, nên vội vàng sửa: “Hôm nay là sinh nhật chị dâu em, em quên mất à? Nhanh lên nhé”.

Lúc đó Tiểu Đa mới nhớ ra. Cầm túi lên, hẹn giờ với A Phương và A Tuệ xong, bèn đi ra ngoài.

Lên xe rồi, Tiểu Đa vẫn vênh mặt lên không nói năng gì. Lý Hoan lại độc diễn như thường lệ, chẳng cần biết Tiểu Đa có nghe hay không.

Vào đến cửa, Lý Hoan đưa một hộp quà cho chị dâu: “Đây là quà của em và Tiểu Đa tặng chị”.

Chị dâu mở xem, đó là một bộ sản phẩm trang điểm, vì thế rất vui, cứ khen Lý Hoan hiểu biết.

Tiểu Đa thấy thế, trong lòng càng khó chịu, cô thì quên mất, vậy mà tên Lý Hoan này lại lạng lẽ chuẩn bị rồi nói với chị dâu là hai người cùng tặng, không biết là nên cảm ơn cậu vì sự suy nghĩ thấu đáo hay nói rằng cậu là kẻ mưu mẹo.

Chị dâu rất vui, thế là cả nhà cũng lại xúm vào khen Lý Hoan.

Lúc ăn cơm, Lý Hoan chủ động gấp hai chiếc cánh gà vào bát cho Tiểu Đa, khiến cho chị em phụ nữ nhà họ Phạm đều rất ngưỡng mộ và lại càng tỏ ra ân cần với cậu hơn. Chỉ có điều khi Tiểu Đa gắp cánh gà, thấy nó không còn ngon như trước. Mọi người càng ăn càng vui, còn cô thì càng lúc càng sốt ruột, vì thời gian hẹn với các bạn đã đến gần, nhưng cô không biết nên rút lui thế nào.

Một lát sau, A Tuệ và A Phương gọi điện, Tiểu Đa như tù nhân được đại xá. Cô nghe điện thoại, nói: “Cơ quan có chút việc, một khách hàng quảng cáo ngày mai phải đi, bây giờ đang chờ để ghi quảng cáo. Em phải tới đây. Mọi người cứ ăn đi nhé”.

Chị Hai chau mày: “Sao muộn thế này rồi mà còn làm thêm? Lại là cuối tuần nữa chứ. Để chị gọi điện đến cho trưởng ban Tiêu của em, bảo anh ta gọi người khác”.

Tiểu Đa cuống lên, không để chị gọi điện. Cho dù là sự thật, thì việc chị gọi điện tới sẽ khiến cho trưởng ban Tiêu cảm thấy cô lấy chị gái ra để gây áp lực với anh ta, nên cô vội nói: “Để em gọi điện cho A Phương, A Tuệ bảo các cậu ấy giúp vậy”.

Ra đến ngoài ban công rồi, Tiểu Đa mới gọi cho hai người bạn lúc này đang đợi đến phát sốt: “Các cậu cứ đi trước đi, mình nhất định sẽ tới, nhưng muộn một chút”.

Xong việc, lau mồ hôi, Tiểu Đa trở lại bàn tiếp tục ăn.

Mãi đến mười giờ bữa tiệc mới kết thúc. Tiểu Đa không để Lý Hoan đưa về, vì đã có anh Sáu về cùng. Lý Hoan cũng không cố ép, mà chỉ nói một câu trước mặt những người trong nhà họ Phạm: “Có gì sẽ gọi điện sau”.

7. Chương 10 - 11

Chương 10

Nghĩ đến nụ cười đáng ghét nhếch lên ở khóe môi của Thần Quang, Tiểu Đa nhảy lên cô không muốn lại nhìn thấy nụ cười mang vẻ khinh thường ấy. Cô muốn giẫm lên nụ cười ấy lần chủ nhân của nó đến khi bẹp gí.

Cùng Triết Lạc về đến nhà, lòng Phạm Tiểu Đa như lửa đốt, lại không thể nói thẳng với anh trai là có hẹn với bạn ở quán bar. Bởi theo tính cách của anh Sáu, thì tối muộn như vậy không thể để cô đến cái chốn ăn chơi đó được, còn nếu muốn đi, thì anh cũng phải đi cùng. Cho nên Phạm Tiểu Đa chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Mười một giờ mới về tới nơi. Nhìn thời gian mỗi lúc một thêm muộn, Tiểu Đa nghĩ, chắc không thể đi được nữa rồi, vì thế cô nói với Phạm Triết Lạc là mệt muốn đi ngủ sớm, rồi đóng cửa phòng gọi điện thoại cho A Phương và A Tuệ. Một hồi lâu vẫn không có ai nghe máy, nghĩ có lẽ mọi người mải chơi, hơn nữa chỗ đó rất ồn nên không nghe thấy. Trong lòng nửa muốn đi, nửa lại thấy muộn quá rồi không đi được nữa.

Cô buồn thiu, nằm xuống giường nghĩ, ngày mai thế nào A Phương và A Tuệ cũng sẽ trách mình. Rồi Tiểu Đa lại nghĩ, anh chàng Thần Quang có khuôn mặt tai họa chắc sẽ cười và bảo cô đến lúc vào cuộc thì bỏ chạy, lần sau gặp lại tên này hẳn sẽ cười nhạo mình à xem.

Nghĩ đến nụ cười đáng ghét nhếch lên ở khóe môi của Thần Quang, Tiểu Đa nhảy lên cô không muốn lại nhìn thấy nụ cười mang vẻ khinh thường ấy. Cô muốn giẫm lên nụ cười ấy lần chủ nhân của nó đến khi bẹp gí.

Nhìn đồng hồ đã mười hai giờ, cô không dám chắc là A Tuệ và A Phương còn ở đó, nhưng nếu không đi thì cô không thể ngủ được. Cô ra khỏi phòng, giả vờ đi vệ sinh rồi liếc nhìn vào phòng của Phạm Triết Lạc thấy bên trong tối om, anh trai đã ngủ. Cô ghé tai lắng nghe, thấy tiếng ngáy ro ro, chắc hẳn hôm nay Phạm Triết Lạc rất mệt, về đến nhà là lăn ra ngủ ngay.

Tiểu Đa yên tâm hẳn, Phạm Triết Lạc mà đã ngủ thì dù sấm có đánh bên tai cũng không hay biết.

Cô nhanh chóng thay quần áo, cầm túi nhẹ nhàng mở cửa rồi lại nhẹ nhàng khóa lại. Chạy ra khỏi cửa, Tiểu Đa cảm thấy trong lòng vô cùng dễ chịu, rồi sau đó chặn đường vẫy một chiếc taxi tới Starry Sky.

Mười hai rưỡi đêm, Starry Sky vẫn người ra người vào đông đúc, đối với những kẻ quen cuộc sống ban đêm thì lúc này mới đúng là thời điểm sôi động và hưng phấn nhất.

Phạm Tiểu Đa đi đi lại lại trong đó. Gọi cho A Phương và A Tuệ thì không được. Cô cứ phải đi tìm từng bàn một. Đến khi cảm thấy không còn hi vọng thì đột nhiên một bàn tay túm lấy cô.

Tiểu Đa giật mình, rút bàn tay về theo phản xạ có điều kiện. Bàn tay kia kéo mạnh một cái, khiến cô nhào vào một lồng ngực rắn chắc. Giọng nói chệnh choáng hơi men của Thần Quang vang lên phía trên đầu: “Cô đang tìm tôi à?”.

Tiểu Đa ngậy người, thấy Thần Quang đang nhìn chăm chăm mình bằng đôi mắt sáng rực. Giọng của anh khàn khàn, chứa đầy hơi men rượu. Tiểu Đa không nhìn rõ ý tứ trong đôi mắt của Thần Quang nhưng cảm thấy vui mừng, vì cuối cùng cũng không uống công đến.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa, đột nhiên nói: “Đây là biện pháp mới mà cô nghĩ ra để đối phó với tôi à? Để tôi phải chờ, đúng thế không?”.

Tiểu Đa không biết nên giải thích thế nào, đưa mắt tìm A Phương, A Tuệ và cả hai người bạn của Thần Quang nữa. Thần Quang ngồi sát vào góc, cầm ly rượu lên uống: “Bọn họ về rồi”.

Tiểu Đa thấy hơi thất vọng, khó khăn lắm mới đến được đây. “Vậy, làm thế nào bây giờ? Không chơi nữa à?”

Thần Quang đáp với vẻ lười biếng: “Cô muốn chơi à? Để tôi chơi cùng cô. Một người chơi thực sự không vui”.

Tiểu Đa nhìn Thần Quang, một người thì đúng là không thấy hứng thú. “Nhiều người thì chơi mới thích. Thôi, để dịp khác vậy”, nói xong cô định rời đi.

Thần Quang ngăn cô lại: “Uống cùng tôi vài ly đi. Quy tắc như cũ. Oản tù tì”.

Tiểu Đa nhìn anh với vẻ coi thường: “Anh không phải là đối thủ, không chơi trò đó với anh nữa”.

“Nhưng nếu tôi thắng thì sao?”

“Nếu anh thắng thì tôi uống.”

Tính hiếu thắng của Tiểu Đa được Thần Quang khơi dậy. Cứ cho là thua thì cô cũng sẽ thắng nhiều thua ít.

Hai người chuẩn bị tư thế và bắt đầu. Phạm Tiểu Đa không ngờ Thần Quang phản ứng nhanh như vậy, sau mười lần chơi, anh đều giành được hòa. Có lẽ Thần Quang đã tìm ra được điểm mấu chốt của trò chơi này. Tiểu Đa bĩu môi, nói: “Đã nói trước rồi, trò này không dễ chơi”.

“Bị thua nên nói là không dễ chơi, nếu thắng mới là dễ chơi?”, Thần Quang hỏi với vẻ trêu chọc.

Tiểu Đa có phần nổi nóng vì bị đoán trúng tim đen: “Hai người chơi không vui lắm. Hôm nay đến đây thôi. Tốt nhất là anh vẫn nên tránh ra, đừng để tôi lại nghĩ ra trò gì khác, vì người gặp đen đui vẫn là anh mà thôi”.

Thần Quang nhìn nụ cười kiêu ngạo trên mặt Tiểu Đa, đôi môi nhỏ cong hẳn lên, chẳng nghĩ ngợi nhiều, anh nâng mặt cô lên... hôn.

Đã hai mươi mốt tuổi, nhưng tiếp xúc nhiều nhất với đàn ông của Tiểu Đa chỉ dừng lại ở các anh trai, và động tác thân mật nhất là khoác hoặc nắm tay, những khi tình cảm dạt dào cũng chỉ là ôm. Cô biết đến nụ hôn nhưng chưa bao giờ thử. Lúc này Tiểu Đa chỉ cảm thấy hai bàn tay to lớn giữ chặt lấy đầu mình, cô mở to mắt nhìn thấy khuôn mặt của Thần Quang ghé sát lại, luồng hơi nóng thổi phả vào mặt cô, đôi môi ẩm in dấu lên bờ môi cô. Trong đầu Tiểu Đa như có tiếng nổ, dường như cô không còn nghe thấy tiếng nhạc xung quanh nữa. Cô sững sờ trong tư thế đó.

Rồi cô nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Thần Quang: “Không lẽ đây là nụ hôn đầu tiên? Hay là vì bị tấn công bất ngờ nên ngậy ra vậy?”.

Phạm Tiểu Đa định thần lại, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Tên họ Thần kia! Anh hãy nhớ lấy, tốt nhất là khi gặp tôi thì tránh ngay ra, kẻo không tôi sẽ trả thù đấy!”. Nói xong cô đi thẳng về phía cửa.

Tiểu Đa nghe thấy những tiếng cười sảng khoái từ phía sau: “Tôi không phải họ Thần, tên tôi là Vũ Văn Thần Quang! Nhớ chưa? Tôi đang chờ cô trả thù đấy!”.

Tiểu Đa thấy hối hận vì chuyện nửa đêm rồi còn đến đó, lại còn bị làm nhục nữa chứ. Cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao anh và chị cô không muốn cho cô tới những nơi vui chơi giải trí khi đã muộn. Vừa ngồi lên xe taxi, Tiểu Đa lập tức rơi nước mắt.

Về đến nhà, khẽ mở cửa bước vào rồi đóng chặt cửa phòng lại, lúc đó cô mới cắn chặt mép chần kín một trận thật đã. Cô phải giấu kín chuyện này trong lòng. Nghĩ đến việc nụ hôn đầu tiên của mình thế là hết, cô cảm thấy khó chịu như bị gọi một gáo dầu sôi.

Từ đáy lòng, cô luôn mơ về nụ hôn đầu ngọt ngào, say đắm, lãng mạn và dịu dàng. Nhưng kết quả lại như vậy.

Cô khóc và dần dần tỉnh ra, hối hận vì đã không cho gã đàn ông cướp nụ hôn đầu của cô một cái tát giống như trong phim truyền hình. Ít nhiều thì cũng phần nào bù đắp lại đôi chút cho sự thiệt hại.

Cô trách mình đã phản ứng quá chậm, chỉ nói mấy câu đe dọa chẳng gây tổn hại gì tới Thần Quang, như vậy là quá dễ dàng cho anh ta. Ô, không, anh ta nói rằng tên là Vũ Văn Thần Quang. Tiểu Đa liên tục nguyên rủa cái tên này, cho đến lúc bất giác thiếp đi.

Vũ Văn Thần Quang về đến nhà thì đã ba giờ sáng. Anh lấy làm lạ vì hành động hôm nay của mình. Đầu tiên là tìm đến bọn Trương Ngôn, để tìm hiểu điểm mấu chốt của trò oản tù tì, sau đó mong chờ cho tới

ngày thứ Bảy, mong tiếp tục đấu với Tiểu Đa, để có thể nhìn thấy vẻ mặt khi bị thua của cô, cảm giác đó thật kích động.

Buổi tối khi nhìn thấy A Phương và A Tuệ bước vào mà không thấy Tiểu Đa đâu, trong lòng anh đã rất thất vọng. Nghe hai cô gái ấy gọi điện cho Tiểu Đa xong nói rằng cô sẽ đến muộn, anh bắt đầu đợi.

Chờ cho đến mười hai giờ thì A Phương và A Tuệ ra về, Trương Ngôn và Tiểu Mã tiễn hai người về, nhưng anh vẫn ở lại, trong lòng không biết là sự tức giận hay muốn chờ tiếp nữa.

Một mình ngồi uống rượu, Thần Quang chợt nghĩ, có lẽ cô nhóc Tiểu Đa này định tìm cách trả thù mình đây. Không biết sao cô nàng này lại tinh ranh quái đản đến thế.

Thế rồi sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Đa làm tiêu tan cảm giác mất mát suốt cả buổi tối trong lòng anh, Thần Quang định không để cho cô tìm thấy, không để cho cô biết rằng anh đang chờ, nhưng nhìn cô cứ tìm quanh quất và thờ dãi định rời khỏi thì anh đã không nén được mà kéo lấy cô.

Nhìn thấy vẻ đắc ý và kiêu ngạo trên khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Đa dưới ánh đèn, Thần Quang đã không kìm được hôn lên đôi môi nhỏ nhắn ấy. Nó mềm mại, dịu dàng, khiến anh không thể buông rời trong giây lát.

Anh thực sự rất buồn cười trước phản ứng đe dọa vì thẹn quá hóa giận của cô.

Như vậy là sao nhỉ? Một người ba mươi tuổi mà đi đấu với một người vẫn còn như trẻ con, còn mất công nghiên cứu cái trò chơi ấu trĩ ấy, rồi sau đó lại cảm thấy mất mát trống trải khi không thấy cô đến, và cuối cùng là bắt ngờ hôn cô.

Vũ Văn Thần Quang sờ lên môi, ở đó dường như vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp từ đôi môi của Tiểu Đa. Anh tự nói với mình, có lẽ mình đã thích cô gái ấy mất rồi.

Vũ Văn Thần Quang không ngủ được. Anh cứ nằm và suy nghĩ về những điều đó.

Anh nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô trong vườn cây. Cô đang khóc có vẻ rất đau lòng, thân hình nhỏ bé co lại, dường như phải chịu một nỗi ám ức cực kỳ lớn. Anh đã không kìm được lên tiếng hỏi, không ngờ, cô ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên, gầm với anh chẳng khác gì một con sư tử con.

Lần thứ hai là khi anh nghe thấy tiếng còi báo động của xe, bước ra thì nhìn thấy Tiểu Đa, cô đã ngang nhiên bảo anh đi đường buổi tối cẩn thận kẻo bị người ta chặn cướp. Anh giữ lấy cánh tay cô, định giáo huấn cô một bài, thì cô lại khê lên tiếng xin lỗi, vừa buông tay ra, cô lập tức đe dọa, bảo anh lần sau nhìn thấy cô hãy tránh xa ra.

Lần thứ ba, anh nhìn thấy cô đang nhảy rất bốc lửa trên bục cao, ánh mắt những người ngồi xem xung quanh đều lộ vẻ thèm thuồng. Anh không nén được hừ một tiếng, và thấy có phần giận dữ vì cô không biết tự trọng. Ai ngờ, bị cô nhìn thấy, còn nhất quyết đòi chơi trò oẳn tù tì, hại anh phải uống bao nhiêu rượu. Kể từ lúc đó, một ý nghĩ đã khơi dậy trong lòng anh.

Hôm nay, anh đã hôn cô. Vũ Văn Thần Quang bắt giắc cười ha ha. Sau khi anh đã hiểu rõ tình cảm trong lòng mình thì mọi cảm giác phiền muộn, khó chịu đều tan biến hết. Anh mong Tiểu Đa sẽ sớm tìm đến anh để trả thù. Vì, Vũ Văn Thần Quang chợt phát hiện ra, mình không biết tên họ của cô. Có điều, cũng không cần quá nóng vội, anh nghĩ đến Trương Ngôn và Tiểu Mã đã tranh đưa A Phương và A Tuệ về. Tiểu Đa, nhất định anh sẽ tìm ra thôi.

Chương 11

Phạm Tiểu Đa nhớ đến nụ cười đáng ghét của Vũ Văn Thần Quang tối hôm qua, nhớ tới việc anh bắt ngờ cướp đi nụ hôn đầu của cô. Nghĩ đến chuyện đó, cô thấy mặt mình nóng ran và tim đập dồn.

Lý Hoan ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời xanh ngắt có vài đám mây, màu xanh và màu trắng hòa vào nhau mang lại cảm giác rất sáng khoái. Nhìn hồi lâu, thấy gió đang xua những đám mây trôi, trông như một bức tranh sống động. Ánh mặt trời rực rỡ, trên đường xe phun nước đang tưới cho những vạt cây, những giọt nước bắn lên từ đó được ánh mặt trời chiếu vào long lanh như thủy tinh. Đường dành cho người đi bộ chưa bao giờ sạch sẽ và gọn gàng như lúc này, dòng người qua lại cùng những bộ đồ đủ màu sắc sỡ. Trên mặt mọi người đều chứa đựng nụ cười hài lòng.

Lý Hoan khom người nhặt một tờ giấy cho vào thùng rác ven đường, chợt nghe thấy tiếng một cụ già khen: “Một người trẻ mà có ý thức công cộng như vậy thật là hiếm”.

Lý Hoan nhìn thấy ở góc đường có một người ăn mày, liền đặt vào một tờ mười đồng, nghe thấy người ăn mày cảm kích hát: “Nếu mọi người đều dành ột tình yêu...”.

Lý Hoan bước vào tiệm làm đẹp để gội đầu, cô thợ ở đó nói với cậu: “Tóc của anh rất đẹp, không hề có một tí gàu nào, cứ như vừa gội xong vậy”. Lúc đó Lý Hoan mới nhớ ra buổi sáng sau khi thức dậy đã tắm và cũng gội đầu luôn rồi. Cậu cười, nói: “Sáng nay tôi vừa mới gội, vậy thì mát xa đầu cho tôi, để đầu óc tỉnh táo vậy”.

Cô thợ gội đầu liền mát xa cho cậu. Lý Hoan thấy dễ chịu và rất buồn ngủ, cậu mơ màng nghĩ, hôm nay là một ngày khác thường.

Một loạt những điều khác thường xảy ra với Lý Hoan là do cú điện thoại của Phạm Tiểu Đa mang tới.

Lúc mà cậu tặng hoa tới mỗi cả tay, cơm ăn đã phát chán, lời nói cũng sắp cạn, phải ứng phó với anh chị em nhà họ Phạm tới mức sắp không chịu nổi nữa, thì lần đầu tiên Phạm Tiểu Đa chủ động gọi điện thoại tới và chủ động hẹn cậu.

Như vậy làm sao Lý Hoan không thấy vui và nhìn thế giới đâu đâu cũng rực rỡ cho được?

Đàn ông theo đuổi phụ nữ chẳng khác gì leo núi. Theo đuổi Phạm Tiểu Đa, Lý Hoan phải trèo qua sáu quả núi, cuối cùng đến chân núi rồi mà vẫn chẳng tìm thấy đường lên núi. Đúng lúc đang ngược nhìn lên núi và thở dài thì cánh tay ngọc ngà của Phạm Tiểu Đa nhấn nút một cái, tiếng nhạc chuông Đồi cánh tàng hình vang lên, cuối cùng Lý Hoan bay lên đỉnh núi.

Lý Hoan trong lòng phải than thở, bởi vì cậu cảm thấy việc công ty đào một thùng vàng cũng không khó bằng việc này.

Sau khi mát xa đầu xong, Lý Hoan tỉnh táo hẳn. Hôm nay Phạm Tiểu Đa thế nào nhỉ? Lúc thường tuy rằng không phải là lạnh nhạt nhưng tuyệt đối không bao giờ chủ động, cứ nhìn cậu bằng đôi mắt thần nhiên, nhìn cậu lấy lòng sáu anh chị em của cô, tỏ thái độ: Anh lấy lòng mọi người, vậy thì hãy cứ đi mà nói chuyện yêu đương với họ. Như thế nếu không thấy anh phải như vậy thì chẳng thấy thú vị.

Không đúng, Lý Hoan đã kết luận như vậy khi đi ra khỏi tiệm làm đẹp. Hôm nay chắc chắn Phạm Tiểu Đa có ý đồ gì đó. Lý Hoan chậm rãi vừa đi vừa nghĩ nhưng không sao tìm được lý do.

Lý Hoan lấy điện thoại ra dò hỏi từng người trong nhà họ Phạm.

“Anh cả, hôm nay Tiểu Đa chủ động gọi điện hẹn em. Liệu có phải cô ấy có chuyện gì không?”

Phạm Triết Thiên rất vui: “Có lẽ Tiểu Đa đã nghĩ thông rồi, muốn gặp nhau để tiện cho việc tìm hiểu”.

“Chị Hai, Tiểu Đa lần đầu tiên chủ động hẹn em.”

Phạm Triết Cẩm cười: “Tiểu Đa đã nghĩ ra rồi, đây là chuyện tốt mà”.

“Triết Địa, Tiểu Đa chủ động gọi điện hẹn em, em cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ.”

Phạm Triết Địa ngạc nhiên kêu lên: “Hãy nắm bắt lấy, cơ hội không được bỏ qua, nếu không sẽ không có lần khác đâu. Lần đầu tiên nó hẹn cậu, cậu nhất định không được bỏ lỡ đấy”.

“Anh Tư, Tiểu Đa từ trước tới nay chưa chủ động hẹn em bao giờ, hôm nay lần đầu tiên cô ấy làm như vậy. Anh thấy chuyện này thế nào?”

Phạm Triết Nhân tỏ vẻ coi thường: “Không lẽ cậu không muốn Tiểu Đa hẹn cậu? Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, chỉ cần quen là được”.

“Anh năm, lần đầu tiên Tiểu Đa hẹn em đấy.”

Phạm Triết Hòa có vẻ không vui: “Đã lâu lắm rồi Tiểu Đa không hẹn tôi đi ăn cơm. Cậu được lắm!”.

“Anh Sáu, hôm nay em nhận được điện thoại của Tiểu Đa, cô ấy hẹn em đi ăn cơm”.

Phạm Triết Lạc bình tĩnh: “Tình huống nào thì biện pháp này, có cần tôi ra mặt không?”.

Lý Hoan tắt máy, tổng kết ý tứ của những người trong nhà họ Phạm: “Hãy biết trân trọng cơ hội, bình tĩnh đối phó”.

Một giờ ba mươi phút trưa, Lý Hoan ngủ trưa, để đồng hồ báo thức lúc ba giờ.

Ba giờ chiều, Lý Hoan thức dậy, lại tắm một lần nữa.

Ba rưỡi chiều, Lý Hoan mở tủ chọn quần áo.

Bốn giờ chiều, Lý Hoan thay một bộ đồ mới là trắng tưng, giày da bóng lộn, rồi soi gương.

Bốn giờ mười lăm phút, Lý Hoan lái xe đến bãi rửa xe để rửa xe.

Bốn giờ năm mươi, Lý Hoan xuất hiện ở cửa hàng hoa, chọn một cành hoa lan rồi bảo người bán hàng gói lại cẩn thận.

Năm giờ chiều, Lý Hoan đứng chờ ở cửa của đài truyền hình rất đúng giờ.

Lúc này, Lý Hoan đang ở trong trạng thái chiến đấu tốt nhất. Cậu chuẩn bị kĩ rồi mới đến. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Đa bước ra khỏi cổng đài truyền hình, Lý Hoan ngây người ra. Rõ ràng là đêm qua Tiểu Đa đã không ngủ ngon, khuôn mặt để mộc chẳng trang điểm, trên người mặc áo phông và một chiếc quần soóc bó vừa nhìn đã biết là tự cắt, vì hai ống quần dài ngắn không đều nhau, ở mép còn có cả một sợi chỉ, tóc buộc túm lại kiểu đuôi ngựa, khi cô bước tới, đứng cạnh Lý Hoan, cậu chợt thấy mình đã tốn công vô ích khi chuẩn bị áo quần.

Nếu như Tiểu Đa chú ý đến ăn mặc một chút, cho dù không phải là trang điểm kĩ càng, chỉ cần thấy ít nhiều cô cũng có sự chuẩn bị thì Lý Hoan còn hiểu được. Bản thân mất cả ngày trời, buổi trưa còn ngủ bù, buổi chiều bận rộn với việc chuẩn bị quần áo. Thế mà Phạm Tiểu Đa lại rất tùy tiện, Lý Hoan bắt đầu thấy trong lòng cực kỳ bức bối.

Chuyện này rõ ràng là rất không công bằng.

Hình ảnh của Lý Hoan hôm nay thích hợp với việc tới một nhà hàng kiểu Tây, còn cách ăn mặc, trang điểm của Tiểu Đa thì có lẽ thích hợp với việc ăn ở một quán ăn bên đường. Lý Hoan quyết định để Tiểu Đa chọn chỗ.

Phạm Tiểu Đa hoàn toàn không chú ý đến vẻ bề ngoài của Lý Hoan ngày hôm nay, cô chỉ cảm thấy cậu sạch sẽ, gọn gàng hơn mọi hôm, vì thế mà ánh mắt của cô không hề có chút ý nào là khen ngợi hình ảnh của cậu. Nghe Lý Hoan nói để cho cô chọn chỗ, Tiểu Đa nghĩ một chút rồi nói, đi ăn lẩu.

Cô nghĩ rằng ăn lẩu thì cần nhiều thời gian, như vậy có thể từ từ nói dối, từ từ thỉnh giáo Lý Hoan.

Hôm nay, vừa đến chỗ làm thì A Phương và A Tuệ đã lên tiếng trách vì sao tối qua không tới, rồi cả hai vui vẻ bàn tán về Trương Ngôn và Tiểu Mã. Bởi hai người ấy không biết chuyện xảy ra sau đó, cũng không biết chuyện Tiểu Đa hận tới mức chỉ muốn băm vằm Thần Quang thành tám mảnh, nên họ đùa trêu cô rằng, cô không đến khiến cho Thần Quang ngẩn ngơ, cứ ngồi một mình.

Phạm Tiểu Đa nhớ đến nụ cười đáng ghét của Vũ Văn Thần Quang tối hôm qua, nhớ tới việc anh bất ngờ cướp đi nụ hôn đầu của cô. Nghĩ đến chuyện đó, cô thấy mặt mình nóng ran và tim đập dồn dập.

Cô nghĩ, biết mình biết người có thể trăm trận trăm thắng. Đàn ông hiểu rõ về nhau nhất, nhưng chuyện mà cô muốn tìm hiểu lần này không thể hỏi các anh được. Những người đàn ông đã trưởng thành mà cô quen biết rất ít, cân nhắc cả buổi, cô thấy Lý Hoan mồm mép và đầu óc nhanh nhạy là ứng cử viên lý tưởng nhất, vì thế sáng nay cô đã gọi điện hẹn cậu.

Nồi lẩu bắt đầu sôi, không khí cũng dần dần nóng lên. Lý Hoan cởi áo lê và cà vạt ra, xắn tay áo sơ mi lên mà mồ hôi vẫn nhễ nhại. Cậu bắt đầu thấy hối hận vì ăn mặc nghiêm chỉnh như thế này, hối hận vì đã để cho Phạm Tiểu Đa chọn chỗ. Cậu nghi ngờ, không biết có phải cô có ý định chinh mình không. Đưa mắt nhìn thì thấy Phạm Tiểu Đa cũng mồ hôi đầm đìa, thỉnh thoảng lại xuýt xoa vì cay, mắt nhắm lại, khuôn mặt thanh tú không có gì khác thường trở nên rất sinh động.

Lý Hoan nhớ đến bộ dạng của cô khi gặm cánh gà, cậu cảm thấy nhìn Tiểu Đa ăn đúng là một kiểu thưởng thức. Thế rồi, cậu nhúng giúp Tiểu Đa những thứ mà cô thích, thêm nước dưa hấu lạnh cho cô một cách rất tự nhiên. Trước đây cậu làm những việc này cho con gái vì cảm thấy cần phải làm, còn bây giờ với Tiểu Đa thì Lý Hoan lại thấy nó là lẽ thường tình. Cậu chợt cảm thấy mình thực sự bắt đầu thích Tiểu Đa rồi.

Ăn được nửa chừng, Tiểu Đa nghĩ cách mở đầu câu chuyện, nghĩ một lúc, cô nói với Lý Hoan: “Trước đây anh có bạn gái không?”.

Câu hỏi của Tiểu Đa khiến Lý Hoan ngây người ra, không hiểu cô muốn biết về điều gì. Từ tình hình mà cậu nắm được thì thấy, Tiểu Đa chưa yêu bao giờ. Nếu nói có bạn gái rồi thì liệu Tiểu Đa có cho rằng mình không còn trong sáng nữa không?

Trong sáng, Lý Hoan thấy buồn cười, sao mình lại nghĩ ra cái từ này nhỉ, là vì tình cảm của Tiểu Đa như một tờ giấy trắng chẳng? Cậu cảm thấy nói thật vẫn hơn, bản thân không có ý định xóa bỏ hết quá khứ, tình yêu trong quá khứ và việc theo đuổi Tiểu Đa bây giờ chẳng có liên quan gì. Lý Hoan nói: “Từng có, hồi đại học cũng đã yêu hai lần”.

Nói xong, một lúc lâu vẫn không thấy Tiểu Đa lên tiếng, không hiểu là cô nghĩ gì. Lý Hoan lại nói: “Tất cả đều đã thành quá khứ”.

Điều Phạm Tiểu Đa đang nghĩ không phải là kinh nghiệm tình trường của Lý Hoan, hồi lâu cô cũng không lên tiếng được là vì thấy rất khó đưa ra câu hỏi, chuyện mà cô rất muốn biết lúc này là đàn ông sẽ hôn một cô gái trong những tình huống như thế nào, đặc biệt là khi chưa được sự đồng ý từ phía cô gái.

Sáng nay khi tỉnh dậy Tiểu Đa đã nghĩ tới vấn đề này, cô muốn biết lúc đó Vũ Văn Thần Quang nghĩ như thế nào. Trong suy nghĩ của Tiểu Đa, giữa hai người không phải là người yêu thì không thể hôn nhau. Cô không hiểu vì sao Vũ Văn Thần Quang lại bắt ngờ hôn cô.

Dốc hết can đảm, cô giả bộ hỏi một cách vô tình: “Thế thì chắc hẳn anh đã hôn các cô ấy?”. Hỏi xong, cô không ngẩng đầu lên mà cứ cắm cúi ăn.

Lý Hoan sững sốt, cậu nhìn chăm chăm vào Tiểu Đa. Nhìn khuôn mặt của cô đang đỏ lên không biết là vì nóng hay vì cay. Cậu thực sự không hiểu sao Tiểu Đa lại hỏi như vậy, không hiểu là cô có ý gì. Trong chốc lát, Lý Hoan không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng trong lúc đang đắn đo, thì Phạm Tiểu Đa đã nghĩ ra cách, cô ngẩng đầu lên, nói: “Không muốn nói thì chắc là có rồi”.

Lý Hoan không nén được cười ha ha, cậu cảm thấy thỉnh thoảng Tiểu Đa bộc lộ vẻ giận dữ trông thật đáng yêu. Thế là cậu nói với cô: “Tất nhiên là từng hôn, cô còn muốn biết gì nữa?”. Vẻ mặt của Tiểu Đa giống như đang ghen, vì vậy mà cậu thấy rất vui.

Phạm Tiểu Đa thấy Lý Hoan trả lời, vội hỏi tiếp: “Vì anh thích cô ấy nên mới hôn, đúng không?”.

Lý Hoan nhớ đến cô bạn gái đầu tiên. Các bạn học rủ nhau leo núi, cô gái đi trước cậu chẳng may trượt chân ngã nhào về phía sau, Lý Hoan đưa tay ra đỡ, vậy là cậu cũng ngã lăn theo quán tính, cô gái ngã vào lòng cậu, hai người lộn mấy vòng trên đường, đến khi dừng lại thì môi cậu đã áp vào môi cô gái từ lúc nào, đó là lần đầu tiên Lý Hoan hôn con gái, từ sau hôm leo núi về, tình cảm giữa hai người bắt đầu nảy nở. Nghĩ đến đây, Lý Hoan nở nụ cười dịu dàng: “Không hẳn như vậy, lúc đó chưa yêu thì đã hôn rồi”.

Phạm Tiểu Đa không nói gì nữa, bỗng nhiên cô thấy rất buồn. Thì ra chẳng cần yêu ai đó thì cũng có thể hôn. Cô khẳng định Vũ Văn Thần Quang đang bốn cột mình. Con giận dữ từ từ dâng ngập trong lòng, nụ hôn đầu của cô đã bị đánh cắp không chút giá trị nào.

Lý Hoan nhìn Phạm Tiểu Đa bỗng nhiên trở nên trầm mặc, sắc mặt rất xấu, bèn cười, nói: “Nụ hôn không nói lên điều gì”.

Tiểu Đa nghe thế càng thấy khó chịu hơn, cô đặt đĩa xuống, “Ăn xong rồi, về nhà thôi”.

Lý Hoan thận trọng hỏi: “Cô để bụng những chuyện cũ của tôi ư?”.

Tiểu Đa lườm cậu một cái: “Không liên quan gì đến tôi, việc gì tôi phải để bụng”.

Lý Hoan không biết rốt cuộc thì Tiểu Đa có đẻ bụng hay không. Về nhà, suy nghĩ mãi, cậu lại gọi điện cho Triết Địa: “Hôm nay Tiểu Đa hỏi em trước đây từng yêu chưa, rồi còn hỏi em rằng đã hôn chưa. Em nói là hôn rồi, hình như cô ấy có vẻ không vui, nhưng lại nói là không quan tâm, anh nói xem, em gái anh có suy nghĩ gì vậy?”.

Triết Địa vui mừng: “Tiểu Đa hỏi cậu thế sao? Con gái đều quan tâm tới những điều đó. Đã bảo rồi, Tiểu Đa chưa yêu bao giờ mà”.

Lý Hoan thấy Triết Địa nói rất có lý, nhưng cậu thì lại thấy không chắc chắn lắm, cậu vò đầu bứt tóc, cảm thấy mình như chưa yêu bao giờ, chỉ mấy câu của Tiểu Đa thôi mà khiến bản thân cứ phải suy nghĩ.

Cậu rất mong trời mau sáng, ngày mai gặp lại Tiểu Đa sẽ xác định lại.

8. Chương 12

Chương 12

Vũ Văn Thần Quang hạ quyết tâm, nhất định phải trị cho cô gái kia một phen, nhìn qua gương chiếu hậu thấy khuôn mặt rưng rưng nước mắt nhưng vẫn rất kiên cường của Tiểu Đa mà buồn cười, rồi lập tức vênh mặt lên không thèm để ý đến cô, lái thẳng xe tới bãi rửa xe.

A Phương và A Tuệ vừa cười vừa đùa trong phòng làm việc. Hôm nay Trương Ngôn và Tiểu Mã đều tặng hoa cho hai cô. Không ngờ một lần gặp gỡ ở quán bar mà lại có thể tiếp tục duyên phận, vì thế mà hai người rất vui.

Gọi điện xong, A Tuệ quay lại nói với Tiểu Đa: “Bọn họ hẹn tối nay đi ăn cơm, nói rằng Thần Quang sẽ tới, bảo cậu cùng đi”.

Trong lòng Tiểu Đa thấy vô cùng phức tạp. Nhắc đến Vũ Văn Thần Quang là đầy một bụng tức. Cô nghĩ, nếu mình giận dữ dùng dùng tới đó sẽ làm hỏng chuyện vui của A Phương và A Tuệ, cô không muốn người khác biết được chuyện xảy ra giữa cô và Vũ Văn Thần Quang. Tiểu Đa đang định tìm cớ từ chối thì trưởng ban Tiêu bước vào: “Tối nay có mấy vị khách hàng từ Nội Mông đến, với mấy vị này không được làm mất lòng, mấy cô hãy đi cùng để thêm phần vui vẻ”.

Mặt của A Phương và A Tuệ lập tức mang vẻ rất khó coi, Tiểu Đa vội nói: “Đề tôi đi”.

Sau khi trưởng ban Tiêu đi khỏi, hai cô gái kia đều tỏ vẻ rất cảm kích. Tiểu Đa nói: “Nhớ lấy, lần sau khi giúp tớ là không được qua loa đầu đấy”.

Cả hai người đồng thanh lên tiếng nhận lời.

Một lát sau Lý Hoan gọi điện đến, Tiểu Đa nói với cậu rằng hôm nay cô bận tiếp khách hàng. Lý Hoan nghe giọng của Tiểu Đa rất bình tĩnh liền tỏ ra thông cảm và vui vẻ gác máy.

Khách của Nội Mông có bốn người, hai nam hai nữ. Ban Quảng cáo không dám để xảy ra sơ suất nên đã cử tám trong số mười ba người đi tiếp. Mọi người ngồi thành một bàn lớn, trưởng ban Tiêu tỏ ra đặc biệt quan tâm tới hai vị khách nam, Tiểu Đa và chị Giang thì chăm sóc hai khách nữ.

Hai người khách nữ ấy trông chẳng có vẻ giống người Nội Mông, khuôn mặt xinh xắn, dáng người nhỏ nhắn. Một người tốt nghiệp Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, một người tốt nghiệp Học viện Âm nhạc Trung ương, không hiểu vì sao lại làm cái nghề chẳng liên quan gì đến chuyên môn, mà lại làm công việc thúc đẩy tiêu thụ áo ấm. Bốn người phụ nữ ngồi một bên ăn thức ăn, nói chuyện nhìn cánh nam giới đầu rượu vừa cười vừa nói.

Hai vị khách nam quả nhiên xuất thân không thường, tửu lượng rất tốt, hai người mà đấu với sáu người.

Trưởng ban Tiêu thấy sắp xếp như vậy đã ổn nên rất vui, hòa cũng được, chỉ cần ban Quảng cáo không mất mặt là được. Một khi vui thì quên hết, trưởng ban Tiêu cầm ly rượu đi sang phía hai khách hàng nữ, nói thế nào cũng đòi mời bằng được hai người ấy uống vài ly.

Phạm Tiểu Đa thấy trưởng ban Tiêu có vẻ đã say, nghĩ rằng uống thêm hai ly cũng chẳng sao. Không ngờ, hai vị khách nữ nhìn bàn tiệc thấy sáu người đàn ông của ban Quảng cáo đều đã ngà ngà, bèn đứng dậy nói: “Thật là, vẫn còn chưa kịp chúc các bạn trong ban Quảng cáo”.

Một người đứng dậy, lắc lắc chai rượu, trong chai chỉ còn lại chừng hai, ba phần. Cô ta rót cho sáu người đàn ông của ban Quảng cáo mỗi người một ly đầy, rồi nói: “Xin chúc trước mọi người một ly”. Nói rồi uống cạn, lần lượt sáu người sáu ly, cô ta đều uống cạn nhưng vẫn không hề gì.

Uống hết ly đó, đối phương nói: “Dù thế nào cũng phải chúc ba ly, chúng ta gọi thêm nữa nhé?”.

Những người đàn ông của ban Quảng cáo được người đẹp chúc rượu, và mời có ba ly, thêm chút đỉnh thì thấm tháp gì, thế nên lại gọi thêm. Nhưng nào ngờ, hết chỗ đó lại gọi thêm chai khác, hai vị khách nữ cứ gọi cho đến chai thứ tư thì những người đàn ông của ban Quảng cáo mới tái mặt. Tiểu Đa cười thầm, đúng là xảo quyệt, giấu rất kĩ, bây giờ mới lộ ra.

Trưởng ban Tiêu đưa mắt nháy Tiểu Đa và chị Giang, ý muốn nói, bây giờ cánh đàn ông không trụ được nữa, hai cô phải mau ra cứu người trong tình huống nước sôi lửa bỏng đi thôi.

Chị Giang vóc dáng rất béo, là một phụ nữ tính tình vô cùng hào sảng, là người chuyên về nghiệp vụ của ban Quảng cáo, chị có thể giành quảng cáo và nhất định không chịu thua đàn ông. Chỉ riêng ngần ấy cũng đủ để thấy chị là một người không tầm thường.

Chị Giang đứng dậy, cầm mấy cốc bia lên rót đầy rượu, nói: “Uống ly nhỏ thì phải đổi cốc, uống như thế này đi”. Nói xong thì nhìn chăm chăm vào mặt hai vị khách hàng nữ.

Phạm Tiểu Đa nghĩ, những người làm việc ở ban Quảng cáo thực sự không dễ dàng. Hèn nào mà giám đốc Lưu nói là nếu không biết uống rượu thì không thể ở lại lâu dài ở ban Quảng cáo. Có khách hàng đến là phải tiệc tùng, cô hiểu rõ đằng sau của những bữa tiệc ồn ào, vui vẻ ấy ẩn chứa những vấn đề gì của quan hệ giao tiếp.

Hai nữ khách hàng cười điệu đà nói rằng chị Giang phong độ siêu phàm, nên hai người đó cũng không từ chối liền uống ngay. Tiểu Đa nhìn rất rõ chiếc cốc ấy, một cốc hơn một phần năm lít. Thêm vào lượng bia, rượu mà hai người ấy uống lúc trước, chứng tỏ tửu lượng của họ thật đáng nể.

Uống xong, họ lại quay sang Tiểu Đa, nói ban Quảng cáo không có ai là không biết uống rượu, và cũng yêu cầu cô phải uống rượu bằng cốc. Phạm Tiểu Đa không biết nông sâu, nhìn thấy trưởng ban Tiêu và các đồng sự đều có vẻ ngà ngà, chỉ còn biết trở mặt nhìn hai vị khách nữ thách thức mà không dám ra tiếp chiêu, rồi lại còn đưa mắt nhìn Tiểu Đa với vẻ cầu cứu nữa chứ.

Ánh mắt khản kiệt của đồng nghiệp khiến Tiểu Đa thấy máu trong người sôi lên, sự đoàn kết nhất trí trong đối ngoại khiến cô cảm thấy sự tồn tại của tập thể. Dù nói thế nào thì cũng không thể để cho ban Quảng cáo phải thua trong tay của hai vị khách hàng nữ này. Tám người đấu với bốn người, thế mà còn bị thua, chuyện này nếu truyền ra ngoài, thì giám đốc Lưu xuất thân từ nhà binh chắc chắn sẽ chạy đến ban Quảng cáo, nói những lời chua cay à xem, Tiểu Đa hoàn toàn có thể hình dung ra cảnh tượng đó.

Tiểu Đa cũng rất thích những người uống rượu mà không bừa bãi. Cô cầm cốc lên, lịch sự chạm cốc với hai vị khách hàng nữ, đang định uống thì bất ngờ họ lên tiếng, đòi phải uống với mỗi người một cốc. Như vậy tổng cộng sẽ là gần một lít và việc uống một hơi với việc nhấp nháp từ từ là hai việc khác nhau.

Phạm Tiểu Đa không có sự lựa chọn nào khác, xem ra, phải uống hai cốc rượu này thôi. Nghĩ vậy, cô ngửa cổ, uống cạn.

Sau khi Tiểu Đa uống xong hai cốc rượu đó được một lúc thì bữa tiệc cũng đến hồi kết thúc. Tiểu Đa cùng các đồng nghiệp rời nhà hàng. Đột nhiên nhìn thấy Vũ Văn Thân Quang đang đứng một mình ở phía đối diện. Người đàn ông đáng ghét! Lại còn nhìn mình và nở nụ cười đáng ghét nữa chứ! Tiểu Đa chào tạm biệt các đồng nghiệp rồi sải bước đi tới.

“Chẳng phải tôi đã bảo anh là nhìn thấy tôi thì hãy tránh xa ra mà? Sao lại đứng trước mặt tôi?”, Phạm Tiểu Đa giận dữ hỏi.

“Hình như sau đó cô còn bảo tôi tốt nhất là tránh xa ra, kẻo không sẽ đến tìm tôi trả thù thì phiền phức.” Vũ Văn Thần Quang chậm rãi nhắc lại câu nói sau cùng trước khi rời đi của Phạm Tiểu Đa hôm đó.

Phạm Tiểu Đa vô cùng tức giận, cô nói không hề chọn từ: “Anh đúng là đồ dê tiện!”. Nói xong, mặt đỏ bừng, rồi giận dữ quăng cái túi vào chiếc xe. Nhưng nó vẫn không kêu còi inh ỏi, cô ngây người một lúc rồi giờ chân tiếp tục đá.

Vũ Văn Thần Quang buồn cười nhìn Tiểu Đa trút cơn giận dữ: “Xe của tôi không khóa thì làm sao mà kêu được”.

Tiểu Đa chợt nhớ đến chuyện lẽ ra hôm đó phải tát cho anh một cái, bây giờ bù chắc là có thể. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ đánh ai. Cô nhắm mắt lại, nắm tay rồi xông lên. Nhưng, người thì không đánh được, trong khi Vũ Văn Thần Quang đã kịp kéo cô vào lòng. Tiểu Đa sững sờ, nhìn về phía bên kia đường, sợ có đồng nghiệp nhìn thấy.

Vũ Văn Thần Quang thấy Tiểu Đa nhắm mắt lại rồi vung tay lên, trông thật đáng yêu, không nén được ôm lấy cô: “Cô tức giận? Tức giận vì tôi đã hôn cô?”.

Phạm Tiểu Đa không nhúc nhích trong lòng anh, có lẽ các đồng nghiệp đã đi hết rồi, nhưng bây giờ đang ở ngoài đường, cô sợ người quen nhìn thấy, vì thế khẽ gầm lên: “Anh buông tay ra ngay, đồ lưu manh!”.

Vũ Văn Thần Quang không động đậy: “Trả lời tôi trước đã”.

Tiểu Đa cuống lên: “Tôi căm ghét anh. Anh buông tay ra!”.

“Vì sao tôi lại phải nghe lời cô”. Vũ Văn Thần Quang làm bộ mặt đáng ghét, chọc Tiểu Đa. Anh thấy cô nhìn xung quanh, ánh mắt hoảng hốt, không hề có chút gì ngông cuồng, kiêu ngạo, ngược lại mang vẻ thẹn thùng, e sợ của con gái. Anh rất thích nhìn thấy điệu bộ này của Tiểu Đa.

Cần phải biết thức thời, đó là thói quen mà Tiểu Đa được rèn từ hồi còn nhỏ, cô không muốn kêu cứu ngay trên đường phố, nghe Thần Quang nói như vậy, hơi rượu bốc lên, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, hỏi: “Vậy anh muốn gì?”.

Quả nhiên, Thần Quang buông lỏng bàn tay đang ôm cô ra: “Đi ăn cơm cùng tôi”. Hôm nay, nghe mọi người nói, tối nay Tiểu Đa không thể đến được vì còn phải đưa khách hàng đi ăn cơm, thế là Thần Quang không ăn cơm, đến ngay đây để chờ cô. Anh muốn gặp cô. Anh đã phải chờ ba tiếng và bây giờ thì rất đói.

Lúc này Phạm Tiểu Đa làm sao mà ăn được nữa, nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Từ bé đến giờ mọi người đều phải thuận theo cô quen rồi, nhưng bây giờ đứng trước vẻ quyết tâm của Thần Quang cô không biết phải làm thế nào, nếu chẳng may anh chàng lưu manh này hôn cô trên phố... Phạm Tiểu Đa không dám nghĩ nữa, vì vậy đành nghe lời ngồi vào xe của Thần Quang.

Phạm Tiểu Đa ngồi vào xe với vẻ cực kỳ khó chịu. Cô không thích bị người khác áp đặt, đặc biệt là người có khuôn mặt đầy tai họa với nụ cười đáng ghét trên môi đang ngồi bên cạnh.

Vũ Văn Thần Quang thì rất vui, đưa mắt nhìn điệu bộ không cam tâm tình nguyện nhưng đành phải làm theo của Tiểu Đa, anh cảm thấy rất hài lòng. Thì ra cô gái tưởng ghê gớm này da mặt cũng mỏng, sợ trên phố làm trò cười cho thiên hạ. Ăn gì bây giờ nhỉ, lúc này, Vũ Văn Thần Quang cảm thấy ăn gì cũng ngon, anh chợt nhớ tới một tiết mục quảng cáo về kem đánh răng: Dạy dày mà tốt, ăn vùng cũng ngon!

Xe vừa chạy được một lúc, gió ào vào, Tiểu Đa lập tức cảm thấy khó chịu, vừa nốc một đồng rượu khiến cô thấy buồn nôn. Tiểu Đa cố nén không lên tiếng, cho đến khi xe rời khỏi đường phố sầm uất, đông đúc vừa rồi. Tới lúc rẽ sang con đường yên tĩnh hơn, Tiểu Đa nén cơn buồn nôn, nói với Vũ Văn Thần Quang: “Anh dừng xe lại!”.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa một cái: “Hối hận định bỏ cuộc à? Đã lên xe của tôi rồi thì phải nghe theo lời tôi. Nói cho cô biết, đã lên thuyền của giặc thì không xuống được đâu!”.

Bụng của Tiểu Đa cuộn lên, cô hít một hơi thở sâu, cố nói mấy từ: “Nếu anh không dừng xe thì anh có hối hận cũng không kịp đâu!”

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, tôi mà sợ cô à? Nói rồi nhấn ga, tăng tốc độ, miệng còn nói một câu với vẻ đắc ý: “Không dừng thì sao nào?”.

Cú xóc do chiếc xe đột ngột tăng tốc khiến Phạm Tiểu Đa không nhịn được nữa, cô nôn “ộc” một cái. Vốn dĩ Phạm Tiểu Đa có thể thò đầu ra khỏi cửa sổ để nôn, nhưng Vũ Văn Thần Quang đáng ghét làm cho cô nôn ngay trong xe. Ngay lập tức, trong xe xộc lên mùi rượu, mùi chua của dịch vị dạ dày.

Anh vội đạp phanh gấp, quay đầu lại nhìn Phạm Tiểu Đa vẫn đang nôn, nghiêng răng kèn kẹt. Cô uống rượu tới mức này! Không hiểu Thần Quang tức giận vì Phạm Tiểu Đa đã uống nhiều rượu hay vì cô đã nôn ra làm bẩn xe của anh.

Nhìn Phạm Tiểu Đa trong bộ dạng rất khổ sở, không kịp nghĩ tới tâm trạng của mình, Vũ Văn Thần Quang vừa luống cuống lấy giấy ăn đưa cho cô, vừa vỗ lưng cô.

Tiểu Đa đẩy tay của anh ra: “Anh định làm gãy lưng tôi chắc”, nói rồi, mở cửa xe bước xuống.

Không khí bên ngoài trong lành hơn hẳn, Vũ Văn Thần Quang tiện tay đưa cho cô một chai nước khoáng: “Sao lại uống ra nôn nổi này? Sao ban Quảng cáo của các cô lại bảo con gái đi uống rượu? Không lẽ đầu óc của Tiêu Thành Phi có vấn đề chắc?”.

Phạm Tiểu Đa nhấp một ngụm nước khoáng súc miệng, ban nãy uống một lúc gần cả lít rượu, khát quá, bây giờ nôn xong, súc miệng là không sao nữa. Cô nhìn chiếc xe của Vũ Văn Thần Quang, trong lòng thấy vui hơn: “Chuyện của cơ quan tôi không liên quan gì đến anh. Tôi uống như thế nào thì cũng không phải việc của anh!”.

Thần Quang không ngờ Phạm Tiểu Đa khôi phục lại tinh thần nhanh đến thế, còn đầu khẩu với anh nữa. Điều bộ đáng thương khi nôn lúc nãy thoát cái đã không thấy đâu. Anh nhìn xung quanh, rồi chợt cười: “Vừa nãy cô theo tôi lên xe là vì sợ trên đường phố đông người, bây giờ xung quanh không có ai nữa thì bắt đầu trở lại vẻ ngang ngược, đúng không?”.

Phạm Tiểu Đa không nhìn anh, bước lên trước, vừa đi vừa nói: “Anh nói đúng rồi, dựa vào đâu mà tôi lại phải biểu diễn trên phố? Hơn nữa lại cùng một kẻ tai họa, tôi sợ mất mặt! Tiện đây nói cho anh biết, tôi cố ý nôn trên xe đấy, anh cứ từ từ mà chịu cái mùi ấy một chút rồi lái xe đi rửa nhé”.

Vũ Văn Thần Quang nhìn Phạm Tiểu Đa ngẩng cổ đi về phía trước, đầu lắc lư túm tóc đuôi ngựa, rồi quay sang nhìn chiếc xe bị cô nôn bẩn loang lổ, tức giận tới mức gân ở trán nổi hết cả lên. Anh đột nhiên bước nhanh, loáng một cái đã vác Tiểu Đa lên.

Phạm Tiểu Đa đang tưởng tượng ra cảnh Vũ Văn Thần Quang chẳng biết làm cách nào khác, đành đưa chiếc xe bẩn đi rửa, thấy rất đắc ý. Nhưng rồi bỗng nhiên cô bị vác lên vai, định thần lại vừa đánh vừa đạp, hoảng sợ vì không biết Vũ Văn Thần Quang định làm gì, miệng kêu toáng: “Cứu với!”. Vừa kêu được hai tiếng thì đã bị anh ném vào ghế phía sau của xe.

Vũ Văn Thần Quang liếc cô một cái, nói: “Nôn xong hết định bỏ đi à? Làm gì có chuyện đó!”. Nói rồi khóa cửa xe, ngồi vào xe từ phía trước, sau đó quay lại, nói với Phạm Tiểu Đa: “Tốt nhất là cô ngoan ngoãn ngồi đó, cùng tôi đem xe đi rửa, nếu còn hành động linh tinh, tôi sẽ hôn cô đấy!”.

Phạm Tiểu Đa ngồi ở ghế sau, gió lùa vào xe, làm mùi khó chịu xộc vào mũi, cô tức giận mắng: “Vũ Văn Thần Quang, anh đúng là đồ lưu manh, dám cưỡng ép dân lành, bắt giữ người trái phép!”. Thấy xe đã lăn bánh, cô lại không dám có hành động gì nữa.

Mắng, chửi một hồi, Phạm Tiểu Đa thấy rất ảm ức, nước mắt chảy vòng quanh, nhưng cô ngoảnh mặt đi không để cho anh nhìn thấy.

Vũ Văn Thần Quang hạ quyết tâm, nhất định phải trị cho cô gái kia một phen, nhìn qua gương chiếu hậu thấy khuôn mặt rưng rưng nước mắt nhưng vẫn rất kiên cường của Tiểu Đa mà buồn cười, rồi lập tức vênh mặt lên không thèm để ý đến cô, lái thẳng xe tới bãi rửa xe.

Xuống khỏi xe, Tiểu Đa vội bỏ chạy, liền bị Vũ Văn Thần Quang kéo lại. Không chờ cho Phạm Tiểu Đa kịp có hành động gì, anh ghé vào tai cô nói: “Cô muốn tôi hôn cô bây giờ à?”.

Phạm Tiểu Đa chưa bao giờ gặp một kẻ vô sỉ như vậy, nên cô ngồi thụp xuống khóc òa lên. Vũ Văn Thần Quang hoảng hốt, các nhân viên rửa xe ở đó đều quay lại tò mò nhìn. Anh vội nói với Tiểu Đa: “Cô đừng khóc nữa, để tôi rửa xong xe sẽ đưa cô về, tôi nói đùa thế thôi, cô đừng khóc như vậy được không?”.

Tiểu Đa cũng không muốn khóc trước mặt nhiều người, nên nghe Vũ Văn Thần Quang nói xong, liền thôi khóc, ngẩng đầu lên nói: “Có thật không?”.

Vũ Văn Thần Quang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Tiểu Đa, đôi môi cong lên, bỗng thấy xao xuyến, rất muốn ôm cô vào lòng và hôn lên đôi môi đỏ hồng ấy. Anh nói bằng giọng dịu dàng: “Thật mà, rửa xong xe tôi sẽ đưa cô về”.

Rửa xong xe, Vũ Văn Thần Quang đưa Tiểu Đa về như đã hứa.

Đến cửa nhà, Phạm Tiểu Đa xuống khỏi xe là đi thẳng. Vũ Văn Thần Quang nói với sau lưng: “Tiểu Đa, cuối tuần này tôi sẽ chờ cô ở Starry Sky”.

Tiểu Đa quay lại, thấy Vũ Văn Thần Quang đứng bên chiếc xe, khoe môi lộ rõ nụ cười dịu dàng, khiến khuôn mặt anh càng trở nên tuấn tú. Cô nghe thấy tim mình đập, bất giác gật đầu.

Đôi mắt Vũ Văn Thần Quang sáng bừng lên, anh cười to hơn: “Cuối tuần gặp lại!”.

Nhìn theo xe của Vũ Văn Thần Quang xa dần, Phạm Tiểu Đa định thần lại, bất giác tự hỏi, mình sao thế này? Sao mình lại nhận lời anh ta? Rồi cô tự nói với bản thân, mình nhận lời là để trả thù! Đúng rồi, nhất định cuối tuần này mình phải trả thù!

Sau khi nghĩ ra đáp án đó, cô vui vẻ đi vào nhà.

Phạm Triết Lạc ngồi thấy mùi rượu trên người của em gái, hỏi: “Tiểu Đa, hôm nay em uống rượu à?”.

Cô đáp: “Vâng, ban Quảng cáo chiêu đãi khách”.

Triết Lạc tỏ ra không vừa lòng: “Anh cảm thấy em vẫn không nên làm ở ban Quảng cáo, lúc nào cũng có nhiều khách hàng như vậy, con gái con đưa mà lại uống rượu!”.

Tiểu Đa cầm quần áo vừa đi về phía nhà vệ sinh, vừa nói: “Thường thì không phải uống, hôm nay có bốn vị khách, trưởng ban Tiêu sở không trụ được nên mới bảo nhiều người cùng đi”.

Phạm Triết Lạc càng có vẻ không vừa lòng: “Sau này không được đi uống rượu với những vị khách như vậy nữa. Em làm hậu kỳ, khách hàng của quảng cáo thì liên quan gì đến em, bây giờ người bên ngoài rất phức tạp”.

Tiểu Đa đáp lại mấy câu. Cô mới đi làm chưa lâu, nên hễ sắp mà gọi là cô không dám từ chối. Gia đình lo lắng cho cô, điều này cô biết, nhưng Tiểu Đa không muốn mọi người can thiệp vào công việc của cô ở cơ quan.

Tắm xong, Tiểu Đa ngồi xuống bên cạnh anh trai, đột nhiên hỏi: “Anh Sáu, sao anh vẫn chưa có bạn gái?”.

Phạm Triết Lạc cười: “Anh Sáu là đàn ông, không sợ không gặp được đi, vì thế vội gì chứ”.

Tiểu Đa nói: “Vì sao mọi người lại cứ cuống lên giới thiệu bạn trai cho em?”.

“Vì bọn anh muốn có một người đàn ông chăm sóc cho em giống như các anh trai.”

“Có các anh rồi không được sao?”

“Tiểu Đa, anh sớm muộn gì cũng sẽ lấy vợ, không lẽ em lại muốn sống suốt đời với anh Cả, chị dâu và Tiểu Thiên?”

“Như thế không được, Tiểu Thiên sợ em sẽ cướp mất đồ của nó.”

Phạm Triết Lạc thấy Tiểu Đa từ từ nhắm mắt lại, vẻ buồn ngủ, bèn ôm lấy cô, nói: “Vì thế, phải tìm một người đàn ông không sợ em cướp mất đồ, hơn nữa có thứ gì tốt cũng nhường em, và chăm sóc em”.

Tiểu Đa rất buồn ngủ, thở thê: “Nhưng anh ta không nhường em”.

Phạm Triết Lạc ngậy người. Lý Hoan không nhường Tiểu Đa? Thằng ranh con đó!

Phạm Triết Lạc cẩn thận đặt Tiểu Đa đã ngủ say lên giường, nhìn khuôn mặt trong giấc ngủ ngon lành của em gái, trong lòng liền nghĩ: Tiểu Đa không nói với mọi người rằng Lý Hoan không nhường nó. Chắc hẳn nó sợ các anh lo lắng. Nghĩ đến đây, Phạm Triết Lạc nắm tay lại thành nắm đấm.

Lý Hoan bỗng nhiên thấy ớn lạnh. Dự báo thời tiết nói, hôm nay nhiệt độ hạ thấp, ngày mai sẽ mưa.

Cậu quyết định ngày mai sẽ tới đón Tiểu Đa khi cô tan giờ làm việc.

9. Chương 13

Chương 13

Cậu nghĩ, lúc này chỉ cần cô đứng dậy, chỉ cần cô cười, không, dù là cô khóc, định tội cậu lớn hơn, cậu đều chấp nhận.

Phạm Tiểu Đa bước vào phòng làm việc thì thấy trưởng ban Tiêu mỉm cười với cô. Tiểu Đa cũng mỉm cười đáp lễ. Trưởng ban Tiêu bước tới nói với cô: “Phạm Tiểu Đa, tối hôm qua cô rất được, đã giữ thể diện cho ban Quảng cáo. Đúng là vô cùng bất ngờ, phụ nữ nhưng rất có khí phách”.

Phạm Tiểu Đa mỉm môi cười: “Trưởng ban Tiêu, sau này nhìn thấy những cô gái trẻ, xinh đẹp còn dám nâng ly như thế nữa không?”. Trong thời gian ở ban Quảng cáo, Tiểu Đa đã quen với không khí thoải mái trong ban, vì thể cũng mạnh dạn hơn khi nói đùa với Trưởng ban.

Trưởng ban Tiêu thở dài, nói: “Cô gái xinh đẹp thì còn được, sợ nhất là những cô xấu, lại phải ăn cơm cùng nữa chứ, nghĩ mà thấy phát ớn”.

Phạm Tiểu Đa cười ha ha: “Có chuyện đó sao?”.

Trưởng ban Tiêu nhăn mặt: “Sao lại không có, hôm nay có một vị, là đại diện khách hàng của công ty quảng cáo XX”. Nói xong, hỏi Tiểu Đa với vẻ rất thận trọng: “Trưa nay đi cùng được không?”.

Tiểu Đa lắc đầu: “Nếu là anh chàng đẹp trai thì còn có thể xem xét, nhưng trường hợp này thì anh phải tự đối phó thôi”. Nói xong, cô cười, bước vào phòng làm việc, trưởng ban Tiêu nói với phía sau: “Sao không ai chịu đi thế này”.

Tiểu Đa cười nhưng không quay đầu lại. Vào đến phòng máy cô kể lại cho A Phương và A Tuệ nghe, khiến hai cô gái cũng cười.

Khi Lý Hoan gọi điện tới, nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh, bèn hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế?”.

Lúc đó, tâm trạng của Phạm Tiểu Đa rất vui, bèn kể lại chuyện gặp Trưởng ban cho Lý Hoan nghe, cậu cũng vui vẻ cười theo.

Lý Hoan nhân lúc Tiểu Đa vui vẻ, liền nói: “Buổi tối anh sẽ tới đón em”.

Tiểu Đa thôi cười: “Không cần đâu. Hết giờ, tôi tự về được”.

Lý Hoan có chút rầu rĩ, đổi cách nói khác: “Anh có người bạn mở một nhà hàng, mới khai trương, nghe nói món ăn ở đó rất ngon. Đi một mình không tiện, em đi cùng anh nhé”.

Phạm Tiểu Đa nghĩ một hồi lâu rồi đáp: “Hôm nay A Tuệ và A Phương cũng hẹn tôi đi ăn”. Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho hai người bạn.

Lý Hoan nghe thấy trong máy vọng lại tiếng của A Phương và A Tuệ: “Tiểu Đa, đã nói trước từ lâu rồi, cậu đừng có để bọn mình thất vọng đấy”.

Lý Hoan hết cách: “Vậy để anh đi cùng với bọn họ được không? Hai người ấy chủ trì, còn anh sẽ chủ chi. Đến chỗ nhà hàng của bạn anh nhé?”.

Nói đến nước ấy, Tiểu Đa chỉ còn biết nhận lời.

Không ngờ khi nói với A Phương và A Tuệ, bọn họ được đăng chân lên đăng đầu, còn đòi rủ cả Trương Ngôn và Tiểu Mã đi cùng. A Tuệ cười hì hì, nói: “Có người chủ chi, cậu không được để cho bọn mình trở thành người phá đám đấy nhé?”.

Phạm Tiểu Đa đấu tranh cho quyền lợi của Lý Hoan: “Người ta chủ chi, như thế là không được à?”.

A Phương kéo Tiểu Đa ngồi xuống: “Anh ta chắc chắn mừng còn chưa hết nữa là. Cậu nghĩ mà xem, anh ta một mình đấu với ba đứa con gái bọn mình, có muốn nói khê với cậu một câu cũng vướng vì có bọn mình, nếu giờ rủ thêm người tới, như thế sẽ tốt hơn!”.

Phạm Tiểu Đa vẫn cảm thấy không ổn. A Tuệ kích cô: “Tiểu Đa, có phải cậu sợ Tiểu Mã và Trương Ngôn nói cho Vũ Văn Thần Quang biết? Sợ anh ta biết là cậu có bạn trai?”.

Tiểu Đa có vẻ không vui: “Tại sao mình lại phải sợ anh ta biết chuyện đó chứ? Hơn nữa, Lý Hoan cũng đâu phải là bạn trai của mình. Anh ta tình nguyện làm như thế, mình cũng chẳng còn cách nào khác. Được rồi, tối hôm nay sẽ thịt anh ta, cứ thứ gì đắt thì ăn, để xem lần sau anh ta còn hẹn được nữa hay không”.

Hết giờ làm việc, Lý Hoan đến đón Phạm Tiểu Đa. Nghĩ đến chuyện hai đồng sự của Tiểu Đa cũng đi cùng, trong lòng thấy không vui. Đến khi ba cô gái lên xe, nghe họ nói họ còn hẹn hai người khác nữa, cậu mới thấy vui hơn.

A Phương và A Tuệ kéo vạt áo Tiểu Đa, rồi ra hiệu bằng mắt, về đặc ý. Ý muốn nói, thấy chưa, nếu không rủ thêm người thì Lý Hoan mới khó chịu đấy.

Tiểu Đa có vẻ thông cảm với Lý Hoan.

Lúc xuống xe, Tiểu Đa kéo hai người bạn nói: “Hôm nay đừng có gọi những món quá đắt đấy. Hai người còn nợ tôi chưa trả đâu”. A Phương và A Tuệ phì cười rồi nhận lời.

Nhà hàng mới mở bài trí rất đẹp, tầng một là phòng rộng, tầng trên là phòng đơn, diện tích mặt bằng ít nhất cũng phải tới hai nghìn mét, bốn người ngồi xuống một góc. Một lát sau, Tiểu Mã và Trương Ngôn đến, A Phương và A Tuệ vội giới thiệu.

Lý Hoan là người làm ăn, tính tình hoạt bát, nên chỉ sau mấy câu chào đã cùng Tiểu Mã và Trương Ngôn nói chuyện rất rôm rả. Phạm Tiểu Đa cảm thấy, nếu làm bạn với Lý Hoan hẳn là rất tuyệt. Cậu nói luôn miệng, tới chỗ nào thì chỗ ấy náo nhiệt hẳn lên.

Thức ăn được mang lên, mọi người bắt đầu ăn, ai cũng thấy rất ngon, đều lên tiếng khen. Lý Hoan thấy mọi người vui, bèn gọi người bạn là chủ của hàng tới chúc rượu.

Người bạn của Lý Hoan vì suốt ngày phải đón tiếp khách hàng nên rất thông hiểu, khôn khéo. Bước tới gần, một bàn ba nam ba nữ, khi chúc rượu tươi cười nói: “Nhà hàng mới mở, rất cảm ơn mọi người đến động viên và mang may mắn đến cho chúng tôi, nên ly rượu này nhất định sẽ chúc theo đôi, một lần chúc hai người”.

Nghe chủ nhà hàng nói vậy, Tiểu Mã và A Tuệ, Trương Ngôn và A Phương đều rất vui, bèn đứng lên thành đôi đáp lại. Chúc xong bốn người đó, chủ nhà hàng vỗ vào vai của Lý Hoan, cười hì hì, nói: “Lý Hoan, sao anh không giới thiệu người ngồi bên mình vậy?”. Khi nói câu này, ánh mắt đối phương đầy ẩn ý.

Phạm Tiểu Đa thấy rất khó xử, cô hi vọng Lý Hoan sẽ không giới thiệu cô là bạn gái, cũng không muốn cùng với cậu đứng dậy làm thành một đôi. Lý Hoan thấy rất vui, A Phương và A Tuệ mang bạn trai đến, ba nam ba nữ, vừa vặn ba đôi, nhìn thấy A Phương, A Tuệ và Tiểu Mã, Trương Ngôn thân thiết với nhau, cậu cảm thấy mình và Tiểu Đa cũng nên như vậy. Vì thế, không để ý đến thái độ của Tiểu Đa, Lý Hoan kéo cô đứng dậy, nói: “Đây là Phạm Tiểu Đa, Tiểu Đa, em hãy gọi anh ấy là anh Từ. Anh Từ, chúc làm ăn may mắn!”. Nói xong, cậu uống cạn ly rượu trong tay. Tiểu Đa đứng yên, thấy anh Từ nâng ly lên mỉm cười với mình, cô đành nâng ly uống theo.

Sau khi ngồi xuống, Lý Hoan vẫn nắm tay Tiểu Đa, cô giằng mạnh ra nhưng cậu càng giữ chặt tay cô hơn, mặt không hề biến sắc. Phạm Tiểu Đa vô cùng tức giận, nhưng không muốn để A Phương và A Tuệ chứng kiến lại cười cho, vì thế đành cố chịu tiếp tục ăn, trong khi hai bàn tay của hai người vẫn để dưới gầm bàn.

Phạm Tiểu Đa nghĩ: Tôi uống rượu là vì giữ thể diện cho anh, kẻo không anh lại mất mặt trước bạn mình, thế mà anh được đằng chân lân đằng đầu. Cô quyết định, ăn xong bữa cơm này sẽ không thèm để ý đến Lý Hoan nữa, cho dù mọi người trong nhà nói gì cũng không thèm để ý. Quyết định xong, cô bèn tươi cười chuyện trò với A Phương và A Tuệ, không thèm để ý gì đến Lý Hoan nữa.

Trong lòng Lý Hoan thầm nghĩ, nếu cứ chiều theo Tiểu Đa thì không biết đến năm nào mới nắm được tay cô, nên nắm được rồi thì không buông ra nữa, vì thế cũng nói chuyện với Tiểu Mã và Trương Ngôn rất tự nhiên.

Nói chuyện một hồi, đột nhiên Tiểu Mã nói với Tiểu Đa: “Lần trước chúng tôi đã chờ cô rất muộn”.

Tiểu Đa giật mình, sợ Tiểu Mã sẽ nói ra chuyện ở Starry Sky. Mà Lý Hoan biết, có nghĩa là cả nhà cũng biết. Cô vội vàng gơ chân dưới gầm bàn, đá cho Tiểu Mã một cái.

Tiểu Mã kêu lên “ôi cha”, đau tới mức thè lưỡi, nhìn ba cô gái đều đưa mắt ra hiệu ình, bèn nói lái sang chuyện khác: “Đã nói là ăn cơm cùng tôi và A Tuệ, thế mà mãi không thấy đến”.

Nghe vậy, Tiểu Đa mới yên tâm, Lý Hoan nhìn mọi người, trong lòng dấy lên cảm giác hoài nghi. Tuy bên ngoài không nói gì, nhưng có sáu anh chị em nhà họ Phạm làm cố vấn, cậu tin sẽ nắm được trái tim của Tiểu Đa.

Ăn cơm xong, ra khỏi nhà hàng, Lý Hoan vẫn nắm tay Tiểu Đa. Tiểu Đa mỉm cười chào tạm biệt A Phương và A Tuệ, thấy họ đi xa rồi, bèn kéo cậu ra một chỗ vắng.

Lý Hoan cứ để cô kéo đi, trong lòng thấy rất vui vì Tiểu Đa đã làm như vậy. Đang không hiểu cô sẽ kéo đi đâu thì Tiểu Đa dừng lại: “Nắm tay suốt cả buổi tối vẫn chưa đủ à?”.

Lý Hoan cười, đáp: “Chưa đủ. Hôm nay anh không lái xe, để anh nắm tay em đi về nhà”.

Phạm Tiểu Đa nhìn thấy vẻ mặt hí hửng của Lý Hoan, cơn giận dữ từ trong lòng nổi lên, thế là cô gơ chân giậm mạnh một cái. Hôm nay cô đi đôi giày bẫy phên, vì dáng người thấp nên cô thường đi giày cao gót. Cú giậm chân của cô khiến Lý Hoan đau tới mức nhảy dựng lên.

Phạm Tiểu Đa phủi tay, bàn tay cuối cùng cũng được tự do, đang đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên ngay bên tai: “Tiểu Đa, sao em lại giẫm lên chân Lý Hoan như vậy?”.

Tiểu Đa giật thót người, anh Cả, anh Ba và anh Tư cùng vội vàng bước tới.

Lý Hoan vừa xuýt xoa, vừa cười nói với họ: “Tiểu Đa đang đùa với em ấy mà”.

Phạm Triết Thiên xua tay, ngắt lời Lý Hoan: “Anh đã nhìn thấy rồi. Lúc ăn cơm thấy nó đá người khác dưới gầm bàn, nếu không đá vào cậu thì cũng là đá vào người khác”.

Tiểu Đa định giải thích thì Phạm Triết Thiên trừng mắt lên lườm cô: “Suốt ngày cùng với mấy người ở ban Quảng cáo chơi bời, học cái xấu, em học cái thói đá người khác dưới gầm bàn, rồi dùng giày cao gót giẫm chân người ta từ bao giờ? Đừng có nói với anh là em không quen việc Lý Hoan cầm tay nên mới như vậy! Người yêu cầm tay bạn gái là chuyện đương nhiên, nắm tay thì có gì? Như thế nên đá, nên giẫm à?”.

Phạm Tiểu Đa nghe thấy vậy rất giận, từ nhỏ được các anh chiều chuộng, bây giờ vì người ngoài mà mắng cô giữa đường, đây là điều cô chưa bao giờ phải chịu đựng, vì thế Tiểu Đa lên tiếng phản bác: “Anh ta là bạn trai của em từ hồi nào? Em nhận lời khi nào?”.

Phạm Triết Thiên nghe em gái hỏi lại như vậy thì há hốc miệng. Anh thấy mọi điều kiện của Lý Hoan đều rất tốt, lại có tình cảm với Tiểu Đa, khi đến chơi nhà họ, Lý Hoan cũng tỏ ra rất tốt, lại còn thường xuyên tặng hoa và đưa Tiểu Đa đi ăn, trong mắt Triết Thiên, anh đã coi Lý Hoan như em rể tương lai rồi.

Phạm Triết Thiên lớn hơn Tiểu Đa mười tám tuổi, vừa làm anh lại vừa làm bố. Lúc này anh thấy thêm được như bố mình đang vui vẻ nhàn tản ở Lệ Giang. Thấy Tiểu Đa nhìn mình với vẻ bướng bỉnh, trong lòng anh chợt nhói đau. Triết Thiên đã phải đảm đương vai trò người anh trưởng trong nhà họ Phạm trong

nhiều năm, rồi lại tiếp tục làm lãnh đạo ở cơ quan, không ngờ bây giờ lại bị cô em út cãi lại như thế, anh thực sự không tin vào mắt mình, cô gái có thái độ ngang ngược, giẫm lên chân người khác ở chỗ đông người này là Tiểu Đa của anh sao?

Phạm Triết Thiên tránh câu hỏi của Tiểu Đa: “Thế còn em, giẫm chân lên người khác là có lý?”.

Lý Hoan thấy hai anh em cãi nhau, vội bước tới can: “Anh Cả, Tiểu Đa đang đùa với em thật mà. Anh đừng giận”.

Anh Ba và anh Tư cũng bước tới can ngăn.

Không can có khi còn được, can rồi thì Phạm Triết Thiên lại càng thấy tức giận, anh cảm thấy Lý Hoan rất hiểu biết, còn Tiểu Đa ngược lại hoàn toàn. Anh bước tới, kéo Tiểu Đa: “Theo anh về nhà. Về nhà rồi nói chuyện”.

Phạm Triết Địa và Phạm Triết Nhân nhìn nhau, rồi nói với Lý Hoan: “Hay là cậu cứ về trước đi”.

Lý Hoan có phần lo lắng, quay sang nhìn vẻ mặt xám xịt của Phạm Triết Thiên.

Phạm Triết Thiên nghe thấy câu đó của Phạm Triết Địa nói với Lý Hoan, quay đầu lại nói: “Cậu cũng đi cùng đi”. Nói rồi kéo Tiểu Đa lên xe.

Phạm Tiểu Đa thôi không nói gì nữa, nhưng trong lòng thì nghĩ: Mình đâu có làm gì sai, sợ gì chứ.

Về đến nhà, chị dâu cả nhìn thấy mấy anh em ai cũng mặt mày xầm xì, lại có cả Lý Hoan nữa, vội chạy ra đón, hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

Tiểu Đa nghe thế thấy âm ỉ vô cùng, nhưng vẫn không nói gì.

Phạm Triết Thiên vừa vào đến nhà là nói ngay với vợ: “Em đưa Tiểu Thiên vào phòng trong đi, đừng có ra đây đây!”.

Ở nhà anh cũng là người đứng đầu, chị dâu nghe thấy thế, đưa mắt nhìn chồng vẻ lo lắng, rồi kéo Tiểu Thiên vào phòng trong, vào đến đó liền lập tức gọi điện ấy anh chị em khác.

Phạm Triết Thiên nói với Tiểu Đa: “Bây giờ em hãy xin lỗi Lý Hoan đi!”.

Tiểu Đa không nói gì. Lý Hoan vội nói: “Không cần đâu, bọn em đùa thật mà. Anh Cả, anh đừng mắng Tiểu Đa nữa”.

Lý Hoan càng tỏ ra hiểu biết, Phạm Triết Thiên càng tức giận: “Nếu Lý Hoan mà dám giẫm lên chân em, anh sẽ chặt chân cậu ấy!”.

Lý Hoan nghe thế, nổi cả da gà, bất giác đưa mắt nhìn bàn tay của Tiểu Đa mà cậu từng nắm.

Phạm Triết Thiên nói: “Nghe chú Sáu nói, Lý Hoan không nhường em, nếu cậu ấy không nhường em thật, dù thế nào anh cũng sẽ đánh cho cậu ấy phải nhường em”.

Lý Hoan nghe thấy, càng giật mình, cố nhớ xem mình không nhường Tiểu Đa lần nào.

Lại nghe thấy Phạm Triết Thiên nói: “Nếu Lý Hoan dám mắng em, mấy anh em sẽ phỉ nhổ cậu ấy, cho tới lúc nước bọt nhổ ra nhấn chìm cậu ấy thì thôi!”.

Lý Hoan bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống bị thảm cùng Tiểu Đa, bị đánh nhưng không được đánh lại, bị chửi nhưng không được nói lại.

Phạm Triết Thiên tiếp tục nói: “Nhưng, Lý Hoan là một người tốt, không đá em, không giẫm em, không mắng em, càng không có chuyện không nhường em. Tiểu Đa, em phải xin lỗi”.

Lý Hoan nghe vậy mới thở phào, cảm thấy anh Cả đúng là người thấu đáo, giải quyết sự việc công bằng, hợp lý.

Tiểu Đa vẫn không nói gì.

Phạm Triết Thiên gầm lên: “Từ bé đến giờ em chưa bị phạt, chưa bị ăn đòn lần nào nên em sinh hư phải không? Hôm nay em phải xin lỗi, nếu không thì hãy mau ra ban công mà quỳ đi!”.

Phạm Triết Địa và Phạm Triết Nhân nghe thấy vậy càng sốt ruột, vội đưa mắt ra hiệu với Tiểu Đa, lần này thì anh Cả không thể xuống nước được nữa, từ nhỏ em đã rất biết thức thời, nói một câu xin lỗi là xong thôi mà?

Lý Hoan cũng cuống lên, có cần phải nghiêm trọng thế không? Đang định đến khuyên thì bị Phạm Triết Thiên trừng mắt, vì thế lại thôi.

Từ nhỏ Tiểu Đa đã nhìn thấy các anh bị phạt quỳ, bị đánh vào lòng bàn tay, nhưng người anh Cả chưa bao giờ động đến một sợi tóc của cô đột nhiên bắt cô phải quỳ ở ngoài ban công. Tiểu Đa càng tỏ ra bướng bỉnh hơn, không nói câu nào bước ra ban công quỳ sụp xuống ngay ở đó.

Cả nhà mấy người ai nấy đều sững sờ.

Lý Hoan bất giác thấy phục Tiểu Đa. Cậu thích sự bướng bỉnh của cô, cảm thấy sự bướng bỉnh ấy thật đáng yêu, cả nhà họ Phạm đã chiều chuộng cô, khiến cô càng trở nên đáng yêu hơn.

Phạm Triết Thiên giận dữ ngồi trong phòng khách. Anh không ngờ, Tiểu Đa từ nhỏ chưa bao giờ phải quỳ lại ra ban công quỳ như vậy. Nghe thấy tiếng “sụp” xuống, trái tim của anh cũng sa xuống. Nhưng lời đã nói ra rồi, hơn nữa còn nói trước mặt Lý Hoan, làm sao có thể thu lại được đây.

Phạm Triết Địa và Phạm Triết Nhân cũng sững sờ. Nếu khuyên lúc anh Cả đang tức giận sẽ càng căng hơn, còn nếu không khuyên thì lại thấy thương em, chỉ mong giá mình là người quỳ ở ngoài kia.

Đang lúc mọi người hết nhìn anh Cả lại nhìn em gái, không biết làm gì thì tiếng chuông cửa vang lên dồn dập.

Cả Triết Địa, Triết Nhân và Lý Hoan đều chạy ra mở cửa, ba người từ bên ngoài chạy vào, đó là Triết Cẩm, Triết Hòa, Triết Lạc. Chị dâu cả ở trong phòng đã thông báo tình hình ọi người, ba người nghe nói anh Cả phạt Tiểu Đa quỳ ngoài ban công đều cuống hết cả lên.

Vừa vào đến cửa, Triết Cẩm liền nói: “Tiểu Đa không xin lỗi là không đúng, tuy miệng nó không nói, nhưng trong lòng chắc chắn đã nhận ra”.

Triết Cẩm vừa nói xong, Phạm Triết Thiên đứng phắt dậy, đi ra ngoài ban công, nói với Tiểu Đa: “Em đứng dậy đi, chị Hai đã nói vậy, lần này coi như bỏ qua, lần sau không được giẫm chân lên người khác nữa, nhớ chưa?”.

Lý Hoan cũng đi ra theo: “Tiểu Đa, đó là tại anh không tốt, em mau đứng lên đi”.

Tiểu Đa không nhúc nhích, vẫn quỳ nguyên tại chỗ.

Phạm Triết Thiên lại nói: “Tiểu Đa, quỳ đau lắm, em đứng lên đi, nào”. Nói đến chữ “nào”, giọng anh trở nên dịu dàng hẳn.

Triết Địa, Triết Nhân, Triết Hòa, Triết Lạc cũng theo ra ban công, nói: “Tiểu Đa, ngoan nào, đứng dậy đi. Có oan gì thì hãy nói với bọn anh”.

Tiểu Đa vẫn không nhúc nhích.

Triết Lạc đưa tay kéo cô, cô gạt phắt tay cậu ra. Trước cảnh tượng ấy, tất cả anh chị em trong nhà họ Phạm đều cuống cả lên, chưa bao giờ họ thấy Tiểu Đa như vậy.

Triết Lạc quay lại trừng mắt với Lý Hoan: “Tiểu Đa không đời nào vô duyên vô cớ giẫm lên chân cậu, cậu đã làm gì nó?”.

Lý Hoan há hốc mồm, ngắc ngứ một hồi, rồi nói với vẻ ỉu xiu: “Em nắm tay cô ấy”.

Triết Nhân nói: “Ngoài nắm tay anh em chúng tôi ra, Tiểu Đa chưa bao giờ nắm tay người đàn ông nào, nó không quen cũng là chuyện bình thường thôi”.

Triết Hòa nói: “Tiểu Đa không thích thì đương nhiên không vui, không vui không kim được sẽ giẫm khê lên chân cậu một chút cũng không sao”.

Lý Hoan cười đau khổ: “Đúng thế, là em sai, Tiểu Đa, đứng dậy đi, nếu em vẫn không chịu, anh sẽ để em giẫm lại lần nữa”.

Triết Địa, Triết Cầm vội nói: “Lý Hoan đã nhận lỗi rồi, em đứng lên đi”.

Lý Hoan thấy vô cùng tức giận trong lòng: Phạm Tiểu Đa, cô ghê gớm thật, nếu cô vẫn không đứng dậy, thì cả nhà cô chắc sẽ bắt tôi quỳ nhận lỗi với cô đấy. Nhìn thấy Tiểu Đa vẫn quỳ nguyên tại chỗ, khuôn mặt nhỏ toát lên vẻ bướng bỉnh, mắt không một giọt lệ, đôi môi mím chặt, trong lòng Lý Hoan lại thấy xót thương, cậu không nỡ nhìn thấy cô trong bộ dạng ấy.

Lý Hoan thầm than trong lòng, sao mình cũng thấy xót thay thế này, không lẽ mình cũng giống như mấy người trong nhà họ Phạm. Cậu nghĩ, lúc này chỉ cần cô đứng dậy, chỉ cần cô cười, không, dù là cô khóc, định tội cậu lớn hơn, cậu đều chấp nhận.

Lý Hoan nói với Tiểu Đa: “Anh sẽ không ép em phải miễn cưỡng làm bạn gái của anh nữa, được không? Chúng ta chỉ làm bạn thôi, được không? Từ này về sau, anh sẽ không nắm tay em như thế nữa, được không?”.

Nghe những lời này của Lý Hoan, cả nhà họ Phạm đều ngây người ra, vô cùng cảm động, cảm thấy Lý Hoan đối với Tiểu Đa rất chân thành. Cậu đã xuống nước như vậy rồi, Tiểu Đa có gì không hài lòng nữa?

Mọi người toàn nói những lời tốt đẹp, Lý Hoan thì một mực nhận lỗi, nhưng Phạm Tiểu Đa vẫn không động dậy. Mọi người lại đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Phạm Triết Thiên.

Phạm Triết Thiên mắt đỏ ngầu, thấy Tiểu Đa đã quỳ gần một tiếng đồng hồ rồi, bèn ngồi xổm trước mặt cô hạ giọng dỗ dành: “Anh Cả sai rồi, Tiểu Đa là ngoan nhất, Tiểu Đa nói câu gì đi, em muốn anh Cả làm gì cũng được”.

Tiểu Đa rất đau, chân tê dại không còn cảm giác. Cô đã muốn đứng dậy từ lâu rồi, lúc này nghe được mấy lời dịu dàng trên của Phạm Triết Thiên thì “òà” lên một tiếng, bật khóc.

Đám đông thở phào. Lý Hoan cũng cảm thấy thần kinh được thả lỏng, nhìn sang những người khác, ai cũng như vừa đánh trận xong. Cậu không biết phải làm thế nào. Sao mình lại thích cô gái như báu vật của mọi người này nhỉ? Lý Hoan chợt thấy thương cho bản thân, sao lại húc đầu vào cái hố to tướng này? Cậu nhìn thấy mấy anh em nhà họ Phạm ôm lấy Tiểu Đa như ôm một đứa bé, rồi xấn quần cô lên nhìn, chỗ đầu gối đã sưng đỏ, trong lòng rất thương, rất muốn tới để xoa lên đó.

Mấy người anh lại quay sang nhìn Phạm Triết Thiên với ánh mắt trách móc. Phạm Triết Thiên cảm lo đầu Hoa Hồng bóp chân cho Tiểu Đa, vừa bóp vừa thối: “Là anh Cả không tốt, bố mẹ đã dặn phải chăm sóc em cẩn thận rồi mà”, nói rồi mắt đỏ hoe.

Mấy người anh khác mắt cũng đỏ hoe theo. Tiểu Đa vòng hai tay ôm cổ anh Cả, nức nở: “Anh ác lắm! Anh bắt em phải đi xem mặt, bắt em phải có bạn trai. Các anh không cần em nữa rồi”. Sau đó gục lên vai anh trai khóc nức nở.

Một phần vì đau, một phần vì nghĩ đến chuyện các anh ép mình phải tìm bạn trai, Phạm Tiểu Đa khóc khiến cho những người trong nhà cũng thấy tủi lòng. Phạm Triết Thiên cứ dỗ dành mãi: “Sao lại không cần em, các anh chị ai cũng thương em nhất”.

Lý Hoan thở dài, chậm chậm đi về phía cửa. Phạm Tiểu Đa không thích, cậu chẳng còn cách nào khác. Tuy nhiên, cậu rất muốn Tiểu Đa cũng ôm lấy mình và khóc như vậy.

Bàn tay vừa chạm lên nắm đấm cửa, thì cậu nghe thấy Tiểu Đa nói to: “Lý Hoan, xin lỗi”.

Lý Hoan lắc tai, nghi ngờ mình đã nghe nhầm, cậu quay đầu lại, thấy Tiểu Đa nói với khuôn mặt vẫn đầm đìa nước mắt: “Xin lỗi, Lý Hoan, là em sai, em không nên giẫm chân anh”.

Lý Hoan cảm thấy một niềm vui dâng ngập trong lòng. Mình không nghe lầm đấy chứ? Tiểu Đa đang xin lỗi? Cậu quay người, bước tới trước mặt Tiểu Đa: “Tiểu Đa, hôm nay anh không tốt, lẽ ra anh không nên nắm tay em mãi. Vì thế mới khiến em tức giận”.

Cả nhà thở phào. Phạm Triết Thiên thầm than lên trong lòng, sao hồi mình yêu không phức tạp như vậy nhỉ?

Phạm Triết Cầm gạt nước mắt, cảm thấy con người Lý Hoan thực sự rất tốt.

Chuyện xong rồi mà Phạm Triết Địa vẫn thấy sợ, may mà Lý Hoan đối với Tiểu Đa rất tốt, nếu không mấy anh em trong nhà chắc sẽ đánh chết mình.

Phạm Triết Nhân thở dài, chỉ nắm tay thôi mà đã như vậy, sau này chắc còn nhiều việc phải bận rộn đây.

Phạm Triết Hòa thấy trong lòng chua xót, đã đến lúc phải giao cô em gái cho người đàn ông khác thật rồi.

Phạm Triết Lạc thấy buồn, nếu thất tình thì Tiểu Đa sẽ làm thế nào.

Cuối cùng thì cũng gió yên biển lặng. Lý Hoan hứa với Tiểu Đa, sẽ không ép cô nữa. Làm bạn chứ không làm bạn trai, còn chuyện làm bạn trai phải để Tiểu Đa tự nguyện. Lý Hoan đã thực sự thay đổi ý định, cậu cảm thấy làm bạn với Tiểu Đa sẽ không phải chịu áp lực lớn như vậy. Chưa biết chừng, tìm hiểu rồi vẫn có khả năng Tiểu Đa trở thành bạn gái. Cứ làm bạn trai theo kiểu này thì cậu thực sự không chịu được.

Buổi tối, Phạm Triết Lạc công Tiểu Đa về nhà. Cậu nói với Tiểu Đa: “Anh không giới thiệu bạn trai cho em nữa, nhưng mà Tiểu Đa này, cuối cùng kiểu gì thì em cũng phải tìm bạn trai thôi”

Tiểu Đa ôm cổ cậu: “Em không biết đâu”.

Phạm Triết Lạc lại nói: “Bây giờ chỉ là giới thiệu bạn trai cho em, nhưng đến một ngày em đưa bạn trai về, không biết lúc đó tâm trạng của anh sẽ như thế nào”.

Tiểu Đa áp đầu vào lưng anh trai: “Người ấy phải cao lớn như anh, để có thể công em, người ấy cũng phải chiều em như anh để em làm nũng, người ấy phải đẹp trai, đẹp hơn anh, nếu không, em chỉ yêu anh, không yêu anh ta”. Tiểu Đa nói, trong đầu hiện lên hình dáng của Vũ Văn Thần Quang, cô mỉm cười ngọt ngào.

“Thế còn sắp xếp thứ tự trong nhà thì sao? Em sắp xếp như thế nào?”

Từ hồi tiểu học, Tiểu Đa bắt đầu xếp thứ tự trong nhà. Có lúc anh Cả xếp đầu tiên, có lúc chị Hai xếp đầu tiên, lên cấp hai thì bắt đầu có sự thay đổi, Phạm Triết Lạc đứng đầu. Lên đại học thì Phạm Triết Hòa luôn phải xếp ở vị trí cuối cùng, hằng năm, cứ đến dịp ăn cơm đoàn viên, Tiểu Đa lại xếp thứ tự. Bây giờ Triết Lạc lại hỏi, Tiểu Đa cười: “Hôm nay người xếp thứ nhất là Lý Hoan! Chỉ hôm nay thôi”.

Triết Lạc nói với vẻ bất mãn: “Vì sao?”.

Tiểu Đa nói: “Vì anh ta tử thân nhất. Hơn nữa, anh ta không làm bạn trai của em nữa, mà chỉ làm bạn thôi. Em thấy rất vui”. Nói xong cô cười khúc khích, rồi nói tiếp: “Anh Sáu xếp thứ hai”.

Phạm Triết Lạc rất vui: “Tại sao?”.

“Vì anh Sáu vẫn công được em”, nói xong, cả hai anh em đều cười, rồi cùng hồi tưởng lại những kỷ ức ngọt ngào hồi bé.

10. Chương 14

Chương 14

Liệu cậu có nên làm cái cây chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của người trong lòng đi qua là đã cảm thấy mãn nguyện? Những bông hoa nở đầy trên cành đang chờ người thương đi qua, mong sao làn gió sẽ làm rụng cánh hoa, để nó rơi trên vai cô. Chỉ là để cô nhìn thấy cánh hoa rồi mỉm cười một cái.

Đài truyền hình được bầu là Đơn vị văn minh, văn bản có đóng dấu đỏ viết rõ ràng, ban Quảng cáo được Cục Công thương bầu là đơn vị xuất sắc, mức thưởng cao nhất không vượt quá ba trăm phần trăm mức lương.

Phạm Tiểu Đa lĩnh một lúc từ tài vụ hơn bốn nghìn đồng tiền thưởng. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi đi làm Tiểu Đa được lĩnh nhiều tiền như vậy. Cô không muốn gửi ngân hàng, mà muốn tiêu hết.

Cô đem số tiền đó đặt từng tờ trên giường rồi bắt đầu chia. Bốn đứa cháu, tám tờ đỏ. Trừ mình ra chia theo đầu người thành bảy phần. Năm anh trai, một chị gái và thêm Lý Hoan nữa, mỗi người năm tờ đỏ.

Sau khi chia tiền xong, cô lại suy nghĩ tiếp, mua quà vậy, phải mua thứ gì vừa tốt vừa đẹp, năm trăm đồng, không biết mua gì bây giờ đây. Ăn thì sao nhỉ? Chẳng có ý nghĩa gì. Cuối cùng, cô quyết định, mỗi người một phong bao đỏ, đến lượt Lý Hoan, cô lại thấy do dự. Cô chia thêm phần của Lý Hoan, bởi vì cậu đã tặng hoa cho cô, đã mời cô ăn cơm và đưa đón cô trong thời gian qua, còn hứa sẽ làm bạn của cô. Nhưng đưa phong bao cho Lý Hoan xem chừng không được hợp lý lắm. Tiểu Đa nghĩ, sẽ dùng năm trăm này mời Lý Hoan đi ăn cơm. Nếu là bạn bè thì phải có đi có lại.

Sau khi quyết định xong, Tiểu Đa lần lượt đưa phong bao cho anh, chị và các cháu.

Nhận phong bao từ Tiểu Đa, biết được đó là tiền thưởng đầu tiên sau khi cô đi làm, mấy anh chị em cảm động tới mức không nói thành lời. Phạm Triết Thiên nói với thư ký: “Vất vả suốt hai mươi năm, hôm nay mới biết được làm anh hạnh phúc đến thế”.

Thư ký cũng rất vui, suốt cả ngày Phạm Triết Thiên đều tỏ ra cực kỳ dễ tính.

Phạm Triết Cầm nói với chồng: “Thấy chưa, bây giờ thì biết ai có phương pháp giáo dục rồi nhé. Em chiều con, kết quả cuối cùng sẽ hiệu thuận như Tiểu Đa à xem!”.

Phạm Triết Địa cũng nói với vợ: “Ngày thường cứ chê anh đối xử tốt với Tiểu Đa, chính là vì nguyên nhân này đấy!”.

Phạm Triết Nhân thì nói với vợ: “Ghen rồi chứ gì? Em trai của em đi làm mấy năm rồi mà vẫn còn vùi dập cho tiền tiêu!”.

Phạm Triết Hòa đã lên lớp bằng một bài rất đặc biệt, anh giảng về Tam tự kinh: “Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận một vấn đề, đó là: Mối quan hệ giữa tính cách thói quen, giáo dục và sự ảnh hưởng của môi trường đến nó”.

Phạm Triết Lạc thì dùng một chiếc khung dán bọc lấy năm trăm đó lại và định đặt nó ở phòng làm việc. Tiểu Đa biết chuyện bèn hỏi anh trai vì sao làm như vậy. Phạm Triết Lạc đáp: “Để nhắc mình khi giải quyết các vụ kiện phải nhận đủ tiền phí luật sư, kiếm nhiều tiền còn chuẩn bị của hồi môn cho em”.

Lần thứ hai Lý Hoan nhận được cú điện thoại mà Tiểu Đa chủ động gọi tới, lần thứ hai Tiểu Đa hẹn cậu đi ăn cơm tối.

Bầu trời hơi u ám, những đám mây xám xịt bao phủ khắp nơi. Những thảm cỏ bị người thiếu ý thức công cộng giẫm đạp trông thật thảm hại. Lý Hoan nhìn thấy mấy con chó ghềnh chân tè lên đám hoa, trong các lùm cỏ còn nhìn thấy thấp thoáng mấy bãi phân chó.

Những thùng rác màu vàng xen lẫn màu xanh trên đường phố đã thay đổi, trông chúng lúc này thật bẩn thỉu, vài túi rác không được ném vào thùng để rơi vãi xung quanh.

Người ăn mày vẫn quỳ trên địa bàn cũ. Tờ giấy trước mặt viết: “Hôm nay tôi tới thành phố A, bị kẻ cắp lấy mất ví, xin những người hảo tâm giúp đỡ, để tôi có lộ phí trở về nhà”. Lý Hoan sờ lên túi quần, chỉ còn có hai đồng xu loại một hào, bèn lấy ra cho vào trong chiếc hộp. Mắt của người ăn mày sáng bừng lên rồi sau đó lại trở nên xám xịt.

Lý Hoan bước vào tiệm làm đẹp, vẫn là cô gái lần trước, với vẻ nhiệt tình nguyên xi, lúc gội đầu cho cậu, cô ta lăm lăm điều gì đó, bàn tay gãi rất mạnh, khiến Lý Hoan cảm thấy da đầu bị đau. Lúc mát xà, móng tay của cô gái chọc vào cả cổ cậu, khiến Lý Hoan sực tỉnh.

Hôm nay việc gì cũng thấy không thuận mắt, không biết có phải vì cú điện thoại của Tiểu Đa không?

Lý Hoan quyết định mặc nguyên bộ quần áo đã ba ngày chưa thay trên người để đi gặp Tiểu Đa.

Nhưng khi cậu chờ ở cổng của đài truyền hình, nhìn thấy Tiểu Đa bước ra, cậu lập tức sững sờ.

Hôm nay Tiểu Đa thực lòng muốn mời Lý Hoan ăn cơm. Cô phát hiện ra rằng, lần nào gặp Lý Hoan cô cũng thấy cậu ăn mặc rất chải chuốt. Hôm nay Tiểu Đa trang điểm kĩ hơn mọi khi, cô mặc một bộ váy liền thân, mái tóc thẳng buông xõa xuống vai, trông vô cùng thanh nhã.

Nhìn thấy Lý Hoan, cô vui vẻ nói: “Hôm nay em sẽ mời, để em đưa anh đi ăn”.

Thế là Tiểu Đa đưa Lý Hoan tới một nhà hàng rất ngon. Nhà hàng này đã làm quảng cáo ở chỗ cô, mới khai trương, trang hoàng rất đẹp. Tiểu Đa nhắm tính, nếu không ăn hết năm trăm thì để lần sau ăn tiếp.

Vào bên trong nhà hàng, Lý Hoan cảm thấy mình thật là ngốc. Thậm chí cậu có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên áo quần của mình, đến những người phục vụ còn mặc sạch sẽ hơn cậu. Vì thế suốt bữa ăn, Lý Hoan luôn tỏ ra rất không tự nhiên.

Phạm Tiểu Đa cười tủm tỉm: “Anh đã mời em nhiều lần như vậy, em mới mời được một lần, là bạn bè mà cứ để một bên mời mãi là không hay”.

Lý Hoan đáp, giọng như hụt hơi: “Lần sau nếu mời, em nên nói rõ mục đích trước để anh biết”.

“Tại sao?”

“Bởi vì lần nào anh cũng bắt sai nhịp.” Lý Hoan cười, “Hồi còn bé em cũng chinh các anh của em như thế à?”.

Lúc đó Phạm Tiểu Đa mới nhìn bộ quần áo nhàu bẩn của Lý Hoan, cười khúc khích: “Nếu anh mà cứ theo anh chị của em, thì anh sẽ càng cảm thấy mình ngốc hơn đây. Sáu cái đầu của bọn họ, sáu kiểu suy nghĩ, anh không đối phó lại được đâu”. Rồi cô nói với giọng nghiêm túc: “Vì thế bây giờ anh đã là bạn của em thì phải đứng về phía em”.

Lý Hoan cũng cười theo cô, trong lòng thầm nghĩ, mình đúng thật là người tốt, một cô gái giống như Tiểu Đa, trở thành bạn và không còn đề phòng sẽ rất dễ mắc lừa. Nói là bạn thì trở thành bạn ngay được chắc? Sao Tiểu Đa lại không đề phòng mình sẽ đổi cách, sẽ nghĩ ra nhiều chiêu để đối phó nhỉ? Nếu chẳng may gặp phải một kẻ thâm hiểm, đem bán cô đi có khi cô còn đem tiền giúp kẻ đó ấy chứ. Thế là một ý muốn che chở cho cô dần dần nhen nhóm trong lòng Lý Hoan. Giây phút ấy cậu cảm thấy mình thật vĩ đại. Chỉ cần Tiểu Đa luôn cười thoải mái như thế này, thì thà làm bạn của cô, cậu cũng không vượt qua giới hạn đó.

Thế là Lý Hoan lại uốn ba tấc lưỡi, nói với cô đủ chuyện trên trời dưới biển. Kể từ ngày quen Tiểu Đa đến nay, đây là lần đầu tiên hai người ăn nhiều như vậy và cười luôn miệng như vậy.

Ăn cơm xong đưa Tiểu Đa về nhà. Cô cười, nói với Lý Hoan: “Em luôn cảm thấy nếu trở thành bạn của anh thì nhất định sẽ rất tốt”.

Lý Hoan cười, nói: “Vì anh nói nhiều?”.

Tiểu Đa chớp mắt: “Đúng, vì anh nói chuyện vô cùng hóm hỉnh, có anh sẽ rất rôm rả”.

Lý Hoan lại hỏi: “Em không nghĩ rằng anh đã thay đổi cách thức theo đuổi em à? Chẳng qua là không để cho em nghe được hai từ ‘bạn trai’ và thấy phản cảm thôi”.

Phạm Tiểu Đa ngây người: “Anh là bạn của anh Ba em, anh ấy nói, anh rất trọng chữ tín trong làm ăn”.

Lý Hoan không nói được câu gì nữa, cậu gơ tay vẫy Tiểu Đa rồi nói tạm biệt cô.

Về đến nhà, Lý Hoan mở chai rượu, từ từ nhắm nháp một mình. Cậu nghĩ, Tiểu Đa vẫn rất đơn thuần, rất dễ bị lừa. Cậu nhớ đến một bài thơ thấy trong một lần đọc sách rất nhiều năm trước:

Làm sao để em gặp anh

Trong giờ khắc anh đẹp nhất

Vì điều này

Anh đã cầu trước Phật năm trăm năm

Cầu xin Phật cho chúng mình kết thành duyên

Thế là Phật biến anh thành một cái cây

Mọc trên con đường em sẽ đi qua

Liệu cậu có nên làm cái cây chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của người lòng đi qua là đã cảm thấy mãn nguyện? Những bông hoa nở đầy trên cành đang chờ người thương đi qua, mong sao làn gió sẽ làm rụng cánh hoa, để nó rơi trên vai cô. Chỉ là để cô nhìn thấy cánh hoa rồi mỉm cười một cái.

Cậu chợt nhớ đến Bạch Thụy Đức trong cuốn Loạn thế giai nhân, đã để cho Tư Giai Lệ kết hôn hết lần này đến lần khác, mình thì cứ lặng lẽ ở bên cạnh cô. Còn cô ngoảnh đầu lại chỉ nhìn thấy Vệ Hy Lễ như một cái bóng. Sau khi Phạm Tiểu Đa giữ bỏ cảm giác đề phòng đối với sự tồn tại quen thuộc của cậu, rồi một ngày cô sẽ đột nhiên nhận ra, trong lòng cô đã có cậu.

Lý Hoan lại nhớ đến nụ cười trong sáng của Tiểu Đa khi nói tiền mời cậu cũng bằng số tiền cho các anh trai, nhớ tới chuyện cô đưa mình vào phạm vi của bạn bè, chợt cảm thấy trong lòng buồn không biết phải xử lý thế nào.

Sau khi trở về nhà, Phạm Tiểu Đa vẫn nghĩ đến chuyện đó. Rất nhiều người đã nói với cô, giữa đàn ông và đàn bà không có tình bạn thuần khiết, ít nhiều cũng sẽ có những thay đổi. Tiểu Đa không muốn tin. Cô luôn cảm thấy cần phải đối xử chân thành với người khác, như vậy nhất định sẽ đối lấy được sự chân thành.

Cô tin rằng, bản tính của con người vốn lương thiện và tốt đẹp.

Nhưng có thể từ nay về sau cô không tiếp xúc với Lý Hoan nữa, cô ghét cái cảm giác không trở thành người yêu thì trở thành kẻ thù hoặc người xa lạ. Cô hi vọng những người xung quanh cô đều được hạnh phúc. Lý Hoan là người khác giới đầu tiên ở gần cô trong một thời gian dài như vậy. Nếu Lý Hoan không muốn trở thành bạn của cô, thì cô chẳng biết làm thế nào. Nếu Lý Hoan muốn, cô sẽ rất vui.

Hai mươi một tuổi đời, nhưng sự hiểu biết của Tiểu Đa về quan hệ nam nữ quả thật rất ít.

11. Chương 15

Chương 15

Thần Quang hài lòng với cách làm của mình, anh rất mãn nguyện khi nhìn thấy Tiểu Đa từ một con hổ con biến thành một con hổ trắng, ngượng ngùng nép vào lòng anh.

Phạm Tiểu Đa hôm nay rõ ràng bị phân tâm. Có khách hàng đến tải tài liệu, cô đi đến đằng sau máy cầm điện, cũng chẳng biết lúc đó nghĩ gì mà lại quên mất ổ cắm của chiếc máy đó bị hở điện, nên khi vừa cắm vào máy đã bị giật vung cả tay, hét ầm lên, khiến cái dây điện đó văng vào khách hàng, làm họ sợ quá bỏ chạy.

Nghe thấy có tiếng kêu, A Tuệ và A Phương liền chạy đến, Phạm Tiểu Đa ngại ngần nói: “Quên mất chỗ đó hở điện”, kèm theo nụ cười rồi xin lỗi với khách hàng, vị khách đó cũng chỉ thở dài không nói gì.

Chờ cho Phạm Tiểu Đa làm xong và tiễn khách về, hai người mới hỏi: “Hôm qua có việc gì với cậu thế? Đang nghĩ gì vậy?”.

Tiểu Đa thôi cười trả lời: “Không có gì, chỉ là muốn làm nhanh cho anh ta đi thôi mà”.

Hôm nay là thứ Bảy, bình thường cuối tuần rất ít việc, nhưng hôm nay không hiểu sao lúc thì có khách đến tải tài liệu, lúc có người đến sửa quảng cáo. Gần đến bốn rưỡi, trưởng ban Tiêu bỗng nhiên chạy tới nói chợt nhớ ra có dòng quảng cáo đã hết hạn, hôm nay phải gỡ xuống.

Các nhân viên nữ cảm thấy vô cùng bức mình, trong khi không gỡ xuống thì không được, phát thêm một lần nữa là bao nhiêu tiền đây? Khi xem lại hợp đồng còn thấy đoạn quảng cáo đó có ở cả bốn thời đoạn. Trưởng ban Tiêu vừa đi khỏi, cả phòng máy ầm ĩ lên những tiếng bức dọc.

A Tuệ nhún vai bất lực: “Làm thôi, muộn hơn là tổ quảng cáo thứ nhất sẽ không kịp đưa đâu”. Ba người nhìn nhau, sửa lại máy và bắt đầu công việc.

Sau khi làm xong mọi việc, A Phương còn không kịp thay giày, đi nguyên đôi dép rồi ôm băng cát – xét chạy về hướng phòng phát sóng. Phạm Tiểu Đa và A Tuệ ngồi trên ghế không còn muốn động đậy gì nữa.

Phạm Tiểu Đa đang rất khó nghĩ. Vũ Văn Thần Quang hẹn cô tối nay ở Starry Sky. Cô không biết có nên rủ A Tuệ và A Phương đi cùng không. Nếu rủ, chẳng may chỉ có một mình Thần Quang, như thế hóa ra là anh chủ ý chỉ muốn hẹn riêng cô. Nếu không rủ, nhờ đâu Vũ Văn Thần Quang không chỉ mời mỗi cô, mà còn mời cả Trương Ngôn và Tiểu Mã, A Tuệ và A Phương cũng đến, nhìn thấy Tiểu Đa, nhất định sẽ cười cô.

Phạm Tiểu Đa nghĩ rất lâu, đôi mắt dính chặt vào đồng hồ, nhìn từng phút trôi qua, nhưng vẫn chưa nghĩ ra là phải làm thế nào. Hôm nay nhiều việc quá, nên hai người kia cũng không có thời gian mà nhắc đến Tiểu Mã với Trương Ngôn nữa, cũng không thấy hỏi xem tối nay có hẹn gì không. Tiểu Đa bị giày vò bởi những suy nghĩ miên man.

Không biết tại sao, A Tuệ và A Phương gần đây rất thân thiết với Tiểu Mã và Trương Ngôn, nhưng chưa bao giờ nói với Tiểu Đa về Vũ Văn Thần Quang. Tiểu Đa cũng không tiện hỏi, sợ bọn họ lại cười cô. Cô có hỏi Tiểu Mã và Trương Ngôn, nhưng cả A Tuệ và A Phương đều nói hai người đó cũng không thực sự hiểu Vũ Văn Thần Quang, họ mới chỉ uống rượu cùng anh ta ở Starry Sky hai lần thôi.

Thực lòng thì Phạm Tiểu Đa không biết nên hỏi thế nào, nói ra sao. Cô chợt nhớ đến bạn cùng phòng hồi đại học là Ngô Tiêu, vừa nghĩ đến cô gọi điện luôn cho Ngô Tiêu, gọi cô ấy tới, bất kể trong tình huống nào cũng tốt.

Cô không hiểu sao muộn thế này mới nghĩ ra sợi rơm cứu mạng Ngô Tiêu này. Cũng đã gần nửa năm kể từ ngày tốt nghiệp đại học hai người chưa gặp nhau. Tiểu Đa cầm điện thoại lên gọi: “Ngô Tiêu, tối nay cậu có thời gian không? Nhất định có thời gian nhỉ?”.

Ngô Tiêu vui mừng: “Phạm Tiểu Đa, tốt nghiệp xong cậu biến mất đâu vậy? Không nhớ gì đến mình cả”.

“Thì bây giờ nhớ đến cậu đây, tối nay cậu phải gặp mình đây.”

“Biết là cậu có việc gấp cần mình, cái gì mà bảo là tối nay có rảnh không? Chưa để mình trả lời đã tự ấn định câu trả lời rồi, như thế làm sao mình nói bạn được nữa?”.

Phạm Tiểu Đa nghiêm mặt nói: “Tất nhiên là không!”, rồi cả hai cùng phá lên cười.

Hẹn Ngô Tiêu xong, Tiểu Đa yên tâm phần nào. Trách nhiệm của Ngô Tiêu tối nay rất quan trọng đây.

Gặp Vũ Văn Thần Quang, dù thế nào anh cũng phải tỉnh ra đôi chút. Nếu còn dám ngông nữa thì... hì hì, Phạm Tiểu Đa và Ngô Tiêu sẽ có cơ hội liên minh với nhau để vì dân diệt ác.

A Tuệ và A Phương nếu có biết, có nhìn thấy cũng chỉ là Phạm Tiểu Đa hẹn gặp bạn hồi đại học thôi, không liên quan gì đến Vũ Văn Thần Quang.

Nếu Phạm Triết Lạc thấy cô ra ngoài mà có hỏi, thì Ngô Tiêu chính là lý do tốt nhất lúc này.

Đúng là ba lợi ích một lúc! Phạm Tiểu Đa chợt nghĩ đến gà ba món ở khu resort bên cười thầm. Ngô Tiêu ơi là Ngô Tiêu, nếu bạn biết vai trò của bạn quan trọng đến thế nào, thì không biết có cảm ơn mình vì đã khai thác được tiềm năng của bạn không đây?

Chính vì thế mà sự khó chịu của cả ngày đã biến mất. Phạm Tiểu Đa hớn hờ đi về nhà trang điểm.

Khi thấy Tiểu Đa thay quần áo, xách túi ra khỏi ra, Phạm Triết Lạc hỏi: “Tối rồi còn đi đâu đấy, Tiểu Đa?”.

“Em có hẹn với Ngô Tiêu, từ ngày đi làm tới giờ chưa gặp lại.” Tiểu Đa trả lời rất tự tin.

“Hẹn đi đâu chơi?” Phạm Triết Lạc hỏi rất tự nhiên.

“Đến Starry... à, Starbucks nói chuyện thôi.” Tiểu Đa thè lưỡi, suýt nữa thì lỡ miệng.

Phạm Triết Lạc không hỏi thêm gì nữa, nhìn Tiểu Đa một lượt từ trên xuống dưới rồi nói tiếp: “Em mặc đẹp thế, cứ tưởng là đi hẹn hò với ai”.

Tiểu Đa đáp nũng nịu: “Anh, người ta đi làm rồi mà, phải để bạn ấy nhìn thấy dáng vẻ sau khi đi làm của em chứ”.

Phạm Triết Lạc cười: “Được rồi, đi sớm, về sớm nhé”.

Tiểu Đa gật đầu rồi đi ra khỏi nhà.

Ngô Tiêu đứng chờ Phạm Tiểu Đa ở trước cửa quán bar Starry Sky. Ngô Tiêu cao hơn Tiểu Đa nửa cái đầu, cô ấy mặc chiếc quần dài màu sáng, nên đôi chân càng thêm dài, lại sở hữu một làn da nâu rất đẹp chứ không quá trắng và nhợt nhạt, yếu ớt giống như da của Tiểu Đa. Ngô Tiêu có đôi mắt to, tóc ép thẳng, nhìn vô cùng quyến rũ. Khi Tiểu Đa bước vào ký túc xá đã dán mắt vào Ngô Tiêu. Ngô Tiêu đã từng hỏi Tiểu Đa tại sao trong ký túc xá đông người như thế mà lại chỉ nhớ tới có một mình cô ấy. Tiểu Đa bèn trả lời không chút xấu hổ: “Vì cậu đẹp nhất, nếu sánh bước cùng cậu thì giá trị sẽ được tăng lên gấp đôi”.

Lúc đó Ngô Tiêu rất vui, nhưng sau đó lại nói với Tiểu Đa: “Mình phát hiện ra cậu rất thích những cô gái đẹp, các cô gái khác thường thích những anh chàng đẹp trai, còn cậu thì thích cả hai thì phải”.

Phạm Tiểu Đa nói: “Khi đi trên một con đường lớn, mà nhìn thấy một anh chàng đẹp trai, nếu là con gái thì sẽ dán cả hai mắt vào nhìn, nếu là con trai thì thường là không nhìn. Nhưng cũng trên con đường đó mà nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, thì kể cả là trai hay gái cũng đều phải quay lại nhìn, nên sở thích của tớ cũng bình thường thôi”.

Khi còn trong trường đại học, hai người họ đã luôn bên nhau như hình với bóng, hầu như lúc nào cũng có bạn nam đến tìm Ngô Tiêu và người chặn lại luôn luôn là Tiểu Đa.

Đến năm thứ tư, có một sinh viên nam kéo Ngô Tiêu ra và bắt cô ấy hứa sau khi tốt nghiệp xong sẽ lấy cậu ta, cùng cậu ta tới Tây Tạng và tay trắng gây dựng nên cơ đồ. Ngô Tiêu đã dứt khoát từ chối. Đến nửa năm cuối, ngày nào cậu sinh viên đó cũng đến ngồi “trồng cây si” dưới sân ký túc xá. Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu ta, Tiểu Đa đã hỏi Ngô Tiêu làm gì mà đến mức không đi cùng với người ta ăn lấy một bữa cơm.

Ngô Tiêu nói, tính cách của cô ấy là như vậy, đã không thích thì nhất quyết không tiếp xúc.

Cuối cùng thì cậu sinh viên đó cũng tìm được một cơ hội, đó là được cầm máy ảnh chụp cho Ngô Tiêu và Tiểu Đa. Chụp xong thì đưa máy ảnh cho Tiểu Đa, rồi đi đến đứng cạnh Ngô Tiêu nói: “Phạm Tiểu Đa, cậu chụp ảnh và Ngô Tiêu một kiểu”.

Thực ra thì chụp một bức ảnh cũng chẳng có gì to tát, nhưng điều đó lại phạm đến nguyên tắc của Ngô Tiêu, cô nháy mắt với Tiểu Đa, Tiểu Đa đành nói với cậu sinh viên kia: “Mình không biết chụp đâu, chụp hỏng thì đừng có trách mình đấy”.

Cậu sinh viên đó vội vàng nói: “Chỉ cần chỉnh hai người vào khung là được rồi!”.

Vậy là, Phạm Tiểu Đa chuyển ống kính ngắm sang phải, rồi dịch đi dịch lại, để đầu và nửa thân người của Ngô Tiêu vô tình lệch ra khỏi ống kính, sau đó cô xin lỗi cậu sinh viên kia, vì không biết ngắm để rồi chụp lệch.

Cậu bạn đó bước đi mà không thèm ngoảnh lại nhìn Phạm Tiểu Đa.

Cô nói với Ngô Tiêu: “Cậu thấy không, mình đã hi sinh nhân cách của mình vì cậu đấy!”.

Ngô Tiêu cười đáp: “Bốn năm đại học, cậu đã được độc quyền ngắm hoa rồi còn gì, sự hi sinh này có đáng gì đâu?”.

Sau khi tốt nghiệp Ngô Tiêu vào làm việc tại phòng kinh doanh của một công ty. Đã gần nửa năm rồi, Phạm Tiểu Đa mới biết hai người ở cùng một thành phố, vậy mà lại chưa bao giờ gặp nhau. Cho nên khi nhận được điện thoại của Tiểu Đa, Ngô Tiêu rất nhớ cô.

Phạm Tiểu Đa và Ngô Tiêu đều là những người đúng giờ. Ngô Tiêu chờ chưa đến năm phút thì Phạm Tiểu Đa cũng đi taxi đến.

Hai người gặp nhau vui mừng vô cùng. Phạm Tiểu Đa khen Ngô Tiêu: “Gần nửa năm không gặp, lại thấy cậu xinh hơn đấy. Nói thật đi, có bao nhiêu người theo đuổi cậu?”.

Ngô Tiêu cũng khen Tiểu Đa: “Vẫn cách để tóc ăn mặc rất đẹp, và vẫn vô tư hồn nhiên ấy!”.

Hai người ngắm nghía, trêu chọc nhau một hồi xong, rồi Ngô Tiêu hỏi Tiểu Đa: “Nói đi, có việc gì gấp mà cần sự giúp đỡ của tỷ tỷ đây?”.

Tiểu Đa cười nói: “Có gì đâu, nhớ cậu thôi, tiện thể nhờ cậu báo thù một vật cản”.

Ngô Tiêu không tin: “Cậu ranh mãnh như vậy mà còn muốn mình giúp dọn dẹp? Vật cản? Ai mà liều lĩnh vậy?”.

Tiểu Đa thở dài: “Tiêu Tiêu, dù sao lần này cậu cũng phải giúp mình trước, nói ra thì dài lắm, sau này mình sẽ dần dần kể cho cậu nghe”.

Ngô Tiêu không chịu đi vào khi chưa hiểu rõ sự tình. Tiểu Đa đành kể một cách đơn giản: “Mình mấy lần ngẫu nhiên gặp phải một người vô cùng đáng ghét, lúc nào cũng cho rằng bản thân đẹp trai lắm, lần trước mình đã thắng anh ta ở đây, anh ta hận trong lòng, không có chuyện gì cũng tìm mình gây chuyện, hôm nay hẹn ở đây, mình muốn trả thù!”.

Ngô Tiêu cười khanh khách nói: “Xem ra không phải là thường rồi, vì có thể làm cho Tiểu Đa của chúng ta hận thế cơ mà. Được rồi, tối nay mình sẽ giúp cậu báo thù”.

Vừa nói hai người vừa bước vào.

Tiểu Đa vừa trông thấy Vũ Văn Thần Quang ngồi một mình trước quầy bar, cô liền kéo Ngô Tiêu đi về phía đó, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi từ sau, quay lại thì thấy A Tuệ khoác tay Tiểu Mã, còn Trương Ngôn thì khoác tay A Phương đang đi vào.

Phạm Tiểu Đa thở dài trong lòng và nghĩ, may mà gọi được Ngô Tiêu. Đang định quay lại chào hỏi, thì Vũ Văn Thần Quang ở phía bên kia cũng nhìn thấy họ, nên đưa tay lên vẫy, vì vậy cả tốp đi về phía anh.

Phạm Tiểu Đa đang định giới thiệu, thì Vũ Văn Thần Quang đã cười chào Ngô Tiêu: “Cô Ngô, xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Tiểu Đa ngẩng đầu nhìn Ngô Tiêu, trên gương mặt cô ấy xuất hiện sự khó hiểu với nụ cười có phần gượng gạo. Ngô Tiêu cũng chỉ gật đầu với Vũ Văn Thần Quang, rồi ngồi xuống.

Phạm Tiểu Đa không hỏi Ngô Tiêu tại sao lại biết Vũ Văn Thần Quang, nhưng theo những điều cô biết về Ngô Tiêu thì thái độ của cô ấy rất không bình thường.

Ngô Tiêu tất nhiên làm sao có thể bình thường được. Cô ấy có nằm mơ cũng không thể nghĩ được rằng lại gặp Vũ Văn Thần Quang ở đây.

Giám đốc công ty là một thanh niên ba mươi tuổi, không có chuyện gì cũng thích hẹn cấp dưới đi chơi. Khi Ngô Tiêu và đồng nghiệp đang hát karaoke thì Vũ Văn Thần Quang đi vào, Giám đốc giới thiệu là bạn của anh ta, mà bạn của giám đốc thì cũng là giám đốc. Huống hồ Thần Quang lại rất đẹp trai phong độ, làm các cô gái xinh đẹp trong công ty cứ nháo hết lên, chúc rượu mời hát, chỉ một lúc sau đã hòa vào cùng hội.

Ngô Tiêu trời phú cho giọng hát hay, Thần Quang cũng vậy, nên họ đã song ca với nhau rất hợp, không có tình với nhau mà hát về tình yêu cũng thật có tình.

Sau hai ba lần như vậy, trong công ty xuất hiện những tin đồn.

Bắt đầu từ Giám đốc, anh ta nói đùa với Thần Quang: “Ngô Tiêu của công ty mình xinh đấy chứ? Hát karaoke với nhau đã hát ra tình cảm chưa?”

Thần Quang cười đáp: “Là cô gái xinh đẹp hôm trước đó à? Người đẹp hát cũng hay, thấy thông minh quá sợ ăn không tiêu”.

Không biết vì sao mà cuộc đối thoại này lại truyền được ra ngoài, nói Ngô Tiêu xinh mà lạnh lùng, nên người khác không thích nổi cô ấy. Những người đổ kị với vẻ đẹp của Ngô Tiêu thì được thể nói xấu, làm cô ấy về nhà khóc một trận toí bời, cảm thấy gã đàn ông đẹp trai kia đúng không phải là người.

Ngô Tiêu thông minh, kiêu hãnh, những người đàn ông theo đuổi cô ấy nhiều vô kể, nhưng Ngô Tiêu là người luôn giữ mình, nếu không thấy cảm động, không thấy hài lòng là cô ấy không nể nang gì. Vũ Văn Thần Quang đẹp trai có đẹp trai, nhưng muốn cô ấy theo đuổi anh, chắc còn lâu. Nếu trong lòng Ngô Tiêu có ai đó, thì người ấy không bao giờ có thể là Vũ Văn Thần Quang.

Sau đó công ty lại có buổi đi chơi, nhưng nghe nói có mặt của Vũ Văn Thần Quang, Ngô Tiêu đã viện lý do không tham gia.

Tin đồn lại được lan truyền, nhưng thay đổi thành Ngô Tiêu vì quá đau lòng mà không tham gia, mọi người đều thông cảm cho cô ấy. Thông cảm? Ngô Tiêu nghe thấy câu này mà cảm thấy hận Thần Quang, hận vô cùng. Cô ấy thề sẽ không bao giờ cùng xuất hiện tại một nơi với Thần Quang.

Sự việc đã trôi đi hai tháng, hôm nay lại gặp Vũ Văn Thần Quang, thì ra đây là kẻ mà Tiểu Đa nói là tai họa, cô ấy cảm thấy Tiểu Đa nói rất đúng. Không cùng đứng trên một chiến tuyến để tiêu diệt Vũ Văn Thần Quang, cô ấy cảm thấy có lỗi với bản thân.

Cả đám cùng ngồi chơi súc sắc, đến lượt Ngô Tiêu rót rượu, cô ấy rót đầy vào tất cả các cốc, hi vọng mỗi cốc rượu đầy này sẽ được Vũ Văn Thần Quang uống hết. Vận may ngày hôm nay thật đúng là tuyệt, một nửa già của cốc rượu đầy Ngô Tiêu đã tự uống rồi.

Cô ấy ngược đôi mắt mơ màng nhìn mọi người, Tiểu Đa đang vui vẻ lắc súc sắc, thắng thì vui vẻ vỗ vay, thua lại uống với vẻ bình thản. Tiểu Đa cứ sống trong một thế giới đơn giản. Tiểu Đa đơn giản hơn bản thân mình, Ngô Tiêu thở dài.

Nhìn sang nhận thấy, ánh mắt của Vũ Văn Thần Quang khi nhìn Tiểu Đa có một cái gì đó vô cùng ám áp. Bỗng nhiên cô ấy chợt nhớ ra việc Tiểu Đa nói phải báo thù. Ngô Tiêu buồn cười, nha đầu kia, cậu bình thường thông minh là thế, sao lại không đoán được Vũ Văn Thần Quang có ý với cậu chứ?

Yêu tinh cũng có thể đóng giả thành người đường hoàng, Ngô Tiêu lắc đầu, lo lắng nếu Tiểu Đa vướng vào Thần Quang thì sẽ phải chịu nhiều đau khổ.

Nghĩ đến đây, Ngô Tiêu cảm thấy mình phải có trách nhiệm nhắc nhở Vũ Văn Thần Quang, cô ấy cầm cốc rượu của mình lên cụng với anh: “Tiểu Đa lôi tôi đến đây để báo thù anh đấy. Từ trước tới giờ cô ấy là người rất trong sáng, không có chuyện gì để anh ra tay với cô ấy đấy chứ?”.

Thấy trong lời nói của Ngô Tiêu ẩn chứa ý gì đó, Vũ Văn Thần Quang cười nói với cô ấy: “Cô Ngô rất thông minh, Tiểu Đa có người bạn như cô chắc chắn cũng không ngốc đâu! Cô không cần phải lo lắng cho cô ấy như vậy”.

Phạm Tiểu Đa thấy Ngô Tiêu có điều gì đó không bình thường, nhưng hai người đang cùng một chiến tuyến, bốn năm đại học cô đã quen cùng một phía với Ngô Tiêu, nên cười nói với Thần Quang: “Tôi với Tiêu Tiêu sống chết cùng nhau, làm gì cũng cùng nhau, anh đặc tội với tôi là đặc tội với cô ấy, cô ấy giúp tôi báo thù cũng là lẽ đương nhiên. Anh chỉ cần biết rằng Ngô Tiêu thông minh và tôi cũng không dại là được, hôm nay chúng ta hai chọi một”.

Vũ Văn Thần Quang và Ngô Tiêu nhìn nhau, cả hai đều muốn nói, Phạm Tiểu Đa, cô thật ngốc nghếch! Hai người chạm cốc uống hết rượu, nhìn nhau và trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Thần Quang nói: “Đừng có nhúng tay vào việc của tôi và Tiểu Đa!”.

Ngô Tiêu nói: “Tốt nhất anh đừng làm phiền cô ấy!”.

Ánh mắt Thần Quang lạnh lùng: “Không phải việc của cô!”.

Ngô Tiêu quay sang nhìn Tiểu Đa, rồi quay lại mỉm cười với vẻ khinh miệt: “Tiểu Đa nghe lời tôi hơn”.

Hai người hăm hè nhau, rồi lại uống thêm một cốc. Ngô Tiêu dựa đầu vào người Tiểu Đa: “Tiểu Đa, mình uống nhiều rồi nên phải đi thôi, cậu đưa mình về”.

Phạm Tiểu Đa đỡ khuôn mặt nóng rực của Ngô Tiêu lên, tự trách mình: “Uống vui là quên hết rồi, tửu lượng của cậu không tốt, để mình đưa cậu về”.

Hai người chào tạm biệt rồi đứng lên ra về.

Khi đứng dậy bước đi, Tiểu Đa chỉ chú ý đỡ Ngô Tiêu, chẳng buồn nhìn Thần Quang. Ngược lại, Ngô Tiêu quay đầu nở một nụ cười ngọt ngào với anh, đặc ý dựa vào Tiểu Đa rời khỏi đó.

Ra đến cửa, Phạm Tiểu Đa hỏi Ngô Tiêu: “Tiêu Tiêu, cậu biết Vũ Văn Thần Quang đúng không? Cậu và anh ta đã từng gặp nhau?”

Ngô Tiêu hậm hực nói: “Anh ta là bạn của sếp mình, anh ta đến trong vài lần tụ tập của công ty, mình có hát song ca vài lần với anh ta, vậy mà lại có tin đồn là mình theo đuổi anh ta, và anh ta coi thường mình!”

Phạm Tiểu Đa ngạc nhiên, nói: “Anh ta dám coi thường cậu?”

Ngô Tiêu sửa lại: “Vấn đề là ở chỗ mình không theo đuổi anh ta!”

Tiểu Đa nói, vẫn nói với vẻ ngạc nhiên: “Đến cậu mà anh ta cũng coi thường!”

Ngô Tiêu đồng tình: “Chưa nói đến chuyện mình không thích anh ta, mà dù có thích, anh ta dựa vào cái gì mà dám coi thường mình!”

Tiểu Đa liên tục gật đầu: “Vốn muốn xóa sạch hận thù, bây giờ thù lại càng thêm sâu. Tiêu Tiêu, mình sẽ giúp cậu trả thù!”

Chắc chắn Ngô Tiêu đã say rồi, cô ấy nghe thấy bản thân gào thét: “Tiểu Đa, mình thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu có ý đồ không tốt, lòng người khó lường, nếu anh ta nằm trong tầm ngắm của cậu, cậu hãy nghiền nát anh ta đi!”

Phạm Tiểu Đa nhìn Ngô Tiêu nói: “Tiêu Tiêu, mình không hề thấy cậu động lòng trước người đàn ông đó. Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ tiêu diệt anh ta!”

Nói xong vẫy taxi, đỡ Ngô Tiêu lên xe: “Một mình cậu về nhà không sao chứ? Về đến nhà nhớ gọi cho mình nhé. Anh tài xế, tôi đã ghi lại số xe của anh rồi, anh phải đưa cô ấy về đến nhà bình an đấy! Tiêu Tiêu, mai mình sẽ báo cáo với cậu về tình hình trả thù!”

Phạm Tiểu Đa quay lại quán bar, trong lòng chứa đầy tức giận. Cô không biết bản thân mình tức giận vì cái gì, một điều rõ ràng là Thần Quang đã bắt nạt Ngô Tiêu. Đúng là thù mới hận cũ, nhất định phải trả thù Vũ Văn Thần Quang rồi.

Nhìn thấy Tiểu Đa quay lại, ánh mắt Thần Quang sáng hẳn lên, trong lòng nghĩ kẻ đáng chết Ngô Tiêu cũng đã làm được việc tốt là không bắt Tiểu Đa đi về đến tận nhà. Vẫn còn bốn vật cản trước mắt nữa, anh chờ lâu như vậy mà đến hôm nay vẫn chưa nói riêng với Tiểu Đa được câu nào.

Đúng lúc đó Tiểu Đa đi đến trước mặt anh nói: “Vũ Văn Thần Quang, tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Thần Quang đứng lên cười nói: “Ở đây hơi ồn, để tôi tìm một chỗ yên tĩnh”. Nói xong liền đi lên lầu trên, Tiểu Đa bực dọc theo sau. Bốn người là A Tuệ, A Phương, Trương Ngôn và Tiểu Mã đang mãi chơi, nên cũng không để ý đến hai người họ.

Tầng hai là phòng karaoke. Vũ Văn Thần Quang đẩy cửa đi vào một phòng không có ai, quay lại nói với Tiểu Đa: “Ở đây yên tĩnh!”.

Tiểu Đa nhìn anh hỏi: “Vũ Văn Thần Quang, tại sao anh coi thường Tiêu Tiêu, làm cho cô ấy buồn?”.

“Thần Quang, hãy gọi tôi là Thần Quang.”

Tiểu Đa bướng bỉnh: “Anh hãy trả lời tôi đi”.

“Hãy gọi tôi là Thần Quang.”

“Được, Thần Quang, tại sao anh làm Tiêu Tiêu buồn?”. Tiểu Đa đành gọi tên Thần Quang theo ý của anh, cô cảm thấy cũng đúng, gọi một cái tên có tới bốn chữ thật là mệt.

Thần Quang đứng rất gần với Tiểu Đa, chậm rãi nói: “Tôi không coi thường Ngô Tiêu.”

“Không sao? Nhưng Tiêu Tiêu không lừa tôi! Anh nói dối!”.

“Thật sự tôi không coi thường cô ấy, tôi vốn không thích cô ấy.”

Tiểu Đa không hiểu: “Anh không thích cô ấy có nghĩa là coi thường cô ấy, một cô gái tốt như vậy sao anh lại không muốn?”.

Thần Quang cảm thấy Tiểu Đa ngốc đến mức không thể giải thích với cô: “Là tôi nói, kiểu người như cô ấy tôi không thích, chứ không phải coi thường cô ấy, cô hiểu không?”.

Phạm Tiểu Đa đáp, giọng pha chút buồn buồn: “Nhưng rất khó để tìm được một người mà Tiểu Tiêu thích, còn anh lại không thích cô ấy”.

“Tiểu Đa, cô phải hiểu, Ngô Tiêu không hề thích tôi, ánh mắt cô ấy nhìn tôi toàn là sát khí thôi!” Thần Quang nhấn nạt giải thích với Tiểu Đa.

Phạm Tiểu Đa thở dài: “Chả trách mà Tiêu Tiêu bảo tôi nhất định phải nghiền nát anh!”. Phạm Tiểu Đa càng khẳng định Ngô Tiêu không thích Vũ Văn Thần Quang. Trong lòng Tiểu Đa, Ngô Tiêu là một người hoàn mỹ, xinh đẹp, nhân cách cũng tốt, đối với bản thân cũng không tệ, chỉ ngoại trừ việc hơi tàn nhẫn với người theo đuổi cô ấy. Nhưng không thích là không thích, Ngô Tiêu không hề sai. Thật không dễ dàng để có cảm tình với Vũ Văn Thần Quang, vậy mà anh cũng không để ý đến cô ấy, đương nhiên Ngô Tiêu có lý do để nhìn Thần Quang với ánh mắt dằng dằng sát khí như vậy.

Thần Quang nghĩ, bây giờ cô ta bảo cô nghiền nát tôi, sau này không biết còn đưa ra những ý nghĩ ngu ngốc gì nữa. Nhìn Tiểu Đa, anh nghĩ phải đánh nhanh thắng nhanh, đối phó với Tiểu Đa thôi.

“Thần Quang, hãy nói cho tôi biết anh ghét nhất cái gì? Không thích nhất cái gì? Phải nói thật đấy.” Phạm Tiểu Đa đã bắt đầu có những suy nghĩ ngu ngốc rồi.

“Tiểu Đa, tôi ghét nhất kiểu phụ nữ luôn ỉn là đúng, ghét nhất là có người cố gắng hỏi tôi tại sao không thích người phụ nữ khác.” Nói xong anh liền kéo Tiểu Đa lại, tìm kiếm đôi môi đỏ hồng mà anh đã mong nhớ bao lâu nay của Tiểu Đa.

Thế là lần thứ hai bất ngờ bị Vũ Văn Thần Quang hôn mà không chuẩn bị gì, Phạm Tiểu Đa một lần nữa mở to mắt nhìn gương mặt sát gần của Thần Quang. Trong lòng Tiểu Đa vô cùng tức giận, đã làm Ngô Tiêu bực mình bây giờ lại trêu chọc cô sao? Nhưng lần này trong đầu Tiểu Đa không hề trống rỗng, cô gờ tay lên định tát cho Thần Quang một cái.

Hôm nay Vũ Văn Thần Quang đã hạ quyết tâm sẽ cho Tiểu Đa hiểu, vì vậy làm sao có thể để cô có cơ hội làm việc đó. Tay anh ôm chặt lấy Tiểu Đa, khí thế bức người, cho đến tận khi cơ thể của Tiểu Đa mềm nhũn ra mới từ từ buông tay.

Phạm Tiểu Đa bị hôn đến nỗi không thể thở được, trong đầu là một khoảng trống rỗng, không biết tự lúc nào đôi mắt đã nhắm lại.

Thần Quang hài lòng với cách làm của mình, anh rất mãn nguyện khi nhìn thấy Tiểu Đa từ một con hổ con biến thành một con thỏ trắng, ngượng ngùng nép vào lòng anh.

Giọng anh nhẹ nhàng bên tai Tiểu Đa: “Tiểu Đa, anh thích em.”

Mới đầu Tiểu Đa chỉ thấy ngứa ở tai, sau đó lại gãi ngứa vì câu nói của Thần Quang. Cô ngẩng lên nhìn vào đôi mắt của anh trong ánh đèn mờ ảo, trống ngực đập thình thịch. Cô có một chút mơ hồ, rồi bỗng nhiên sợ hãi liền đẩy Thần Quang ra, chạy mất.

Thần Quang không đuổi theo, anh nghĩ Tiểu Đa cần có thời gian yên tĩnh để suy nghĩ.

12. Chương 16

Chương 16

Cô không hiểu chút nào về Vũ Văn Thần Quang. Lời của Ngô Tiêu khiến lòng cô không sao yên được. Tính đến nay, cô và Thần Quang chỉ tiếp xúc với nhau mấy lần, nhưng nhà anh ở đâu, nơi anh làm việc, cô không biết, đến số điện thoại của Thần Quang cô cũng quên không hỏi.

Phạm Tiểu Đa mơ mơ hồ hồ quay về nhà. Phạm Triết Lạc vẫn chưa ngủ, nhìn thấy mặt Tiểu Đa đỏ ửng, lại còn có cả nước mắt nữa, liền hỏi: “Tiểu Đa, em với Ngô Tiêu đi uống rượu đấy à?”

Phạm Tiểu Đa “Vâng” rồi nói: “Anh, em mệt rồi, em đi ngủ trước đây”. Không để cho Triết Lạc nói câu gì, cô về phòng rồi khóa cửa lại.

Triết Lạc nhìn Tiểu Đa một cách kỳ lạ vì thấy cô khác hẳn với bình thường, nên cầm điện thoại gọi luôn cho Ngô Tiêu: “Ngô Tiêu, anh là anh trai của Tiểu Đa, Phạm Triết Lạc, còn nhớ anh không?”

Ngô Tiêu nghĩ thầm không biết hôm nay là ngày gì, mà người không thích và thích đều gặp thế này. Cô ấy thích anh trai của Tiểu Đa, Phạm Triết Lạc. Từ khi gặp Phạm Triết Lạc đi cùng với Tiểu Đa ngày còn học đại học, Ngô Tiêu đã có cảm tình rồi.

Tình yêu thương của Triết Lạc dành cho Tiểu Đa, sự trầm tĩnh, bề ngoài cao lớn anh tuấn của Triết Lạc đã lay động trái tim Ngô Tiêu. Ngô Tiêu xinh đẹp, thông minh và trưởng thành sớm. Cô ấy hoàn toàn không thích những người đàn ông tính tình còn trẻ con, hay những nam sinh không có kinh nghiệm sống, cô ấy thích người đàn ông trưởng thành.

Khi tiếp xúc, Triết Lạc cũng đối xử với mình tốt như với Tiểu Đa, là sự chăm sóc ột cô em gái. Nhưng Ngô Tiêu không muốn làm em gái của Triết Lạc, cô ấy muốn Triết Lạc có thể thích mình như cô ấy thích cậu, song lòng kiêu hãnh của Ngô Tiêu không cho phép cô ấy thể hiện điều đó với Triết Lạc. Bởi vậy Ngô Tiêu đành chớp lấy cơ hội mỗi lần bên Tiểu Đa để được đi gần cậu hơn.

Trong điện thoại, Triết Lạc hỏi cô ấy còn nhớ cậu không, Ngô Tiêu nhớ chứ, rất nhớ nữa là đằng khác, làm sao không nhớ cậu được. Cô ấy đáp lại: “Anh Sáu, có khi quên mất em rồi ấy chứ? Sao lại khách sáo thế? Có chuyện gì vậy anh?”

Triết Lạc cười nói: “Làm gì có chuyện đó, Tiểu Đa nhà anh không có nhiều bạn thân, sao anh có thể quên cô bạn xinh đẹp nhất và tốt nhất của Tiểu Đa được? Nghe nói tối nay em và Tiểu Đa gặp nhau à? Nói chuyện vui vẻ chứ?”

Trong lòng Ngô Tiêu vui sướng, anh ấy khen mình xinh đẹp! Cô ấy vui vẻ nói: “Vui chứ ạ, cũng lâu lắm rồi em chưa gặp Tiểu Đa”. Cùng với câu nói đó trong lòng Ngô Tiêu còn nghĩ thêm: Cũng lâu lắm rồi em không gặp anh.

Triết Lạc nghĩ một lúc rồi nói: “Vây chắc do anh nghĩ nhiều quá, vì thấy Tiểu Đa về nhà có chút bất thường”.

Ngô Tiêu giật mình: “Tiểu Đa không sao chứ anh?”. Cô ấy hối hận vì đã về sớm, không biết sau đó Tiểu Đa và Vũ Văn Thần Quang đã nói với nhau những gì.

Nghe Ngô Tiêu nói thế, Triết Lạc có chút nghi ngờ: “Em và Tiểu Đa uống rượu ở đâu? Em không uống nhiều đấy chứ?”. Phạm Triết Lạc biết tư lượng của em gái mình, nhưng cậu lo cho Ngô Tiêu, lo là Ngô Tiêu vì uống nhiều nên nói lung tung với Tiểu Đa điều gì đó, bởi vậy mà Tiểu Đa mới buồn thế.

Nhưng Ngô Tiêu lại cho rằng Phạm Triết Lạc lo lắng ỉnh, cô ấy vui mừng nói: “Bọn em uống ở quán bar Starry Sky, em uống say quá nên về trước”.

Phạm Triết Lạc nghe thế cảm thấy không đúng, chẳng lẽ một mình Tiểu Đa tiếp tục ở lại nơi hỗn tạp đó để uống? Cậu lập tức truy cứu: “Có người nào khác nữa không?”

Ngô Tiêu chẳng hề có chút đề phòng nào, nói thật luôn: “Còn có mấy đồng nghiệp của Tiểu Đa và cả bạn trai của họ nữa, và thêm cả một người đáng ghét nữa”.

“Một người đáng ghét?” Triết Lạc chợt thấy rất khó chịu, trong câu nói “đáng ghét” của Ngô Tiêu có chút mơ hồ, cậu nóng lòng muốn biết đó là ai.

“Khuôn mặt thì gian ác, đôi mắt thì lừa đảo.” Ngô Tiêu nói đến Vũ Văn Thần Quang với ngữ khí căm hận.

Nghe thấy thế Triết Lạc tưởng tượng ngay đến đôi mắt lửa đảo đảo dán vào Ngô Tiêu, cậu nghĩ có thể Tiểu Đa không muốn người đó nhìn Ngô Tiêu như vậy, vì Tiểu Đa là người rất hay bảo vệ những người thân xung quanh mình. Và Triết Lạc đã hiểu lý do tại sao Tiểu Đa lại khác thường như thế, trong lòng có một chút khó chịu, nhưng cậu không nói ra, chỉ nhẹ nhàng bảo Ngô Tiêu hãy đi nghỉ sớm, rồi tắt máy.

Phạm Tiểu Đa nằm dài trên giường nghĩ về chuyện đã xảy ra hôm nay. Đầu tiên là Ngô Tiêu khó chịu với Thần Quang. Cô nhớ lại câu nói của Thần Quang thì thầm bên tai: “Tiểu Đa, anh thích em”.

Nhắm mắt lại, cậu nói đó lại văng vẳng bên tai, cứ như Thần Quang đang ở ngay bên cạnh vậy. Tiểu Đa mở mắt ra, đó chỉ là ảo giác. Cô lắc đầu, chưa có chuyện gì xảy ra cả, chưa có!

Cô nhảy từ trên giường xuống rồi ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt Tiểu Đa trong gương ửng hồng, đôi mắt long lanh nước, đôi môi đỏ, cô nhớ lại bờ môi nồng ấm của Vũ Văn Thần Quang, nhớ lại cảm giác Thần Quang hôn mình, cùng với hơi thở nồng nàn của đàn ông, làm cô không còn nghĩ được vấn đề nào khác nữa. Tiểu Đa bỗng mỉm cười, trông cô thật ngọt ngào dễ thương, cô thấy hoảng sợ với chính hình ảnh của mình trong gương.

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình cố làm ra dáng vẻ tức giận, nhưng cái miệng phồng to của cô trong gương lại làm cô thấy mình đang cười thì đúng hơn.

Cô cảm giác khuôn mặt đó đang xấu hổ, người với đôi mắt đắm lệ kia không phải là mình. Nhìn một lúc Tiểu Đa nói với người trong gương: “Người đừng tin, đó là giả”.

Sau đó Tiểu Đa lao lên giường, kéo chăn định ngủ.

Cô tự nhủ với bản thân: Đừng tin, đừng tin Thần Quang, đến Ngô Tiêu xinh đẹp như thế anh còn không để ý, thì làm sao anh thích mình được? Từ ngày học đại học, Phạm Tiểu Đa là cái gai trong mắt những người theo đuổi Ngô Tiêu. Một lần giúp Ngô Tiêu làm vật cản, cô bị anh chàng đó châm biếm: “Cô là người đồng tính à? Hay là mẹ của Ngô Tiêu?”

Những người theo đuổi Ngô Tiêu đếm không xuể, còn người theo đuổi Tiểu Đa ngoài Lý Hoan ra thì không còn ai nữa cả. Bốn năm đại học không biết Phạm Triết Hòa dùng chiêu gì, mà Phạm Tiểu Đa chỉ nhận được một lá thư tình, mà còn là vô tình phát hiện nó ở trên bàn khi lên lớp. Lúc đó cô tiện tay đưa luôn cho Ngô Tiêu, Ngô Tiêu xem xong lại đưa lại cho Tiểu Đa: “Là của cậu!”

Phạm Tiểu Đa rất ngạc nhiên cầm lấy đọc, trên tờ giấy chỉ viết một dòng: “Phạm Tiểu Đa, mình thấy bạn rất trong sáng đáng yêu, chín giờ tối nay mình chờ bạn ở đằng sau giảng đường thứ tư nhé!”.

Không có chữ ký bên dưới. Nghĩ cả ngày trời mà Phạm Tiểu Đa cũng không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng cô không đi, cho đến tận bây giờ vẫn không biết người viết lá thư đó là ai!

Hoa hồng cần được tôn lên bằng lá xanh, Phạm Tiểu Đa chính là lá xanh của đóa hoa Ngô Tiêu, hơn nữa còn là thứ lá phát triển không đẹp. Như cô thấy, việc có người theo đuổi Ngô Tiêu là lẽ tự nhiên, những kẻ không thích Ngô Tiêu đúng là không bình thường. Cô có lý do, hơn nữa còn là lý do đầy đủ để không tin Vũ Văn Thần Quang.

Nhưng Phạm Tiểu Đa nhớ rất rõ ánh mắt mà Thần Quang khi nhìn mình, chân thành, trung thực, không có chút nào là giả dối. Cô không rõ, cũng không hiểu, vậy thì ngủ, ngủ một giấc đến sáng mai rồi hỏi Ngô Tiêu vậy.

Buổi trưa hôm sau, khi Tiểu Đa vừa đến cơ quan đã bị A Huệ và A Phương chặn lại.

“Phạm Tiểu Đa, hôm qua cậu với Vũ Văn Thần Quang đi đâu đấy? Bọn mình vừa quay đi đã không thấy hai người đâu nữa.”

“Có đi đâu đâu, nói vài câu rồi về mà.”

“Nói gì? Khai thật đi!”.

“Nói... nói về chuyện của bạn học mình.” Phạm Tiểu Đa nhắc đến Ngô Tiêu.

A Huệ và A Phương thất vọng buông cô ra. A Phương nói: “Cậu muốn giới thiệu bạn cậu cho Vũ Văn Thần Quang à? Cô ấy cũng xinh thật đấy!”.

A Tuệ cũng nói: “Vũ Văn Thần Quang có động lòng không? Một người đẹp trai, một người xinh đẹp, đúng là đẹp đôi”.

Tiểu Đa cảm thấy hơi buồn. Mọi người xung quanh đều thấy Thần Quang và Ngô Tiêu đẹp đôi, nên cô càng tin rằng, tất cả chỉ là một giấc mơ, không chừng Thần Quang lại đang trêu ghẹo cô.

Buổi chiều, Ngô Tiêu tìm được đến đài truyền hình. Cô ấy muốn biết mọi việc sau đó như thế nào, thêm nữa cũng rất muốn gặp Phạm Triết Lạc. Cuộc điện thoại của Triết Lạc làm cho Ngô Tiêu cảm thấy không thể kéo dài thêm nữa, cô ấy phải chủ động tấn công thôi.

Phạm Tiểu Đa có chút ử rữ khi gặp Ngô Tiêu, sau khi tan ca, hai người cùng ra ngoài ăn cơm. Cô ấy như vô tình nói với Tiểu Đa: “Lâu lắm rồi không gặp anh trai của cậu, gọi anh ấy đi ăn cơm cùng đi, hôm nay là cuối tuần, à dù sao anh ấy cũng chỉ có một mình”.

Tiểu Đa bèn gọi điện cho Triết Lạc. Khi ngồi trong quán chờ Triết Lạc đến, Tiểu Đa hỏi Ngô Tiêu: “Tiêu Tiêu, thực sự là bạn thích Vũ Văn Thần Quang à?”.

Ngô Tiêu thấy buồn cười: “Tiểu Đa, mình không thích anh ta, thực sự là không thích!”.

Phạm Tiểu Đa trăn trăn nhìn Ngô Tiêu một lúc rồi mới hỏi: “Thực sự là bạn không thích anh ta?”.

Đúng lúc đó thì phía sau có giọng của Triết Lạc vang lên: “Ngô Tiêu không thích ai vậy?”.

Tiểu Đa tiếp lời không hề suy nghĩ: “Cô ấy nói cô ấy không thích Vũ Văn Thần Quang”.

“Vũ Văn Thần Quang là ai?”.

Phạm Tiểu Đa ngạc nhiên quay đầu lại: “Anh Sáu!”.

Ngô Tiêu cũng đứng dậy chào Triết Lạc.

Phạm Triết Lạc ngồi đối diện với hai cô gái, cậu hỏi lại: “Vũ Văn Thần Quang là ai? Là kẻ có khuôn mặt gian ác, đôi mắt lửa đảo đó hả?”, câu hỏi dành cho Ngô Tiêu.

Ngô Tiêu thẳng thắn trả lời: “Đúng rồi, chính là anh ta”.

Phạm Tiểu Đa cúi đầu uống trà, trong lòng cảm thấy hơi xấu hổ, Ngô Tiêu trả lời thật thà thế, cũng may chưa nói thêm gì với cô ấy.

Ngô Tiêu can đảm nhìn thẳng vào Phạm Triết Lạc, đôi mắt to chớp chớp nhìn cậu, cô ấy càng thêm khẳng định rằng mình thích Phạm Triết Lạc.

Khuôn mặt Triết Lạc nghiêm nghị, không biết sao bản thân tự nhiên thấy không thoải mái, cảm thấy không hiểu sao lại ghét thẳng cha Vũ Văn Thần Quang đến thế.

Ba người ngồi ăn cơm với ba dòng suy nghĩ khác nhau, ra khỏi nhà hàng, Phạm Triết Lạc nói với Tiểu Đa: “Em về nhà trước đi, anh có việc muốn hỏi Ngô Tiêu”.

Tiểu Đa không biết anh trai mình muốn hỏi Ngô Tiêu chuyện gì, nên ra hiệu cho Ngô Tiêu để cô ấy hiểu “không nói những gì không nên nói”. Ngô Tiêu nhìn là hiểu, nên thấy rất buồn cười. Cô ấy cũng rất muốn biết Phạm Triết Lạc muốn hỏi mình chuyện gì.

Chờ cho Tiểu Đa đi rồi, Phạm Triết Lạc hỏi Ngô Tiêu: “Mình tìm một nơi để nói chuyện nhé?”.

Tất nhiên là Ngô Tiêu đồng ý, còn rất mong muốn nữa là đằng khác. Hai người tìm một quán trà uống nước. Phạm Triết Lạc thấy Ngô Tiêu dường như lớn hơn sau một đêm, nhìn ánh mắt của cô ấy chắc chắn không giống như Tiểu Đa. Trong lòng cậu thầm nghĩ, cô ấy chỉ lớn hơn Tiểu Đa một tuổi, vậy mà em gái mình giống như một đứa trẻ, còn Ngô Tiêu lại trưởng thành đến mức có thể dùng những từ “một người phụ nữ” để hình dung ra cô gái này. Trong cái nhìn chăm chú của Ngô Tiêu, cậu cảm thấy có một chút không thoải mái.

Trà vừa được mang lên, Triết Lạc đón lấy uống luôn, như muốn sử dụng tay của mình để làm một việc gì đó. Nhiệt độ của nước trà mới pha không tám mươi độ thì cũng bảy mươi độ, vừa uống vào Triết Lạc đã

thấy rất hết lười, tuy cố gắng không phì ra, nhưng trong câu nói đã có chút lặc giọng: “Ngô Tiêu, cái người tên là Vũ Văn Thần Quang ấy em thấy điểm nào không thật thà?”.

Nói xong câu đó Triết Lạc cảm thấy hơi ngượng, thực ra cậu muốn hỏi Ngô Tiêu rằng, Vũ Văn Thần Quang sao lại quen Tiểu Đa.

Ngô Tiêu buồn cười nên quay mặt đi chỗ khác: “Là anh ta nhìn Tiểu Đa nhà anh không thật thà, không liên quan đến em!”.

Triết Lạc đột nhiên như đã nghĩ ra: “Anh ta làm sao? Anh ta đối với Tiểu Đa thế nào?”.

Ngô Tiêu cười một cách nghịch ngợm: “Nếu như anh ta không thật với em, anh sẽ thế nào?”.

Bàn tay của Phạm Triết Lạc run lên, chút xíu nữa làm đổ cả cốc nước, lời của Ngô Tiêu mạnh dạn mà lại thẳng thắn. Anh ngượng ngùng nói với Ngô Tiêu: “Không phải, là anh lo cho Tiểu Đa.”

“Vậy là anh không lo cho em?” Ngô Tiêu nói với giọng có phần nũng nịu.

Lời của cô ấy thẳng thắn rõ ràng, làm cho Triết Lạc không thể đối phó được, một lúc lâu sau mới nói: “Em với Tiểu Đa cũng vậy, anh coi em như em gái mình, cũng lo chứ”.

Ngô Tiêu ghét nhất nghe thấy câu này, nên cô ấy đứng dậy nói với Phạm Triết Lạc: “Em muốn làm bạn gái của anh, chứ không muốn làm em gái anh, tiện em nói luôn, tốt nhất là nên cẩn thận với Vũ Văn Thần Quang, em e rằng Tiểu Đa không phải là đối thủ của anh ta”.

Phạm Triết Lạc ngồi ngây như phỗng khi nghe Ngô Tiêu nói, sau đó nhìn cô ấy bước đi với nụ cười quyến rũ.

Về đến nhà, Triết Lạc vẫn như người đang trên mây. Phạm Tiểu Đa hỏi: “Anh, anh và Ngô Tiêu nói gì với nhau vậy?”.

Triết Lạc trả lời với vẻ không vui: “Tiểu Đa, người mà em kết bạn không phải là bạn tốt, mà em kết bạn với một con sói đấy”.

Hả? Phạm Tiểu Đa nhảy lên từ ghế sofa: “Ngô Tiêu rất tốt, xinh đẹp mà còn hiểu lý lẽ, cô ấy làm sao?”.

Phạm Triết Lạc không nhịn được cười khi nhìn Tiểu Đa với vẻ hoảng loạn như vậy, Tiểu Đa cảm thấy nụ cười của anh trai có gì đó kỳ lạ: “Anh, anh nói đi, chuyện gì thế?”.

Bỗng nhiên Triết Lạc ôm lấy Tiểu Đa xoay vòng trong phòng, cười lớn nói: “Ngô Tiêu muốn ăn tươi nuốt sống anh trai em rồi!”.

Phạm Tiểu Đa hét lên: “Không đâu, không thể, thực ra Ngô Tiêu rất dịu dàng mà”.

Triết Lạc buông Tiểu Đa ra, khê véo má em gái: “Tiểu Đa, thực ra được Ngô Tiêu theo đuổi nên anh mới vui thế!”.

Nói xong liền bỏ đi tắm.

Phạm Tiểu Đa nghe thấy triết Lạc vừa tắm vừa hát, thế là hiểu rồi, cô lao vào gọi điện cho Ngô Tiêu: “Được đấy, Ngô Tiêu, vậy là cuối cùng cậu cũng để ý đến anh trai mình rồi nhỉ”.

Ngô Tiêu có vẻ tủi thân: “Tiểu Đa, cậu không thích mình à?”.

Phạm Tiểu Đa lấp bắp: “Mình, này, sao cậu không nói sớm?”.

Giọng Ngô Tiêu đổi thành giọng đanh đá: “Mình thích anh ấy, mình thích anh trai cậu, mình thích thì mình nói với anh ấy, có gì không tốt à?”

Tiểu Đa tủi thân: “Là mình nói sao cậu không nói trước với mình”.

Ngô Tiêu thở phào: “Mình... mới nghĩ ra mà!”.

Giọng Tiểu Đa gay gắt: “Vậy cậu có hiểu quy tắc của nhà mình không? Từ giờ trở đi, cậu phải nghe mình chỉ huy, chắc chắn phải ăn gọn Triết Lạc, không chừa chỗ nào!”.

Hai cô gái thích thú cười sảng khoái. Ngô Tiêu hỏi Tiểu Đa: “Hôm qua Vũ Văn Thần Quang không làm gì cậu chứ? Nghe anh trai nói khi về nhà, cậu hơi khác thường”.

Tiểu Đa phủ nhận, Ngô Tiêu lại nói: “Tiểu Đa, tốt nhất là cậu không nên thích anh ta, mình cảm thấy con người này rất nguy hiểm”.

“Vì sao?”.

“Cậu gốc à? Anh ta học gì, làm gì, nhà có mấy người, có mấy vợ, có bao nhiêu người theo đuổi, đã yêu bao nhiêu lần, có phải trai tân không, cậu có biết không?”

Tiểu Đa bị hỏi đến mức giật cả mình, cô chỉ biết Vũ Văn Thần Quang hiện tại hai mươi chín tuổi, chưa kết hôn, còn những cái khác không hề biết gì cả.

Ngô Tiêu thở dài: “Hay là bảo mấy anh chị rất yêu thương cậu đi nghe ngóng xem, mình đảm bảo khi vừa nghe thấy tên đó có ý đồ với cậu, cậu có cảm tình với anh ta, thì anh chị ấy chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng xem có hay không lịch sử hồ sơ tội phạm trong mười tám đời nhà anh ta à xem”.

Phạm Tiểu Đa giật mình: “Tiêu Tiêu, hãy hứa với mình, đừng nói cho anh trai mình biết. Nếu cậu nói ra, mình sẽ không chơi với cậu nữa đâu”.

“Tiểu Đa, là mình muốn tốt cho cậu mà.”

“Tiêu Tiêu, mình tự giải quyết được, mình không thích các anh mình tham gia nào, phiền lắm.”

“Vậy mình có thể không nói, nhưng có chuyện gì cậu nhất định phải báo cáo lại với mình! Mình đi hỏi giám đốc của mình, xem có hỏi thêm được điều gì không.”

Phạm Tiểu Đa đồng ý.

Tối hôm đó Phạm Tiểu Đa và Phạm Triết Lạc đều mất ngủ.

Phạm Triết Lạc vui sướng, cậu chưa hề có bạn gái, học xong là đi làm luôn, chỉ biết quan tâm chăm sóc Tiểu Đa, thậm chí cậu còn nghĩ, nếu Tiểu Đa không lấy được chồng, cậu cũng sẽ không kết hôn. Mà kể cả có bạn gái, cũng rất mong người bạn gái đó yêu mến Tiểu Đa.

Một lần nữa cậu sử dụng lý trí của một luật sư để phân tích Ngô Tiêu. Thông minh, giỏi giang, dám nói dám làm, cậu thích kiểu con gái có thể gánh vác sự nghiệp cùng mình. Cậu có một cô em gái để yêu thương rồi, nên không muốn bạn gái cũng giống như em gái. Triết Lạc khẳng định, khi nghe thấy Ngô Tiêu nói muốn làm bạn gái của mình, thì trong lòng cậu cũng thích Ngô Tiêu rồi.

Đây là lần đầu tiên Triết lạc dành trọn tâm trí nghĩ đến Ngô Tiêu, mà quên mất thằng cha Vũ Văn Thần Quang mà Ngô Tiêu nhắc nhở là người không thật thà kia.

Phạm Tiểu Đa suy nghĩ đến mất ngủ, Ngô Tiêu nói rất có lý, cô không hiểu chút nào về Vũ Văn Thần Quang. Lời của Ngô Tiêu khiến lòng cô không sao yên được. Tính đến nay, cô và Thần Quang chỉ tiếp xúc với nhau mấy lần, nhưng nhà anh ở đâu, nơi anh làm việc, cô không biết, đến số điện thoại của anh cô cũng quên không hỏi.

Tiểu Đa không hiểu sao mình lại gốc đến mức độ này, trong tâm trí cô hoàn toàn không nghĩ đến những thứ đó, mà chỉ toàn vang lên câu nói của Thần Quang, cả ánh mắt anh và nụ hôn của anh nữa.

Chẳng lẽ mình thích anh thật rồi sao? Đúng là không thực cho lắm. Nghĩ đi nghĩ lại Tiểu Đa cũng không biết phải làm thế nào để hiểu được Thần Quang.

Cô ngồi trước bàn vẽ ra một bảng biểu, dựa theo những vấn đề mà Ngô Tiêu nói, ghi lại những gì đã biết về Vũ Văn Thần Quang.

Họ tên: Vũ Văn Thần Quang.

Giới tính: Nam

Tuổi: 29

Chiều cao: Cao hơn Ngô Tiêu một cái đầu, ít nhất là 1 m 83 trở lên

Sở thích: Biết uống rượu, hút thuốc. (Những cái khác để trống.)

Học lực: trống

Công việc: trống

Gia đình: trống

Tình cảm: Chưa kết hôn, anh nói thích Tiểu Đa. (Những cái khác để trống.)

Có là trai tân hay không: Anh biết hôn (Những cái khác để trống.)

13. Chương 17

Chương 17

Tiêu Thành Phi đánh giá thật kĩ Tiểu Đa. Khuôn mặt thanh tú, không có gì hơn người. Nếu đặt cô bên cạnh Vũ Văn Thần Quang, thì cô sẽ là một bông cỏ đuôi chó. Vũ Văn Thần Quang mà mặc quần áo con gái vào chắc chắn còn xinh hơn cô.

Ở nhà, Vũ Văn Thần Quang cũng đang nghĩ tới cô, nhiều lần tiếp xúc với Tiểu Đa như vậy rồi mà anh vẫn chưa có thời gian hồi số điện thoại của cô. Anh bèn gọi điện đến cho Tiêu Thành Phi - cũng chính là trưởng ban Quảng cáo của Tiểu Đa: “Tôi, Thần Quang đây, tôi muốn xin số điện thoại của Phạm Tiểu Đa”.

Tiêu Thành Phi mắt nhắm mắt mở: “Chờ chút, số điện thoại của cô ấy là 139xxxxxxx”. Rồi anh ta sực tỉnh, “Phạm Tiểu Đa lại gây chuyện gì với cậu vậy? Tôi nói cho cậu biết, anh Cả cô ấy làm trong chính quyền, chị Hai thì ở ban Tuyên truyền. Cô gái ấy rất đáng yêu, có gì không phải, có thể bỏ qua được thì bỏ qua nhé!”.

Thần Quang nghe nói vậy, vô cùng phấn chấn: “Dậy đi, nửa giờ nữa tôi sẽ chờ anh ở dưới sân nhà anh. Hãy nói cho tôi biết về tình hình của cô ấy”.

Tiêu Thành Phi nhìn đồng hồ: “Thần Quang này, bây giờ là hai giờ sáng, ngày mai nói không được à?”.

“Không được, tôi cần mọi thông tin về cô ấy, tốt nhất là anh dậy đi, nửa tiếng nữa gặp nhau.” Nói xong, Vũ Văn Thần Quang tắt máy.

Tiêu Thành Phi khó chịu, nhìn người vợ bị đánh thức, nói với giọng uể oải: “Gã khốn của nhà họ Vũ Văn! Anh ra ngoài một chút”. Anh ta ngồi dậy mặc áo, nghĩ mãi không ra Phạm Tiểu Đa mắc lỗi gì với Vũ Văn Thần Quang, khiến tên này gấp gáp đến mức nửa đêm còn hện gáp.

Tiêu Thành Phi nhìn thấy Vũ Văn Thần Quang bụng tức anh ách, nhưng lập tức bị anh lôi vào quán rượu. Không chờ Vũ Văn Thần Quang lên tiếng, Tiêu Thành Phi tự rót rồi uống một ly, rót tiếp ly thứ hai thì bị anh ngăn lại: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh, đừng có uống say đấy”.

Tiêu Thành Phi nhìn người ít hơn mình chẳng mấy tuổi, nghĩ, sao kẻ ít tuổi hơn mình lại có thể bắt mình nghe lời của hắn như vậy? Nhìn ánh mắt nồn nóng của Thần Quang, anh ta cười: “Hãy gọi tôi là anh. Thái độ phải cung kính một chút, thời buổi này nhờ đến người khác, thái độ phải khác chứ”.

Cái gì? Thần Quang không tin vào tai mình. Anh cười lạnh lùng: “Hãy cho tôi biết những thông tin ban đầu, biết có thể có được bao nhiêu điểm tốt? Nếu không muốn nói thì thôi. Tôi sẽ vẫn tìm hiểu được về Phạm Tiểu Đa! Không phải cô ấy đang làm việc dưới quyền của anh sao? Anh tưởng là tôi thực sự phải cầu xin anh sao?”.

Tiêu Thành Phi nghe nói đến từ “những thông tin ban đầu”, trước mắt hiện lên những tờ tiền đỏ. Thần Quang không nói chơi, anh mà muốn điều tra về Phạm Tiểu Đa cũng rất dễ dàng. Những người sống ở thành phố A không mấy người là không biết đến nhà Vũ Văn, nhưng mối quan hệ phức tạp của gia đình này cũng không ít.

Số lượng quảng cáo mà mỗi năm Tiêu Thành Phi nhận được từ nhà Vũ Văn đủ để ban Quang cáo hoàn thành chỉ tiêu mà đài truyền hình giao cho. Nghe Vũ Văn Thần Quang nói vậy, Tiêu Thành Phi biết rõ, giúp anh việc này sẽ có được rất nhiều cái lợi. Nhưng khi nói thành lời lại là: “Anh tra theo hồ sơ hộ khẩu thì có tác dụng gì, liệu có độ được với những điều tôi biết rất rõ về sở thích và quan hệ gia đình của cô ấy không?”.

Thần Quang nghe vậy thấy hơi tức, lão Tiêu Thành Phi này nhân đà đào mỏ, không hề nể chút tình nghĩa cũ, vì vậy liền đổi bộ mặt sang tươi cười: “Anh lớn hơn tôi, gọi một tiếng anh Tiêu cũng không có vấn đề gì, vậy tôi không hỏi nữa là được chứ gì? Coi như tối nay tôi mời anh uống rượu vậy.”

Anh không hỏi cũng được, nhưng tôi thì muốn biết! Tiêu Thành Phi nghĩ thầm, vì thế đổi giọng, nói: “Thần Quang, dù sao tôi cũng đã qua lại với gia đình cậu mấy năm rồi, có chuyện gì mà ông anh này không giúp cậu? Rốt cuộc là cậu muốn biết điều gì về Phạm Tiểu Đa?”.

Tiêu Thành Phi đã xuống nước, Thần Quang thấy thế cũng dịu lại: “Anh nói là anh Cả của cô ấy làm việc trong chính quyền, chị Hai thì ở ban Tuyên truyền, thế còn anh Ba của cô ấy thì sao?”.

“Không chỉ anh Ba, mà nhà cô ấy có bảy người. Cậu định hỏi về Phạm Triết Thiên chứ gì? Phạm Tiểu Đa là em gái của anh ta.” Tiêu Thành Phi biết nhà Phạm Tiểu Đa có mấy người, anh ta cũng chỉ biết đến thế.

Thần Quang có vẻ hơi ngạc nhiên: “Nhiều thế sao? Phạm Triết Thiên bốn mươi tuổi chứ gì? Phạm Tiểu Đa ít tuổi hơn anh ta nhiều thế? Cô ấy là sinh ngoài kế hoạch à?”.

Tiêu Thành Phi cười, đáp: “Có lẽ vậy. Ngày đầu khi Phạm Tiểu Đa đến làm việc ở đài, mọi người đều không tin được rằng cô ấy là em gái của Phạm Triết Thiên.”

Thần Quang tiếp lời: “Chả trách mà cô ấy tinh quái như vậy, có lẽ ở nhà được chiều quá mới thành ra như thế”.

“Điều này thì cậu sai rồi. Phạm Tiểu Đa tương đối hiểu biết, làm việc rất chăm chỉ, tính tình cũng chẳng có gì kỳ quặc, thậm chí còn rất hào phóng rộng rãi. Lần trước tôi mời mấy vị khách Nội Mong, cô ấy không nói không rằng, uống liền hai cốc, rất khí phách!”. Đến bây giờ Tiêu Thành Phi vẫn nhớ dáng vẻ rất lịch sự của Phạm Tiểu Đa khi nâng cốc rượu lên uống, trong lòng vô cùng khâm phục cô gái nhỏ bé ấy.

Thần Quang trừng mắt lên: “Anh còn nói được à, hôm đó cô ấy đã nôn ra đầy ra xe của tôi. Từ lần sau không được để cho cô ấy uống rượu với những khách như vậy nữa. Nếu để tôi còn thấy một lần nữa, thì tôi sẽ không tha cho anh đâu!”.

Tiêu Thành Phi dường như bắt đầu hiểu ra, anh ta cười vỗ vào người Thần Quang: “Cậu phải lòng cô ấy rồi à? Cậu thích vẻ nhã nhặn, lịch sự của Phạm Tiểu Đa?”.

Thần Quang thấy muốn bật cười: “Nhã nhặn? Cô gái quý quái ấy nhiều chiêu trò lắm, khi mà cô ấy lên cơn thì không nhường ai chút nào đâu”.

Tiêu Thành Phi rất ngạc nhiên: “Chắc là cô ấy bị làm cho tức quá, ở cơ quan cô ấy đối xử với mọi người rất lịch sự, không hề tỏ ra hợm hĩnh vì có anh trai làm to. Nghe nói Phạm Triết Thiên cũng là người rất biết phải trái, mấy anh chị em khác cũng vậy, đó là một gia đình rất gia giáo”.

Tiêu Thành Phi tương đối chắc chắn. Thần Quang nghĩ, có lẽ đúng là mình đã chọc giận cô, nên Tiểu Đa mới luôn đối đầu với mình. Nghĩ đến lần Tiểu Đa khóc một mình trong vườn cây, trông cô lúc đó thật yếu đuối. Bây giờ vừa mới tiếp xúc, thì thấy cái cô Ngô Tiêu bạn học của Tiểu Đa còn ghê gớm hơn cô rất nhiều. Vũ Văn Thần Quang khẳng định Phạm Tiểu Đa chỉ là một con thỏ, một con thỏ co mình nhút nhát trong lòng anh. Tự nhiên anh thấy rất vui, nghĩ đến đây bật tiếng cười ha hả.

Tiêu Thành Phi hỏi lại lần nữa: “Thích thật sự rồi à?”.

Thần Quang nâng cốc cộng ly với Tiêu Thành Phi: “Đúng thế, tôi yêu cô ấy, anh phải đối xử tốt với cô ấy đấy”.

Vũ Văn Thần Quang cảm thấy giành được Phạm Tiểu Đa chỉ là chuyện nhỏ. Với cô gái đơn thuần này, đối phó dễ dàng thôi. Sau đó, anh dặn Tiêu Thành Phi một câu: “Đừng để lộ thông tin đấy, cô ấy vẫn chưa nhận lời tôi đâu”.

Tiêu Thành Phi cười to, chuyện này mà nói cho ông già Vũ Văn thì kết quả sẽ thế nào nhỉ? Ông già suốt ngày giục Vũ Văn Thần Quang mau chóng tìm bạn gái rồi kết hôn để ông sớm có cháu bé.

Thần Quang nhấp ngụm rượu, nói: “Người nhà của Phạm Tiểu Đa có lẽ không can thiệp vào chuyện cô ấy chọn bạn trai như thế nào đâu nhỉ?”.

Tiêu Thành Phi vui vẻ đáp: “Sao lại can thiệp được, thời đại nào rồi? Bây giờ con gái có bạn trai là chuyện chẳng có gì to tát, tất nhiên nếu cậu muốn lấy Phạm Tiểu Đa, thì ít nhất trước mặt người nhà của cô ấy cũng phải thể hiện một chút. Nhân tiện nói cho cậu biết, có một người tên là Lý Hoan cũng đang theo đuổi Phạm Tiểu Đa. Tin này là quà tặng thêm cho cậu đấy”.

Sau này, Vũ Văn Thần Quang không chỉ một lần muốn bóp chết anh ta, đó là chuyện sau khi anh gặp các anh chị em trong nhà họ Phạm, bây giờ khoan chưa nhắc đến chuyện ấy.

Phạm Tiểu Đa nghĩ không ra cách gì để tìm hiểu về Vũ Văn Thần Quang. Bây giờ, hề có thời gian là Ngô Tiêu lại ở cùng với Phạm Triết Lạc. Mấy anh chị em khác biết chuyện, chỉ thấy vui mà thôi, Phạm Triết Lạc có bạn gái, đó là một chuyện đáng mừng, huống chi đây lại là một cô gái xinh đẹp, hiểu biết.

Ngô Tiêu nói với Tiểu Đa, Tổng giám đốc chỉ nói là Vũ Văn Thần Quang mới về nước chưa lâu, và cũng chỉ quen biết qua công việc. Nếu Phạm Tiểu Đa muốn điền hết cái bảng ấy, thì phải tự mình nghĩ cách.

Cô thì có cách gì bây giờ? Cách duy nhất là thông qua A Phương và A Tuệ bảo Tiểu Mã và Trương Ngôn hẹn Vũ Văn Thần Quang ra. Nhưng, Phạm Tiểu Đa lại không muốn cho cả thiên hạ biết chuyện của cô và Vũ Văn Thần Quang.

Bước vào phòng làm việc, lập tức nghe thấy trưởng ban Tiêu gọi cô. Tiêu Thành Phi đánh giá thật kĩ Tiểu Đa. Khuôn mặt thanh tú, không có gì hơn người. Nếu đặt cô bên cạnh Vũ Văn Thần Quang, thì cô sẽ là một bông cỏ đuôi chó. Vũ Văn Thần Quang mà mặc quần áo con gái vào chắc chắn còn xinh hơn cô.

Phạm Tiểu Đa không biết trưởng ban Tiêu gọi mình có việc gì, bèn lên tiếng hỏi: “Trưởng ban tìm tôi có chuyện gì ạ?”. Thái độ của Phạm Tiểu Đa đối với cấp trên luôn rất đúng mực, lễ phép, kính trọng.

Trong lòng Tiêu Thành Phi rất vui, Thần Quang, cậu không kính trọng tôi, nhưng người thương của cậu thì phải coi tôi là lãnh đạo. Tiêu Thành Phi gọi Phạm Tiểu Đa cũng không có việc gì quang trọng, mà chỉ muốn nhìn xem cô có điểm gì mà lại thu hút được Vũ Văn Thần Quang như vậy. Nhìn hồi lâu vẫn chẳng thấy điểm nào quái đản như lời của Vũ Văn Thần Quang. Chỉ là một cô gái rất bình thường.

Phạm Tiểu Đa thấy mất tự nhiên trước cái nhìn của Tiêu Thành Phi, lại hỏi lần nữa: “Trưởng ban, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”.

Tiêu Thành Phi vội nói: “Tôi chỉ định hỏi xem công việc có gì không? Nếu có vấn đề gì thì cứ nói ra nhé”.

Phạm Tiểu Đa cười: “Bây giờ không có gì đâu ạ”.

Ra khỏi phòng làm việc, Tiểu Đa thắc mắc mãi, hôm nay Trưởng ban cứ lạ lùng thế nào ấy, vì thế cũng khiến cô làm việc không tập trung. Buổi chiều, hết giờ làm việc, cô chậm rãi đi ra cổng thì nhìn thấy phía đối diện bên đường có hai chiếc xe. Những người đứng bên cạnh chiếc xe ấy cô đều biết. Phạm Tiểu Đa bèn quay vào trong đài, nhưng nhớ ra là đài không có cổng sau. Cô đưa mắt liếc nhanh về bên trái, Vũ Văn Thần Quang cười nhìn cô, liếc mắt sang bên phải Lý Hoan cũng đang nhìn cô cười tủm tỉm.

Làm thế nào bây giờ? Phạm Tiểu Đa nhanh chóng phán đoán. Lý Hoan bây giờ là bạn, đi với cậu sẽ không lộ chuyện cô quen với Vũ Văn Thần Quang, như vậy thì các anh chị sẽ không biết. Hơn nữa, cô phải làm rõ tình hình rồi mới trình bày với người biết.

Nghĩ vậy, cô đi nhanh về phía Lý Hoan, vội vàng nói với cậu: “Vừa may anh đến, có chuyện gấp, đi ngay thôi!”.

Lý Hoan nghe nói có chuyện gấp, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn, cho xe nổ máy rồi đi luôn. Tiểu Đa nhìn vào gương chiếu hậu, thấy nụ cười ngưng lại trên mặt của Vũ Văn Thần Quang, rất khó coi. Cô nghĩ, chẳng còn cách nào khác, lần sau gặp sẽ giải thích vậy.

Lý Hoan vội hỏi Tiểu Đa: “Chuyện gì mà gấp vậy, đi về hướng nào?”.

Phạm Tiểu Đa thấy Lý Hoan không phát hiện ra, yên tâm trở lại, bèn thông thả nói: “Chỉ thử phản ứng của anh một chút ấy mà”.

Lý Hoan tức giận: “Anh lại tưởng em có chuyện gì. Phạm Tiểu Đa, bây giờ anh mới biết, em không hiền lành như vẻ bề ngoài”.

Phạm Tiểu Đa cười hì hì: “Bây giờ thì có việc gấp thật mà”.

Lý Hoan không tin: “Thật không?”.

“Thật, em đang đói lắm đây này. Em quên không ăn trưa, chỉ muốn đến ngay quán nào ngon để ăn:”.

Lý Hoan cười: “Chuyện này đúng là gấp thật. Đi, anh Hoan sẽ đưa em tới một quán cực ngon”.

Hai người vui vẻ vào một nhà hàng Trung Quốc ăn. Tiểu Đa vừa ăn, vừa hỏi Lý Hoan: “Sao hôm nay lại nghĩ đến việc tới đón em?”.

Lý Hoan đáp với vẻ rầu rĩ: “Chẳng phải là vì nhớ em sao, em mà đói là bụng anh cũng thấy khó chịu, vì thế tới tìm em để cùng đi chữa bệnh dạ dày”.

“Này, miệng anh có kiến kìa.” Phạm Tiểu Đa cười, “Kiến ngửi thấy mùi đường mật là bò tới”.

Nghĩ tới cảnh tượng miệng của Lý Hoan đầy kiến là kiến, Phạm Tiểu Đa chột rùng mình, Lý Hoan cũng có cảm giác như vậy, cả hai đều nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ đó và bật cười.

Bây giờ, Phạm Tiểu Đa thân thiết với Lý Hoan hơn hẳn, dần dần cô cũng mạnh dạn nói chuyện với cậu. Cô nói với Lý Hoan: “Bây giờ anh không còn báo cáo trung thực với các anh chị của em về mỗi lần chúng ta nói chuyện nữa, phải không?”.

Lý Hoan nhớ đến dạo suốt ngày phải gọi điện thoại, liền cười: “Dù có chết anh cũng không làm như thế nữa. Thực sự là không chịu nổi”.

Phạm Tiểu Đa dạy cậu: “Bây giờ chúng ta là bạn rồi, đúng không? Như vậy có nghĩa là không được bán đứng bạn bè đâu đấy”. Những lời của Phạm Tiểu Đa một lần nữa lại khiến cho Lý Hoan thầm kêu lên vì sự đơn thuần của cô, cam kết không bán đứng bạn bè là chuyện từ đời nào đời nào. Thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng như không có bạn bè vĩnh viễn.

Cậu thở dài, nói: “Tiểu Đa, trong con mắt của em thì bạn bè tuyệt đối không lừa dối, phản bội nhau, đúng không? Nhưng nếu chẳng may mà bạn bè em bán đứng em thì sao? Sao em lại coi bạn bè đơn giản như thế!”.

Phạm Tiểu Đa vẫn kiên trì quan điểm: “Dù thế nào em cũng như vậy. Chỉ cần là bạn bè sẽ không phản bội lại nhau”.

“Nhưng nếu bất đắc dĩ phải như vậy thì sao?”.

“Thì nói rõ với em. Em sẽ hiểu và tha thứ.”

“Nhưng nếu các anh chị em buộc anh phải nói ra những chuyện đã nói với em thì sao? Anh Ba của em cũng là bạn của anh, anh giấu hoặc nói dối anh ấy, chẳng phải là lừa dối và phản bội anh ấy còn gì?”. Lý Hoan thử tìm cách thay đổi cách nghĩ đơn giản của Tiểu Đa.

“Vậy thì anh đừng nói với anh ấy, đó không phải che giấu, mà vì đã hứa với em là không nói.” Phạm Tiểu Đa vẫn kiên trì.

“Nếu anh em kẻ dao vào cổ anh thì sao?”.

Phạm Tiểu Đa nghĩ một hồi lâu, rồi bĩu môi: “Vậy thì anh cứ việc khai ra. Em cũng sẽ khai ra, vì từ trước đến nay em không phải loại người có thể trở thành liệt sĩ”.

Nhìn vẻ đáng yêu của Phạm Tiểu Đa, Lý Hoan không nín được cười.

Lý Hoan nghĩ, có những vấn đề trong một chốc lát Tiểu Đa không thể hiểu ngay được. Bạn bè có nhiều loại, trong mắt Tiểu Đa lại chỉ có một loại, đó là đối với cô tốt hay không, có đáng tin cậy hay lừa dối phản bội không. Nhưng có nhiều việc phải làm vì bất đắc dĩ, tình cảm đối với bạn bè không thay đổi, không có

nghe là không lừa dối và không phản bội. Hơn nữa, thế nào là bạn bè, những người chỉ chăm chăm đến cái lợi cũng là bạn bè, hoàn toàn không chỉ như những gì Phạm Tiểu Đa hiểu, anh đối tốt với tôi thì tôi cũng đối tốt với anh.

Lý Hoan vẫn nhận lời với Tiểu Đa: “Anh sẽ không nói cho anh trai em biết chúng ta đã nói những chuyện gì”. Điều cậu chưa nói ra có một câu nữa: Còn phải xem tình hình thế nào đã.

Thấy Lý Hoan nói như vậy, Phạm Tiểu Đa bèn giao nhiệm vụ quan trọng cho cậu: “Anh có quen với một người tên là Vũ Văn Thần Quang không?”.

Lý Hoan lắc đầu: “Cái tên này nghe quen quen, nhưng anh không quen, những người có họ Vũ Văn không nhiều. Yên tâm đi, anh có thể tìm được. Em muốn biết điều gì?”.

Phạm Tiểu Đa cắn môi, nhìn Lý Hoan với vẻ e dè: “Em muốn biết về gia đình, công việc, trình độ, sở thích của anh ta, cả tình sử của anh ta nữa, xem có phải là trai tân hay không?”. Vừa nói dứt lời, cô lập tức “á” một tiếng rồi ngậm chặt miệng.

Lý Hoan trợn trừng mắt: “Trai tân? Tiểu Đa!”.

Phạm Tiểu Đa cuống tới mức phát khóc: “Anh im đi!”.

Lý Hoan thấy Tiểu Đa sắp phát khóc, mặt đỏ lựng, vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu Đa, sao em lại muốn biết những điều đó?”. Cậu hỏi nhẹ nhàng, không muốn làm Tiểu Đa sợ. Phạm Tiểu Đa chịu nhờ điều tra về người này, chứng tỏ cô rất tin tưởng mình, Lý Hoan không muốn vì khinh suất mà đánh mất sự tin cậy này.

Rất lâu sau Tiểu Đa mới lấy lại bình tĩnh, nhìn Lý Hoan, thấy cậu không có vẻ gì là cười nhạo, mới khẽ nói: “Chuyện đó, chuyện đó anh không cần biết”.

Lý Hoan khẽ hỏi: “Em quen người đó từ khi nào? Em thích anh ta à?”.

Lời nói của Lý Hoan như một tia chớp đánh thẳng vào tim Tiểu Đa. Cô ý thức được bản thân rất muốn tìm hiểu về Vũ Văn Thần Quang, hơn cả mức mà cô tưởng tượng. Cô mơ hồ nghĩ: Mình có thích anh ta không nhỉ? Mình chưa tìm hiểu gì đã thích anh ta rồi sao?

Thoắt một cái, Phạm Tiểu Đa gục ngay xuống bàn.

Một hồi lâu vẫn không thấy cô ngẩng đầu lên, Lý Hoan bèn đưa tay ra kéo cô. Phạm Tiểu Đa ngẩng lên nhìn cậu với khuôn mặt chứa chan nước mắt: “Lý Hoan, em thích anh ấy. Em phải làm thế nào bây giờ? Đến cả chuyện anh ấy là ai mà em cũng không biết”.

Lý Hoan chợt thấy lòng nhói đau, đau tới mức cậu tưởng rằng mình bị cơn đau co thắt dạ dày. Cậu đưa tay ra lau nước mắt cho Tiểu Đa, dịu dàng nói: “Đừng sợ, anh Hoan sẽ giúp em điều tra xem anh ta là ai”.

14. Chương 18

Chương 18

Rõ ràng đó là khuôn mặt thanh tú không có gì đặc biệt, ấy vậy mà khi sinh động, linh hoạt nó bỗng trở nên xinh đẹp một cách lạ thường. Anh vừa ăn vừa nghĩ: Em cứ việc nghĩ cách đi, nhưng đều không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu. Anh rất có lòng tin vào bản thân, Phạm Tiểu Đa nói đúng, anh là đồ vô lại, chỉ cần em sợ tôi vô lại, vô lại thì có gì?

Vũ Văn Thần Quang vô cùng tức giận, và hậu quả rất nghiêm trọng.

Anh gọi người phục vụ đến, nhăn mặt mắng: “Cà chua không đủ thì thêm tương cà chua là được rồi, cho giấm vào làm gì?”.

Người phụ vụ sợ sệt, đáp: “Xin lỗi anh, để chúng tôi đổi suất khác cho anh”.

Một lát sau, anh lại gọi phục vụ: “Rau của các cô là loại rau bỏ đi ở chợ à? Rau sống mà già thế này sao?”.

Người phục vụ giải thích: “Không phải thế đâu, rau của chúng tôi tuyệt đối là rau tươi...”

“Rau tươi? Hoa quả mà cũng dùng đồ hộp? Không biết như thế sẽ có thêm phụ gia sao?”.

Người phục vụ lại xin lỗi: “Vâng, để chúng tôi đổi ngay đây ạ.”

Người phục vụ vừa bước đi đã bị gọi giật lại: “Rượu này sao thế? Sao vị nhạt như vậy?”.

Người phục vụ bèn đáp lại: “Tôi khẳng định đó là loại Mao Đài năm 85 đấy!”.

“Mao Đài năm 85? Liệu có cho thêm nước lã vào không?”.

Người phục vụ mặt mày đỏ bừng, xin lỗi rồi đứng nhìn anh cắt miếng bít tết.

Thần Quang quăng cả dao lẫn dĩa “keng” một tiếng, rồi nói: “Bít tết của các cô chắc làm bằng thịt của loại bò già tới mức không kéo nổi cày nữa chứ gì?”.

Người phục vụ lại cười nhả nhận: “Anh muốn loại chín hoàn toàn, chúng tôi đã bảo đầu bếp làm riêng cho anh”.

“Chín hoàn toàn mà dai như thế này? Dễ người nước ngoài toàn ăn sống nuốt tươi chắc?”.

“Xin lỗi, chúng tôi sẽ đổi cho anh đĩa khác.”

Nửa tiếng sau, một xuất mới hoàn toàn được bê lên. Người giám đốc đứng bên cạnh nhìn Vũ Văn Thần Quang ăn.

Vẫn như cũ, uống một ngụm rượu liền nhổ ra chiếc khăn ăn, rồi lại mắng. Húp một chút canh thì nhăn mặt nuốt, ăn một miếng sa lát thì đưa mắt nhìn giám đốc với vẻ giận dữ, cuối cùng phi thẳng miếng bít tết lên áo của giám đốc. Vẫn may, lần này không nói gì.

Tiếp đó, gọi cà phê và bánh ngọt. Nhấp một ngụm cà phê xong, Vũ Văn Thần Quang phun ngay ra bàn, lại bắt đầu la lối: “Nếu không làm được món Tây thì làm món Trung Quốc đi, chỉ cần cho thức ăn vào nồi, ném muối, dầu, tương, giấm vào rồi nấu cùng, sau đó bê nước tráng nồi lên mà bảo đó là cà phê!”.

Cứ như vậy, Vũ Văn Thần Quang cằn nhằn giám đốc và đầu bếp nhà hàng nửa tiếng đồng hồ, nếu không phải là hoa quả nát thì cũng là rau sống già, rượu trắng như nước lã, khiến ột nhà hàng phục vụ món Tây nổi tiếng chẳng khác gì một điểm cung cấp món lẩu thập cẩm ở bến tàu mới thôi. Sau đó giận dữ ném tiền trả, đến lúc giám đốc nhà hàng cung kính nói: “Cảm ơn những ý kiến đóng góp quý báu của quý khách”. Mới phải áo bỏ đi.

La lối một hồi nhưng bụng vẫn trống rỗng, Vũ Văn Thần Quang tới siêu thị mua mấy chai bia, qua cửa hàng McDonald's Plaza mua hai Big Mac[1], rồi lái xe tới bờ biển. Cứ uống một hộp bia, ăn một miếng hamburger lại rửa Tiểu Đa một câu. Vũ Văn Thần Quang cảm thấy mình hôm nay hèn yếu đến cực điểm. Gã đàn ông đó không lẽ là tên Lý Hoan đang theo đuổi Phạm Tiểu Đa mà Tiêu Thành Phi nhắc tới? Hắn ta có vẻ hỗn hờ, còn Thần Quang thì chẳng vui vẻ chút nào. Phạm Tiểu Đa đưa mắt liếc về phía mình, nhưng lại đi thẳng đến chỗ Lý Hoan, mà chiếc xe đó cũng chạy khỏi rất nhanh!

[1]: Big Mac: Là hamburger của McDonalds

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, một người đàn ông ba mươi tuổi lại để ột cô bé hai mươi tuổi bốn cợt một cách vô tình như vậy. Cô gái chết tiệt ấy nhìn thì tưởng trong sáng đơn thuần nhưng làm gì cũng thuận lợi, như ý. Thuận lợi, như ý thì cũng thôi không nói tới, nhưng vì sao Tiểu Đa lại chọn Lý Hoan! Ngồi ăn hoa quả, người một quả, ta một quả thì cũng phải đếm chứ? Thế mà Tiểu Đa không hề do dự chút nào, coi mình chẳng khác gì một cây cọc gỗ đứng đó để trang trí?

Tức quá đi, sao lại có chuyện như vậy! Tiêu Thành Phi cũng bị cô lừa, anh ta đã nói về cô như thế nào nhỉ? Tương đối hiểu biết, làm việc chăm chỉ, tính tình không có gì kỳ quặc, đối xử với mọi người lễ độ! Làm việc có chăm chỉ hay không anh không cần biết, nhưng cô hiểu biết ở chỗ nào? Nếu hiểu biết thì phải như chim yến về rừng lao về phía mình! Tính tình Tiểu Đa quá kỳ quái! Hai hôm trước còn như con thỏ con, ngưng

ngừng nép vào lòng mình, thế mà hôm nay lại như không quen biết! Đối xử với mọi người lễ độ! Dù có vội đến mấy cũng phải chào một câu đã chứ?

Phạm Tiểu Đa, cô đúng là con sói mặt trắng, vô tình vô nghĩa! Anh đã coi cô như báu vật, ngày tưởng đêm mơ, lại còn định mang đến cho cô niềm vui bất ngờ! Phải rồi, mang đến niềm vui bất ngờ cho Phạm Tiểu Đa. Vũ Văn Thần Quang đứng dậy, mở cốp xe lấy bó pháo hoa ra, bụng nghĩ, tôi sẽ tự vui một mình vậy.

Vũ Văn Thần Quang một mình đốt pháo hoa, vừa uống bia vừa ngắm. Những bông pháo hoa tỏa sáng lấp lánh rồi tắt lịm, nhưng anh không thể nào vui lên được. Dựa vào đâu mà lúc này cô và tay Lý Hoan kia vui vẻ bên nhau, còn tôi thì phải một mình giận dữ như thế này? Vũ Văn Thần Quang bất bình cho bản thân.

Anh đứng dậy phủi quần áo, lái xe đến thẳng nhà Phạm Tiểu Đa.

Đợi một hồi, thấy xung quanh rất yên ắng, giở đồng hồ ra xem thì đã hơn hai giờ sáng. Vũ Văn Thần Quang hét về phía tòa nhà trong đó có nhà của Phạm Tiểu Đa: “Phạm Tiểu Đa, tôi cam đoan ngày mai khi cô bước ra khỏi đài, sẽ chỉ có xe của tôi thôi, cô không có lựa chọn nào khác đâu!”. Nghĩ đến cảnh xe của Lý Hoan không được đỗ ở cổng đài truyền hình mà chỉ có thể lái vòng vo xung quanh, Thần Quang không nén nổi vui mừng.

Anh tự nhủ lòng, quyết không để cho cô nhóc này giẫm bẹp mình!

Phạm Tiểu Đa về đến nhà bèn gọi điện cho Ngô Tiêu: “Tiêu Tiêu, mình nghĩ là mình thích Vũ Văn Thần Quang mất rồi”.

Ngô Tiêu kêu ré lên: “Cậu chắc như vậy chứ? Cậu chắc chắn thích cái gã tai họa ấy à?”.

Tiểu Đa nghĩ một hồi lâu, nói: “Mình muốn biết về anh ấy, muốn đến gần anh ấy, vượt hẳn những gì mà mình tưởng tượng. Hôm nay mình đã nhờ Lý Hoan điều tra giúp về Thần Quang”.

Ngô Tiêu nói với vẻ nghiêm túc: “Tiểu Đa, cậu phải suy nghĩ cho thật rõ ràng, cái tay Vũ Văn Thần Quang ấy thực sự là một tai họa, nếu cậu thích anh ta rồi, có nghĩa là phải đối diện với việc bất cứ lúc nào cũng có thể có một phụ nữ dũng cảm nhảy ra tranh giành với cậu, và bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể không cần đến cậu nữa.”

Tiểu Đa không hiểu lắm: “Vì sao lại phải lo như vậy?”.

“Bây giờ những người si mê các chàng đẹp trai nhiều lắm.”

“Nhưng, mình không phải là cô gái xinh đẹp, là anh ấy nói thích mình trước. Nếu anh ấy muốn những cô gái xinh đẹp thì anh ấy phải tìm đến những người như cậu trước, đúng không?” Tiểu Đa không nén được nói thay cho Thần Quang.

“Đó là vì ngày nào anh ta cũng soi gương, nhìn vẻ đẹp của mình phát chán rồi nên mới đổi khẩu vị, ăn rau.”

“Mình là món rau?”.

“Ừ, nói cách khác, cậu rất đơn giản, đơn thuần, anh ta thấy mệt vì phải để ý trong cách đối xử với người, còn với cậu lại không cần tốn trí não cũng có thể nắm được. Cậu hiểu chưa?”.

“Mình rất ngốc à?”.

“À, không, ý mình là, Phạm Tiểu Đa, cậu không phải là đối thủ của anh ta, cậu mà cùng với anh ta, cậu sẽ tự chuốc khổ vào người đấy!”.

“Anh ấy đối xử với mình thực ra rất tốt.”

“Cậu xong thật rồi. Bây giờ bắt đầu nói đỡ cho anh ta rồi!”.

Ngô Tiêu rất tức giận: “Ngày mai tan giờ làm chờ ở cổng đài, mình sẽ từ từ nói với cậu”.

Ngày hôm sau, người trong đài truyền hình đều ngạc nhiên khi nhìn sang phía đối diện. Ở đó đột nhiên mọc ra một tấm biển cấm đỗ xe.

Vào giờ tan làm buổi chiều, bên cạnh tấm biển cấm đỗ xe có một chiếc ô tô. Ngô Tiêu vội vã đi về phía đài truyền hình, cô ấy quyết định nói chuyện kĩ càng với Tiểu Đa, phân tích vấn đề liệu có thể yêu “gã tai họa” kia được không.

Vừa đi tới cổng đài truyền hình liền nhìn thấy Vũ Văn Thần Quang đang đứng dựa vào xe. Ngô Tiêu đổi ý, quyết định bước tới.

“Chào anh Vũ Văn Thần Quang, anh chờ Tiểu Đa nhà tôi à?” Ngô Tiêu hỏi với vẻ coi thường.

“Phải, chờ Tiểu Đa nhà tôi.” Vũ Văn Thần Quang đáp lại chậm rãi.

“Tiểu Đa là của nhà anh từ khi nào vậy? Cô ấy là người nhà tôi.”

“Nghe nói chị gái của Tiểu Đa hơn cô ấy cả chục tuổi, cô chăm sóc bản thân cũng tốt đấy chứ.”

“Anh sai rồi, tôi sắp làm chị dâu của Tiểu Đa, dù anh có muốn vào cửa thì cũng phải gọi tôi một tiếng: Chị Dâu.” Ngô Tiêu vẫy tay với vẻ chiến thắng về phía Vũ Văn Thần Quang rồi đi về phía cổng đài truyền hình. Đi được mấy bước, cô ấy quay lại, nói: “Phải rồi, hôm nay tôi tới là để nói chuyện với Tiểu Đa xem liệu có thể yêu anh được không. Cười một cái cho tôi xem nào, rồi vênh cái mặt xấu lên, để tôi nói với Tiểu Đa muốn yêu anh thì hãy nhìn khuôn mặt xấu xí của anh”.

Vũ Văn Thần Quang thấy choáng. Cái cô Ngô Tiêu này còn chưa trở thành người nhà họ Phạm mà đã ghê gớm đến mức này! Không lẽ mình đến gặp Tiểu Đa cũng phải lấy lòng cô ta. Vũ Văn Thần Quang cười tươi rói: “Tôi sẽ chinh phục được Tiểu Đa, sau đó xui cô ấy nói với anh trai rằng, lấy vợ thì phải lấy người hiền hậu, còn mà lấy phải cô thế nào cũng gặp ác mộng triền miên!”.

Ngô Tiêu tức giận: “Vũ Văn Thần Quang, cứ chờ đấy, xem ai là người vào được nhà họ Phạm trước!”.

Đúng lúc hai người đang to tiếng với nhau thì Tiểu Đa đi ra. Cả hai đều vẫy tay gọi Tiểu Đa: “Ồ đằng này!”.

Phạm Tiểu Đa ngây người, sao Vũ Văn Thần Quang cũng tới nhỉ? Tiểu Đa nhìn hai người đẹp ở bên kia đường. Đúng là rất đẹp! Cô cảm thấy cả hai nên đi làm người mẫu quảng cáo, vừa nghĩ như vậy, cô vừa tiến về phía đấy.

Cô chào Ngô Tiêu xong, quay sang hỏi Vũ Văn Thần Quang: “Sao anh lại tới đây?” Nói xong liền cúi đầu nhìn xuống chân.

Nhìn thấy Tiểu Đa, không hiểu sao Vũ Văn Thần Quang không còn thấy tức giận nữa. Anh cảm thấy Ngô Tiêu chẳng khác gì con nhặng, lần nào cũng làm hỏng việc của anh nên chỉ muốn tìm cách đuổi Ngô Tiêu đi: “Tiểu Đa, anh tới đón em, đưa em đi ăn cơm”.

“Nhưng, tôi đã hẹn với Ngô Tiêu trước rồi.” Phạm Tiểu Đa cảm thấy khó xử, không phải cô không muốn đi với Vũ Văn Thần Quang. Cô có thể hỏi Thần Quang những vấn đề mà cô muốn biết, nhưng cô đã nhận lời với Ngô Tiêu, cô không thể thất hứa.

Ngô Tiêu đắc ý cười với Vũ Văn Thần Quang: “Xin lỗi, đã để anh chờ uống công. Tôi phải đi với Tiểu Đa đây.”

Cơn giận dữ của Thần Quang bốc lên, anh cũng cười với Ngô Tiêu: “Xin lỗi, đã mất công cô đến, tôi và Tiểu Đa nhà tôi phải đi ăn cơm đây”. Nói xong, không chờ Ngô Tiêu và Tiểu Đa kịp phản ứng, anh kéo Tiểu Đa đẩy vào xe của mình rồi khóa cửa xe lại. Lên xe xong, Vũ Văn Thần Quang nhìn Ngô Tiêu đang tức đến tím mặt, mỉm cười rồi lái xe đi.

Ngô Tiêu trừng mắt nhìn Phạm Tiểu Đa đang đập đập vào cửa xe, bụng nghĩ: Tiểu Đa, cậu mà thích anh ta là cậu tự chuốc lấy rủi ro rồi.

Phạm Tiểu Đa ngồi trên xe im lặng không nói gì, sự vô lý của Thần Quang khiến cô cảm thấy không tự nhiên. Tiểu Đa thấy Ngô Tiêu trừng mắt nhìn, biết cô ấy đang giận mình không kiên quyết, trong lòng vô cùng áy náy.

Suốt bốn năm đại học, Tiểu Đa ở cùng phòng với Ngô Tiêu, đi đến đâu hai người cũng dính với nhau như keo, có lúc, phần nhiều thời gian Ngô Tiêu dạy cho cô làm thế nào để thích ứng với môi trường mới.

Phạm Tiểu Đa sợ bóng tối, từ nhỏ đã quen để đèn khi ngủ. Khi lên đại học, mười một giờ đêm đã phải tắt đèn, đêm đầu tiên cô không sao ngủ được, chốc chốc lại mở mắt nhìn màn đêm tối đen xung quanh. Giường của Ngô Tiêu sát ngay cạnh giường của Tiểu Đa, nên nghe rõ cô trằn trọc, trở mình trên giường. Cô ấy khẽ hỏi Tiểu Đa làm sao thế, Phạm Tiểu Đa nói gần như phát khóc rằng tắt đèn khiến cô sợ. Nghe vậy, cô ấy đã sang giường của Tiểu Đa nằm ngủ cùng. Hai người nói chuyện một hồi rồi lăn ra ngủ. Sau ba ngày như vậy, từ đó Tiểu Đa dính chặt lấy Ngô Tiêu.

Ngô Tiêu là một cô gái xinh đẹp, nhưng đó không phải là vẻ đẹp lạnh lùng, cô ấy đối xử với Tiểu Đa rất tốt, vì vậy mà cô đã trở thành đại tướng quân hộ giá ngự tiền của Ngô Tiêu. Có người trách cô lắm chuyện, nhưng Tiểu Đa coi như không nghe thấy, trong lòng cô, Ngô Tiêu quan trọng hơn những lời châm biếm của người khác. Ngô Tiêu là người bạn đầu tiên của Phạm Tiểu Đa, nên cô rất coi trọng tình bạn này.

Thế mà hôm nay, lần đầu tiên cô buộc phải thất hẹn, cô không quen với việc này. Tiểu Đa cảm thấy vô cùng khó chịu, trọng sắc khinh bạn là việc mà cô không thể làm nổi.

Đưa mắt nhìn Vũ Văn Thần Quang đang lái xe với vẻ mặt rất vui, Tiểu Đa thấy vô cùng tức giận, chính anh khiến cô có lỗi với Ngô Tiêu. Ngô Tiêu cãi nhau với anh cũng chỉ vì cô, thế mà cuối cùng lại bị anh chàng “tai họa” chơi xỏ.

Tiểu Đa lấy điện thoại ra gọi cho Phạm Triết Lạc, cô nghĩ, chắc hẳn Ngô Tiêu rất tức giận và lúc này cần có người an ủi: “Anh Sáu, nếu anh không bận, tới chỗ Ngô Tiêu một chút được không?”.

Phạm Triết Lạc tưởng rằng Tiểu Đa muốn tạo cơ hội ỉn, nên nhận lời rất thoải mái, bởi vì cậu cũng muốn gặp Ngô Tiêu: “Anh cũng đang định gọi điện hẹn cô ấy đi ăn cơm”.

“Hôm nay Ngô Tiêu có điều gì thì anh cũng nhất định phải nhường cô ấy đấy nhé.”

“Ngô Tiêu làm sao?” Nghe cách nói của Tiểu Đa, Phạm Triết Lạc thấy hơi lo.

“Cũng không có chuyện gì, em sợ tâm trạng của cô ấy không được tốt.”

“Vì sao tâm trạng cô ấy lại không được tốt?”

Phạm Tiểu Đa thấy mình thật ngốc, như thế chẳng phải là để lộ chuyện với Vũ Văn Thần Quang sao? Cô vẫn chưa muốn làm kinh động đến mọi người trong nhà, hơn nữa, cô cũng không hài lòng với cách thể hiện của Vũ Văn Thần Quang hôm nay. Suy nghĩ một lát, cô nói: “Anh không chủ động đến gặp Tiêu Tiêu, thì làm sao tâm trạng cô ấy tốt được. Anh thực sự muốn để cô ấy theo đuổi anh à?”.

Phạm Triết Lạc nghĩ thấy cũng đúng, nên nhận lời xong liền tắt máy.

Phạm Tiểu Đa lại gọi ngay điện cho Ngô Tiêu, máy vừa thông đã nghe Ngô Tiêu gầm lên: “Phạm Tiểu Đa, cậu dám không giúp mình trả thù, nếu cậu mà cười nói vui về ăn cơm cùng với gã tai họa đó, mình sẽ không thêm chơi với cậu nữa!”.

Tiểu Đa vội nhận lời: “Nhất định sẽ không thế đâu. Mình chẳng biết làm thế nào. Nhất định mình sẽ giúp cậu trả thù. Tuyệt đối sẽ không để anh ấy được như ý đâu!”.

Vũ Văn Thần Quang nghe thấy câu nói đó, bất giác thở dài một cái, rồi tiếp tục lái xe với vẻ mặt thản nhiên.

Phạm Tiểu Đa lại cầu cứu Ngô Tiêu: “Cậu nhất định không được nói chuyện hôm nay đâu đấy, nếu anh mình có hỏi, thì cứ nói rằng anh ấy không chủ động tìm cậu, Tiêu Tiêu, mình xin cậu đấy!”.

Ngô Tiêu lạnh lùng nói: “Mình với tên Vũ Văn Thần Quang kia không thể cùng tồn tại! Cậu hãy liệu đó mà làm, không thì mình sẽ tiết lộ bí mật đấy!”.

Tiểu Đa nhận lời với vẻ vô cùng dứt khoát, chỉ thiếu nước chỉ tay lên trời mà thề.

Tắt máy xong, Phạm Tiểu Đa mới chợt nhớ, hứa với Ngô Tiêu sẽ trừng trị Vũ Văn Thần Quang, đã bị anh nghe thấy hết rồi. Cô nghiêng mặt quan sát biểu hiện của Vũ Văn Thần Quang, không có gì khác thường. Miệng vẫn nở nụ cười, bàn tay nắm vô lăng, Tiểu Đa thấy dần yên tâm trở lại, mặc cho anh rề rề ngã này lại rề sang ngã khác, cuối cùng đi vào một con phố nhỏ.

Vũ Văn Thần Quang xuống xe, mỉm cười nhã nhặn: “Tiểu Đa, bên trong có nhà hàng theo phong cách dành cho gia đình, do một người bạn của anh mới mở, món ăn rất ngon, là các món thường ngày, chúng ta vào thử nhé”.

Phạm Tiểu Đa “được” một tiếng rồi đi theo anh vào bên trong. Trong lòng Thần Quang nghĩ, lập trường của cô gái Phạm Tiểu Đa này rất không kiên định. Một người bạn học cũng có thể ảnh hưởng đến cô, xem ra Tiểu Đa đối với mình vẫn chưa đến mức việc gì cũng nghe, cũng làm theo, muốn cải tạo cô, xem chừng nhiệm vụ này còn nặng nề và gian nan đây.

Lúc lên gác, Thần Quang nắm lấy tay của Tiểu Đa, nhưng cô không chịu. Cô nhớ tới lời hứa với Ngô Tiêu: “Không được nắm tay tôi!”.

Vũ Văn Thần Quang quay lại nhìn Tiểu Đa, cô lảo đảo, trừng mắt nhìn anh. Vũ Văn Thần Quang đứng trước mặt Tiểu Đa, mặc dù cô đi giày cao gót mà mới cao tới vai anh. Phạm Tiểu Đa cảm thấy chiều cao của Thần Quang là một mối đe dọa. Cô nhắc lại lần nữa, bảo Thần Quang bỏ tay ra.

Thần Quang cười: “Không bỏ, anh thích nắm tay em”.

Tiểu Đa chợt nhớ tới cảnh tượng Lý Hoan nắm tay mình lần trước, bèn cười với Thần Quang rồi giẫm mạnh một cái.

Vũ Văn Thần Quang bất ngờ thấy chân đau nhói, vội vung chân rồi nghiêng rằng nói: “Phạm Tiểu Đa, em hung dữ quá đấy!”.

Phạm Tiểu Đa vỗ tay, cảm thấy điều mà ông anh trai Phạm Triết Thiên dạy mình không được giẫm lên chân người khác quả là sai lầm. Cô bĩu môi, cảm thấy vừa đã vừa thoải mái, lúc về có thể kể công trạng với Ngô Tiêu rồi. Vũ Văn Thần Quang cần phải bị giẫm một cú như vậy để nhận lấy một bài học. Nghĩ đến đây, Tiểu Đa cười thích thú.

Thần Quang cúi xuống nhìn Tiểu Đa cười: “Không thích để anh nắm tay à? Nên anh vừa nắm tay thì em giẫm, đúng không? Chắc là bây giờ thấy thoải mái lắm nhỉ?”.

Phạm Tiểu Đa vẫn nói cứng: “Không phải tôi muốn tới ăn cơm với anh, mà là anh buộc tôi đi, cái giẫm chân ấy là do anh tự chuốc lấy!”.

Vũ Văn Thần Quang gật đầu: “Là anh tự chuốc, anh đáng chết! Nhưng...”, anh dừng một chút, “Giẫm xong thì hết chứ?”.

Tiểu Đa nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý lộ trên khuôn mặt đẹp trai của Thần Quang, trong lòng thấy bất an. Anh vẫn tươi cười, rồi đột nhiên giữ chặt eo kéo Tiểu Đa vào lòng, tiện tay cởi chiếc giày cao gót của cô ném ra ngoài cửa: “Không thích cho anh nắm tay, vậy anh bế em lên lầu ăn cơm! Không cần đi đôi giày cao gót này nữa!”.

Phạm Tiểu Đa kêu ré lên: “Đừng! Đừng, không cần anh bế!”.

Thần Quang càng dùng sức hơn, ôm chặt Tiểu Đa vào lòng: “Sợ người khác nhìn thấy, cười cho chứ gì? Cứ để họ nhìn đi, anh đâu sợ mất mặt”. Nói rồi không thèm để ý đến phản ứng của Tiểu Đa, cứ thế đi lên lầu.

Phạm Tiểu Đa hết hi vọng khi Thần Quang bế mình lên mà không tốn chút hơi sức nào, thế là cô bèn nhận sai xin tha. Vũ Văn Thần Quang vẫn giả ngơ như không nghe thấy, bế cô một mạch lên tầng năm, rồi dùng chân đá vào cánh cửa. Cánh cửa vừa mở ra, cô vội im bật, vùi mặt vào ngực anh, không dám ngẩng đầu lên.

Vũ Văn Thần Quang vẫn bế Tiểu Đa, nói với bạn: “Cậu chỉ cần chuẩn bị mấy món thường ngày là được rồi”. Nhìn thấy ánh mắt của bạn dừng lại trên đôi chân không đi giày của Tiểu Đa, anh bèn nói: “Cô ấy đi giày cao gót bị trẹo chân”. Sau đó, khẽ nói với Tiểu Đa: “Anh đã bảo em đi giày cao gót thì phải cẩn thận kéo giẫm vào đá, bị trẹo chân giờ đi đau lắm phải không?”.

Phạm Tiểu Đa vừa tức giận vừa xấu hổ, thầm trách mình sao lại có thể có cảm tình, thậm chí là thích Vũ Văn Thần Quang. Thế là cô quyết định không thích anh nữa.

Vũ Văn Thần Quang bế cô vào phòng, rồi nói với cô lúc đó vẫn đang ngồi thu lu trong lòng anh: “Bây giờ trong phòng không có ai đâu, em không cần phải xấu hổ như thế nữa”.

Lúc đó, cô mới ngược khuôn mặt đỏ bừng lên, đưa mắt nhìn xung quanh. Trong phòng treo rất nhiều tranh, bày nhiều đồ trang trí, trông chẳng khác gì ở nhà, trừ chiếc bàn giữa nhà, khung cảnh căn phòng toát lên vẻ nhã nhặn, lịch sự, không hề nhìn thấy dấu vết nào chứng tỏ đây là nhà hàng. Vũ Văn Thần Quang nói với cô: “Cũng được phải không? Ở đây chỉ có ba phòng, ba chiếc bàn, đều dành cho những khách quen”.

Phạm Tiểu Đa gật đầu, chợt phát hiện ra mình vẫn để Thần Quang bế, thế là đỏ mặt, nói: “Anh cho tôi xuống đi!”.

Vũ Văn Thần Quang đặt cô xuống ghế. Tiểu Đa ngồi nhìn bàn chân trần của mình, tức giận không nói gì.

Vũ Văn Thần Quang nói với vẻ lười biếng: “Còn giẫm lên chân anh nữa không? Nếu giẫm nữa là gặp lần nào anh sẽ ném giày lần ấy”.

Nghe Vũ Văn Thần Quang nói như vậy, Tiểu Đa bèn nhảy xuống khỏi ghế, đi chân trần ra phía ngoài. Vũ Văn Thần Quang không đuổi theo cô, mà thủng thẳng nói: “Trên đất có rác, mảnh thủy tinh, mọi người sẽ nhìn đôi chân đất của em mà cười cho xem. Em dám đi, ngày mai anh sẽ làm lại, có điều sẽ bế em đi trên phố chứ không phải là ở chỗ không có người như thế này đâu”.

Tiểu Đa vô cùng tức giận, xông tới trước mặt Thần Quang: “Anh đúng là đồ vô lại, đồ không biết xấu hổ!”.

Thần Quang vẫn không tức giận: “Em ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm đi, không giẫm lên chân anh nữa thì anh cũng sẽ không cởi giày của em nữa”.

Tiểu Đa giận dữ đặt mông xuống ghế, nói to: “Mang đồ ăn vào, ăn cơm!”.

Thức ăn rất ngon, nhưng Tiểu Đa nuốt với vẻ khó khăn, hai bàn chân trần chốc chốc lại xoa vào nhau. Cô nhắc mình không được khóc, không được tỏ ra yếu đuối trước mặt Vũ Văn Thần Quang. Bây giờ anh đang chiếm ưu thế thiên thời địa lợi, muốn thay đổi tình thế không phải là lúc này. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Phạm Tiểu Đa này không cần đến mười năm nhất định sẽ làm cho Vũ Văn Thần Quang muốn sống muốn chết cũng không được. Hôm nay về, cô sẽ bàn với Ngô Tiêu lên kế hoạch tác chiến toàn diện. Nghĩ đến đây, Phạm Tiểu Đa thấy lòng bình tĩnh lại, vì vậy cô cảm thấy món ăn ngon hơn hẳn.

Thần Quang nhìn sự thay đổi biến hóa trên khuôn mặt của Tiểu Đa, lúc thì buồn, lúc thì vui, từ lúc đôi mắt ngân ngấn nước cho đến khi bình thần ăn uống, suốt quá trình ấy anh không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào. Thần Quang rất muốn cười thành tiếng, anh đã chọn được một báu vật, rất thú vị, nhìn mãi vẫn không thấy chán. Rõ ràng đó là khuôn mặt thanh tú không có gì đặc biệt, ấy vậy mà khi sinh động, linh hoạt nó bỗng trở nên xinh đẹp một cách lạ thường. Anh vừa ăn vừa nghĩ: Em cứ việc nghĩ cách đi, nhưng đều không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu. Anh rất có lòng tin vào bản thân, Phạm Tiểu Đa nói đúng, anh là đồ vô lại, chỉ cần em sợ tôi vô lại, vô lại thì có gì? Em nói là tôi không biết xấu hổ, em biết xấu hổ rồi thì đương nhiên tôi sẽ phải không biết xấu hổ thôi.

Vũ Văn Thần Quang cảm thấy mình rất am hiểu chiến thuật du kích của Mao Trạch Đông. Cụ Đặng cũng đã nói con mèo bắt được chuột là con mèo tốt. Chỉ cần “tóm” được Phạm Tiểu Đa, em sẽ biết tôi là vô lại hay không biết xấu hổ. Vũ Văn Thần Quang nghĩ vậy, cười hì hì.

Tiểu Đa trừng mắt nhìn Vũ Văn Thần Quang. Tai họa vẫn cứ là tai họa! Nếu mà thích kẻ tai họa này thì mình đúng là tồi tệ.

Ăn uống no nê xong, Phạm Tiểu Đa đòi về nhà. Vũ Văn Thần Quang chào bạn xong, lại bế cô lên. Tiểu Đa hít một hơi thở sâu, không nói năng gì, ra khỏi nhà hàng liền thấy hai chiếc giày một lần lóc dưới đất, một ở trong bụi hoa.

Phạm Tiểu Đa khẽ nói: “Anh lấy giày lại đây đi”.

Vũ Văn Thần Quang cố nín cười, bế Tiểu Đa lên xe, rồi quay lại nhặt giày, nắm lấy bàn chân của Tiểu Đa, giúp cô đi giày.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, chân của cô nhỏ thật, chỉ to bằng bàn tay, nắm được rồi lại không muốn buông ra nữa. Phạm Tiểu Đa vừa xấu hổ vừa tức giận, không nén được lên tiếng: “Anh ăn vẫn chưa no nên bây

giờ cầm chiếc móng lợn lại muốn gặm à?”.

Vũ Văn Thần Quang cười to, sau khi giúp Tiểu Đa đi giày xong, liền lái xe đưa cô về nhà. Tâm trạng của anh rất vui.

15. Chương 19

Chương 19

Gặm xong mấy cái cánh gà, Tiểu Đa thấy không thể ăn được nữa vì no. Lặng lẽ đưa mắt nhìn Vũ Văn Thần Quang tay trái cầm cánh gà, tay phải cầm túi rác, người thẳng đơ, vẫn phong độ như thường. Cô thầm than trong lòng, Ngô Tiêu ơi Ngô Tiêu, mình nghĩ, dù cho tay trái anh ấy cầm một con gà, tay phải cầm một con vịt thì cũng chẳng lấy gì làm xấu hổ.

Phạm Tiểu Đa về đến nhà, Ngô Tiêu đang ở đó cùng Phạm Triết Lạc. Nhìn thấy Phạm Tiểu Đa về, Ngô Tiêu nói với Phạm Triết Lạc: “Em có chuyện này phải nói riêng với Tiểu Đa, anh đừng có nghe lén đấy”.

Phạm Triết Lạc cười gật đầu. Thế là hai cô gái đóng cửa lại, nói chuyện.

Lần này Phạm Tiểu Đa không giấu giếm, cô đổ mặt kể lại chi tiết toàn bộ quá trình.

Ngô Tiêu nghe, mặt lúc trắng lúc đỏ, đến khi Tiểu Đa giẫm lên chân của Vũ Văn Thần Quang mới nở nụ cười, nhưng ngay lập tức về mặt lại mang vẻ nghi ngại: “Phạm Tiểu Đa, mình thấy cậu không chỉ gặp phải một kẻ mặt dày, mà con người này còn không biết hai chữ ‘xấu hổ’ viết như thế nào”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Ngô Tiêu với vẻ đáng thương: “Làm thế nào bây giờ? Cậu nhất định phải nghĩ cách giúp mình hả cơn tức giận, anh ta thật đáng ghét!”.

Ngô Tiêu cười lạnh lùng: “Cậu từng giúp mình từ chối nhiều lần, theo mình suốt bốn năm, cậu quên hết cả rồi à?”.

Phạm Tiểu Đa nghĩ: “Phải rồi, những người theo đuổi cậu hồi ấy rất nhiều, thế mà gạt hết không để lại một ai”.

Ngô Tiêu nói: “Nghĩ ra rồi à?”.

Phạm Tiểu Đa gật đầu, bắt đầu tưởng tượng ra điệu bộ thảm hại của Vũ Văn Thần Quang giống như tất cả những người theo đuổi Ngô Tiêu “bị hi sinh” trước đây.

Ngô Tiêu nói: “Không thể đối phó với Vũ Văn Thần Quang theo kiểu dùng cứng chọi cứng được, xem điệu bộ thì anh ta gặp cứng sẽ cứng, chúng ta sẽ ‘giết’ anh ta bằng thủ đoạn mềm dẻo, hi hi”. Phạm Tiểu Đa nghĩ, nếu mà anh Sáu của cô nhìn thấy điệu bộ của Ngô Tiêu lúc này, chắc anh ấy sẽ phải bỏ chạy vì sợ, vì thế cô có phần thông cảm với Triết Lạc, không nén được, nói: “Ngô Tiêu, cậu sẽ không đối xử với anh mình như thế chứ? Cậu thật đáng sợ!”.

Ngô Tiêu gõ lên đầu của Tiểu Đa: “Với đồng đội mình sẽ ăm ắp như mùa xuân, còn đối với kẻ thù thì mới lạnh lùng, vô tình!”.

Nghe vậy Tiểu Đa mới thấy yên tâm.

Hai người cùng nằm dài ra bàn lên kế hoạch. Chỉ một lát, Ngô Tiêu đã viết đầy một trang giấy. Thử tự mạch lạc chẳng khác gì đề cương luận văn tốt nghiệp, phía dưới còn ghi chú rõ ràng trích dẫn từ án lệ của người theo đuổi nào đó.

Phạm Tiểu Đa cầm lên xem. Mục đích của điều đầu tiên viết: Làm nhục nhuệ khí của Vũ Văn Thần Quang, khiến anh ta phải rút lui thất bại.

Chiêu thứ nhất: Lạnh lùng như băng, không lay chuyển.

Ngô Tiêu giải thích: “Mặc cho anh ta lấy lòng cậu thế nào, cậu cũng phải giữ bộ mặt lạnh lùng, ai mà kiên trì được mãi trước bộ mặt lạnh như nước đá? Mặc cho anh ta chọc tức cậu thế nào, cậu cũng phải vững như Thái Sơn, không giận dữ, không nóng vội, dù nói gì cậu cũng vẫn giữ thái độ tốt, làm cho anh ta không thể tức giận vào đâu được. Theo như kiểu của cậu cứ xấu hổ là đỏ mặt và sợ mất mặt, anh ta nắm được điều này có thể sẽ uy hiếp cậu. Cậu thấy không, chẳng phải cậu không dám chạy bằng chân trần là gì? Hề anh ta vừa đe dọa là cậu sợ?”.

Phạm Tiểu Đa gật đầu liền mấy cái, thầm khen đúng là tuyệt.

Chiêu thứ hai: Mượn đá công ngọc.

Ngô Tiêu giải thích: “Có nghĩa là mượn sức mạnh ở bên ngoài để bù đắp cho sự thiếu hụt sức mạnh của mình”.

Phạm Tiểu Đa vội nói: “Các anh trai mình chắc chắn không được rồi. Mình không muốn các anh ấy xen vào chuyện này”.

Ngô Tiêu cười: “Tất nhiên các anh trai cậu thì không được rồi, ý mình muốn nói tới Lý Hoan! Anh ấy chính là hòn đá mà mình muốn mượn!”.

Ngô Tiêu tiếp tục giải thích: “Lý Hoan có thể giấu các anh cậu, giúp cậu điều tra về Vũ Văn Thần Quang, khẳng định anh ấy đứng về phía cậu, hơn nữa, nếu Lý Hoan điều tra ra Vũ Văn Thần Quang là ai, thì chắc chắn anh ấy sẽ hiểu về Vũ Văn Thần Quang, như thế phần thắng càng lớn hơn”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Ngô Tiêu, có phần hơi thiếu tin tưởng: “Cậu không định để anh và Lý Hoan đóng vai người yêu của nhau đấy chứ? Như thế sẽ rất có lỗi với anh ấy”.

Ngô Tiêu nói với vẻ lẩn át: “Làm việc lớn thì không nên để ý tiểu tiết, dù sao Vũ Văn Thần Quang cũng chỉ mới biết Lý Hoan đang theo đuổi cậu, không biết anh ấy chỉ là bạn của cậu. Nếu cậu muốn Vũ Văn Thần Quang tức giận mà không biết làm thế nào thì Lý Hoan chính là ứng cử viên tốt nhất”.

Phạm Tiểu Đa vẫn còn do dự: “Như thế quá tàn nhẫn đối với Lý Hoan”.

Ngô Tiêu thở dài: “Vậy thì cứ dùng chiêu thứ nhất đi đã, nếu thực sự không được thì dùng chiêu thứ hai. Bây giờ mình sẽ huấn luyện cho cậu”.

Tiểu Đa ngậy người: “Huấn luyện cái gì?”.

Trong đôi mắt to của Ngô Tiêu ngập tràn ý cười: “Huấn luyện cậu cái khí thế dù cho Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mặt thì cũng không biến sắc”.

Thế là Phạm Tiểu Đa ngoan ngoãn ngồi yên chờ cô giáo Ngô Tiêu chỉ dạy.

“Nếu mình, tức là Vũ Văn Thần Quang dụ dỗ nói với cậu: Tiểu Đa, chúng ta đi ăn cơm, được không? Thì cậu sẽ trả lời thế nào?”.

“Không được, tôi phải về nhà.”

“Sai, cậu phải trả lời là được, sau đó yêu cầu đi ăn ở những chỗ đắt nhất, khiến anh ta thấy xót tiền! Ăn xong ở đó rồi thì đi mua cánh gà!”.

“Mua cánh gà làm gì?”

“Cậu vừa đi vừa ăn, để cho anh ta một tay cầm túi cánh gà, một tay cầm túi đựng rác!”.

Tiểu Đa cười khúc khích, nghĩ đến cảnh Vũ Văn Thần Quang cầm mấy chiếc túi đi theo phía sau, người đi đường đều quay lại nhìn, còn mình thì gặm cánh gà một cách đắc ý.

“Nghe đây, nếu anh ta muốn nắm tay cậu, và đòi ôm cậu thì cậu sẽ làm thế nào?”.

“Ngoan ngoãn để anh ta nắm, để anh ta ôm.”

“Sai, cậu để cho anh ta nắm, anh ta ôm thì được, hơn nữa, dù sao anh ta cố tình nắm, cố tình ôm thì cậu cũng chẳng có cách nào khác, nhưng không được ngoan ngoãn.”

“Vậy thì phải làm thế nào?”.

“Nếu nắm tay cậu, đầu tiên cậu thuận theo, trong túi lúc nào cũng chuẩn bị kẹo cao su, lấy ra nhai, anh ta sẽ không đề phòng, nhân lúc anh ta không chú ý dính kẹo lên tay, để cho anh ta nắm!”.

Phạm Tiểu Đa làm điệu bộ buồn nôn: “Như thế thì ác quá?”.

“Là kẹo do cậu ăn, anh ta mới là người buồn nôn!”.

“Vậy nếu anh ta ôm mình thì sao? Và lại ở trên phố nữa?”.

“Cậu không biết kêu lên là mất lịch sự hay kêu cứu à? Nếu cảnh sát đến thì nói anh ta định bắt cóc cậu! Cậu hoàn toàn không quen biết anh ta! Về điểm này thì hình thức của cậu có sức thuyết phục hơn anh ta!”.

“Còn nữa, nếu anh ta nói thích cậu với vẻ quyến luyến, thì cậu đừng nói gì cả, cho dù anh ta hỏi gì cũng không nói! Mỉm cười nghe anh ta nói rồi sau đó về nhà. Để cho anh ta không đoán được tình cảm và suy nghĩ của cậu!”

Phạm Tiểu Đa tỏ ý đã hiểu, trong chốc lát thấy tự tin hơn.

“Tóm lại, phải không vớ vẩn cũng chẳng quá lạnh lùng, cứ giữ điệu bộ dửng dưng nhả nhận cho anh ta chết!”
Ngô Tiêu tổng kết.

Trước khi ra về, Ngô Tiêu còn dặn Tiểu Đa một câu: “Nhớ lấy nhé, nhất định đừng có làm trái ý anh ta và tỏ ra giận dữ với anh ta, như vậy sẽ không có tác dụng đâu!”.

Đêm hôm ấy Phạm Tiểu Đa ngủ rất ngon. Trước lúc ngủ còn mơ màng nghĩ, thì ra những lời của Ngô Tiêu có cả tác dụng an thần tĩnh khí.

Ngày hôm sau đi làm, trạng thái tinh thần của Phạm Tiểu Đa rất sáng khoái, bữa trưa ăn cũng rất ngon. A Phương và A Tuệ cứ hỏi cô chớ chuyện gì vui phải không. Đúng lúc đó Vũ Văn Thần Quang gửi tin nhắn lên, hẹn hết giờ làm cùng đi ăn cơm. Phạm Tiểu Đa vội soạn tin nhắn trả lời, nói rằng muốn đi ăn một bữa thịnh soạn, phải tới nhà hàng món Triều Châu đắt nhất thành phố. Vũ Văn Thần Quang trả lời lại bằng một chữ “Được”. Tiểu Đa cười hi hi, dường như những điều Ngô Tiêu nói đã bắt đầu được thực hiện một cách lần lượt.

Hết giờ làm, quả nhiên Vũ Văn Thần Quang đưa Tiểu Đa tới nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố ăn món Triều Châu. Đồ Triều Châu nhiều dầu nhưng không ngấy, nhẹ mà không nhạt, độ chín cũng rất vừa, chỉ có điều hơi ít, Tiểu Đa không sợ, chỉ cần gọi nhiều là được, và theo lời của Ngô Tiêu thì phải ăn cho tới lúc Vũ Văn Thần Quang thấy xót mới thôi. Tiểu Đa vừa ăn bữa tối vừa không ngớt lời khen, bụng cô có chút căng lên.

Vũ Văn Thần Quang quẹt thẻ thanh toán, mặt vẫn nở nụ cười, nhìn Tiểu Đa ăn mà thấy còn ngon hơn chính mình ăn. Ăn xong, Vũ Văn Thần Quang nói với Tiểu Đa: “Chúng ta đi bộ một lúc, được không?”.

Câu nói đó vừa may rất hợp với ý của Tiểu Đa nên cô rất vui. Đi được vài bước, Phạm Tiểu Đa nói: “Tôi muốn ăn cánh gà!”.

Thần Quang cảm thấy hôm nay Tiểu Đa ăn rất ngon miệng, thái độ cũng rất tốt. Vì thế, anh không nói gì, lập tức mua nửa cân cánh gà. Phạm Tiểu Đa không cầm lấy, cô nhớ tới lời của Ngô Tiêu: “Anh cầm giúp tôi đi, để tôi còn ăn, có tay nào trống đâu!”.

Khi Phạm Tiểu Đa nói câu này cô cũng cảm thấy trong giọng nói của mình có vẻ nũng nịu, Thần Quang nghe vậy bèn cầm giúp cho cô. Tiểu Đa lắc lư mái tóc buộc thành đuôi ngựa vừa đi vừa gặm cánh gà, ăn hết một cái bèn quay sang nói với Thần Quang: “Phải làm thế nào với những chiếc xương này bây giờ? Không thể vứt bừa trên đường được. Anh cầm giúp tôi”. Nói rồi lấy từ trong túi ra một chiếc túi nilon.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa ăn cánh gà với vẻ ngon lành, trong lòng rất vui, đưa tay đón lấy chiếc túi đựng xương, cùng đi với cô. Gặm xong mấy cái cánh gà, Tiểu Đa không thể ăn được nữa vì no. Lặng lẽ đưa mắt nhìn Vũ Văn Thần Quang tay trái cầm cánh gà, tay phải cầm túi rác, người thẳng đơ, vẫn phong độ như thường. Cô thầm than trong lòng, Ngô Tiêu ơi Ngô Tiêu, mình nghĩ, dù cho tay trái anh ấy cầm một con gà, tay phải cầm một con vịt thì cũng chẳng lấy gì làm xấu hổ.

Phạm Tiểu Đa đành phải tự nghĩ cách. Đi qua cửa hàng McDonald's, tay của Thần Quang thêm một túi khoai chiên, Tiểu Đa đang ăn kem Sundae. Khi đi ngang qua quầy đồ nướng, tay của Thần Quang lại thêm một túi đồ nướng. Tiểu Đa tiếp tục ăn thịt xiên nướng. Sau đó, cô thấy khát, tay anh lại thêm hai chai nước, vì Phạm Tiểu Đa thích uống trà xanh và Coca. Đi hết một đoạn phố, Phạm Tiểu Đa no tới mức chỉ nhìn thấy món ăn đã buồn nôn. Thần Quang mỉm cười, hỏi cô: “Còn muốn ăn gì nữa không?”.

Tiểu Đa lắc đầu: “Không ăn nữa”.

Cô vừa dứt lời, Thần Quang đem tất cả những thứ trên tay nhét vào thùng rác, rồi lấy giấy ăn đưa cho Tiểu Đa lau miệng, sau đó nói với Tiểu Đa: “Lau luôn cả tay đi”, cô lại làm theo.

Thần Quang cười hài lòng, nắm tay Tiểu Đa tiếp tục đi dạo. Phạm Tiểu Đa nghĩ, Ngô Tiêu thật thông minh mưu trí, vì thế vội lấy hai chiếc kẹo cao su ra vừa nhai vừa nghĩ, làm thế nào để bôi nó vào tay bây giờ. Vì muốn vậy, đầu tiên phải làm cho Vũ Văn Thần Quang buông tay mình ra đã.

Đi mãi cho tới khi Tiểu Đa nhìn thấy ở một góc phố có tranh kẹo[1], bèn nói với Thần Quang: “Hồi nhỏ mới được ăn kẹo Đường Nhân, từ khi lớn chưa từng ăn lại”. Tiếp đó cô làm vẻ mặt rất thèm thuồng. Thần Quang thì nghĩ, hôm nay Tiểu Đa tỏ ra ngoan ngoãn một cách đặc biệt, nên quyết định mua một chiếc kẹo Đường Nhân thưởng cho cô.

[1]: Đồ chơi làm bằng đường, dùng đường loãng đổ thành hình người, chim, thú, có thể chơi hoặc ăn.

Phạm Tiểu Đa nói muốn tự mình đổ tranh kẹo, mượn cơ đó rút tay khỏi tay của Thần Quang. Thế rồi nhân lúc Thần Quang không chú ý nhỏ chiếc kẹo cao su ra lòng bàn tay. Làm xong, cô nói với Thần Quang: “Không đổ được hình như tôi muốn, thôi vậy”.

Thần Quang mỉm cười chiều theo ý cô, rồi chìa tay nắm lấy tay cô.

Vốn dĩ Thần Quang đi bên trái của Tiểu Đa, nhưng khi đổ kẹo thì đổi chỗ, bây giờ đứng ở bên phải cô, vì thế đưa tay nắm lấy tai phải cô. Phạm Tiểu Đa vô cùng tức giận, vì tay trái của cô mới bôi kẹo cao su. Cô vừa đi vừa tìm mọi cách để vứt bỏ đám kẹo cao su dính ở tay, cô vung tay mạnh hết một con phố mới tạm vứt bỏ được.

Buổi tối về đến nhà, Tiểu Đa lập tức thấy đau bụng. Phạm Triết Lạc giận dữ mắng cô đã ăn uống linh tinh.

Phạm Tiểu Đa gọi điện cho Ngô Tiêu trong trạng thái cả người rũ xuống vì đau: “Tiêu Tiêu, chiều thứ nhất thất bại hoàn toàn. Mình sẽ không bao giờ đòi đi ăn thịnh soạn với Vũ Văn Thần Quang nữa”.

Hôm nay Vũ Văn Thần Quang cũng thấy thất vọng, Phạm Tiểu Đa tỏ ra dịu dàng và nghe lời một cách khác thường, tới mức anh không dám tin. Anh ngồi nhớ lại mọi chi tiết khi ở cùng với Tiểu Đa hôm nay.

Tiểu Đa ăn ngấu nghiến những món Triều Châu, Tiểu Đa gặm cánh gà, Tiểu Đa ăn kem, Tiểu Đa ăn thịt nướng... Sao cô lại có thể ăn được nhiều như thế nhỉ? Thế rồi mặt anh chợt nở nụ cười vì đã nghĩ ra. Là để ỉnh phải xấu hổ vì tay xách xách mang một đồng thứ lúc đi trên đường? Thần Quang cười thành tiếng. Phạm Tiểu Đa ơi là Phạm Tiểu Đa, cái kiểu đối phó ấu trĩ như trò đùa ấy với trẻ con đang đi học còn chẳng có tác dụng nữa là. Sao em lại nghĩ ra được nhỉ? Sao lại có thể nghĩ ra cái cách ngớ ngẩn ấy?

Vũ Văn Thần Quang chỉ ước lúc này Tiểu Đa đứng trước mặt mình, anh nhớ tới chiếc miệng nhỏ nhắn của cô và muốn hôn mạnh lên đó một cái.

Anh cầm điện thoại lên gọi cho Tiểu Đa, anh muốn nghe giọng nói của cô.

“Tiểu Đa, ngủ rồi à?”

“Vâng.”

“Sao giọng của em giống mèo kêu thế?”.

Từ lúc về đến giờ Tiểu Đa đã phải chạy vào nhà vệ sinh tới mấy lần rồi, cô chẳng còn hơi sức và tinh thần nữa, vì thế cô đáp với giọng lạnh lùng: “Anh cứ thử đi, hết ăn đồ nóng lại ăn đồ lạnh, no tới mức không ăn được nữa, rồi sau đó chạy vào nhà vệ sinh mấy lần, xem giọng anh có giống với chuột kêu không?”.

Thần Quang thích chí: “Đau bụng rồi à? Hay đấy, hết đau bụng ngày mai sẽ thèm ăn hơn hôm nay à xem!”.

Phạm Tiểu Đa không còn cách nào khác, đành phải dùng chiêu thứ hai, Lý Hoan à, vì bạn bè anh chịu khó hi sinh vậy nhé. Nghĩ vậy, cô cười, đáp: “Đúng thế, anh Hoan nhà tôi cũng nói thế, bảo tôi xỏ hết những gì đã ăn hôm nay đi, ngày mai anh ấy sẽ đưa tôi đi ăn thứ gì đó có lợi cho dạ dày hơn. Hôm nay người mệt không tiện nói chuyện nhiều, tôi tắt máy đây!”.

Tiểu Đa tắt máy xong, Thần Quang nhú chặt mày lại, anh Hoan? Xem ra cũng đào hoa gớm. Chưa xong với người này đã nhào sang người khác để lấy lại cân bằng! Thần Quang cố gắng nhớ lại hình ảnh của anh chàng đến đón Tiểu Đa hôm ấy.

Người thấp hơn mình, mặt mũi không đẹp bằng mình, xe cũng bình thường, trông thì có vẻ tinh nhanh. Phạm Tiểu Đa thích cậu ta điểm gì nhỉ? Không phải là hình thức rồi, cũng không hẳn vì có tiền, không lẽ vì tinh nhanh. Mà mình cũng đâu có ngốc. Có điểm gì khác hơn người à? Là điểm gì mới được chứ?

Trong đầu Vũ Văn Thần Quang có hàng loạt câu hỏi chưa tìm được lời giải đáp. Theo lý mà nói, những điều kiện của mình cũng không tồi!

Vũ Văn Thần Quang quyết định ngày mai vẫn đi đón Tiểu Đa. Tiện thể gặp anh chàng Lý Hoan ấy.

Nói xong Tiểu Đa mới thấy hối hận, biết nói với Lý Hoan thế nào bây giờ.

Lần thứ ba Tiểu Đa chủ động gọi điện thoại cho Lý Hoan.

“Lý Hoan, ngày mai chúng ta cùng đi ăn cơm nhé. Anh có rỗi không?”.

“Có. Anh sẽ đến đón em.” Lý Hoan cười, đáp.

16. Chương 20

Chương 20

Còn bây giờ Phạm Tiểu Đa không nói thì mặt cũng nở nụ cười, nhớ đến lần đầu tiên Thần Quang hôn cô, xong rồi còn trêu cô, nhớ đến chuyện bị anh ném lên xe, cả chuyện mang chiếc xe bẩn vì bị cô nôn đầy ra đi rửa, nhớ đến chuyện Thần Quang cởi giày cao gót của cô ra rồi ném đi, sau đó còn đe dọa cô nữa. Vũ Văn Thần Quang, anh là đồ đáng ghét!

Ngày hôm sau Lý Hoan đến đón Phạm Tiểu Đa. Hôm nay cậu không đi xe đến, xe đã được mang đi bảo dưỡng.

Vũ Văn Thần Quang nhìn thấy Lý Hoan đi bộ từ xa tới, lại nhìn tấm biển cấm đỗ xe bên cạnh mình, thấy bản thân đã mất công vô ích. Anh vội nhét tấm biển đó vào cốp xe. Đó là tấm biển mà anh bỏ tiền ra mua, anh đã chuẩn bị nếu cảnh sát có hỏi, sẽ trả lời là không biết.

Tiểu Đa bước ra khỏi cổng đài truyền hình, vừa cười vừa nói với Lý Hoan rồi rời đi. Lần này thì đến nhìn một cái cũng không thèm liếc về phía Thần Quang. Thần Quang nhìn chiếc xe rồi quyết định đi bộ theo.

Vừa rẽ sang phố gần cổng đài truyền hình, Lý Hoan bèn vẫy một chiếc taxi, hai người lên xe đi mất. Vũ Văn Thần Quang chửi thầm trong lòng, công việc bám đuôi này thật là mệt. Anh vội quay lại chỗ đỗ xe, lái nó chạy theo hướng chiếc taxi.

Trong thời gian ấy, chiếc taxi mà Lý Hoan và Tiểu Đa đi đã hòa lẫn vào dòng xe đang di chuyển của thành phố, Vũ Văn Thần Quang tức giận tới mức bấm còi xe liên tục mà vẫn không đuổi kịp, tiếng còi của cảnh sát vang lên phía sau. Một cảnh sát lái mô tô đuổi tới nơi, ra hiệu cho Thần Quang cho xe đỗ vào lề đường.

“Giấy phép lái xe!”

“Anh là người của bộ phận nào?”

“Giấy phép lái xe!”

“Đây là địa bàn của Phân cục bốn đúng không? Tôi quen với Phân cục trưởng của các anh!”

“Giấy phép lái xe!” Viên cảnh sát tỏ ra không thể chấp nhận được những người cứ mở miệng ra là quen với Đội trưởng. Anh ta vừa bị Đội trưởng mắng cho một trận, nguyên nhân là vì đã giữ một chiếc xe vi phạm luật là chỗ người quen của Đội trưởng.

Vũ Văn Thần Quang thấy viên cảnh sát có vẻ nóng tính, bèn nói: “Tôi chỉ nhấn còi hơi nhiều thôi mà.”

“Có biết vì sao lại quy định cấm ấn còi trong thành phố không? Có biết ô nhiễm tiếng ồn là gì không? Lúc vượt và rẽ anh còn đề lên vạch, anh không thắt dây an toàn. Đề nghị anh xuất trình giấy phép lái xe!”

Vũ Văn Thần Quang cười, viên cảnh sát này thật thú vị: “Giấy phép lái xe ở đây, anh viết hóa đơn lên, tôi đang có việc gấp”.

Viên cảnh sát dừng bút, bất ngờ giơ tay ra hiệu ột chiếc xe khác dừng lại. Chiếc xe ấy dừng lại, viên cảnh sát bước tới gần nói một vài câu gì đó rồi mới cho đi. Vũ Văn Thần Quang chờ anh ta viết xong hóa đơn. Không ngờ viên cảnh sát này lại đấu với anh bằng cách mặc cho anh đứng đó, bản thân thì tiếp tục chặn những chiếc xe khác. Vũ Văn Thần Quang chẳng biết phải làm sao, dù gì thì hôm nay cũng không đuổi kịp Lý Hoan và Tiểu Đa rồi. đành chờ ở đây vậy.

Chờ gần một tiếng đồng hồ, viên cảnh sát mới chịu viết xong hóa đơn cho Vũ Văn Thần Quang, còn anh sớm đã tức giận tới mức cứ đứng ngây ra đó rồi.

Trong lúc đó thì Phạm Tiểu Đa và Lý Hoan vừa ngồi xuống chọn món.

Lý Hoan thốt lên: “Mỗi lần em chủ động gọi điện thoại hẹn anh đi ăn là đều không có chuyện gì tốt đẹp. Nói đi, hôm nay lại có chuyện gì vậy?”.

Tiểu Đa nói với vẻ bất mãn: “Anh Hoan, không có việc thì không hẹn anh đi ăn cơm được sao?”.

Nghe Phạm Tiểu Đa gọi một tiếng “anh Hoan”, Lý Hoan cảm thấy rất vui. Cậu nhìn Tiểu Đa, rõ ràng nét mặt của cô cho thấy cô đang có rất nhiều tâm sự: “Nói đi, anh Hoan nhất định sẽ giúp em”.

Nhưng Phạm Tiểu Đa vẫn không tài nào mở miệng được. Quả thực cô không thể nói với Lý Hoan, bèn cười đáp: “Đúng là không có chuyện gì thật mà. Đó là vì đã lâu rồi em không gặp anh, nên muốn ăn cơm với anh thôi”.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ đến những thứ mà Tiểu Đa muốn ăn, rồi tìm theo các quán dọc đường. Đến khi chân mỏi tới mức gần rụng ra thì anh nhìn thấy Lý Hoan và Tiểu Đa đang ngồi trong một nhà hàng qua lớp kính cửa sổ.

Anh nhìn thấy hai người cười vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện. Phạm Tiểu Đa trông khá quyến rũ, anh chàng Lý Hoan đó cũng đang cười, nhìn hai người rất giống một đôi tình nhân.

Tình nhân? Nghĩ đến hai từ đó, Vũ Văn Thần Quang lại thấy cơn giận nổi lên. Anh đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt Phạm Tiểu Đa và đứng đó.

Lý Hoan ngẩng lên thì nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thân hình cao lớn, mặt mày anh tuấn đứng trước mặt, nhìn chăm chăm vào Tiểu Đa. Cô có phần hốt hoảng. Lý Hoan chợt hiểu ra, người này chắc hẳn là Vũ Văn Thần Quang mà Tiểu Đa thích.

Lý Hoan vội đứng dậy định mời Vũ Văn Thần Quang ngồi xuống. Không ngờ Phạm Tiểu Đa còn đứng dậy nhanh hơn cậu, lập tức giới thiệu: “Vũ Văn Thần Quang, để tôi giới thiệu, đây là Lý Hoan, bạn trai của tôi. Tôi và anh không có quan hệ gì, bây giờ tôi và anh Hoan đang ăn cơm, không hoan nghênh anh đâu!”.

Phạm Tiểu Đa tranh nói ra những lời đã chuẩn bị để nói với Lý Hoan như một phản xạ có điều kiện, chủ động thực hiện chiêu thứ hai mà “cô giáo” Ngô Tiêu dạy.

Lý Hoan phản ứng rất nhanh: “Chào anh, Tiểu Đa là bạn gái của tôi, có chuyện gì anh nói với tôi cũng được”.

Vũ Văn Thần Quang nghe thấy Tiểu Đa nói Lý Hoan là bạn trai, hơn nữa chẳng có quan hệ gì với mình, trong lòng dấy lên một cảm giác bức bối rất khó tả. Anh quay đầu lại, trừng mắt lên với Lý Hoan: “Phạm Tiểu Đa nói là anh thì là anh chắc? Đã hỏi tôi chưa?”.

Lý Hoan nghĩ, sao anh chàng Vũ Văn Thần Quang này có vẻ ngang ngược thế? Nếu không cho anh ta biết tay thì việc Tiểu Đa thích anh ta hẳn sẽ phải chịu không ít cực khổ. Vì thế cậu nói với Vũ Văn Thần Quang: “Chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện, đứng như vậy không hay tí nào. Tiểu Đa, em cũng ngồi xuống đi”.

Tiểu Đa thấy Lý Hoan đã hiểu ý của mình nên rất vui, lập tức định ngồi xuống bên cạnh Lý Hoan, Vũ Văn Thần Quang thấy vậy, bèn đẩy cô ngồi vào bên trong, còn mình thì ngồi ngay xuống.

Lý Hoan cười thầm trong bụng, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ như không vui: “Tiểu Đa, anh này là ai?”.

Tiểu Đa cong môi lên: “Em quen anh ta trong một lần anh ta thích xen vào chuyện của người khác. Em chỉ biết tên là Vũ Văn Thần Quang, còn những thứ khác em không biết”.

Vũ Văn Thần Quang ngồi xuống nhìn kỹ Lý Hoan. Thấy cậu mặt mày rất tươi tỉnh và điềm tĩnh, chẳng có vẻ gì là của một người có bạn gái bị một gã đàn ông lạ mặt đẩy vào ngồi bên trong. Nếu là anh, nhất định anh sẽ không chịu để yên. Nghĩ vậy, Vũ Văn Thần Quang mỉm cười: “Anh là Lý Hoan đúng không? Nghe nói anh đang theo đuổi Tiểu Đa. Hai chúng ta bình đẳng như nhau. Đừng diễn nữa”.

Lý Hoan nghe vậy không khỏi thấy khâm phục, cậu đã hiểu hôm nay Tiểu Đa hẹn mình đi ăn cơm là vì chuyện gì. Anh chàng Vũ Văn Thần Quang này có đôi mắt thật lợi hại. Lý Hoan bèn cười, đáp: “Đúng thế, tôi đã theo đuổi cô ấy rất vất vả, nhưng hôm nay Tiểu Đa hẹn tôi để nói rằng đã quyết định chọn tôi. Như vậy, hai chúng ta không còn bình đẳng nữa”.

Phạm Tiểu Đa rất vui, Lý Hoan diễn giỏi quá.

Vũ Văn Thần Quang thấy nhói trong lòng, hỏi với vẻ mặt không thay đổi: “Thế à?”, rồi quay đầu hỏi Tiểu Đa: “Cô quyết định chọn Lý Hoan là bạn trai?”.

Tiểu Đa gật đầu với vẻ kiên định.

Vũ Văn Thần Quang tiếp tục nói với Lý Hoan: “Phạm Tiểu Đa chọn anh cũng vô dụng, anh chẳng thể cưới cô ấy ngay ngày mai được. Trước lúc kết hôn thì vẫn bình đẳng như nhau thôi”.

Lý Hoan cười ngoác cả miệng: “Nếu Tiểu Đa đồng ý, chẳng có vấn đề gì, ngày mai sẽ tới Cục dân chính”.

Vũ Văn Thần Quang không thể cười được nữa, anh chàng Lý Hoan này quả nhiên có những điểm hơn hẳn người, không hề tỏ ra giận dữ, không hề tỏ ra lúng túng. Đúng lúc đó Lý Hoan hỏi Tiểu Đa với giọng rất dịu dàng: “Ngày mai chúng ta đi đăng ký chứ?”.

Tiểu Đa cũng cười rất ngọt ngào: “Được thôi, đăng ký xong chúng ta sẽ nghỉ chuẩn bị đám cưới, rồi đi Lệ Giang thăm bố mẹ em, tiện thể hưởng tuần trăng mật luôn”.

Lý Hoan vui tới mức muốn nhảy lên: “Tiểu Đa, chúng ta về nhà thôi, anh phải nói cho bố mẹ anh biết chuyện này”. Nói xong làm như bây giờ mới nhận ra là Vũ Văn Thần Quang vẫn đang ngồi ở đó: “Anh Vũ Văn, phiền anh đứng dậy nhường lối, tôi và Tiểu Đa phải về nhà”.

Thế rồi hai người làm như không để ý đến sự có mặt của Vũ Văn Thần Quang. Anh biết rõ không thể có chuyện đó, nhưng trong lòng vẫn thấy rất giận dữ, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng Vũ Văn Thần Quang đi xa dần, Tiểu Đa và Lý Hoan nhìn nhau rồi cùng cười ha hả.

Lý Hoan cười, nói với Tiểu Đa: “Anh chàng này thực sự thích em đấy. Phen này chắc hẳn sẽ sâu lắm đây”.

Phạm Tiểu Đa nói với vẻ kiêu hãnh: “Anh không biết anh ấy đáng ghét thế nào đâu, đến mức Ngô Tiêu còn rửa anh ấy và thề sẽ không đội trời chung. Em gọi anh vì theo kế hoạch của Ngô Tiêu, đó là kế mượn đá công ngọc, anh chính là hòn đá ấy đấy. Vũ Văn Thần Quang vô cùng ngạo mạn, nếu không trút được cơn giận này, em ầm ứ lắm”.

Cười xong, Lý Hoan thở dài: “Nhưng mà này, Tiểu Đa, chẳng phải em cũng thích anh ta sao?”.

Tiểu Đa ngây người. Một hồi lâu mới nói: “Có những lúc em rất nhớ anh ấy, nhưng khi ở cùng nhau, anh ấy hay khiến em tức giận”.

Lý Hoan nhìn Tiểu Đa, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Vậy thì để anh đóng vai ít ngày, cho anh ta ném vị đắng một chút”.

Phạm Tiểu Đa cười ngọt ngào: “Đúng là chỉ có anh Hoan là tốt”.

Lý Hoan lắc đầu. Cậu thực lòng muốn thấy Tiểu Đa vui vẻ.

Phạm Tiểu Đa hớn hỏ kể lại diễn biến trong ngày hôm nay cho Ngô Tiêu nghe: “Tiêu Tiêu, cậu có biết không, anh Lý Hoan đúng là một hòn đá rất thông minh, còn đáng giá hơn gấp nhiều lần so với thông linh bảo ngọc của Giả Bảo Ngọc, hôm nay, lần đầu tiên Vũ Văn Thần Quang phải rút lui trong thất bại”.

Phạm Tiểu Đa vừa nói vừa cười, cô và Vũ Văn Thần Quang đã nhiều lần “đấu” với nhau, trừ lần chuốc cho Vũ Văn Thần Quang một bụng toàn rượu Vodka, chẳng có lần nào cô được hả hê. Còn bây giờ, Phạm Tiểu Đa không nói thì mặt cũng nở nụ cười, nhớ đến lần đầu tiên Thần Quang hôn cô, xong rồi còn trêu cô, nhớ đến chuyện bị anh ném lên xe, cả chuyện mang chiếc xe bẩn vì bị cô nôn đầy ra đi rửa, nhớ đến chuyện Thần Quang cởi giày cao gót của cô ra rồi ném đi, sau đó còn đe dọa cô nữa. Vũ Văn Thần Quang, anh là đồ đáng ghét! Tiểu Đa với lấy con chó đồ chơi bên cạnh gối, rồi nhaim vào hai chiếc chân và mông của con chó lần lượt đá mạnh vào đó.

Phạm Triết Lạc đi ngang qua cửa phòng của Tiểu Đa. Thấy cô nằm trên giường một tay cầm điện thoại đang cười, hai chân xoay xoay đá vào mông con chó, bất giác bật cười, lên tiếng: “Tiểu Đa, có chuyện gì mà vui vậy?”.

Tiểu Đa ngẩng đầu lên: “Anh, em đang nói chuyện với Tiêu Tiêu. Anh không được nghe trộm đâu đấy!”.

Phạm Triết Lạc lắc đầu, mỉm cười rồi rời đi.

Ở đầu dây bên kia, Ngô Tiêu lại chẳng tỏ ra vui vẻ như tưởng tượng của Tiểu Đa: “Tiểu Đa này, Lý Hoan đồng ý đóng vai bạn trai của cậu, anh ấy có tỏ ra không vui không?”.

“Không. Mình cảm thấy anh Lý Hoan là người rất tốt, anh ấy cũng nói phải cho Vũ Văn Thần Quang ném mùi cay đắng một chút, kéo anh ta lại cứ hổng hách!”.

Ngô Tiêu thở dài: “Nảy ra ý định là một chuyện, nhưng rốt cuộc làm như thế không tốt. Lúc mới đầu cậu không đồng ý còn gì, vì cảm thấy như vậy không công bằng với anh Lý Hoan”.

Nghe Ngô Tiêu nói như vậy, Phạm Tiểu Đa dường như chợt tỉnh ra, không còn vui vẻ như trước nữa: “Lúc đó vì Vũ Văn Thần Quang bất ngờ xuất hiện và anh Lý Hoan lại đang có mặt ở đó. Nhưng mình nghĩ, anh ấy không nhỏ nhen thế đâu”.

Ngô Tiêu nói: “Lý Hoan nghĩ thông chịu giúp đỡ là tốt nhất. Mình sợ không khéo chuyện hay hóa dở, trở thành tình yêu tay ba phiền phức lắm, đến lúc đó thì bạn bè cũng chẳng còn”.

Thì ra Ngô Tiêu lo chuyện này, Phạm Tiểu Đa thấy nhẹ nhõm hơn: “Không sao đâu. Anh Lý Hoan đã nói rồi, chỉ làm bạn bình thường của mình chứ không phải bạn trai, làm bạn bè giúp mình chuyện đó cũng không có gì”.

Ai ngờ, Ngô Tiêu lại nói ra một mối lo khác: “Tiểu Đa này, mình thấy cậu thực sự thích anh chàng Vũ Văn Thần Quang đó rồi. Cậu kéo cả anh Lý Hoan vào chọc tức anh ta, sau này sẽ giải quyết thế nào?”.

Phạm Tiểu Đa ngây người, sau này? Ai mà biết được? Bây giờ chẳng qua cô chỉ muốn Lý Hoan giúp mình chọc tức Vũ Văn Thần Quang. Còn sau này thì cô không biết, cô chưa nghĩ đến chuyện xa xôi. Ngô Tiêu hỏi cô, cô nghĩ tới sau này, nhưng mãi không hình dung ra sau này sẽ như thế nào. Tiểu Đa đành nói thật với Ngô Tiêu: “Mình không biết, chuyện sau này đợi sau này sẽ tính”.

Lý Hoan nghĩ đến chuyện hôm nay lại thấy buồn cười. Cậu cảm thấy làm bạn bình thường với Tiểu Đa còn tốt hơn gấp nhiều lần làm bạn trai của cô. Nếu cậu đổi vị trí được với Vũ Văn Thần Quang. Tiểu Đa kéo Vũ Văn Thần Quang rồi cùng anh ta kể tung người hứng cho cậu xem, Lý Hoan nghĩ, chắc chắn mình sẽ không thể mặt dày như Vũ Văn Thần Quang được.

Anh chàng Vũ Văn Thần Quang này có phải là anh chàng Vũ Văn Thần Quang ấy không? Lý Hoan cảm thấy có khả năng đó. Quan sát vẻ ngoài thì thấy như vậy. Trong một lần nói chuyện với bạn bè ở chỗ làm ăn, cậu vô tình nghe thấy mọi người nhắc đến Vũ Văn gì đó, bèn thuận miệng hỏi một câu, Vũ Văn Thần Quang. Kết quả là người bạn của cậu đã nói: “Con trai thứ hai của nhà họ Vũ Văn hình như tên như thế, chính là nhà Vũ Văn ấy”.

Lý Hoan đã hiểu. Người của nhà họ Vũ Văn ấy đâu dễ chọc giận. Ông Vũ Văn năm nay đã hơn sáu mươi nhưng vẫn đầy sức sống, khỏe mạnh, đứa con lớn Vũ Văn Thần Hy là một phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng. Vũ Văn Thiên là một nhân vật được mọi người trong thành phố này đàm luận rất nhiều, ông ta là người lập ra ngành vui chơi, giải trí sớm nhất ở thành phố này, chưa bao giờ nghe nói có ai đó dám tranh giành hoặc gây phiền phức với ông ta. Có người nói ông ta xuất thân trong đám xã hội đen. Chỉ cần là ngành vui chơi giải trí, liệu có thể không dính với xã hội đen được không? Vũ Văn Thiên làm ăn rất thuận, tiếp sau đó là mảng công trình. Có người nói, ông ta trúng thầu nhiều công trình của chính quyền thành phố một cách rất thuận lợi, chắc hẳn có móc nối với bên trên, nếu không có những quan hệ ấy thì liệu có thể như thế được không?

Lý Hoan cũng là người tự mình lập công ty làm ăn. Cậu biết quy mô bây giờ của nhà Vũ Văn, cho dù là nguyên nhân gì, Vũ Văn Thiên cũng đều có quan hệ với cả hai bên: Ánh sáng và bóng tối. Phạm Tiểu Đa chọc giận Vũ Văn Thần Quang đúng là chuyện phiền phức, Lý Hoan cảm thấy mình nên giúp cô một tay. Nếu không cho anh ta nếm mùi cay đắng, để anh ta thuận lợi có được Tiểu Đa thì liệu con người này có biết trân trọng không?

Lý Hoan hoàn toàn không lấy gì làm nghi ngờ khi Vũ Văn Thần Quang thích Tiểu Đa, bởi bản thân cậu chính là một ví dụ. Chưa tiếp xúc có thể cảm thấy Tiểu Đa rất bình thường, khi tiếp xúc rồi sẽ lập tức bị cô thu hút. Những cô gái đơn thuần, đáng yêu như Tiểu Đa rất ít gặp. Một phần lý do chính có lẽ là vì sáu anh chị em trong nhà đã bảo vệ cô quá tốt, dường như không cho Tiểu Đa có cơ hội tiếp xúc với mặt tối của xã hội. Lý Hoan nghĩ, không biết sự che chở của những người trong gia đình họ Phạm này là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

17. Chương 21

Chương 21

Phạm Tiểu Đa cũng ngây người ra. Cô cảm thấy Ngô Tiêu rất xinh đẹp, thân hình thì cũng cân đối. Người phụ nữ trước mặt không những không thua Ngô Tiêu, mà còn có vẻ chín chắn hơn, đàn ông mà nhìn vào cặp đùi của chị ta hẳn phải nhớ nước dãi.

Lý Hoan đã đóng vai bạn trai và làm những việc nên làm một cách rất chân thành. Có thời gian là cậu đi đón Tiểu Đa, cùng ăn cơm nói chuyện. Ở bên Tiểu Đa, Lý Hoan càng ngày càng thấy nhẹ nhõm, càng ngày càng thấy vui vẻ. Trước mặt cậu, Phạm Tiểu Đa không che giấu bản tính hồn nhiên một chút nào, thỉnh thoảng cô còn bộc lộ những suy nghĩ ngây thơ khiến Lý Hoan phải bật cười ha hả.

Vũ Văn Thần Quang cũng lạ lùng, suốt mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu. Hôm nay Lý Hoan và Tiểu Đa đi dạo phố. Cô có vẻ không vui: “Anh Hoan, sao không thấy Vũ Văn Thần Quang xuất hiện nhỉ? Em vẫn đang chờ để chọc giận anh ta đây”.

Lý Hoan bèn trêu cô: “Em muốn chọc giận anh ta hay là nhớ anh ta?”.

Phạm Tiểu Đa nói với vẻ không vui: “Tất nhiên là muốn chọc giận rồi, sao em lại phải nhớ anh ta?” Nói xong lại có vẻ trầm ngâm.

Lý Hoan thở dài, cô bé này đúng là trẻ con, không giấu được tâm sự. Nhìn Tiểu Đa không vui, cậu bèn nói: “Tiểu Đa, em có nghĩ là Vũ Văn Thần Quang cố tình không xuất hiện không? Chưa biết chừng anh ta đang nấp ở đâu đó rồi lên nhìn trộm cũng nên”.

Nghe Lý Hoan nói như vậy, Tiểu Đa lại cười: “Đúng thế, anh ra ranh mãnh như thế cơ mà”. Lý Hoan nghĩ, không lẽ Vũ Văn Thần Quang lại từ bỏ theo đuổi Tiểu Đa? Cậu thì không muốn nhìn thấy vẻ đau lòng của Tiểu Đa khi thất tình. Lý Hoan bèn lấy lại tinh thần, nói với cô: “Tiểu Đa, anh Hoan đưa em đi mua quần áo nhé! Để anh giúp em thật xinh đẹp, khiến cho Vũ Văn Thần Quang tức chết thì thôi”.

Nói xong, bèn đưa Tiểu Đa vào một cửa hàng bán đồ cao cấp. Phạm Tiểu Đa đang định nói, giá của cửa hàng này đắt quá thì nhìn thấy Vũ Văn Thần Quang đang ở trong cửa hàng, bèn im bật đưa tay cầu Lý Hoan.

Lý Hoan cười, nắm tay Tiểu Đa đi vào trong.

Vũ Văn Thần Quang đang cùng chị gái Thần Hy mua đồ. Mấy hôm nay không tới gặp Phạm Tiểu Đa vì anh nghĩ, tạm thời quên cô để cô và Lý Hoan phởn phơ ít ngày. Anh biết những ngày này bọn họ sẽ như hình với bóng, anh không muốn hai người ấy nói nói cười cười trêu tức anh. Không ngờ Tiểu Đa và Lý Hoan lại tay trong tay xuất hiện trước mặt anh.

Vũ Văn Thần Quang nhìn thấy Tiểu Đa nắm tay Lý Hoan nên rất tức giận, mình nắm tay thì cô ấy giẫm lên chân mình, vậy mà khi Lý Hoan nắm thì cô ấy lại thuận theo như vậy? Trong lòng anh cực kỳ khó chịu, hệt như bị người khác cướp mất đồ. Anh tự nhắc nhở mình, một người đàn ông ba mươi tuổi mà lại dễ cho cô gái Phạm Tiểu Đa mới hai mươi một tuổi làm cho không chế ngự được bản thân thì thật mất mặt. Vì thế anh cố nén, mặt tươi cười chào hai người: “Đã lâu không gặp, đưa Tiểu Đa đi mua đồ à?”

Lý Hoan cười, đáp: “Đúng vậy, còn anh?”

Đúng lúc đó Thần Hy từ trong phòng thử đồ bước ra: “Thần Quang, chiếc váy này thế nào?”.

Vũ Văn Thần Hy đã ba mươi một tuổi, vốn dĩ là một người rất xinh đẹp, nhìn qua chỉ nghĩ chưa tới ba mươi. Chiều ột mét bảy, thân hình thuộc hàng đầu. Lý Hoan thầm nghĩ, mắt của Vũ Văn Thần Quang thật tinh tường. Phạm Tiểu Đa mà đứng bên người phụ nữ này thì chỉ là một cô bé con. Phạm Tiểu Đa cũng ngây người ra. Cô cảm thấy Ngô Tiêu rất xinh đẹp, thân hình cân đối. Người phụ nữ trước mặt không những không thua Ngô Tiêu, mà còn có vẻ chín chắn hơn, đàn ông mà nhìn vào cặp đùi của chị ta hẳn phải nhỏ nước dãi.

Vũ Văn Thần Quang nhìn chị, mắt chợt sáng lên. Phạm Tiểu Đa tìm đến Lý Hoan thì mình cũng có thể dựa vào chị. Anh đứng dậy đi mấy vòng xung quanh Thần Hy, rồi đưa tay chạm vào eo của Thần Hy. “Tuyệt, rất đẹp”. Nói xong, hôn lên má của Thần Hy.

Vũ Văn Thần Hy thấy lạ, đang định mắng em thì chợt nhìn thấy trong cửa hiệu có thêm một cặp trai gái, chàng trai trông rất điển trai, cô gái thì có vẻ thuần khiết, cả hai đều trợn mắt lên nhìn mình. Liếc mắt sang nhìn Thần Quang, thấy em trai đang nở nụ cười đầy ẩn ý. Vốn là người thông minh, Thần Hy chợt hiểu, bèn nói bằng giọng thờ ơ, nũng nịu: “Mấy bộ đồ đều thích cả”.

Vũ Văn Thần Quang tất nhiên tỏ ra vô cùng hào phóng: “Thích thì mua, chỉ cần em vui là được”.

Thần Hy cố nín cười, bước tới nói với cô phục vụ: “Chiếc kia, chiếc kia, chiếc này, và cả chiếc này nữa, tôi mua tất cả”. Cô bán hàng cười tươi như hoa. Thần Hy khẽ nói với Thần Quang: “Về nhà chị sẽ tính sổ với em”.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, em đã phải bỏ ra một khoản lớn mua đồ cho chị, còn tính sổ cái gì nữa. Hai người vẫn làm ra vẻ vừa mua đồ vừa rất vui. Phạm Tiểu Đa nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thần Hy, thốt lên: “Người đâu mà xinh đẹp thế. Cuối cùng cũng đã nhìn thấy một người đẹp có thể là đối thủ của Ngô Tiêu”.

Lý Hoan nhìn thấy cảnh tượng ấy thì cảm thấy không nên đưa Tiểu Đa vào, vì cô nhìn đến phát ngáy ra như thế thì làm sao mà diễn được nữa.

Thần Hy đột nhiên bước tới trước mặt Phạm Tiểu Đa: “Cô có biết việc cô cứ trợn mắt lên mà nhìn người khác mãi như thế rất mất lịch sự không?”.

Phạm Tiểu Đa ngây người ra: “Chị thật xinh đẹp”.

Thần Hy dở khóc dở cười, đây là đáp án gì vậy? Cô ấy sầm mặt xuống, túm lấy tay Vũ Văn Thần Quang: “Anh ấy là bạn trai của tôi, cô nhìn anh ấy khiến tôi không vui!”.

Phạm Tiểu Đa thấy rất lạ lùng: “Tôi đang nhìn chị đấy chứ. Chị thật xinh đẹp!”. Rồi cô quay sang nói với Lý Hoan: “Anh nhìn xem, so với Ngô Tiêu ai xinh đẹp hơn?”.

Lý Hoan nhìn Vũ Văn Thần Quang với người phụ nữ xinh đẹp, nghĩ, Phạm Tiểu Đa thật ngốc nghếch, người ta nói là bạn gái của Vũ Văn Thần Quang, thế mà cô lại chỉ chú ý đến hình thức của đối phương ra sao. Vì thế cậu đành nói với Thần Hy: “Xin lỗi, bạn gái của tôi rất thích những người phụ nữ xinh đẹp”.

Vừa nói xong, cậu lại cảm thấy nói như vậy có vẻ không đúng: “Ý của tôi là cô ấy thích nhìn những người phụ nữ xinh đẹp”.

Nói vậy vẫn không đúng: “Tiểu Đa nhà tôi nhìn thấy chị xinh đẹp như thế không nén được nhìn lâu một chút, chị đừng tức giận. Cô ấy không có ý gì với bạn trai của chị đâu”.

Nói xong cảm thấy lời nói này mới đúng. Lại thấy buồn cười, Tiểu Đa thật thông minh, không những không ghen mà ngược lại còn chẳng thèm nhìn Vũ Văn Thần Quang. Lý Hoan nghĩ: Vũ Văn Thần Quang, anh hãy đón nhận cơn ghen tuông của bạn gái mình đi. Cậu cười rồi kéo Tiểu Đa đi.

Ra khỏi cửa hiệu, Tiểu Đa vẫn đang nói dở câu: “Ôa, chị ta thật xinh đẹp!”.

Lý Hoan không hiểu: “Chị ta nói chị ta là bạn gái của Vũ Văn Thần Quang!”.

Lúc đó Phạm Tiểu Đa mới định thần: “Anh Hoan, em nghĩ Vũ Văn Thần Quang tìm một người như chị ta là đúng rồi, hai người đó rất xứng đôi”.

Lý Hoan nói: “Tiểu Đa, chẳng phải em thích Vũ Văn Thần Quang sao? Em không thấy khó chịu à?”.

Phạm Tiểu Đa có vẻ không vui: “Có chứ. Trong lòng em rất khó chịu. Nhưng, chị ta xinh đẹp thật mà. Em không xinh đẹp bằng chị ta!”.

Lý Hoan liếc nhìn Tiểu Đa, đột nhiên thấy thương: “Tiểu Đa, phụ nữ không phải cứ xinh đẹp là tốt”.

Phạm Tiểu Đa cười: “Thần Quang nói rằng thích em, nhưng đổi lại là em, em sẽ thích người phụ nữ xinh đẹp đó hơn!”.

Lý Hoan thấy nụ cười của Tiểu Đa mang vẻ buồn bã, không nén được ôm lấy cô: “Anh Hoan lại thích em hơn, không thích người phụ nữ xinh đẹp ấy!”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Lý Hoan: “Nhưng, anh Hoan, vừa rồi em nhìn thấy nước dãi của anh cũng sắp chảy cả ra còn gì?” Nói xong, cô cười khúc khích.

Lý Hoan bị Tiểu Đa trêu đến mức xấu hổ.

Hai người không hề nhìn thấy lúc đó Vũ Văn Thần Quang đang trông theo họ, mắt như tóe lửa.

Vũ Văn Thần Hy tìm một tư thế thoải mái nửa ngồi nửa nằm trên ghế. Vũ Văn Thần Quang bước ra khỏi cửa hiệu thời trang với sắc mặt vô cùng khó coi. Cô ấy nhìn điệu bộ của cậu em trai uống nước với vẻ bồn chồn, phiền muộn, cười hì hì, nói: “Thì ra em bị cô gái ấy lấy mất hồn rồi. Nói đi, chuyện từ khi nào vậy?”.

Vũ Văn Thần Quang không nói gì. Thần Hy cũng không tỏ ra cáu giận: “Định làm cho người khác nổi cơn ghen, không ngờ cô gái đó lại tỏ ra ngưỡng mộ vẻ đẹp của chị”. Thần Hy nhớ tới ánh mắt ngưỡng mộ của Tiểu Đa khi nhìn mình, cảm thấy cô gái đó rất đặc biệt. Rồi lại nhớ tới cảnh tượng Phạm Tiểu Đa cứ nhìn mình mà không nhìn Thần Quang, không nín được cười nghiêng ngả.

Vũ Văn Thần Quang nhìn chị với vẻ ỉu rù. Cái cô Phạm Tiểu Đa ấy đúng là làm người khác tức quá đi thôi, đã không hề để ý gì đến thân phận của Thần Hy mà chỉ chăm chăm nhìn người đẹp. Ra khỏi cửa hiệu còn nhìn thấy Lý Hoan ôm cô, mắt của Phạm Tiểu Đa sáng bừng lên không biết nói câu gì mà cười rất vui vẻ. Vũ Văn Thần Quang cảm thấy mình đúng là thất bại thật sự, cứ thế này thì chẳng thể thắng Tiểu Đa được rồi.

Thần Hy nói không sai, anh đã bị Phạm Tiểu Đa lấy mất hồn vía, hơn nữa lại còn nổi cơn ghen. Anh không hiểu sao lại diễn biến thành thế này. Những cô gái xinh đẹp hơn Phạm Tiểu Đa có rất nhiều, những cô gái

thông minh hơn Phạm Tiểu Đa cũng không ít, những cô gái đơn thuần không phải không có. Vậy tại sao anh lại si mê Phạm Tiểu Đa?

Thần Quang dựa vào một bên Thần Hy: “Chị, em thích cô ấy. Cô ấy không thèm để ý đến em, còn suốt ngày thân thiết với gã đó, làm thế nào bây giờ?”.

Thần Hy rất ít khi thấy em trai trong điệu bộ như vậy, dường như anh lại trở về với hồi còn bé, chỉ có hồi nhỏ Thần Quang mới dựa vào chị, ăn vạ như vậy. Sau khi lớn lên, Thần Quang trở nên chín chắn, làm việc cẩn trọng, mặt khác tầm nhìn cũng cao hơn. Ba mươi tuổi rồi, chọn chỗ nọ kén chỗ kia nhưng vẫn chưa có bạn gái. Bỏ lại chỉ có một mình Thần Quang là con trai, lúc nào cũng mong sao anh ổn định, lấy vợ sinh con, kế nghiệp của gia đình.

Sản nghiệp gia đình tạm thời gác sang một bên, vì Thần Quang không cố gắng thì đã có Thần Hy, nhưng lấy vợ là chuyện lớn của gia đình Vũ Văn, cả nhà rầu hết cả lòng vì không biết anh định chơi bời đến lúc nào. Thế rồi, dùng một cái, từ đầu mọc ra một cô gái làm Thần Quang mất hết hồn vía. Nếu không tận mắt nhìn thấy thì dù có gặp Phạm Tiểu Đa, Thần Hy cũng không tin rằng cô gái rất bình thường ấy lại làm cho cậu em trai vốn cực kỳ kiêu ngạo của mình đầu hàng khuất phục như vậy.

Vũ Văn Thần Hy lấy lại vẻ mặt của một người phụ nữ mạnh mẽ, ngồi thẳng dậy, nói với Vũ Văn Thần Quang một cách cực kỳ nghiêm túc: “Em nói kĩ cho chị nghe xem, chị xe giúp em chinh phục cô gái ấy. Chị không tin là cô nàng này lại khó chinh phục đến thế”.

Vũ Văn Thần Quang thấy phấn chấn hơn rất nhiều. Vũ Văn Thần Hy chẳng phải người hiền lành, có rất nhiều lần ông trên thương trường không phải đối thủ của chị. Chị ấy mà ra tay, thì Phạm Tiểu Đa còn lâu mới thoát nổi.

Thế là Thần Quang kể cho Thần Hy một cách thật chi tiết từ lúc biết Phạm Tiểu Đa cho tới bây giờ.

Vũ Văn Thần Hy nghe xong thấy rất vui: “Thần Quang này, rõ ràng là cô Phạm Tiểu Đa này không có kinh nghiệm gì trong chuyện tình cảm, nụ hôn đầu cũng dành cho em rồi. Còn giữa Tiểu Đa và tay Lý Hoan kia thì không phải vậy”.

Thần Quang nói: “Đúng thế, em cũng biết là không phải như vậy, nhưng nhìn thấy hai người họ thân mật với nhau là bụng lại tức anh ách”.

Thần Hy cười, nói: “Cái chiêu đơn giản ấy sao lại khiến cho em đau lòng thế nhỉ?”.

“Em chỉ không muốn bị lừa thôi, em cũng định tạm thời bỏ Tiểu Đa đi mấy ngày, kết quả hôm nay lại chạm mặt, khi em nắm tay cô ấy thì bị cô ấy dùng giày cao gót giẫm lên chân, thế mà tay Lý Hoan kia nắm lại không sao! Nhìn mà tức.”

Thần Hy thấy phì cười, đúng là vô quýt dày có móng ta nhọn, Thần Quang mà có Phạm Tiểu Đa thì tốt biết mấy! Thế là Thần Hy đảo mắt một vòng, nói với Thần Quang: “Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề triệt để!”.

Mắt của Vũ Văn Thần Quang ánh lên vẻ nghi hoặc. Vũ Văn Thần Hy nói: “Chị sẽ đích thân ra tay, kéo tên Lý Hoan kia ra, để anh ta chẳng còn thời gian đi chơi với Phạm Tiểu Đa nữa”.

Vũ Văn Thần Quang cười ha hả: “Ý kiến rất hay, làm cho tên Lý Hoan kia không có thời gian, không thể đóng vai bạn trai của Phạm Tiểu Đa nữa. Hi hi, để xem cô ấy lấy ai ra làm lá chắn tiếp theo”. Ngẫm nghĩ một lát, Vũ Văn Thần Quang lại nói: “Nếu Phạm Tiểu Đa lại mọc ra bạn trai khác thì làm thế nào?”.

Thần Hy thở dài: “Em không có lòng tin với mình như vậy sao? Lý Hoan là người có tài, nhìn cũng không đến nỗi nào, muốn tìm một người có thể đo được với em sao nhanh như vậy được?”. Nói rồi lườm Vũ Văn Thần Quang một cái rõ mạnh: “Nếu giữ chặt được Lý Hoan rồi em vẫn không tìm được thời gian để chinh phục Phạm Tiểu Đa thì hãy nhổ tóc mà treo cổ lên cho rồi!”.

Thế là hai chị em cùng lên kế hoạch.

18. Chương 22

Chương 22

Hễ có thời gian, cô lại nhớ tới những chuyện khi ở cùng với Thần Quang, lại nhớ đến người phụ nữ xinh đẹp ấy. Hôm đó, Vũ Văn Thần Quang còn hôn lên má cô ấy. Anh ta thực sự là không chỉ hôn một mình mình, trong lòng Phạm Tiểu Đa thấy vô cùng trống trải.

Hôm ấy Lý Hoan rất vui, có một vụ làm ăn tìm đến tận cửa, mà lại là vụ làm ăn với nhà họ Vũ Văn. Cậu vui mừng hơn hở nghĩ: “Thì ra chuyện đóng giả bạn trai của Phạm Tiểu Đa cũng không uổng phí, lại còn kiếm ra tiền”.

Đến công ty của nhà họ Vũ Văn, cậu lập tức được đưa tới phòng khách, nhân viên tiếp đón tỏ ra rất ân cần. Trong lòng Lý Hoan thầm nghĩ, cậu rất muốn thấy cảnh Vũ Văn Thần Quang phải xuống nước hạ giọng với mình. Một lát sau, cậu nghe thấy tiếng giày cao gót, ngẩng đầu lên, thì ra chính là bạn gái của Vũ Văn Thần Quang mà cậu gặp hôm trước ở cửa hiệu thời trang! Hôm nay đối phương ăn mặc rất đứng đắn, nghiêm túc, tóc được búi lên, váy ngắn để lộ đôi chân thon dài, mịn màng, Lý Hoan chỉ còn biết ngây người nhìn. Đúng lúc ấy thì người phụ nữ kia lên tiếng: “Chào anh Lý, chúng ta lại gặp nhau rồi. Tên tôi là Vũ Văn Thần Hy, chị gái của Vũ Văn Thần Quang”.

Lý Hoan ngây ra, mỹ nhân nhìn thì có cảm giác ít tuổi hơn mình này lại chính là người con cả thông minh, tài giỏi của gia đình họ Vũ Văn trong lời đồn của thiên hạ sao? Hôm ấy cô ta giả làm người yêu của Vũ Văn Thần Quang để làm cho Phạm Tiểu Đa không vui?

Thần Hy ngồi xuống đối diện với Lý Hoan, rồi dịu dàng nói với cậu: “Hôm nay chúng ta bàn chuyện làm ăn đã”.

Lý Hoan lại ngây ra, không nói lời nào.

Chuyện làm ăn thì phải bàn thôi, cậu phải kiếm tiền. Vũ Văn Thần Hy rất thoải mái, sau vài ba câu, lập tức nói chuyện giao dịch với Lý Hoan. Cậu thấy hơi khó hiểu, Vũ Văn Thần Hy không hề lộ ra chút nào là sẽ nhân chuyện này lôi Phạm Tiểu Đa vào cuộc, dường như đó chỉ là một vụ làm ăn rất bình thường. Điều kiện đưa ra cũng cực kỳ hợp lý, không dành thêm cho Lý Hoan chút lợi ích nào nhưng cũng không ép người, chặn cửa.

Vũ Văn Thần Hy rất thích thái độ của Lý Hoan trong làm ăn. Bàn chuyện xong, Thần Hy nói với cậu: “Sau khi thảo hợp đồng xong, tôi sẽ bảo thư ký thông báo cho anh. Vốn dĩ cũng không cần tôi phải thỏa thuận cùng anh, nhưng tôi nghĩ, chắc anh cũng đã biết nguyên nhân. Tôi vì em trai nên muốn tiếp xúc với tình địch của nó xem thế nào”.

Thần Hy khá thẳng thắn, Lý Hoan cảm thấy như vậy hoàn toàn bình thường. Sau khi bàn xong chuyện chính, bản tính dẻo miệng vốn có lại trỗi dậy, cậu cười nói với Thần Hy: “Cô cảm thấy tôi là người thế nào?”.

Thần Hy cười: “Tôi cảm thấy anh Lý là người tuổi trẻ tài cao, làm việc rất khôn khéo, nghe nói anh cũng rất giỏi ăn nói, là người trọng chữ tín. Không biết anh có thể nói thật cho tôi biết, quan hệ của anh và Phạm Tiểu Đa như thế nào không? Chuyện bạn trai bạn gái không cần nói lại nữa.”

Những lời của Thần Hy khiến Lý Hoan không thể nói ra rằng giữa cậu và Tiểu Đa đang yêu nhau. Lý Hoan cảm thấy cách nói thẳng của Thần Hy là biện pháp tốt nhất để cậu nói sự thật, hơn nữa, thái độ cũng rất chân thành. Rõ ràng là hình ảnh của một người chị tốt vì em.

Lý Hoan cười, nói với Thần Hy: “Thực ra, tôi cũng rất muốn biết về Vũ Văn Thần Quang, tôi sợ cậu ấy ăn hiếp Tiểu Đa. Thế này đi, giờ cũng không còn sớm nữa, tôi mời cô ăn cơm được không? Vừa ăn, chúng ta vừa nói chuyện?”

Thần Hy nhận lời rất thoải mái.

Lý Hoan cũng không ngốc, Vũ Văn Thần Hy tìm đến cậu là vì muốn điều tra sự việc tỉ mỉ và cụ thể, hay còn mục đích gì khác? Cậu gọi điện cho Tiểu Đa: “Tiểu Đa, hôm nay em tự về nhà nhé, anh có chút việc”.

Tiểu Đa nói, biết rồi, sau đó tắt máy.

Mấy hôm nay Lý Hoan thường xuyên đưa đón cô. Cậu là người hay nói, chỉ bằng mấy lời thôi cũng có thể khiến không khí sôi nổi và làm cô vui hẳn lên. Ăn rồi cười, về đến nhà đặt mình là ngủ ngay, chẳng còn thời gian đâu để nghĩ đến Vũ Văn Thần Quang nữa, mà cô cũng không muốn nhớ tới. Nhưng hôm nay Lý Hoan không tới đón, trong chốc lát Tiểu Đa không biết làm gì để tiêu hết thời gian.

Hễ có thời gian, cô lại nhớ tới những chuyện khi ở cùng với Thần Quang, lại nhớ đến người phụ nữ xinh đẹp ấy. Hôm đó, Vũ Văn Thần Quang còn hôn lên má cô ấy. Anh ta thực sự là không chỉ hôn một mình mình, trong lòng Phạm Tiểu Đa thấy vô cùng trống trải.

Ra khỏi cổng cơ quan với vẻ ủ rũ, Tiểu Đa chậm rãi đi dọc theo con phố, cô không biết về nhà lúc này sẽ làm gì. Bây giờ, nhà đang là thiên đường của anh Sáu và Ngô Tiêu, cô về nhà chưa nói đến chuyện quấy rầy hai người ấy, cái chính là Ngô Tiêu sẽ tóm lấy cô để hỏi tình hình. Phạm Tiểu Đa không muốn nói đến Vũ Văn Thần Quang, càng không muốn nghĩ đến người phụ nữ bên cạnh anh.

Đi mãi, đi mãi, chợt thấy có vỏ lon trên đất, Phạm Tiểu Đa giơ chân đá, chiếc vỏ hộp bay lên. Tiểu Đa chợt nhớ đến lần thứ hai gặp Vũ Văn Thần Quang, cô cũng đá vỏ lon như thế này và nó đã bay tới xe của Vũ Văn Thần Quang, khiến còi báo động trên xe kêu ầm ỹ. Đang nghĩ như vậy, chợt thấy chiếc lon leng keng lăn trở lại.

Tiểu Đa cúi đầu, không hiểu sao chiếc lon quay trở lại chân cô, nhắc chân đá nó lần nữa, thế rồi cô nghe thấy một tiếng kêu ré lên. Tiểu Đa giật thót mình, đá vào người nào đó rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn. Vũ Văn Thần Quang đang ôm mặt đứng ngay trước cô, kêu lên: “Ôi, mắt của tôi!”

Tiểu Đa cuống lên, vội chạy tới: “Bị văng vào mắt à? Xin lỗi, tôi không biết anh đang đứng ở đây. Có nghiêm trọng lắm không?”

Hồi nhỏ, Tiểu Đa đã từng thấy các bạn trai chơi bắn súng cao su, có bạn bị bắn trúng mắt, suýt nữa thì mù. Cô rất lo cho Vũ Văn Thần Quang.

Vũ Văn Thần Quang nghe thấy Tiểu Đa hỏi như vậy, càng rên rỉ to hơn: “Đau chết mất thôi”.

Phạm Tiểu Đa cuống lên, kéo tay của Vũ Văn Thần Quang, định xem anh bị thương như thế nào. Anh thấy Tiểu Đa như vậy, trong lòng rất vui, bỏ tay xuống cười hà hà.

Phạm Tiểu Đa thấy anh đùa làm mình lo cuống cả lên, cô hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Vũ Văn Thần Quang thấy Phạm Tiểu Đa nổi giận, bèn chạy theo xin lỗi: “Anh đùa em thôi mà. Chỉ đùa một chút, Tiểu Đa đâu có nhỏ nhen vậy. Ai mà biết được em lo cho anh như thế?”

Phạm Tiểu Đa bĩu môi: “Ai thêm lo cho anh? Dù đó là ai thì tôi cũng đều lo như vậy”.

Thần Quang trong lòng rất vui: “Nhưng vừa rồi em chỉ lo ột mình anh thôi”.

“Đó là vì tôi lo mình gây ra họa, đôi mắt là thứ vô cùng quý giá, tôi sợ mình không trả được tiền thuốc!”

“Không sao, nếu anh bị thương, anh sẽ không bắt em trả tiền thuốc đâu, cũng sẽ không giận em”.

“Anh nói đấy nhé?”

“Tất nhiên!”

Phạm Tiểu Đa đá mạnh vào chân Vũ Văn Thần Quang: “Anh mà giận tức là nuốt lời, nuốt lời thì sẽ bị béo phì, anh biết điều đó không? Nếu anh mà nuốt lời, anh sẽ trở thành một người béo phì!”.

Nói xong bèn phì cười.

Vũ Văn Thần Quang xoa xoa bắp chân, nhìn Tiểu Đa cười, bụng nghĩ, cú đau này cũng đáng!

Anh nhìn cô dịu dàng: “Bây giờ hả giận rồi chứ? Không giận anh nữa chứ? Không lấy anh chàng Lý Hoan ấy ra để chọc tức anh nữa à?”.

Phạm Tiểu Đa nghe câu đó, chợt nhớ đến người phụ nữ xinh đẹp hôm trước. Cơn giận dữ lại bùng lên: “Lý Hoan là người mà tôi dùng để chọc tức anh đấy, nhưng điều đó chẳng có liên quan gì đến việc tôi không để

ý đến anh. Những người lãng nhăng trên hoa ghẹo nguyệt chỗ này chỗ khác như anh, tôi mới chẳng thèm để ý!”.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, hồng rồi, chắc hẳn Tiểu Đa đã hiểu lắm quan hệ giữa anh và chị gái. Tiểu Đa ghen, điều đó khiến anh rất vui, nhưng việc Tiểu Đa hiểu lắm rồi không thêm đếm xỉa đến anh mà anh lại cứ trên cô thì không ổn, vì thế Thần Quang định lên tiếng giải thích với cô.

Nhưng Phạm Tiểu Đa không cho anh thời gian, cơn giận dồn nén suốt trong mấy ngày nay bùng lên, cô quay người chạy sang phía bên kia đường. Vũ Văn Thần Quang nhìn đường phố đông người qua lại, nghĩ nếu mình chạy đuổi theo, với tâm trạng hiện tại của cô ấy, chắc chắn Tiểu Đa sẽ kêu mình làm chuyện xấu với cô ấy, như thế không biết bao nhiêu người sẽ nhảy ra trừng trị mình.

Vũ Văn Thần Quang cười đau khổ nhìn theo Phạm Tiểu Đa đã chạy xa, bụng nghĩ thầm, khi phụ nữ mà nổi cơn ghen thì đúng là vô lý không thể nói được. Muốn giải quyết vấn đề này, tốt nhất vẫn nên để chị Thần Hy ra mặt. May mà đó là chị ruột, nếu không lại tùy tiện lôi một người phụ nữ khác, thì dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết oan.

Vũ Văn Thần Quang không biết rằng trong lúc đó chị gái mình và Lý Hoan đang nói chuyện rất vui vẻ, hơn nữa còn đạt tới một thỏa thuận. Phải đẩy anh tới đồng lửa, phải tận dụng Tiểu Đa để trị cho Vũ Văn Thần Quang tới lúc ngoan ngoãn phục tùng thì thôi.

Lý Hoan mời Thần Hy ăn cơm, rồi nói một cách rất thẳng thắn: “Mọi điều kiện của cậu em trai cô đều rất tốt, tôi chỉ lo Tiểu Đa bị tổn thương”.

Thần Hy cười, nói: “Vì thế anh mới giúp Phạm Tiểu Đa cho Thần Quang ném mùi cay đắng?”.

Lý Hoan hoàn toàn không phủ nhận: “Đúng thế, đàn ông hiểu đàn ông nhất. Tiểu Đa vừa mới đi làm, hầu như chưa hiểu gì về mặt trái của xã hội, Vũ Văn Thần Quang là người đàn ông đầu tiên cô ấy gặp và thấy rung động, cứ như vậy lao đầu vào, nếu tình cảm của Vũ Văn Thần Quang không kiên định, thì Phạm Tiểu Đa chưa biết chừng sẽ phải nhảy xuống sông mất”.

Thần Hy bảo vệ em trai theo bản năng: “Phạm Tiểu Đa cũng là cô gái đầu tiên mà tôi thấy Thần Quang chú ý nhiều đến như vậy. Điều kiện của nó tốt, nên những cô gái chạy theo nó cũng rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là nó lãng nhăng”.

Lý Hoan nhìn Thần Hy nghĩ, người phụ nữ này trong làm ăn luôn là người mạnh mẽ, nhưng sao trong tình cảm lại đơn giản thế? Cậu kiên nhẫn giải thích với Thần Hy: “Không phải là tôi nói anh ta lãng nhăng, mà tôi lo Vũ Văn Thần Quang ăn thứ ngon quen rồi, được phụ nữ tặng bốc thành thói xấu, đột nhiên gặp một người thuần khiết như Tiểu Đa, thấy mới mẻ, nhưng đến khi cảm giác mới mẻ đó qua đi, anh ta sẽ phát hiện ra rằng tình cảm của mình đối với Tiểu Đa chỉ là thích thú trước sự mới mẻ. Anh ta thực sự có thể xác định chắc chắn tình cảm của mình đối với Tiểu Đa không?”.

Vũ Văn Thần Hy nghĩ, những lời của Lý Hoan phần nào cũng có lý. Phạm Tiểu Đa nhìn qua thấy rất bình thường. Thần Quang lại là một người đàn ông ưu tú như vậy, liệu nó có thực sự như lời Lý Hoan nói không? Thần Hy bèn hỏi Lý Hoan: “Vậy trước đây anh thích điểm gì ở Phạm Tiểu Đa?”.

Lý Hoan cười ha hả, nghĩ đến vẻ thảm hại của mình trong thời gian theo đuổi Tiểu Đa. Cậu đáp không giấu giếm: “Lúc đầu cũng rất tò mò, tôi nghe anh trai Tiểu Đa nói cô ấy chẳng khác gì tiên nữ, tôi cảm thấy Phạm Tiểu Đa không phải là người nhả nhận, thanh lịch như vậy, nhưng tiếp xúc rồi thì phát hiện ra cô ấy rất đáng yêu. Điểm này hoàn toàn không giống những cô gái khác”.

“Vậy thì Thần Quang có thể cũng thế?”

“Tôi như vậy, nhưng không hẳn là Vũ Văn Thần Quang cũng như vậy! Hơn nữa phải nói rằng, đàn ông thường thích có những thứ mà mình chưa có được, nếu anh ta theo đuổi Tiểu Đa, Tiểu Đa nhào vào lòng rồi, cứ cho rằng anh ta thích Tiểu Đa, nhưng với tính cách ngang tàng như Thần Quang, sau này không còn hề gọi là đến hề sai là đi với Tiểu Đa nữa, thì sẽ thế nào?” Lý Hoan vẫn lo cho sau này.

Thấy Lý Hoan một lòng bảo vệ Tiểu Đa như vậy, Vũ Văn Thần Hy không khỏi thấy ngưỡng mộ. Phạm Tiểu Đa thật hạnh phúc, cô ấy đã gặp được một người đàn ông dù theo đuổi thất bại nhưng vẫn đối xử với cô ấy rất tốt! Thần Hy nghĩ, giá như có một người đàn ông bảo vệ mình như vậy thì thật tốt. Phụ nữ làm

ăn là một chuyện, cuối cùng vẫn cần tìm người đàn ông yêu thương, che chở ỉnh. Thần Hy lắc đầu, tiếp đó nói với Lý Hoan: “Nhưng tôi là chị gái của Thần Quang, tôi không thể cứ ngồi nhìn. Nếu bây giờ Thần Quang đã thích Phạm Tiểu Đa, thì chắc chắn tôi sẽ giúp nó. Lập trường của chúng ta không giống nhau, anh giúp Phạm Tiểu Đa, tôi giúp em trai của mình. Những điều lo lắng của anh, tôi biết, chúng ta làm một cuộc trao đổi nhé?”.

Vũ Văn Thần Hy bắt giác bộc lộ bản tính của người làm ăn. Lý Hoan nhìn ánh sáng lóe lên trong đôi mắt cô ấy, khuôn mặt thỉnh thoảng lại toát ra vẻ hút hồn của phụ nữ, trong bụng thầm nghĩ, hai chị em nhà Vũ Văn đúng là những người hiếm thấy. Con trai thì tuần tú, con gái thì yêu kiều, tình cảm. Nghe Thần Hy nói đến cuộc trao đổi, cậu cảm thấy rất hứng thú.

“Thần Quang về nước đến nay đã gần một năm rồi, nhưng vẫn không chịu bắt tay vào công việc của gia đình. Anh thấy đấy, tôi phải một mình gánh vác cũng rất mệt. Phạm Tiểu Đa cũng thích Thần Quang, giúp cô ấy nắm giữ được Thần Quang, cởi bỏ mối lo của anh, mọi người đều vui. Nhưng tôi có một điều kiện, đó là phải để Phạm Tiểu Đa thuần phục Thần Quang, để nó ngoan ngoãn trở về hỗ trợ công ty, anh thấy thế nào?” Vũ Văn Thần Hy nói không úp mở.

Lý Hoan cảm thấy đó là một kế hoạch khả thi, để cho những người tình được ở bên nhau chẳng có gì không tốt, chỉ vẫn nhìn thấy rõ tình cảm của Vũ Văn Thần Quang, để anh ta không tùy tiện bắt nạt Tiểu Đa, đó là việc tốt. Nếu Phạm Tiểu Đa có thể thuần phục Vũ Văn Thần Quang, bảo được anh ta trở về công ty thì đó sẽ là minh chứng. Hơn nữa, Lý Hoan nhìn Vũ Văn Thần Hy trước mặt thấy trong lòng hơi xót thương.

Cậu đồng ý một cách vui vẻ. Hai người bàn kĩ một hồi, bữa ăn trở nên vô cùng vui vẻ. Trong lòng cả hai đều có ấn tượng tốt về nhau.

19. Chương 23

Chương 23

Lần thứ ba, cuối cùng Phạm Tiểu Đa đã có được nụ hôn nồng nhiệt và lãng mạn như trong tưởng tượng của cô.

Hôm nay Lý Hoan đi đón Tiểu Đa, sau đó lái xe đưa cô ra ngoại ô. Phạm Tiểu Đa hỏi cậu: “Anh Hoan, chúng ta đi đâu vậy?”.

Lý Hoan cười: “Đưa em đi ngắm cảnh”.

Xe chạy thẳng tới một căn biệt thự để nghỉ dưỡng ở ngoại ô. Tiểu Đa chưa tới nơi này bao giờ. Biệt thự trông rất xinh xắn, phía sau lưng có một hàng cây và thảm cỏ, ở giữa thấp thoáng mấy căn biệt thự. Tiểu Đa xuống xe, thấy có một con nai đang ăn cỏ, còn có cả mấy con công nữa, cô vui mừng chạy tới định trêu chúng. Cô khẽ khàng đi tới gần con nai, nó vẫn không hay biết gì. Tiểu Đa thận trọng đặt tay lên mình nó, con nai cũng không chạy, mà cứ ngược đôi mắt ngơ ngác lên nhìn, lòng bàn tay cô truyền đến một cảm giác ấm nóng, Tiểu Đa thích thú phá lên cười.

Lý Hoan nhìn ánh mặt trời chiếu trên người Tiểu Đa, cô và con nai đều đáng yêu như nhau. Cậu thầm nói với bản thân, phải khiến Tiểu Đa hạnh phúc, nhất định phải làm cho Tiểu Đa mãi vui như thế. Cậu cảm thấy những người trong nhà họ Phạm làm rất đúng, xã hội có nhiều thứ đen tối, nếu có thể tránh được, vì sao nhất định phải để cho Tiểu Đa biết chứ, có thể giữ cho cô trong sáng, đơn thuần như vậy, có gì không được? Vũ Văn Thần Quang có điều kiện rất tốt, chỉ cần anh ta thật lòng, anh ta có thể bảo vệ cho Tiểu Đa. Nhưng điều kiện đầu tiên là phải làm cho anh ta trở thành con nai của Tiểu Đa.

Lý Hoan nhìn Tiểu Đa cười. Cậu cảm thấy đắc ý với kế hoạch mà mình và Vũ Văn Thần Hy đã bàn với nhau.

Gọi Tiểu Đa xong, Lý Hoan đưa cô đi ăn cơm.

Trong nhà hàng có rất ít người, Tiểu Đa vừa bước vào đã thấy ngay người phụ nữ xinh đẹp ấy. Chị ta đang cười, nhìn cô và Lý Hoan. Cô tưởng đó chỉ là tình cờ, không ngờ, Lý Hoan lại đưa cô tới trước mặt người phụ nữ xinh đẹp ấy.

Chị ta nở một nụ cười đẹp tuyệt trần khiến Tiểu Đa sững sờ: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, Tiểu Đa, tôi là Vũ Văn Thần Hy, chị gái của Vũ Văn Thần Quang”.

Phạm Tiểu Đa ngây người, rồi thốt lên: “Thì ra hôm ấy Vũ Văn Thần Quang cố ý lừa tôi. Anh ta lại trêu tôi rồi”.

Thần Hy kéo tay Tiểu Đa ngồi xuống: “Đúng thế, nhưng em cũng đã kéo Lý Hoan vào để cùng lừa nó”.

Tiểu Đa không nói gì nữa.

Thần Hy nói: “Thật ra, Thần Quang rất thích em”.

Tiểu Đa bắt đầu đỏ mặt.

“Em chẳng phải cũng thích Thần Quang nhà tôi sao?”

Mặt của Tiểu Đa càng đỏ hơn.

“Nhưng trong lòng em bất bình, vì lần nào cũng bị Thần Quang bắt nạt, đúng không?”

Tiểu Đa gật đầu.

“Chị giúp em trả thù, để sau này nó không bắt nạt em nữa”, Thần Hy dịu dàng nói với Tiểu Đa.

Phạm Tiểu Đa thấy lòng vui hân lên. Người phụ nữ xinh đẹp này không phải là bạn gái của Thần Quang, chị ấy nói Thần Quang thích cô, chị ấy còn hứa sẽ giúp cô trả thù. Cô nghĩ tới cảnh Thần Quang đầu đầu cũng như va đầu vào đá, bèn mỉm cười.

Thế là, một tam giác sắt mới đã ra đời.

Về nhà, Phạm Tiểu Đa vẫn nghĩ, thiên thời địa lợi nhân hòa, phen này đúng là ông Trời đứng về phía mình.

Phạm Tiểu Đa vui vẻ chào tạm biệt Lý Hoan và Vũ Văn Thần Hy, rồi sải bước đầy sáng khoái về nhà.

Khi rẽ qua một tòa nhà, cô nhìn thấy Vũ Văn Thần Quang đang đứng trước nhìn một đài hoa.

Ánh đèn chiếu trên người anh, đổ bóng xuống thành vệt dài. Vũ Văn Thần Quang nhìn cô, ánh mắt đầy tình cảm. Anh đã chờ rất lâu.

Phạm Tiểu Đa nhớ đến thỏa thuận với Vũ Văn Thần Hy và Lý Hoan, cắn môi, cố nén để khỏi cười thành tiếng.

Vũ Văn Thần Quang bước nhanh về phía cô: “Sao muộn thế này mới về? Lại đi đâu với Lý Hoan phải không?”.

Giọng Thần Quang mang vẻ chất vấn. Đây không phải là giọng nói mà Tiểu Đa muốn nghe. Phạm Tiểu Đa nhìn anh: “Anh lại dùng kiểu nói đó với tôi. Tôi và anh Lý Hoan có yêu nhau hay không, không liên quan đến anh!”.

Vũ Văn Thần Quang trừng mắt. Tiểu Đa lại nói: “Khi anh trừng mắt nhìn người khác trông thật đáng sợ! Anh mà còn trừng mắt lên, tôi không thèm để ý đến anh nữa!”.

Vũ Văn Thần Quang hít một hơi để nguôi cơn tức giận, Phạm Tiểu Đa cứng đầu đến thế? Anh nhớ đến những lời phân tích của chị gái, chị nói phần nhiều là vì anh không nhường Phạm Tiểu Đa nên cô mới đối xử với anh như vậy. Vì thế, anh để ánh mắt dịu lại rồi khẽ nói: “Anh chờ em lâu lắm rồi”.

Trong lòng Phạm Tiểu Đa thấy ngọt ngào hân lên, cô nhớ rất kỹ lời của Vũ Văn Thần Hy, đó là dấu hiệu, cô cong môi nói: “Sao anh không đưa bạn gái xinh đẹp đi mua quần áo đi, đến đây đợi tôi làm gì?”.

Thần Quang nghĩ, quả nhiên là cô ghen vì chuyện đó, bèn giải thích với Tiểu Đa: “Đó là chị của anh. Anh nhìn thấy em và Lý Hoan nên tức quá thôi”.

Tiểu Đa cười khúc khích, cô sớm đã biết từ trước rồi, nhưng mặt vẫn cố làm ra vẻ khó coi: “Hôm nay là chị anh, ngày mai sẽ là ai đây? Ai mà biết được đó là thật hay giả? Anh tránh ra, tôi phải về nhà”.

Vũ Văn Thần Quang đâu chịu để cô đi, nếu bây giờ không giải thích rõ ràng thì về sau cô nhóc này sẽ càng không chịu nghe anh nói. Thần Quang bèn ôm lấy Tiểu Đa: “Sẽ không thể đâu, không có chuyện đó đâu, anh xin lỗi vì chuyện hôm đó được chưa?”.

Trong vòng tay của Vũ Văn Thần Quang, Tiểu Đa cảm thấy cái ôm ấy rất ấm áp, khi tựa vào đó cũng vô cùng dễ chịu, cô khẽ nói: “Em không biết gì về anh, đến cả việc anh làm gì em cũng không biết”.

Thần Quang nghe nói vậy, bèn nghĩ, đúng thế, đúng là Phạm Tiểu Đa chẳng biết chút gì về mình, vậy thì dựa vào đâu mà tin tưởng anh. Anh nâng khuôn mặt cô lên, khẽ nói: “Vậy, em muốn biết gì?”.

Phạm Tiểu Đa rất muốn cười, muốn cười thật to, nhưng phải cố nén: “Em chỉ cảm thấy anh không chân thành. Anh Hoan nói, xã hội bây giờ rất phức tạp, có khi người ta mang bán em rồi em vẫn không biết”.

Vũ Văn Thần Quang thầm rửa Lý Hoan, dạy điều tốt không dạy, lại toàn dạy những điều xấu, làm như thể mình là bọn buôn người không bằng. Tiểu Đa lại nói tiếp: “Hôm đó, em đã lập một bảng điều tra về anh, nhưng có rất nhiều nội dung phải để trống, em không biết”.

Thần Quang cười, cảm thấy Tiểu Đa đúng là trẻ con, vì thế bèn nói một cách rất thoải mái: “Ngày mai em hãy đưa cái bảng ấy cho anh, anh sẽ điền vào đó cho em”.

Tiểu Đa thấy rất vui: “Thực sự cầu thị đấy chứ?”.

“Tuyệt đối không sai, không giả!”.

“Vậy thì ngày mai gặp!” Phạm Tiểu Đa muốn về nhà điền thêm một số nội dung vào bảng điều tra.

Nhưng Vũ Văn Thần Quang không chịu buông tay, Tiểu Đa ngẩng mặt lên nhìn anh: “Mỗi lần nhìn anh như thế này mỗi cổ lắm, anh cao quá, không phù hợp với yêu cầu của em. Như vậy, chiều cao không đạt chuẩn”.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, mình ột mét tám ba, không phải cao quá, mà là em quá thấp. Nghĩ vậy, anh cười nhìn Tiểu Đa, rồi bế cô đặt lên đài hoa: “Như thế này vừa lòng rồi chứ? Em cao gần bằng anh rồi”.

Phạm Tiểu Đa gật đầu: “Cũng gần được. Nhưng bây giờ em phải về nhà”.

Vũ Văn Thần Quang đỡ ngang lưng cô, nhìn khuôn mặt của Tiểu Đa càng trở nên dịu dàng, xinh đẹp. Anh khẽ vuốt mặt cô: “Tiểu Đa, thật ra em rất xinh đẹp, đẹp hơn Ngô Tiêu nhiều”.

Phạm Tiểu Đa ngây người nhìn anh. Vũ Văn Thần Quang dịu dàng ghé sát lại, nhẹ nhàng đặt môi lên mặt cô, rồi sau đó lướt đến môi cô, mỗi lúc một nồng nhiệt.

Lần thứ ba, cuối cùng Phạm Tiểu Đa đã có được nụ hôn nồng nhiệt và lãng mạn như trong tưởng tượng của cô.

Một lần nữa Phạm Tiểu Đa trở về nhà trong cảm giác chénh choáng. Phạm Triết Lạc cũng vừa mới đưa Ngô Tiêu về nhà được một lúc. Thời gian gần đây, Tiểu Đa thường đi sớm về muộn, cậu cũng cảm thấy quen. Sắc mặt Tiểu Đa ứng hồng, đôi mắt ánh lên nụ cười dịu dàng. Giống như... giống như vẻ mặt của Ngô Tiêu sau khi cậu hôn cô ấy. Phạm Triết Lạc giật mình vì ý nghĩ đó.

Phạm Triết Lạc thận trọng hỏi Tiểu Đa: “Tiểu Đa, hôm nay em ăn cơm tối với ai vậy?”.

“Với anh Hoan.”

“Lý Hoan? Em gọi cậu ta là gì vậy?” Triết Lạc kinh ngạc.

“Anh Hoan ạ”. Tiểu Đa đã quên rồi.

Phạm Triết Lạc nghĩ, không biết Tiểu Đa trở nên thân thiết với Lý Hoan như thế từ bao giờ? Lại còn xưng hô thân mật đến thế? Không lẽ Lý Hoan thật sự sắp trở thành em rể tương lai của mình? Phạm Triết Lạc nghĩ đến em rể, nghĩ đến cảnh sau này Tiểu Đa sẽ chuyển đến sống ở nhà Lý Hoan. Cậu đưa mắt nhìn ngó

nhà, ngôi nhà mà Tiểu Đa của cậu từng sống hai mươi một năm, trong lòng bỗng thấy không muốn rời xa em gái.

Tiểu Đa tắm rửa xong, lên giường đi ngủ. Lúc đi ngang qua Phạm Triết Lạc, cô vẫn giữ khuôn mặt vui vẻ như cũ. Phạm Triết Lạc quyết định ngày mai sẽ gặp Lý Hoan nói chuyện, người làm anh như cậu có quyền được biết tình cảm của em gái mình đã đến mức độ nào rồi.

Phạm Triết Lạc gọi điện cho Lý Hoan, rồi đến thẳng công ty của Lý Hoan – nơi mà trước đó cậu chưa bao giờ đến. Phạm Triết Lạc muốn nhìn xem, địa bàn của cậu em rể tương lai như thế nào.

Sự việc thật trùng hợp. Vũ Văn Thần Hy lái xe đưa Lý Hoan đến công ty. Khi xuống xe, Lý Hoan còn thân mật ghé vào tai của Vũ Văn Thần Hy nói với cô ấy điều gì đó, đúng là một cảnh tượng vụng trộm rất đẹp. Người phụ nữ này xinh đẹp hơn Tiểu Đa rất nhiều. Lý Hoan xuống xe xong, nhìn Vũ Văn Thần Hy qua tấm gương chiếu hậu, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười vụng trộm thành công.

Phạm Triết Lạc không kịp nghĩ gì, bước tới, giờ nắm đấm lao tới khuôn mặt có nụ cười xấu xa khiến mình muốn sôi máu.

Cú đấm đó rất mạnh, khiến Lý Hoan ngã nhào xuống đất, nửa mặt tê dại, đầu óc mụ mẩn đi. Một hồi lâu sau Lý Hoan mới nhìn rõ khuôn mặt xám xịt của Phạm Triết Lạc, lúc sau nghe thấy tiếng Phạm Triết Lạc gầm lên: “Cậu đối xử với Tiểu Đa như vậy sao? Tôi đã sớm nhận ra cậu là đồ không ra gì! Chỉ được cái bẻm mép, những kẻ buôn bán quả là không đáng tin!”.

Lý Hoan sờ mặt, thấy Phạm Triết Lạc nắm tay chặt đến mức các đốt xương kêu răng rắc, bụng thăm nghĩ, Tiểu Đa lần này không phải là dao kề cổ thì cũng chẳng kém, nếu thêm quả đấm nữa mình thực sự không chịu nổi. Vì vậy, Lý Hoan vội nói với Phạm Triết Lạc: “Người phụ nữ vừa rồi là chị gái bạn trai Tiểu Đa!”.

Phạm Triết Lạc lắc đầu vẻ khó hiểu: “Chị của cậu?”.

Lý Hoan phủ bụi trên quần áo, nói lại một lần nữa với vẻ ủ rũ: “Chị gái bạn trai Tiểu Đa!”.

“Chị gái của cậu?” Phạm Triết Lạc hỏi lại, trong lòng nghĩ, hỏng rồi, sao mình lại hiểu lầm Lý Hoan và chị gái của cậu ta. Nhìn khuôn mặt bị sưng vù một bên của Lý Hoan, cậu vội nói: “ Có cần phải đi bệnh viện không?”.

Lý Hoan lắc đầu, rồi đưa Phạm Triết Lạc cùng vào công ty, vừa đi vừa nói: “Tôi không phải là bạn trai của Tiểu Đa”.

Phạm Triết Lạc nói: “Có chút hiểu lầm, cậu đừng bỏ Tiểu Đa. Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu khiến Tiểu Đa đau lòng, tôi sẽ đánh nữa!”.

Lý Hoan nghĩ, may mà tôi không phải như vậy, nếu không một khi vác trên lưng tấm biển: “Bạn trai của Phạm Tiểu Đa”, đến lúc muốn chia tay cũng không được. Vào đến phòng làm việc, Lý Hoan bèn bảo thư ký đi lấy ít đá lạnh.

Phạm Triết Lạc áy náy trong lòng: “Tôi rất xin lỗi, Lý Hoan, sao cậu không nói sớm là cậu có chị gái? Lại còn xinh đẹp như thế! Trông không có vẻ cùng một mẹ với cậu”.

Lý Hoan lấy đá chườm lên mặt, thấy dễ chịu hơn. Sau đó mới từ tốn nói với Phạm Triết Lạc: “Người mà Tiểu Đa thích không phải là tôi, bạn trai của cô ấy cũng không phải là tôi, mà là Vũ Văn Thần Quang, người lúc này là Vũ Văn Thần Hy, chị gái của Vũ Văn Thần Quang”.

Câu nói trên của Lý Hoan chẳng khác gì một trái bom nổ khiến Phạm Triết Lạc đang ngồi ở ghế cũng phải nhảy dựng lên.

Phạm Triết Lạc cảm thấy như mình đang phải đối mặt với một vụ án khá phức tạp, hơn nữa những đương sự trong đó lại giấu giếm các chứng cứ quan trọng, khiến ột luật sư đại diện là cậu đi quá giới hạn biện hộ. Phạm Triết Lạc nhìn Lý Hoan – một trong những đương sự của vụ án đó - mà chỉ muốn đấm cho tên này thêm một cú nữa.

Lý Hoan nhìn phản ứng của Phạm Triết Lạc, vội lôi bạn thân của Phạm Tiểu Đa, bạn gái của Phạm Triết Lạc – Ngô Tiêu - vào cuộc: “Ngô Tiêu còn biết trước và chi tiết hơn tôi”.

Phạm Triết Lạc thực sự thấy choáng, móc điện thoại ra, cậu lập tức gọi cho Ngô Tiêu: “Ngô Tiêu! Bây giờ em đã hết giờ làm chưa? Nếu chưa thì xin phép đi, ngay lập tức, bây giờ! Em hãy tới ngay công ty của Lý Hoan cho anh!”. Nói xong, cậu đưa điện thoại cho Lý Hoan: “Nói cho cô ấy biết địa chỉ đi!”.

Lý Hoan nói xong, tắt điện thoại, nghĩ thầm trong bụng, cũng được, thêm một người biết tình hình, có họa cùng chịu, chứ một mình mình không chống lại được với Phạm Triết Lạc đâu.

Ngô Tiêu thấy lo sợ, Phạm Triết Lạc mà nổi cơn giận thì thật đáng sợ! Tới công ty của Lý Hoan, như thể có nghĩa là anh ấy biết chuyện của Tiểu Đa rồi còn gì? Thế là hết, chắc hẳn Lý Hoan đã khai ra. Cô định gọi điện cho Tiểu Đa, nhưng suy nghĩ một lát lại quyết định gặp Phạm Triết Lạc xong rồi hãy nói.

Khi Ngô Tiêu tới nơi, Lý Hoan đã nói cho Phạm Triết Lạc nghe một lượt về tình hình. Phạm Triết Lạc nhìn Ngô Tiêu, ánh mắt lộ vẻ đau khổ sâu sắc: “Em giấu anh và dối anh, để cho Tiểu Đa qua lại với bạn trai mà chẳng ai biết như thế sao? Em xui Tiểu Đa nhờ Lý Hoan đứng ra gánh vác chuyện này? Thì ra em và Tiểu Đa suốt ngày gọi điện cho nhau thì thầm to nhỏ là để giấu anh nói về chuyện này?”.

Ngô Tiêu sững sờ trước cơn giận của cậu, mặt cô trắng bệch, không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Hoan cười kéo Phạm Triết Lạc: “Tiểu Đa bảo chúng tôi không được nói với anh”.

“Nó nói đừng nói thì không nói sao? Ngô Tiêu, chồng quan trọng hay là bạn quan trọng?” Phạm Triết Lạc nói mà không cân nhắc, trút hết cơn thịnh nộ vào Ngô Tiêu. Cậu hoàn toàn quên mất là cậu nói đó nghe ra giống như mình đang ghen với Tiểu Đa.

Đến lúc này Ngô Tiêu thực sự dở khóc dở cười: “Triết Lạc, Tiểu Đa là cô em gái mà anh thương nhất!”.

Phạm Triết Lạc ngồi phịch xuống ghế: “Tiểu Đa nói ọi người biết mà không nói cho tôi biết!”. Cậu cảm thấy rất đau lòng, Ngô Tiêu và Lý Hoan vội an ủi cậu. Một hồi sau, cuối cùng Phạm Triết Lạc cũng bình tĩnh lại: “Hãy nói cho tôi biết thật chi tiết tình hình”.

Lý Hoan và Ngô Tiêu thi nhau thêm mắm thêm muối đôi chút, kể lại chuyện của Tiểu Đa không giấu giếm chút nào.

Phạm Triết Lạc nghe xong đã hiểu, vì một việc ngoài ý muốn là Tiểu Đa vô tình thích một gã đàn ông xa lạ mà những người trong nhà họ Phạm không hề quen biết.

Để tranh công, Lý Hoan thêm một câu: “Tôi và Vũ Văn Thần Hy đã bàn kĩ rồi, phải để cho Tiểu Đa thuận phục được Vũ Văn Thần Quang, tuyệt đối không để cậu ta ăn hiếp Tiểu Đa”.

Phạm Triết Lạc lườm Lý Hoan một cái, nói: “Tiểu Đa chưa muốn cho người trong nhà biết, đó là vì nó vẫn chưa xác định. Bây giờ thế này, Lý Hoan, tôi cho cậu một cơ hội, cậu hãy nắm lấy Vũ Văn Thần Hy, thâm nhập vào nhà họ để nắm vững! Sau này hễ nhà Vũ Văn có bất cứ động thái nào, cậu sẽ là nội ứng!”.

Lý Hoan nghe câu nói đó mà loạng choạng suýt ngã lăn ra đất, sự yêu chiều của nhà họ Phạm dành cho Tiểu Đa tới mức khiến người ta phát sợ! Họ có thể vô tình đẩy mình vào chỗ nước sôi lửa bỏng, tuy rằng chỗ nước sôi lửa bỏng ấy xinh đẹp tới mức mình thêm nhỏ dãi.

Phạm Triết Lạc quay lại nói với Ngô Tiêu: “Nhiệm vụ của em bây giờ là theo sát Tiểu Đa, thường xuyên báo cáo tình hình của Tiểu Đa và anh chàng Vũ Văn Thần Quang kia, anh phải chuẩn bị trước, anh muốn xem thằng nhóc nào dám ra tay với Tiểu Đa!”.

Ngô Tiêu cảm thấy lúc này Phạm Triết Lạc chẳng giống luật sư chút nào, ngược lại giống như một tay đao phủ, anh ấy đang mài dao để chặt đầu Vũ Văn Thần Quang.

Phạm Triết Lạc nhìn hai người đang run rẩy trước mặt mình, cười gượng: “Bây giờ chưa thể nói gì với các anh chị trong nhà. Tôi phải điều tra đã!”.

Lúc đó, Ngô Tiêu và Lý Hoan mới thở phào, cảm thấy có thể nói lại với Tiểu Đa rồi.

20. Chương 24

Chương 24

Tiểu Đa khê nói: “Em không biết, em thích anh ấy, thích vẻ đẹp trai của anh ấy, thích nụ cười của anh ấy, thích khuôn mặt của anh ấy khi bị em trừng trị, và thích cả điệu bộ của anh ấy khi nhìn em, thích anh ấy nói rằng anh ấy thích em”.

Trong lúc cơn lốc Phạm Triết Lạc quét ngang phòng làm việc của Lý Hoan thì Tiểu Đa đang rất vui vẻ đưa cho Vũ Văn Thần Quang cái bảng mà cô muốn anh điền đầy đủ những thông tin cô cần biết kèm những điều chú ý mà anh phải tuân thủ.

Vũ Văn Thần Quang đón nhận tờ giấy đó, nhìn vào mục có phải là trai tân không thì bật cười ha hả, chỉ vào đó, hỏi Tiểu Đa: “Em muốn biết thật à?”. Tiểu Đa đỏ mặt, đây là mục mà Ngô Tiêu góp ý, cô quên không bỏ đi, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Tất nhiên rồi! Nếu không sau này có mấy đứa trẻ chạy đến gọi anh là bố, em sẽ dễ bề biết đó là thật hay giả, và nhờ đó có thể tiết kiệm được một khoản phí kiểm tra AND”.

Vũ Văn Thần Quang cười to, cầm chiếc bút lên bắt đầu điền vào đó.

Tiểu Đa cầm lấy phiếu, trong mục công việc điền: Đang chờ việc, cô mỉm cười hỏi Thần Quang: “Thì ra anh là người lêu lổng không nghề nghiệp à? Xem ra sau này em phải nuôi anh rồi”.

Thần Quang có vẻ rất vui: “Thật thế à?”.

Tiểu Đa nghĩ tới những lời mà Thần Hy đã nhờ, thở dài nói: “Tất nhiên là em mong muốn bạn trai của mình thành công trong sự nghiệp, là người không nghề nghiệp thì em sẽ xem xét thêm”.

Thần Quang cười hì hì rồi ôm lấy Tiểu Đa: “Vậy thì được rồi, để có thể nuôi được em, tuần sau anh sẽ tới làm việc ở công ty”.

Tiểu Đa vui mừng nhảy lên: “Hay lắm, chị Thần Hy chắc sẽ rất vui!”.

“Em đã gặp chị gái anh rồi à?”. Thần Quang hỏi cô.

Tiểu Đa lờ lờ, nghe vậy liền im bặt. Thần Quang nghĩ: Được lắm Tiểu Đa, em giấu kỹ lắm. Câu kết với chị anh để tính chuyện với anh à. Nghĩ vậy, liền định gạt tờ giấy có những điều cần chú ý sang một bên không xem nữa.

Tiểu Đa cuống lên: “Anh phải xem hết những điều viết trong đó!”.

Thần Quang nói: “Em giấu anh, làm anh cứ tưởng em tức giận vì ghen, thì ra em đã biết trước và định tính chuyện với anh, coi như không có những điều chú ý đó nữa. Anh không tuân thủ đâu!”.

Phạm Tiểu Đa cong môi lên: “Đàm phán bị vỡ! Kể từ bây giờ, em không thèm để ý đến anh nữa!”.

“Đàm phán? Đàm phán gì đâu! Em không để ý đến anh, anh để ý đến em là được!” Thần Quang tỏ ra không sợ chiêu đó của Tiểu Đa.

Tiểu Đa ủ rũ nói: “Anh Hoan, chị gái anh, và cả Ngô Tiêu đều nói, có lẽ anh muốn tìm cảm giác mới lạ chứ không thật lòng với em. Ngô Tiêu nói, anh đã chén những bữa tiệc lớn rồi, nên tìm đến với em như thể thay đổi khẩu vị, ăn một món bình dân, nhất định sau này anh sẽ bắt nạt em, bây giờ anh cũng đã như vậy rồi. Em không muốn ở bên một người sống không biết phải trái như vậy”. Nói đến đây, nước mắt cô ứa ra. Tiểu Đa cảm thấy cô đã hết cách với Vũ Văn Thần Quang, nếu đến một ngày nào đó anh không thích cô nữa thì cô cũng chẳng biết phải làm thế nào. Càng nghĩ càng thấy tủi thân, nước mắt lại lăn chã rơi xuống.

Thần Quang sững người, thì ra bản thân mình lại không có cảm giác an toàn đến như vậy. Anh ôm cô vào lòng: “Tiểu Đa, anh sẽ không, sẽ không bắt nạt em đâu, mãi mãi như vậy. Em không cần phải viết mấy điều cần chú ý đó, anh sẽ nghe theo tất cả những gì em nói. Đừng khóc nữa”. Rồi anh thở dài: “Em không biết là em tốt thế nào đâu”.

Tiểu Đa nhìn Thần Quang, ánh mắt anh nói với cô rằng, cô nên tin tưởng anh.

Những người từng có tình yêu đẹp sẽ hiểu cảm giác của Phạm Tiểu Đa lúc này. Mọi thứ đều tuyệt vời, nghĩ đến Thần Quang, cô không nén được mỉm cười. Làn gió đêm mang theo hơi ẩm ulla đến, mưa bụi bay lất phất dưới ánh đèn đường. Tiểu Đa ngậy người ra nhìn, rồi chìa tay, ngẩng mặt lên đón những hạt mưa rơi xuống, cô thích thú kêu lên.

Phạm Triết Lạc đợi Tiểu Đa ở nhà. Cậu phải “thăng đường” xét xử ban đêm.

Lúc này, tâm trạng của Phạm Triết Lạc đang mất cân bằng. Tiểu Đa đã coi Vũ Văn Thần Quang là bí mật cao nhất. Lôi kéo Lý Hoan, ép buộc Ngô Tiêu, giấu tất cả anh chị yêu thương cô ngay từ hồi còn bé tí. Phạm Triết Lạc nghĩ, không biết từ khi nào mình không còn là người đầu tiên được chia sẻ những bí mật của Tiểu Đa? Tất cả những chuyện này, tất cả của tất cả là do một người có tên Vũ Văn Thần Quang gây ra. Hắn đã lặng lẽ đánh cắp thứ quý giá nhất trong những thứ quý giá của nhà họ Phạm.

Đánh cắp? Phạm Triết Lạc cười lạnh lùng, không được sự đồng ý của cậu, đừng nói là đánh cắp, cướp cũng không được!

Đang nghĩ như vậy, thì thấy Phạm Tiểu Đa bước vào nhà với vẻ rất vui. Không chờ Phạm Triết Lạc lên tiếng, Phạm Tiểu Đa chạy tới ôm lấy cậu, rồi dùng giọng giống như khi cậu nói với em gái rằng Ngô Tiêu đồng ý làm bạn gái của mình: “Anh Sáu, thì ra cảm giác thích một người và được người ấy yêu làm em rất vui!”.

Phạm Triết Lạc không nở làm hồng nụ cười trên khuôn mặt của Tiểu Đa. Nhưng nghĩ đến chuyện ngay cả mặt mũi “người ấy” thế nào cậu cũng không hay biết, hơn nữa từ trước tới giờ Phạm Tiểu Đa không hề nói với cậu về chuyện này, cậu lại thấy ảm ức.

Triết Lạc sầm mặt lại, đẩy Tiểu Đa ra: “Lý Hoan đấy, đã biết sớm là em thích cậu ta và cậu ta cũng thích em, lần trước Lý Hoan nắm tay em, em giẫm lên chân cậu ta làm gì? Như thế chẳng phải uống công giẫm hay sao”.

Phạm Tiểu Đa ngậy người ra. Rõ ràng là anh Sáu đang giận, ghen với Lý Hoan? Tiểu Đa cười hì hì, tưởng rằng Phạm Triết Lạc vẫn chưa biết. Cô nói với vẻ tự tin thông minh: “Vậy nếu em không thích Lý Hoan thì anh Sáu sẽ không giận nữa chứ?”.

Phạm Triết Lạc gầm lên: “Lý Hoan và Ngô Tiêu đã khai hết cả rồi. Tiểu Đa, em thực sự làm anh rất đau lòng. Em vẫn không chịu nói sự thật!”.

Tiểu Đa nghe thấy những lời đó như sấm nổ bên tai, đôi mắt lấp lánh nhưng không dám nhìn vào Phạm Triết Lạc. Trong lòng thầm kêu lên, làm thế nào bây giờ? Có nghĩ, Lý Hoan, anh giỏi lắm! Anh là đồ không giữ chữ tín! Ngô Tiêu, cậu cứ chờ mà xem, mình sẽ xử lý cậu như thế nào, cậu đã phản bội mình!

Phạm Triết Lạc đập bàn: “Đến đây, ngồi xuống!”.

Phạm Tiểu Đa lập tức co người lại trên sofa như một con mèo.

“Nói xem, nói đúng sự thật, cái gã Vũ Văn Thần Quang ấy có điểm nào tốt?” Phạm Triết Lạc bắt đầu thẩm vấn Tiểu Đa.

“Anh ấy rất đẹp trai.”

“Nhìn người không thể cứ nhìn bề ngoài”.

“Anh ấy đối với em rất tốt.”

“Lý Hoan không tốt với em à?”.

“Anh ấy luôn đối đầu với em.”

“Cậu ta có vấn đề à? Cứ đối đầu với em thì phải diệt cậu ta, thích cái gì mà thích!” Phạm Triết Lạc không thể nào lý giải được. Trong khái niệm của cậu, tất cả những ai bắt nạt Tiểu Đa thì đều đáng chết.

“Em muốn thắng anh ấy!”

“Anh sẽ giúp em trị cậu ta!”

“Em muốn tự mình ra tay!”.

“Vậy thì anh sẽ làm mất võ công của cậu ta trước, rồi em sẽ tự mình ra tay!”

“Như thế liệu có ác quá không anh?”

“Chịu để cho em tự ra tay đã là tốt với cậu ta lắm rồi. Nếu không được thì thôi! Anh sẽ bảo anh Cả nói chuyện với em!”

“Được rồi, em sẽ giao anh ấy để anh xử lý trước”.

Phạm Tiểu Đa thỏa hiệp, bán rẻ Vũ Văn Thần Quang. Cô thầm nói với Vũ Văn Thần Quang, nếu để bị các anh chị khác lăng trì, chi bằng chết trong tay của anh Sáu vẫn dễ chịu hơn. Em làm thế là vì tốt cho anh đấy!

Phạm Triết Lạc ôm Tiểu Đa: “Tiểu Đa, em vẫn chưa nói cụ thể là em thích cậu ta điểm gì”.

Tiểu Đa khẽ nói: “Em không biết, em thích anh ấy, thích vẻ đẹp trai của anh ấy, thích nụ cười của anh ấy, thích khuôn mặt của anh ấy khi bị em trừng trị, và thích cả điệu bộ của anh ấy khi nhìn em, thích anh ấy nói rằng anh ấy thích em”.

Phạm Triết Lạc thấy sống mũi cay cay, Tiểu Đa yêu thật sự rồi, yêu một cách sâu đậm và mù quáng. Nó vẫn chưa nghĩ đến chuyện người ấy có thích hợp lấy làm chồng và sống với nhau hay không, vẫn chưa nghĩ tới điều kiện của bản thân và điều kiện gia đình của đối phương, nó đã sa vào lưới tình một cách ngây ngô như thế. Cậu bỗng thấy sợ, từ trước tới nay, cậu chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm sâu sắc và nhiều đến thế trong mắt của Tiểu Đa. Chưa bao giờ thấy Tiểu Đa để tâm quyến luyến như vậy đối với một chàng trai nào, nói năng nhẹ nhàng và dịu dàng như đang trong mơ.

Phạm Triết Lạc ôm chặt lấy em, nói: “Tiểu Đa, anh biết em thích cậu ta rồi. Nhưng anh biết làm thế nào bây giờ, anh không cho em nhúng tay vào. Dù anh đối xử với cậu ta ra sao em cũng không được khóc lóc làm ầm lên, anh muốn thử thách cậu ta, em không được nói ra, nếu em nói, anh sẽ không cho em yêu cậu ta nữa, nếu không sẽ báo cho cả nhà biết, em đồng ý với anh không?”.

Tiểu Đa ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Anh, anh đừng làm cho anh ấy sợ mà bỏ chạy đấy”.

Phạm Triết Lạc nghe vậy chỉ muốn khóc: “Tiểu Đa, nếu anh Sáu mà làm cho cậu ta sợ bỏ chạy, thì cậu ta có đáng để em yêu hay không?”

Tiểu Đa ngẫm nghĩ một lát, nói: “Anh, tính tình anh ấy không được tốt cho lắm. Nếu anh ấy có làm anh tức giận, anh cũng đừng giận anh ấy nhé”.

Phạm Triết Lạc thấy hận Vũ Văn Thần Quang, cậu phải nhịn cậu ta! Nghĩ vậy, cậu nói: “Tiểu Đa, đã nhớ những lời anh nói chưa? Nếu em là em gái anh thì hãy im lặng để anh thử thách cậu ta. Nếu em mà báo trước cho cậu ta, thì từ nay về sau đừng gọi anh là anh trai nữa”.

Khi nói những lời này, Phạm Triết Lạc tỏ ra rất nghiêm túc. Tiểu Đa nghe thế run lên: “Anh, anh không cần Tiểu Đa nữa à?”, mắt cô ngẩn ngẩn lẹ.

Phạm Triết Lạc nghĩ, đúng là hết cách, bèn ôm lấy em gái, dỗ dành: “Cũng vì anh muốn tốt cho em thôi, không lẽ em không muốn biết cái cậu Vũ Văn Thần Quang ấy thích em như thế nào sao?”

Cuối cùng thì Tiểu Đa cũng gật đầu. Sau đó thông báo thời gian và địa điểm cho Vũ Văn Thần Quang theo chỉ thị của Phạm Triết Lạc. Nhưng rồi, cô vẫn không nén được nói thêm một câu: “Thần Quang, đó là anh Sáu, người thương em nhất đấy”.

Vũ Văn Thần Quang nghe nói người anh trai thứ sáu của Phạm Tiểu Đa muốn gặp mình, trong lòng rất vui, gặp người nhà, như vậy được hợp pháp hóa rồi. Đó là chuyện tốt, anh hoàn toàn không đề phòng khi nghe Tiểu Đa thận trọng nhắc nhở mình, mà chỉ cười đáp: “Anh biết rồi, là anh Sáu thương em nhất, nên phải đối xử với anh ấy thật tử tế, đúng không?”.

Phạm Tiểu Đa nghe vậy cũng phần nào yên tâm hơn.

21. Chương 25

Chương 25

Vừa bước vào đã nghe thấy Vũ Văn Thần Quang gầm lên: “Cái gì mà văn minh! Ảnh hưởng đến xã hội! Đó là nghệ thuật ứng xử của tôi! Nghệ thuật hành vi, hiểu chưa! Đã từng xem triển lãm người sống đẹp như thế này bao giờ chưa? Đừng động vào tôi! Tôi sẽ tố cáo anh vì tội quấy rối tình dục đấy!”.

Địa điểm mà Phạm Triết Lạc ấn định là trên thuyền đánh cá bên bờ biển. Đêm trên bờ biển, bến tàu tấp nập nhộn nhịp, rất nhiều thuyền nhỏ thấp đèn làm cá, chuẩn bị nấu nướng, khách sẽ ăn trên thuyền để có thể thưởng thức vị tươi ngon, nếu có trăng lại càng tuyệt vời hơn, đó sẽ trở thành nơi rất thơ mộng.

Vũ Văn Thần Quang cũng rất thích những nơi như thế này. Tối nay vừa hay có trăng, ánh trăng chiếu trên mặt nước lấp lánh, sóng nhẹ, dường như chỉ là những gợn lăn tăn. Vũ Văn Thần Quang thấy vô cùng dễ chịu, tay xách một chai Hoa Điêu hai mươi năm, định sẽ cùng anh trai của Tiểu Đa uống rượu, nói chuyện.

Anh bước xuống chiếc thuyền đã đặt trước rất đúng giờ.

Bình thường thuyền nhỏ như thế này có thể đặt được ba chiếc bàn, những chiếc lớn hơn có thể đặt được mười chiếc. Phạm Triết Lạc đã đặt riêng thuyền nhỏ, cậu muốn một nơi yên tĩnh để xử lý Vũ Văn Thần Quang.

Phạm Tiểu Đa ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh trai. Cô không biết anh trai sẽ xử lý Vũ Văn Thần Quang như thế nào, nên trong lòng rất thấp thỏm.

Phạm Triết Lạc nhìn đồng hồ, thấy Vũ Văn Thần Quang lên thuyền rất đúng giờ. Cậu đưa tay ra hiệu với chủ thuyền, thuyền từ từ chạy tới vùng nước nông.

Trong khoảnh khắc Vũ Văn Thần Quang bước vào khoang thuyền, Phạm Triết Lạc có phần sững sờ. Chàng trai này quả nhiên đẹp trai, phong độ và ưu tú, thuộc loại người rất có khí chất. Ít nhất, xét theo bề ngoài cũng là người đóng vai chính diện, cho dù để cậu ta đóng vai Quốc dân đảng thì cũng phải là các vai đảng viên cộng sản nằm vùng trong nội bộ của địch. Cậu bất giác thầm khen cho con mắt tinh tường của Tiểu Đa.

Vũ Văn Thần Quang nhìn thấy Phạm Triết Lạc cũng ngậy người ra. Phạm Tiểu Đa nhỏ nhắn, thanh tú, không ngờ anh trai cô lại là người mày râu mắt sâu, phong thái hiên ngang, chẳng khác gì một ngọn núi.

Hai người đàn ông nhìn nhau xong, Phạm Triết Lạc bình thản nói: “Ngồi đi”.

Chủ thuyền mang cá nướng và tôm hấp lên, ba người bắt đầu cầm đũa.

Phạm Triết Lạc gấp một miếng lòng cá cho vào bát Tiểu Đa, rồi bắt đầu bóc tôm. Tiểu Đa thấy hai người ngồi không nói gì, bèn lên tiếng: “Con cá này rất mềm!”.

“Ăn đi, khi ăn cá không được nói chuyện”. Phạm Triết Lạc ra lệnh cho em gái, sau đó bỏ tôm đã bóc vào bát của cô và vẫn không nói gì với Vũ Văn Thần Quang.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, thì ra là đến để thử thách mình. Thế là anh cũng gấp cá vào bát của Tiểu Đa, còn cẩn thận gỡ hết xương, rồi cũng bóc tôm cho cô.

Cuối cùng Phạm Triết Lạc cũng lên tiếng: “Nghe Tiểu Đa nói cậu luôn đổi đầu với nó?”.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, vừa mới đến đã hỏi tội, nên vội nói: Chỉ là đùa thôi, đâu có chuyện đổi đầu với Tiểu Đa thật”.

Phạm Triết Lạc nói: “Cậu thích Tiểu Đa nhà chúng tôi thật?”.

Phạm Tiểu Đa đành cúi đầu quyết định làm kẻ phản bội, vừa ăn vừa nghĩ, Thần Quang, anh tự mình giải quyết đi vậy.

“Vâng, Tiểu Đa rất tốt, em thích cô ấy”. Thần Quang cảm thấy chẳng có gì phải giấu giếm, theo kinh nghiệm sống của anh, nếu để lộ vẻ sợ sệt và không kiên định, thì anh Sáu sẽ không hài lòng.

“Thích đến mức nào rồi?” Phạm Triết Lạc vẫn nói với giọng lạnh tanh.

Thần Quang nghĩ, nếu mình trả lời có thể chết vì Tiểu Đa liệu anh Sáu có vừa lòng nhất không? Anh nhìn Phạm Triết Lạc, nói: “Ít nhất thì bây giờ em cũng thích cô ấy hơn cả mức mà em nhận thấy”.

“Cậu nhận thấy? Cậu cho rằng nó như thế nào?”

“Em muốn ở bên cô ấy, muốn che chở cho cô ấy, muốn chăm sóc cô ấy.” Ánh mắt dịu dàng của Thần Quang dừng lại trên người Tiểu Đa. Cô ngẩng lên nhìn anh có phần ngây dại.

Phạm Triết Lạc cười, Thần Quang thấy thế rất mừng. Phạm Triết Lạc hỏi: “Cậu còn mang theo cả rượu à?”

“Là loại Hoa Điều, dùng với cá rất hợp”. Thần Quang vội rót rượu ra, trong lòng nhẹ nhõm rất nhiều.

Phạm Triết Lạc cầm chén rượu lên chạm ly với Thần Quang: “Rượu ngon lắm. Thần Quang, tôi có thể gọi cậu như vậy được không?”

“Tất nhiên rồi, em gọi anh là anh Sáu được chứ ạ?”

“Hà hà, được. Tôi hơn Tiểu Đa mười một tuổi, tôi bế nó từ nhỏ tới lớn, bây giờ nó lớn rồi, đã đến lúc có bạn trai, sau này có chồng chăm sóc rồi”.

“Em sẽ chăm sóc chu đáo cho Tiểu Đa.” Thần Quang cảm động đồng thời cam đoan.

Phạm Triết Lạc cầm ly rượu cười, nói với Thần Quang: “Đêm nay trăng rất đẹp, ra ngoài mạn thuyền ngắm trăng chứ? Tiểu Đa, em ở trong này, anh Sáu có lời này muốn nói với Thần Quang”.

Cậu bước ra khỏi khoang thuyền. Thần Quang cười với Tiểu Đa, làm động tác chiến thắng bằng tay với cô. Tiểu Đa cười khúc khích, cô rất vui.

Gió biển thổi tới, dù cách bờ mấy trăm mét vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ ở đó. Trăng rất sáng, Thần Quang nhấp một ngụm rượu, nghĩ, sau này có thể đưa Tiểu Đa tới đây, hai người hẳn sẽ có những phút giây lãng mạn.

Đúng lúc đó thì nghe Phạm Triết Lạc nói: “Thần Quang, cậu có thể bơi dưới biển được bao xa?”

Thần Quang cười, đáp: “Xa nhất khoảng một nghìn mét, lúc đó da vẫn trắng, bị các bạn học trêu mãi. Em rất thích lướt ván. Thế còn anh Sáu?”

Phạm Triết Lạc cũng cười: “Cũng khoảng vậy. Hồi còn bé đưa Tiểu Đa đi bơi. Đặt nó lên tấm ván lướt rồi đẩy nó đi chơi. Thoắt một cái Tiểu Đa đã lớn như vậy rồi. Thần Quang, cậu có thể chịu đựng được khó khăn cỡ nào vì Tiểu Đa?”

“Khó khăn em không sợ. Có lúc nghĩ tới Tiểu Đa, cảm thấy làm việc gì cũng có động lực.”

“Thế sao? Xem ra sức hấp dẫn của Tiểu Đa nhà tôi cũng lớn thật”, Phạm Triết Lạc cười hì hì, nói.

“Đúng vậy, bề ngoài thì Tiểu Đa không phải là người có gì đặc biệt, nhưng tiếp xúc rồi mới phát hiện những điểm tốt đẹp của cô ấy”, Thần Quang đáp.

Phạm Triết Lạc lại cạn ly với Thần Quang: “Loại rượu này rất ngon, uống vào cảm giác máu huyết lưu thông hẳn lên”.

Thần Quang cũng dốc cạn một mạch. Nhìn Phạm Triết Lạc mỉm cười ôn hòa với mình, chưa kịp có phản ứng gì thì đột nhiên Phạm Triết Lạc đưa tay gạt một cái, Thần Quang rơi tòm xuống biển.

Đến khi Thần Quang nhô đầu lên thì thuyền đã cách xa ba mét. Phạm Triết Lạc đứng ở đầu thuyền cười nói với anh: “Từ đây cách bờ nhiều nhất là bốn trăm mét, muốn thể hiện tình cảm và quyết tâm của cậu đối với Tiểu Đa, thì hãy bơi vào bờ đi. Tôi sẽ để thuyền đi theo cậu, nếu cậu bị chuột rút thì kêu lên một tiếng”.

Vũ Văn Thần Quang ngâm mình trong nước, trên mình vẫn mặc nguyên bộ lê, anh muốn giết chết gã Phạm Triết Lạc có nụ cười giấu dao kia. Anh bắt đầu lần cởi quần áo và giày trong nước.

Chẳng biết Phạm Triết Lạc vào trong khoang thuyền nói gì với Phạm Tiểu Đa mà không thấy cô thò người ra. Phạm Triết Lạc mang một chiếc ghế ra ngồi nhìn Thần Quang bì bõm dưới nước.

Khi còn cách bờ chừng năm mươi mét, thuyền cập bờ trước, Thần Quang nhìn thấy Phạm Tiểu Đa bị Phạm Triết Lạc kéo đi, vừa đi vừa ngoái cổ lại nhìn, anh tức quá chửi ầm lên.

Thần Quang lên bờ, trên người chỉ còn độc chiếc quần lót dính vào người. Những người trên bờ đều nhìn anh bằng ánh mắt tò mò. Thần Quang vượt nước, trườn mắt nhìn lại, bụng nghĩ thầm, Phạm Triết Lạc đúng là quá đáng, nói bơi hết bốn trăm mét ỉnh lên thuyền, thế mà bỏ mặc để mình trần trụi trực đi cả đoạn đường dài mới tìm thấy trạm điện thoại.

Trong lòng Vũ Văn Thần Quang vừa hận vừa tức, cuối cùng anh quyết định biến đau thương thành sức mạnh, mặt đành lại, coi như không nhìn thấy ánh mắt tò mò của những người xung quanh, ra khỏi bến tàu tới phố lớn tìm trạm điện thoại.

Người phụ trách trạm điện thoại công cộng thấy một người đàn ông ở trần, mặt mày dữ tợn đến gọi điện thoại, sợ quá vội lên gọi điện cho cảnh sát. Kết quả là trước khi Vũ Văn Thần Hy đến. Thần Quang đã ngồi trên chiếc xe kiểm tra 110 tới đồn cảnh sát.

Nhận được cú điện thoại tiếp theo, Vũ Văn Thần Hy vội tới đồn cảnh sát. Vừa bước vào đã nghe thấy Vũ Văn Thần Quang gầm lên: “Cái gì mà văn minh! Ảnh hưởng đến xã hội! Đó là nghệ thuật ứng xử của tôi! Nghệ thuật hành vi, hiểu chưa! Đã từng xem triển lãm người sống đẹp như thế này bao giờ chưa? Đừng động vào tôi! Tôi sẽ tố cáo anh vì tội quấy rối tình dục đấy!”.

Vũ Văn Thần Hy bước vào, thấy Vũ Văn Thần Quang chỉ với độc một chiếc quần, hai mắt như tóe lửa, trông vô cùng nhếch nhác, tuy nhiên thân hình vẫn rất đẹp. Không nén được cười, Thần Hy lấy quần áo trong túi đưa cho Thần Quang, nói: “Mặc vào đi!”. Sau đó chị quay sang xin lỗi cảnh sát.

Không ngờ Thần Quang đang trong cơn tức giận, ném quần áo sang một bên: “Tôi vẫn còn chưa biểu diễn xong, không mặc đâu!”. Vừa nói vừa đi ra ngoài, tiếp đó quay đầu lại nói với viên cảnh sát: “Cảnh sát, tôi tố cáo người khác vì tội ăn cướp, được không?”.

Thần Hy nghe thế cuống lên: “Em muốn yêu Tiểu Đa nữa hay không?”.

Thần Quang vốn định nghiêng răng kéo cả Phạm Triết Lạc vào cuộc, nhưng nghe thấy Thần Hy nói vậy liền như quả bóng xì hơi, cúi đầu xuống ừ ừ: “Về nhà!”.

Khi Thần Quang tắm rửa xong bước ra, Thần Hy vẫn ngồi trên ghế, cười: “Thần Quang này, xem ra anh Sáu của Tiểu Đa không dễ đối phó đâu. Đầu tiên để em thể hiện quyết tâm và sự trung thành, sau đó buộc em phải chứng minh ngay tại chỗ”.

Thần Quang lau nước trên tóc, mặt lộ vẻ bất bình: “Anh ta không sợ sau này em lấy được Tiểu Đa về sẽ ngược đãi à?”.

Thần Hy cười khúc khích: “Dù sao em cũng không nở đâu, nếu em dám thì lần thử thách này là một ví dụ về việc họ sẽ xử lý em”.

Thần Quang phì cười: “Khốn kiếp, anh ta ban nãy còn cười nói vui vẻ chúc rượu em, vậy mà ngay lập tức ra tay mạnh như thế”.

“Chẳng phải người ta đã hỏi em xem bơi được bao xa rồi còn gì, chính miệng em nói khoảng một nghìn mét. Phạm Triết Lạc đối với em còn tốt chán đấy, vẫn lo em bất ngờ bị chuột rút, canh chừng em bơi tới lúc vào bờ”, Thần Hy tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Anh ta mà không đẩy em ngã xuống nước, để em cởi quần áo, giày dép đàng hoàng, em sẽ bơi cho anh ta xem mà không nói lời nào! Lúc em chìm xuống nước khó khăn cởi áo quần, anh ta còn mang ghế ra ngồi xem, còn cả Tiểu Đa nữa! Cứ ở lì trong khoang thuyền không chịu lộ ra! Hai anh em nhà họ đúng là một lũ rắn với chuột!”, Thần Quang nói với vẻ tức giận.

“Thế thì thôi vậy, đừng tìm gặp Tiểu Đa nữa, thiên hạ thiếu gì con gái. Họ đối với em như vậy, em cần gì phải khổ.” Hôm nay Thần Hy rất vui, hiếm khi chị thấy Thần Quang bị sỉ nhục như thế này, trong lòng thầm cảm ơn Phạm Triết Lạc.

“Dựa vào đâu? Em thấy Tiểu Đa bị ép buộc, Phạm Triết Lạc đối với em như vậy, khẳng định trước đó đã đe dọa Tiểu Đa. Em phải cứu cô ấy khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, ở với người anh như vậy làm sao có cuộc sống tốt đẹp được? Hèn nào Tiểu Đa cứ sợ em đối xử tệ với cô ấy, chắc chắn ở nhà hay bị Phạm Triết Lạc ăn hiếp. Em phải đón cô ấy ra khỏi cái nhà đó!” Thần Quang bất mãn. Anh không nỡ rời xa Tiểu Đa, vừa nghĩ tới bộ dạng đáng thương của cô ở nhà, trong lòng anh lập tức dâng lên một thứ tình cảm dạt dào khó hiểu, nói năng cũng hùng hồn đồng dạng.

Vũ Văn Thần Hy thủng thẳng thêm một câu: “Chị mà là Phạm Triết Lạc, chị sẽ không giao Tiểu Đa cho em đâu. Em đừng quên, hiện tại em là người không nghề nghiệp, chẳng tiền bạc, không quyền lực, nhà họ Vũ Văn không bao giờ nuôi những người ăn không ngồi rồi đâu.”

Thần Quang sực tỉnh, lập tức nói với Thần Hy: “Ngày mai em sẽ tới công ty làm việc, chị phải trả lương cao cho em đấy. Bây giờ em đã biến từ rong biển sang rùa biển rồi!”

Trong lòng Thần Hy rất vui, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ bình thản: “Vậy thì đưa thẻ đây, ăn của nhà thì có ý nghĩa gì? Lương của Phạm Tiểu Đa cùng lắm cũng mấy trăm đồng, em thử xem một tháng ba nghìn thì liệu có thể sống được cùng với cô ấy không? Nếu không được thì em đừng đến tìm gặp cô ấy nữa. Phạm Triết Lạc đầu tiên sẽ coi thường em”.

Thần Quang tức giận chỉ vào Thần Hy mắng: “Em là một thằng đàn ông ba mươi tuổi mà không nuôi nổi vợ à? Vũ Văn Thần Hy, ba nghìn thì ba nghìn! Tiền lương của em gấp sáu lần của Tiểu Đa, em không tin không sống được! Ba nghìn là tiền lương cơ bản, thêm tiền thưởng nữa, một tháng không được dưới năm nghìn, nếu không em sẽ tố cáo chị tội bóc lột!”.

“Nhất định như thế nhé, bắt đầu từ ngày mai em phải đi làm, hết giờ tới cứu Phạm Tiểu Đa của em đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng!” Vũ Văn Thần Hy nhanh chóng đồng ý.

Ngày hôm sau, Vũ Văn Thần Hy đưa cho Thần Quang một đồng việc, nói: “Cứ từ từ mà giải quyết, làm xong mới được về!”.

Thần Quang gọi điện cho Tiểu Đa: “Tiểu Đa, hôm nay anh tan làm hơi muộn một chút, sau đó anh sẽ tới chỗ em”.

Phạm Tiểu Đa nhận được điện thoại vừa áy náy vừa mừng, tối hôm qua nhìn cảnh Thần Quang bơi dưới nước, Phạm Triết Lạc nói với cô, nếu Vũ Văn Thần Quang không bơi nổi bốn trăm mét thì đừng tới tìm anh nữa. Anh trai còn nói, nếu hôm nay mà Vũ Văn Thần Quang không chủ động tới tìm cô trước thì cũng đừng tới tìm anh nữa.

Phạm Tiểu Đa không nỡ đứng ngoài khoang thuyền nhìn Thần Quang bơi dưới nước, nên đành trốn ở trong không lộ ra. Cả ngày hôm nay cô mong ngóng điện thoại. Thần Quang không hề nhắc chút nào đến chuyện tối hôm qua, chính vì thế cô càng áy náy. Nghe anh nói đã đi làm, hết giờ về muộn một chút rồi sẽ tới tìm cô, trong lòng Tiểu Đa rất vui.

Tất máy xong, Tiểu Đa bèn báo cáo với anh trai: “Anh Sáu, anh ấy vừa gọi điện cho em, nói ở lại công ty làm thêm chút việc, nên đến đón em muộn”.

Phạm Triết Lạc cười ha ha, rồi nói với Tiểu Đa: “Vậy thì chờ cậu ta ở nhà. Bảo cậu ấy hết giờ làm đến nhà”.

Thế là Tiểu Đa vui mừng gọi điện nói với Thần Quang.

Thần Quang nghe vậy liền sững sốt, tối nay ở nhà sẽ bày binh bố trận gì đây? Phạm Triết Lạc định đóng cửa đánh chắc? Suốt cả ngày Thần Quang thấp thỏm vì điều đó, rồi vội làm xong việc mà Thần Hy giao, sau đó gọi điện cho Lý Hoan: “Lý Hoan, lần đầu tiên anh tới nhà Phạm Tiểu Đa có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”.

Lý Hoan đã biết chuyện Phạm Triết Lạc ra tay với Thần Quang qua Thần Hy, không nén nổi vui mừng. Nghe Thần Quang hỏi như vậy, cậu phì cười, nghĩ một hồi lâu rồi mới đáp: “Không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ có điều phải khom lưng nịnh bợ Tiểu Đa, còn những người khác thì rất tốt”.

Lý Hoan không tiết lộ chuyện mấy anh chị biến thái của Tiểu Đa. Cậu nghĩ, dựa vào đâu mà phải đem kinh nghiệm xương máu của mình ra giúp Thần Quang qua cửa ải. Hơn nữa, Thần Hy tươi rói nói đã đỡ được Thần Quang đi làm ở công ty, mỗi tháng chỉ trả lương chưa đầy năm nghìn đồng. Cậu phải chấp hành mệnh lệnh của Phạm Triết Lạc, lấy lòng Thần Hy để làm cơ sở nội ứng cho Tiểu Đa.

Thần Quang thấy hơi nghi ngờ, khom lưng nịnh bợ Tiểu Đa? Không lẽ lại như vậy? Phần lớn do Tiểu Đa không thích Lý Hoan nên mới phải thế, mình chắc không bị như vậy. Anh suy nghĩ, tìm cách làm thế nào để đón Tiểu Đa về sống cùng.

Lầu đầu tiên Thần Quang đến nhà Phạm Tiểu Đa, trong nhà chỉ có Phạm Triết Lạc và Phạm Tiểu Đa. Thấy anh tới, Tiểu Đa chủ động nắm tay kéo anh tới ghế ngồi rồi hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, dường như sợ Thần Quang tới qua bị cảm lạnh. Anh thấy trong lòng dễ chịu hẳn lên.

Phạm Triết Lạc nhìn điệu bộ xoắn xuýt của Tiểu Đa, vốn định tha cho Thần Quang, nhưng lại thấy không cam lòng: “Thần Quang, hôm qua cậu không giận đấy chứ?”.

Thần Quang cười, đáp: “Không đâu ạ, bốn trăm mét chỉ là chuyện nhỏ thôi”.

Phạm Triết Lạc nghĩ, nếu cậu nổi giận bùng bùng, đem chuyện trong lòng nói ra thì mới không lo, đổi lại ai cũng sẽ tức giận, cậu kiềm chế như vậy, thì Tiểu Đa làm sao mà trở thành đối thủ của cậu được. Thế là Phạm Triết Lạc nói: “Tuy miệng cậu không nói ra, nhưng chắc hẳn trong lòng rất oán tị, đúng không?”.

Thần Quang nghĩ, tôi đã không so đo nữa, mà sao anh cứ ép tôi, bắt tôi không được oán anh trong lòng nữa à? “Anh nói đi, lại nghĩ ra chiêu gì nữa?”

Tiểu Đa thấy không khí bắt đầu căng thẳng, mắt của anh Sáu và Thần Quang đều như muốn tóe lửa, bèn thận trọng lên tiếng: “Anh Sáu, Thần Quang đã bơi bốn trăm mét, như thế đủ rồi”.

Phạm Triết Lạc trừng mắt lên: “Người lớn nói chuyện, trẻ con xen vào làm gì! Về phòng ngay!”.

Tiểu Đa nhìn anh trai, rồi lại nhìn Thần Quang, từ từ đứng dậy đi vào phòng. Điều bộ âm ức khiến anh nhìn mà thấy thương: “Anh quát Tiểu Đa làm gì? Anh muốn tôi làm gì, cứ nói đi!”.

Phạm Triết Lạc thản nhiên nói: “Tôi không phải là người không biết lý lẽ, tôi nói trước, Tiểu Đa nhà tôi được chiều chuộng từ bé, nó có rất nhiều thói quen, tôi sợ cậu không quen được”. Nói rồi, ném một cuốn tài liệu đã in ra: “Cho cậu một giờ, học thuộc đi, tôi sẽ kiểm tra cậu. Sai điều nào thì cậu đừng tới tìm Tiểu Đa nữa. Tôi sợ cậu thực sự không quen”.

Thần Quang lật xem, tám trang, hơn ba trăm điều, một giờ đồng hồ? Anh đưa ra yêu cầu: “Tôi muốn Tiểu Đa cùng học thuộc với tôi, được không?”.

Phạm Triết Lạc buồn cười, quay đầu đi: “Đi đi, nhớ là đúng giờ đấy!”.

Thần Quang bước vào phòng của Tiểu Đa, đóng cửa lại, vút cuốn tài liệu xuống ôm lấy Tiểu Đa, hôn ngấu nghiến. Một hồi lâu, anh áp cằm lên đầu cô: “Lý Hoan đúng là không nói dối, nhớ những điều này sẽ phải khom lưng nịnh bợ. Anh Sáu của em có phải là người biến thái không, sao cứ dồn anh vào chỗ chết thế?”.

Phạm Tiểu Đa mím môi cười: “Anh Sáu tốt nhất đấy, em và anh ấy sống cùng nhau. Thu phục được anh ấy là có thêm một đồng minh trong nhà, trong một giờ đồng hồ anh có thể nhớ được không?”.

Thần Quang nhìn đám tài liệu vung vãi trên giường mà nhụt chí: “Sao mà làm được”.

Tiểu Đa mắt sáng bừng lên: “Anh cầu cứu em, em sẽ giúp anh, không cần đến hai phút có thể nhớ được hết”.

Thần Quang không tin: “Tiếng Anh giỏi đến mấy cũng không nhớ nổi trong hai phút”.

Tiểu Đa cười đắc ý: “Không tin thì anh cứ từ từ mà học, đừng nói là một tiếng, anh có học đến sáng cũng không nhớ đâu”.

“Vậy thì được, anh tin em một lần, nói đi, em muốn điều kiện gì đây?”

“Điều kiện rất đơn giản, giúp em trừng trị Lý Hoan bội tín! Còn Ngô Tiêu thì em sẽ tự mình giải quyết.”

Thần Quang nhận lời, Tiểu Đa khẽ nói cho anh biết cách tốc ký. Anh cười ha hả, Tiểu Đa vội bịt lấy miệng Thần Quang. Anh nhân đà đó túm lấy đưa lên môi hôn: “Tiểu Đa, em giúp anh lần này, từ sau em muốn anh làm trâu làm ngựa gì anh cũng không nề hà”.

Phạm Triết Lạc nhìn Thần Quang nắm tay Tiểu Đa bước ra với vẻ phần chấn khi chưa đầy nửa tiếng: “Nhớ hết rồi chứ?”.

Thần Quang liếc nhìn Tiểu Đa, đáp với vẻ đắc ý: “Anh có thể hỏi một câu bất kỳ”.

Phạm Triết Lạc hoài nghi, nhìn điệu bộ rất tự tin của Thần Quang, bèn lật tập tài liệu hỏi: “Điều hai mươi tám, Tiểu Đa ghét nhất loài động vật nào?”.

“Mèo.”

“Không đúng, là mấy loại côn trùng có cánh như con gián! Câu hỏi đầu tiên đã trả lời sai.”

Thần Quang thủng thẳng đáp: “Sở thích của Tiểu Đa, chỉ cần cô ấy nói là được. Tiểu Đa, em ghét nhất là động vật nào?”.

“Mèo!”, Tiểu Đa trả lời dứt khoát.

“Em bắt đầu ghét mèo từ khi nào vậy?” Phạm Triết Lạc ngạc nhiên.

“Hôm nay, bây giờ em ghét nhất là mèo.”

Phạm Triết Lạc tức giận, hỏi tiếp: “Tiểu Đa thích ăn món gì nhất?”.

“Lẩu!”

“Thích bộ phim gì nhất?”

“Ra khỏi châu Phi.”

“Thích ngôi sao điện ảnh nào nhất?”

“Lương Triều Vỹ!”

Phạm Triết Lạc ném tập tài liệu: “Sai tất! Loại!”.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa, cô đánh giá: “Thần Quang đều trả lời đúng, không sai câu nào! Em mới thay đổi khẩu vị!”.

Việc Phạm Tiểu Đa trở giáo lúc vào trận khiến Phạm Triết Lạc không còn gì để nói. Cậu trừng mắt nhìn hai người, lại hỏi: “Vậy, Phạm Tiểu Đa thích người anh nào nhất?”.

Thần Quang cười ha hả: “Tất nhiên là anh Sáu rồi”.

Phạm Triết Lạc nghĩ một lúc rồi cũng cười theo: “Thần Quang này, coi như cửa ải này của tôi đã qua. Tôi nghĩ, nếu cậu thật lòng với Tiểu Đa, tôi sẽ không phản đối”.

Thần Quang nghe thế trong lòng rất vui: “Em sẽ đối xử tốt với Tiểu Đa, em đã nhận lời chị gái đi làm và sẽ sống bằng chính sức của mình”.

Phạm Triết Lạc nghe thế cũng rất vui: “Đúng thế, gia đình có tiền là chuyện của gia đình, nếu gia đình mà đổ thì cậu không thể không đứng yên được. Đây là việc rất tốt”.

Nhận được sự khẳng định của Phạm Triết Lạc, Thần Quang càng thấy vui hơn: “Vậy em đón Tiểu Đa về sống cùng có được không?”.

“Không được!” Cả hai anh em nhà họ Phạm đồng thanh phản đối.

Phạm Triết Lạc nói: “Gia đình tôi tương đối bảo thủ, chuyện này không được”.

Tiểu Đa nói: “Em đã sống ở nhà quen rồi”.

Thần Quang đành phải thỏa hiệp một lần nữa. Qua khỏi cửa ải của Phạm Triết Lạc, anh cảm thấy đúng là “khổ tận cam lai”. Cơn tức giận vì tối qua phải bơi dưới biển không còn nữa. Như thế nhằm nhò gì?

Khi gần ra khỏi cửa, Phạm Triết Lạc vỗ vai anh: “Thần Quang, tôi tặng cậu câu này: Thiên tương giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã[1]. Phần sau của câu này cậu đã biết, không cần tôi phải nói nhiều. Tôi có thể kéo dài thêm vài ngày, nhưng thành phố A lớn như thế này, không có bức tường nào không có tai. Cậu phải chuẩn bị cho cẩn thận”.

[1] Câu này có xuất xứ từ chương Cáo Tử (Hạ) trong sách Mạch Tử. Nghĩa là: Ông Trời sắp giao trách nhiệm to lớn lên vai người này.

Thần Quang nghe mà không hiểu, miệng vâng dạ rồi ra về. Ngày mai hi vọng rằng Vũ Văn Thần Hy sẽ không giao cho anh nhiều việc như vậy nữa, vì anh phải sớm đón Tiểu Đa về.

22. Chương 26 - 27

Chương 26

Thần Quang cười hì hì, đáp lại: “Tago nói, cuộc sống rực rỡ như hoa mùa xuân, cái chết đẹp lặng lẽ như lá mùa thu. Chỉ cần con sống vui vẻ là được, con sẽ giúp bố tiêu hết số tiền mà bố kiếm được, để bố cảm thấy ý nghĩa của việc kiếm tiền!”.

Vũ Văn Thần Quang sáng sớm tinh mơ đã tới công ty đi làm.

Phạm Triết Lạc cười tí mắt nói rằng anh đã qua được cửa ải, Thần Quang nghĩ, việc mà anh phải làm tiếp sau đây là làm quen với nghiệp vụ của công ty, sau đó cưới Tiểu Đa, và sinh hai đứa con.

Trước đây suy nghĩ của Thần Quang hoàn toàn không như vậy. Anh không thích đi làm, không thích cuộc sống có quy luật. Gia đình có điều kiện, nên anh không hiểu vì sao cần kiếm tiền. Có người nói, nhiều tiền rồi thì không kiếm tiền nữa, mà là tìm cảm giác thành công, làm việc để thỏa mãn điều đó, kéo không sẽ thấy vô cùng rỗng rỗng. Bố của Thần Quang đã nói với anh về câu nói nổi tiếng của Paven[1]: Cuộc đời con người đã trải qua như vậy, khi bạn quay đầu để nhớ lại quá khứ, sẽ không phải hối hận vì những năm tháng sống hoài sống phí, và cũng không hổ thẹn vì nó quá đổi tầm thường.

[1] Paven: Nhân vật trong tác phẩm Thép đã tôi thế đấy!

Thần Quang cười hì hì, đáp lại: “Tago nói, cuộc sống rực rỡ như hoa mùa xuân, cái chết đẹp lặng lẽ như lá mùa thu. Chỉ cần con sống vui vẻ là được, con sẽ giúp bố tiêu hết số tiền mà bố kiếm được, để bố cảm thấy ý nghĩa của việc kiếm tiền!”.

Vũ Văn Thiên nghĩ một hồi lâu, cảm thấy câu nói đó của Thần Quang cũng không sai, ông kiếm tiền là để cho con cái được sống đầy đủ, kiếm tiền mà không có người tiêu thì còn ý nghĩa gì nữa? Chính vì vậy mà Thần Quang đã tự do trong suốt ba mươi năm.

Thần Quang về nước được một năm, anh vẫn chưa nghĩ ra xem mình nên làm việc gì, sống thế nào. Cả ngày chỉ chơi bời, ăn uống, chơi game và anh nghĩ như thế cũng rất tốt.

Nếu không gặp Tiểu Đa, anh đã dự định sẽ lên đi thăm thú những nơi chưa từng tới, sau đó sẽ vừa làm thêm vừa đi du lịch, đến khi tới nơi mà phong cảnh đẹp như tranh và bản thân thấy vừa ý sẽ dừng lại định cư ở đó.

Gặp Phạm Tiểu Đa, Thần Quang tự nói với mình, anh đã gặp việc mà anh muốn làm, đó là sống suốt đời với cô, chăm sóc gia đình, nuôi vợ con, anh muốn ổn định cuộc sống, cảm thấy chưa bao giờ quyết tâm như vậy.

Thần Hy nói, ăn của nhà thì tính làm gì? Thần Quang ngẫm nghĩ cũng thấy hơi xấu hổ. Sự xấu hổ ấy không phải với người trong nhà mà là với Tiểu Đa. Anh ăn, dùng mọi thứ của gia đình là điều đương nhiên,

anh sống thoải mái thì ông cụ Vũ Văn cũng thấy vui lòng. Đột nhiên, anh hiểu ra cảm giác kiếm tiền để cho con cái được sống đầy đủ của bố mình. Anh muốn kiếm tiền vì Tiểu Đa, vì những đứa con sau này, cảm giác ấy thật tuyệt.

Ba mươi tuổi, Thần Quang đã tìm được mục tiêu trong cuộc sống của mình.

Nhưng, Thần Quang không ngờ, khi anh hạ quyết tâm như vậy thì những khó khăn, thử thách cứ ào đến liên tục.

Lấy Lý Hoan để nói chẳng hạn. Đó là người từng nắm tay Tiểu Đa, xuất hiện hết lần này đến lần khác trước mặt anh làm anh tức giận và Thần Quang quyết không có bất cứ quan hệ thân thiết nào với cậu ta, vậy mà bây giờ cậu ta lại ngồi trong phòng làm việc của Tổng giám đốc nhà Vũ Văn, toàn thân toát lên vẻ ưu tú, gọn gàng tề chỉnh, miệng nở nụ cười trông thì ấm áp nhưng lại chẳng tử tế chút nào, đôi mắt một mí ánh lên vẻ khôn khéo.

Thần Quang lạnh lùng hỏi: “Cậu tới đây để bàn chuyện làm ăn à?”

Lý Hoan không trả lời câu hỏi đó, mỉm cười nói: “Hôm qua không khom lưng nịnh bợ Tiểu Đa đấy chứ?”

“Làm gì có chuyện đó? Cậu tưởng tôi cũng sẽ bị đối xử như cậu à? Tiểu Đa đứng về phía tôi, chỉ hai phút đã phá tan kế hoạch của Phạm Triết Lạc!” Thần Quang đáp với vẻ khinh thường và tự hào.

Quả đúng là việc đem hai người ra so sánh thường khiến cho người ta tức điên, thấy Lý Hoan có vẻ hứng thú như vậy, Thần Quang không muốn che giấu sự đắc ý của mình nữa.

Lý Hoan khẽ cười với vẻ không mấy để ý đến điều đó: “Xem thái độ của anh, dường như anh rất bất mãn với tôi?”

Thần Quang cười, đáp: “Quên không nói với cậu, nhận xét của Tiểu Đa về cậu là người bội tín. Cậu đã bán đứng cô ấy, lại còn thông đồng với chị tôi để xử lý tôi, xét về công hay tư, hình như tôi chẳng có lý do gì để không bất mãn với cậu”.

Lý Hoan cười hì hì: “Hình như anh lớn hơn tôi hai tuổi, đúng không?”

Thần Quang ngây ra. Lý Hoan khẽ gõ ngón tay lên bàn, dường như đang nghĩ tới một chuyện rắc rối, sau cùng vẫn mỉm cười nói với Thần Quang: “Nếu nói với anh, anh phải cung kính gọi tôi, một người ít tuổi hơn anh hai tuổi mà anh rất bất mãn, một tiếng ‘Anh rể’, liệu anh có cảm thấy khó khăn không?”

Như bị giáng một nhát búa vào đầu, Thần Quang không thể tin được, lắp bắp: “Cậu nói là anh rể? Gọi cậu là anh rể?”

Lý Hoan cảm thấy rất thú vị trước phản ứng của Thần Quang: “Bây giờ là anh rể dự bị, một thời gian không lâu nữa sẽ thành anh rể chính thức”.

Thần Quang hỏi lại với vẻ không tin được: “Chị gái tôi? Cậu với chị gái tôi?!”

“Đúng, Vũ Văn Thần Hy và tôi đã quyết định kết hôn!”

Vũ Văn Thần Quang nhìn ra ngoài, trời quang đãng, nhìn vào trong phòng làm việc thấy không có gì khác thường, không biết chỗ bắt thường ở đâu. Anh lớn tiếng gào lên: “Chị gái tôi lớn hơn cậu ba tuổi!”

Tiếng của Thần Quang to đến mức làm Lý Hoan chói tai, bèn đưa tay chỉnh lại những thứ trên bàn bị rung lên, rồi mỉm cười nói với Thần Quang: “Gái hơn ba, ôm gạch vàng, những cô gái dù xinh đẹp thế nào sau mười năm, tám năm cũng trở thành khô héo, Thần Hy quyết định không lãng phí thêm một ngày nào nữa, mà nhanh chóng lấy tôi! Điều kiện rất hậu hĩnh, trong đó có một điều khiến tôi rất vừa lòng, đó là Tiểu Đa sẽ trở thành em dâu của tôi, sẽ gọi tôi là anh rể!”

Thần Quang gầm lên: “Vũ Văn Thần Hy đâu rồi, mau ra đây!”

Lý Hoan bước tới vỗ vai anh: “Vợ của tôi, chị gái của anh, quyết định rửa tay gác kiếm để chăm lo cho chồng con. Từ nay về sau, văn phòng làm việc này sẽ là địa bàn của anh, tôi đến để thông báo với anh điều đó”.

Lý Hoan vừa cười vừa lắc đầu, trước khi đi còn thở dài, nói: “Nếu như anh có thể thuận lợi lấy Tiểu Đa về, bốn người chúng ta sẽ bỏ phiếu kiểu gì nhỉ? Tiểu Đa nhìn chị Thần Hy nhỏ nước dãi còn nhiều hơn tôi. Chà, chà”.

Trong lòng Thần Quang dậy lên một niềm phấn nộ to lớn. Gọi gã này là anh rể?

Anh thần người một hồi lâu, Vũ Văn Thần Hy cũng đã đến lúc lấy chồng, anh rất vui vì chị mình tìm được nơi gửi gắm, nhưng, Lý Hoan? Anh rể? Anh cảm thấy rất khó chịu, trong chốc lát không thể nào chấp nhận được.

Cũng chẳng thể nghĩ nhiều, những việc phải làm còn rất nhiều, đầu óc cần để lo cho việc công.

Thần Quang vội vàng giải quyết cho xong công việc. Anh muốn gặp Tiểu Đa. Cô gái có thể an ủi, xoa dịu anh.

Phạm Tiểu Đa, Phạm Triết Lạc và Ngô Tiêu đang ngồi vừa xem tivi vừa nói chuyện. Tiểu Đa mở cửa cho Thần Quang vào, rồi luôn miệng hỏi anh đã ăn cơm chưa, có khát không. Vũ Văn Thần Quang nghe vậy, thấy trong lòng vô cùng ảm áp, cảm giác ảm ức của việc Lý Hoan bảo anh phải gọi một tiếng “anh rể” không còn khó chịu như trước nữa. Sau khi chào Phạm Triết Lạc xong anh cầm chén trà lên uống.

Phạm Tiểu Đa thấy anh uống vội vàng mà thương, liền hỏi: “Sao anh lại uống như vậy?”.

Thần Quang cười, đáp: “Hôm nay chị không có mặt, bận túi bụi nên không có thời gian uống”.

Vừa vào đến cửa, Thần Quang đã nhìn thấy Ngô Tiêu, anh không muốn để ý đến đồ “yêu tinh” đó. Anh chỉ nói chuyện với Phạm Triết Lạc và Phạm Tiểu Đa, coi như không có mặt của Ngô Tiêu. Thần Quang nghĩ, may mà Tiểu Đa vẫn sáng suốt, chưa bị cô ta xui khiến, làm cho hư hỏng.

Ngô Tiêu cứ nhìn Vũ Văn Thần Quang, cô ấy trừng mắt lên với Phạm Triết Lạc một cái, ý bảo cậu nhúng tay vào ít thôi. Phạm Triết Lạc khoái trí nhìn về dữ dằn của Ngô Tiêu, bụng nghĩ thầm, dù sao thì trị cậu ta cũng chẳng có gì là xấu, mình sẽ chờ xem kịch hay.

Nghĩ thế nên Ngô Tiêu nói với Thần Quang: “Nghe nói anh đã qua cửa ải của Phạm Triết Lạc một cách dễ dàng?”.

Thần Quang bèn cười: “Gặp may thôi”.

Ngô Tiêu hất cằm, mắt trợn lên: “Qua được cửa ải của anh Sáu, anh tưởng là xong rồi chắc? Còn cửa ải của chị Sáu này anh vẫn chưa qua đâu”.

Ngậm trà trong miệng Vũ Văn Thần Quang phì ra. Anh trừng mắt nhìn Ngô Tiêu, hôm nay sao thế nhỉ? Ai cũng đòi làm bề trên của mình?

Phạm Triết Lạc cảm thấy câu nói đó của Ngô Tiêu rất bùi tai, còn Phạm Tiểu Đa lại cảm thấy Ngô Tiêu mà lấy anh trai mình đúng là một việc đại hỷ, nên rất vui. Duy nhất chỉ có Thần Quang đang trừng mắt lên nhìn Ngô Tiêu.

Ngô Tiêu đắc ý, nói: “Anh quên rồi à, tôi đã nói từ lâu rồi, tôi sẽ là chị dâu của Tiểu Đa, căn cứ theo thời gian đến để mà phân chia thứ bậc, anh phải gọi tôi một tiếng cung kính: Chị dâu!”.

Thần Quang nhìn cô gái cũng chỉ trạc tuổi Tiểu Đa, gọi cô ta là chị dâu? Đổi lại nếu đó là bất cứ một cô gái nào nói với anh như vậy, anh sẽ không do dự mà gọi một tiếng “chị dâu” thân mật, đầy ngọt ngào. Nhưng đây lại là Ngô Tiêu? Thần Quang đỏ bừng mặt. Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Gọi Lý Hoan là anh rể, anh có thể ngậm đắng nuốt cay, cố chịu vì nghĩ đến người chị ba mươi một tuổi hiện vẫn còn độc thân của mình. Còn gọi Ngô Tiêu là chị dâu thì chẳng khác gì việc khom lưng nịnh hót, anh thà bị Phạm Triết Lạc đẩy xuống biển bơi hàng nghìn mét và tiếp đó chỉ mặc một chiếc quần đùi ướt đi trên phố còn hơn!

Ngô Tiêu thở dài, quyết định trả mối thù lớn: “Đến cả một tiếng chị dâu anh cũng không gọi được, thế mà còn đòi lấy Tiểu Đa nhà tôi?”.

Lúc đó Phạm Tiểu Đa tưởng rằng Vũ Văn Thần Quang xấu hổ vì phải gọi một cô gái còn ít tuổi như Ngô Tiêu là chị dâu. Cô mỉm cười, nói với Thần Quang: “Chẳng còn cách khác đâu, ai bảo cô ấy lấy anh Sáu nhà em”.

Đúng thế, ai bảo Phạm Tiểu Đa là em gái của anh Sáu có nụ cười giấu dao, hơn nữa lại có cả cô bạn là Ngô Tiêu suốt ngày xui dại, sắp lấy anh trai cô. Ngày hôm nay, dường như có hai tảng đá to tướng đè nặng lên ngực Vũ Văn Thần Quang.

Vẫn chưa lấy được Tiểu Đa về nhà, thế mà đã thêm một người chị dâu! Không thể không gọi được, không thể không gọi một cách cung kính được.

Thần Quang thở dài một tiếng, rồi nói với Tiểu Đa: “Hôm nay đau đầu, bệ hạ, thần xin cáo lui”.

Tiểu Đa nhìn anh với vẻ mặt rất quan tâm, đang định nói: Anh về nghỉ ngơi sớm đi.

Giọng của Ngô Tiêu đã vang lên trước: “Hãy quỳ thỉnh an đi!”.

Thần Quang về đến nhà lập tức gửi tin nhắn cho Tiểu Đa: “Về nhà anh đã viết bốn chữ ‘ném mật nằm gai’ dán ở phòng ngủ, một ngày đọc ba lần!”.

Tiểu Đa trả lời: “Em còn bốn ông anh và một bà chị nữa. Thần Quang, anh vẫn nên gọi một tiếng anh rể. Lý Hoan đã ném qua Hồng Môn yến[2], rất có kinh nghiệm”.

[2] Buổi Hồng Môn yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ.

Đêm hôm đó, ác mộng cứ bám riết lấy Thần Quang.

Chương 27

Thần Quang không ngờ sau khi tiếng gọi khó khăn lắm mới thốt ra được, thì người khó chịu nhất không phải là anh như dự đoán ban đầu, mà lại chính là Ngô Tiêu. Anh thầm nghĩ, hóa ra Tiểu Đa nói thật, hai từ “chị dâu” đã khiến miệng lưỡi sắc bén của Ngô Tiêu trở nên cứng lại không thốt nên lời.

Thần Quang ngồi trong phòng làm việc mà tâm trí rối bời. Thư ký hầu như đã sắp kín lịch trình làm việc cho anh. Không lẽ trước đây ngày nào chị Thần Hy cũng phải như vậy? Chả trách mà ba mươi mốt tuổi rồi mà chị ấy vẫn chưa lấy được chồng! Không lẽ mình cũng sẽ phải sống như vậy? Thần Quang nghĩ mà thấy đau đầu.

Công việc chỉ sau một đêm đã chất như núi, hơn nữa lại rối tinh rối mù.

Thần Quang lật xem chương trình, sau đó gọi thư ký vào: “Hãy hủy tất cả nội dung công việc chiều nay đi!”.

Thư ký há hốc mồm: “Tất cả? Kể cả việc ký hợp đồng công trình?”.

Thần Quang suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bảo giám đốc Trương của ban Công Trình đi là được”. Rồi không chờ thư ký hỏi lại, thêm một câu lạnh lùng: “Cứ thế đi”.

Thư ký bước ra khỏi phòng, lắc đầu. Việc thay đổi tổng giám đốc khiến anh ta nhất thời không thể nào quen được cách giải quyết công việc.

Thần Quang gọi điện cho Tiêu Thành Phi: “Anh Tiêu, hôm nay cho Tiểu Đa nghỉ buổi chiều, được không? Tôi có việc muốn gặp cô ấy”.

Tiêu Thành Phi cười ha hả, hỏi: “Không thể chỉ nói đến chuyện yêu đương mà quên công việc đấy chứ?”.

Thần Quang chau mày: “Tôi nghĩ nửa ngày có lẽ trưởng ban Tiêu sắp xếp được”.

Tiêu Thành Phi nghe vậy, nghĩ chắc Thần Quang có việc quan trọng thật, nên gật đầu đồng ý.

Tiểu Đa được nghỉ làm nửa buổi một cách khó hiểu, sau đó Thần Quang đến đón một cách lạ lùng. Thấy vậy, cô bèn hỏi Thần Quang: “Thần Quang, sao hôm nay trưởng ban Tiêu lại cho em nghỉ làm? Sao anh biết em được nghỉ mà đến?”.

Mặc dù vậy, Tiểu Đa vẫn thấy vui. Đã mấy ngày rồi cô chỉ được gặp Thần Quang khi trời đã tối muộn.

Thần Quang khẽ cười: “Trước đây anh đọc thấy một bài thơ Đường viết: Hốt văn xuân tận cường đăng sơn. Hựu đắc phù sinh bán nhật nhân[1]. Anh muốn có nửa ngày rảnh rồi đưa em lên núi chơi”.

[1] Đây là hai câu trong bài Đăng Sơn của nhà thơ Lý Thiệp đời Đường. Dịch nghĩa là: Chợt nghe người ta nói xuân tàn, ta gượng lên núi. Thế là ta lại được hưởng nửa ngày an nhàn trong kiếp ngắn ngủi này.

Tiểu Đa nhìn ra ngoài cửa sổ, xe vừa tới chân núi, đã thấy núi thấp thoáng trong mưa và hơi sương, hơi nước trắng mờ đã làm át màu xanh của núi. Cô hạ cửa kính xuống, thò tay ra ngoài, lòng bàn tay chợt lạnh, hạt mưa theo gió bay vào mặt, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu. Đã rất lâu Tiểu Đa không lên núi chơi như thế này, nên cô thấy rất phấn chấn: “Thần Quang, có được nửa ngày như thế này thật tuyệt”.

Thần Quang bị nụ cười của Tiểu Đa lây nhiễm, những hăm hực trong lòng không biết tan biến từ lúc nào. Anh nói với Tiểu Đa bằng vẻ rất dịu dàng: “Chúng ta tìm một nơi nào đó để uống trà”.

Hai chiếc ghế tre được xếp cạnh nhau, Tiểu Đa tựa vào vai của Thần Quang, hai người quay mặt ra một khoảng không, chén trà trên bàn tỏa hương thơm ngát. Thần Quang khẽ hỏi Tiểu Đa: “Anh vẫn chưa gặp bốn ông anh và một bà chị gái còn lại của em. Hãy nói cho anh về họ đi”.

Tiểu Đa cười: “Anh sợ không? Thần Quang, anh có sợ phiền phức không?”.

“Đúng vậy, anh rất sợ. Tính tình của anh từ trước tới giờ không được tốt cho lắm”.

“Các anh chị ấy đều rất tốt, thật đấy, họ chỉ lo cho em thôi, và vẫn coi em như trẻ con, sợ em ngã bị thương, chứ họ không có ác ý gì đâu”.

“Tiểu Đa, công việc của anh quá nhiều. Anh lại không có khả năng phân thân, cũng không thể để chị Thần Hy ở lại công ty mãi, anh phải gánh vác trách nhiệm này. Chị ấy đã ôm hết mọi việc dù là nhỏ nhất vào mình, anh đến công ty làm mới phát hiện, việc gì chị ấy cũng đích thân lo liệu, đó không phải là người quản lý tốt. Công ty phải đổi mới, nhưng, anh lại phải đối phó với anh chàng Lý Hoan và cô Ngô Tiêu kia”.

Tiểu Đa yên lặng nghe Thần Quang nói, rồi đột nhiên cô cười thành tiếng: “Em sẽ đứng về phía anh và giúp anh”.

Thần Quang khẽ gõ lên đầu cô: “Em có thể giúp gì chứ?”.

Tiểu Đa khẽ mỉm cười: “Ít nhất thì cũng giúp anh giải quyết chị gái anh, anh Sáu em, Lý Hoan và Ngô Tiêu”.

Thần Quang nhìn vẻ ranh mãnh của Tiểu Đa, không hiểu cô có ý định gì.

Tiểu Đa nói với Thần Quang: “Anh Hoan là bạn của anh Ba em, anh ấy đã gặp các anh chị của em, anh ấy có thể làm người hòa giải. Nếu Ngô Tiêu và anh Sáu đứng về phía chúng ta thì sau này sẽ chẳng có những phiền phức như thế đâu”.

Thần Quang không hiểu lắm: “Ý của em là, mấy anh chị khác của em còn phiền phức hơn anh Sáu?”.

Tiểu Đa có vẻ phấp phồng: “Không, họ cũng không phiền phức, chỉ là để đề phòng thôi. Chẳng phải họ không biết anh còn gì”.

Thần Quang tin ngay, về sau anh không chỉ một lần hối hận tại sao lúc đó mình lại tin ngay như thế.

Tiểu Đa nói: “Anh và Ngô Tiêu cũng đừng có đấu với nhau nữa, được không? Cô ấy là phụ nữ, anh nhường cô ấy đi? Anh Hoan thực ra rất tốt, anh đối xử với anh ấy tốt thì anh ấy sẽ càng đối xử với chị gái của anh tốt hơn, đúng không?”.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa, cảm thấy cô cực kỳ hiểu biết: “Tiểu Đa, nếu công việc của công ty nhiều lên, em có trách anh không dành thời gian cho em không?”.

Tiểu Đa gật đầu: “Có, em sẽ cảm thấy anh vô dụng!”.

“Vì sao? Việc anh bận chẳng phải chứng tỏ rằng anh làm việc rất chăm chỉ giỏi giang sao?”.

“Ồ, nhưng em tin là không uổng công học, chẳng phải anh muốn thay đổi cách làm việc của chị anh sao? Anh không có thời gian dành cho em, có nghĩa là anh không làm tốt công việc”

Thần Quang cười ha hả: “Em thật thông minh, em biết anh không phải là người bất cứ chuyện vì cũng tận tay làm”.

Thần Quang và Tiểu Đa mời cơm Phạm Triết Lạc và Ngô Tiêu.

Phạm Triết Lạc chấp nhận Thần Quang, vừa nhìn thấy Tiểu Đa ngồi dựa vào người anh như con chim núp vào người, thì cảm thấy hơi khó chịu. Ngô Tiêu còn liếc cả hai bằng đôi mắt lạnh lùng.

Bốn người ngồi vào bàn. Thần Quang cười nâng ly lên trước: “Anh Sáu, chị dâu, sau này mong nhận được sự quan tâm của anh chị!”.

Ngô Tiêu đỏ mặt: “Anh gọi linh tinh gì đấy? Chúng tôi vẫn chưa cưới”.

Phạm Triết Lạc nói với cô ấy: “Chẳng phải là em cứ bắt Thần Quang gọi còn gì? Đã gọi thì phải thưa!”.

Ngô Tiêu không nói gì nữa.

Thần Quang không ngờ sau khi tiếng gọi khó khăn lắm mới thốt ra được, thì người khó chịu nhất không phải là anh như dự đoán ban đầu, mà lại chính là Ngô Tiêu. Anh trầm nghĩ, hóa ra Tiểu Đa nói thật, hai từ “chị dâu” đã khiến miệng lưỡi sắc bén của Ngô Tiêu trở nên cứng lại không thốt nên lời.

Anh mỉm cười với Tiểu Đa, giọng càng trở nên thân thiết: “Chị dâu, trước đây tiểu đệ đã đắc tội nhiều, ly này xin được tạ tội. Anh Sáu, anh không trách em đây chứ?”.

Mặt của Ngô Tiêu càng đỏ dữ hơn. Cô ấy mới hai mươi hai tuổi, lại được một người đàn ông hơn ba mươi tuổi gọi là chị dâu, nên thực sự cảm thấy không chịu nổi.

Phạm Triết Lạc ôm vai Ngô Tiêu: “Đó là chuyện sớm muộn mà thôi, dù thế nào cũng phải quen, có gì à?”. Rồi sau đó lại nói với Thần Quang: “Tiêu Tiêu không phải là người nhỏ nhen như vậy đâu, đừng để tâm. Nếu sau này cô ấy mà có gây khó dễ cho cậu, cậu hãy nói cho anh Sáu biết”.

Thần Quang thấy vui, bề ngoài tỏ ra khiêm tốn nhận lời, nhưng mắt thì nhìn khuôn mặt đỏ như cà chua của Ngô Tiêu, trong bụng nghĩ, sau này tôi sẽ dùng chiêu này để đối phó với cô!

Sau đó, theo sự sắp xếp của Tiểu Đa, họ lại mời cơm Lý Hoan và Thần Hy.

Lý Hoan nhìn thấy Thần Quang vẫn trong bộ dạng cười đùa hí hửng. Đạo này Thần Hy có thời gian rảnh rồi, cả ngày chuyên tâm chăm lo trang trí cho chỗ ở mới, sau khi giao công ty cho Thần Quang, chị rất hài lòng.

Vẫn là Thần Quang ra chiêu trước, anh nâng ly lên trước mặt Lý Hoan: “Anh rể”.

Lý Hoan đáp lại một cách rành rọt: “Thần Quang này, cậu đã gọi là anh rể, thì tôi cũng phải tặng cho cậu một chút quà gặp mặt chứ nhỉ! Tôi sẽ cho cậu ít kinh nghiệm, để cậu đỡ phải đi đường vòng theo đuổi Tiểu Đa!” Tiếng gọi “anh rể” của Thần Quang, khiến cho cậu dễ chịu, thích thú hết như được ăn liền một lúc ba que kem giữa ngày hè nóng nực. Cậu định sẽ nói cho Thần Quang biết hết tình hình những người nhà họ Phạm chiều chuộng Tiểu Đa tới mức gần như biến thái.

Thần Quang cười nói: “Có anh rể giúp sức, đúng là tốt quá rồi. Trước đây chị gái em luôn chăm sóc em, anh đối xử tốt với chị ấy cũng có nghĩa đối xử tốt với em”.

Thần Hy cảm thấy rất vui, xem ra không uổng công chị đã yêu thương cậu em suốt những năm qua, chị định giúp Thần Quang một tay: “Nói đi, có khó khăn gì cần đến anh rể em giúp không”, xong chị nhường mày với Thần Quang.

Lý Hoan thấy Thần Hy cười tươi như hoa, cũng tiếp lời: “Đúng thế, có việc gì cần anh rể giúp, cậu cứ nói ra”.

Thần Quang rất muốn ngửa cổ phá lên cười, anh cố ý chau mày: “Anh chị em trong nhà Tiểu Đa đông quá, chỉ một Phạm Triết Lạc với Ngô Tiêu cũng làm em mệt đứt hơi rồi. Thế mà, kế tiếp còn phải qua cửa duyệt của từng người một!”.

Lý Hoan cười, nói: “Chỉ cần cậu tỏ ra tốt với Tiểu Đa trước mặt họ là được, nếu không được nữa thì làm ra vẻ chính nhân quân tử, rồi cố gắng lấy lòng họ, đảm bảo sẽ qua thôi!”.

Phạm Tiểu Đa chêm vào: “Anh Hoan, trước đây không phải là anh đối xử tốt với em thật à? Hay là anh ra vẻ quân tử? Anh cũng đối phó với chị Thần Hy thế sao?”.

Lý Hoan ngượng: “Thần Hy, không phải thế đâu, chẳng phải ngay từ lần đầu tiên gặp Thần Hy anh đã thêm nhỏ dãi còn gì, em cũng thấy thế mà!”.

Tiểu Đa cười hì hì không nói gì nữa. Thần Hy trừng mắt lên với Lý Hoan: “Sau này gặp cô gái nào xinh đẹp hơn tôi, còn nhỏ nước dãi nữa không?”.

Lý Hoan vội chuyển chủ đề câu chuyện, chỉ sợ Tiểu Đa lại thêm câu nào khác: “Để lúc về anh sẽ giải thích với em, hôm nay chúng ta đang bàn đến việc giúp Thần Quang và Tiểu Đa như thế nào cơ mà”.

Thần Hy nói: “Anh có ý gì hay thì mau nói đi!”.

Thần Quang lập tức thêm vào: “Anh rề à, anh thấy đấy, bây giờ chị không đi làm ở công ty nữa, công việc rất nhiều, em mới đi làm, giải quyết còn chậm, bên nhà Tiểu Đa lại giục để kiểm duyệt em, anh đến công ty giúp em được không?”.

Lý Hoan lúc này mới sực tỉnh, anh chàng khôn thật, vòng vo một hồi mới thò ra ý định này! Đang định từ chối thì Tiểu Đa đã nắm lấy tay Thần Hy nũng nịu: “Chị, anh Cả, chị Hai, anh Ba, anh Tư, anh Năm em đều muốn gặp Thần Quang, anh ấy đã thoải thác mấy lần rằng chưa thu xếp được thời gian, nhưng các anh chị của em có vẻ không vui”.

Thần Hy nghe vậy, nghĩ chuyện lớn cả đời của em trai mới là quan trọng, bèn trực tiếp ra lệnh: “Lý Hoan, ngày mai anh cùng em đến công ty!”.

Sau khi tiễn Thần Hy và Lý Hoan về, Thần Quang ôm lấy Tiểu Đa, kêu lên: “Lý Hoan mà vào công ty rồi thì đừng hòng thoát thân dễ dàng! Thù lớn phải trả! Tiểu Đa, ý kiến này của em thật là tuyệt!”.

Phạm Tiểu Đa cười, nói: “Chờ đến khi anh ấy bận tui bụi, anh ấy sẽ phải chịu trận cho chị gái anh suốt ngày phàn nàn và trút cơn giận! Chưa biết chừng đến khi anh quay trở lại công ty, anh ấy đã sắp xếp công việc ở đó đâu vào đấy, anh chỉ việc tiếp nhận thành quả thắng lợi!”.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa chăm chú: “Thì ra em cũng tề thật!”.

Tiểu Đa lắc đầu: “Ý kiến là do anh nêu ra, đâu phải của em! Chẳng qua em chỉ muốn anh có thêm thời gian dành cho em thôi”.

Nói xong, cả hai đều nở nụ cười đắc thắng vì âm mưu đã thành.

Thần Quang cảm thấy trong người nhẹ nhõm hẳn: “Tiểu Đa, em nói xem, có thời gian rồi chúng ta nên làm gì nhỉ? Đi nghỉ có được không?”.

Tiểu Đa thở dài: “Hình như anh thực sự phải đi gặp các anh chị của em rồi. Thần Quang, đừng có bảo em không nhắc anh, chuyện này em không có ý kiến gì, phải trông chờ vào chính anh thôi”.

Thần Quang nói với vẻ hoàn toàn tỉnh bơ: “Chắc không phải là mỗi người bắt anh bơi bốn trăm mét, rồi mặc độc chiếc quần đùi đi trên phố như một thằng điên đấy chứ?”.

Tiểu Đa nhớ đến chuyện anh Sáu ra tay với Thần Quang lần trước, không nén được cười, nói: “Em tặng cho anh chiếc đĩa ‘Chú đại bi’[2]”.

[2] Chú đại bi: Là bài chú căn bản minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát.

“Để làm gì?”

“Để anh ngưng thần định khí, dẹp bỏ cơn giận dữ!”

“Sao nói rằng anh Cả của em cực kỳ biết phải trái, nhà em rất gia giáo cơ mà?”

“Đối với bạn trai của Phạm Tiểu Đa thì không cần biết phải trái!”

“Thật thế à?”

“Tất nhiên là giả rồi!”

Thần Quang nhìn Tiểu Đa đang cười tủm tỉm, nghĩ dù phía trước có là chỗ nước sôi lửa bỏng, anh cũng nhảy.

23. Chương 28

Chương 28

Xét về một ý nghĩa nào đó, hai chiếc cánh gà tương đương với ngọc tử của hoàng đế, tượng trưng cho vị trí được sủng ái cao nhất trong gia đình của Tiểu Đa.

Phạm Tiểu Đa nhìn rõ tình hình của các anh chị trong nhà, và hoàn toàn không hề bi quan, cô biết anh trai và chị gái mình sẽ soi mói Thần Quang, nhưng cũng chỉ vì xuất phát từ tình yêu thương đối với cô. Bây giờ anh Sáu đã đứng về phía cô, Lý Hoan mà cả nhà chấp nhận cũng đứng về phía cô, như vậy đã có thêm hai người nói đỡ cho Thần Quang, thêm vào đó là tình yêu của mình nữa, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Tiểu Đa cảm thấy, cũng đã đến lúc Thần Quang nên gặp những người khác trong nhà mình, cô bàn với Thần Quang, sau đó anh nói: “Em vẫn chưa gặp bố anh, anh sẽ đưa em tới gặp ông”.

Tiểu Đa nhất quyết không chịu, cô con dâu xấu xí cuối cùng cũng phải gặp bố mẹ chồng, trong lòng Tiểu Đa thấy lo sợ. Thần Quang nhìn cô đỏ mặt, bèn đùa: “Thế nào, chỉ thích đưa anh tới nhà em để triển lãm chứ không thích để mình cũng biết sự lợi hại của bố anh à?”.

Nghe Thần Quang nói như vậy, Phạm Tiểu Đa càng không chịu đi, cô tìm lý do: “Em bảo anh tới gặp anh chị của em là để xem xem liệu họ có chấp nhận anh không, nếu họ chấp nhận thì sẽ tính tiếp. Nếu chưa chấp nhận, em sẽ không tới nhà anh đâu. Em nghe theo lời của các anh chị em”.

Thần Quang biết Tiểu Đa xấu hổ, nên không chịu tha cho cô, mà muốn trêu chọc thêm: “Thế, nếu các anh chị của em không đồng ý thì sao?”.

Tiểu Đa cười vẻ ranh mãnh: “Thế thì chúng mình chấm dứt!”.

Thần Quang biết rõ cô đang đùa, nhưng trong lòng vẫn không vui: “Em nói chấm dứt là chấm dứt?”.

Tiểu Đa nhìn thấy vẻ không vui của Thần Quang, tiếp tục thêm vào: “Đúng thế, nếu anh chị của em không thích anh, em sẽ bị kẹt ở giữa, mà anh lại không chịu được nỗi ảm ức, em có cách nào đâu”.

Thần Quang giận đến run người: “Phạm Tiểu Đa, đến cả một câu ‘nếu họ không đồng ý thì em sẽ bỏ trốn cùng anh’, để anh vui mà em cũng không chịu nói ra sao?”.

“Đừng có mơ! Vũ Văn Thần Quang, anh hãy chuẩn bị tốt đi để rồi san bằng mấy quả núi đó!” Tiểu Đa nhìn Thần Quang cười đau cả bụng.

Thần Quang thở dài: “Bây giờ anh mới phát hiện rằng, đàn ông thực ra không sợ vợ, mà vì quá yêu nên mới nhẫn nhịn”.

Tiểu Đa ôm lấy anh từ phía sau: “Không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, chẳng qua họ quan tâm đến em mà thôi”.

Tiểu Đa áp mặt vào tấm lưng rộng của Thần Quang, lén mỉm cười, cô cảm thấy mình thực sự rất may mắn. Mọi người đều nói, mối tình đầu rất dễ tan vỡ, nhưng cô tin tưởng Thần Quang, tin rằng họ sẽ ở bên nhau, mãi yêu nhau, mãi hạnh phúc.

Cuối tuần đó, Phạm Tiểu Đa và Phạm Triết Lạc cùng đến ăn cơm ở nhà Phạm Triết Thiên. Cả nhà lại tụ họp đông đủ.

Phạm Triết Thiên thích cảm giác mọi người ở cùng bên nhau như thế này. Nhà đông anh chị em, từ trước tới nay chưa bao giờ có chuyện bất hòa. Điều này khiến Phạm Triết Thiên rất hài lòng.

Anh yêu các em của mình. Anh là anh Cả, anh chị em hòa thuận khiến anh có cảm giác tự hào. Các em trai, em gái lần lượt lấy vợ lấy chồng, sinh con đẻ cái, có ai không qua tay dìu dắt, lo liệu của Phạm Triết Thiên? Dù là em rể hay em dâu, anh cũng đều đối xử như em ruột của mình. Em rể là người thật thà, tình nguyện để Phạm Triết Cẩm lo liệu mọi việc, Phạm Triết Thiên thấy hơi chướng mắt trước việc quản quá chặt của em gái, nên thường nạt Phạm Triết Cẩm trước mặt em rể, khiến cậu ta cuống lên ra sức khuyên nhủ, sợ khi về đến nhà sẽ bị vợ trả thù, không ngờ Phạm Triết Cẩm đã thay đổi không ít. Em rể được anh vợ yêu quý lại càng yêu thương Phạm Triết Cẩm hơn. Phạm Triết Thiên biết chuyện bèn nói với em gái: “Thấy chưa, học đi, đó mới gọi là quản lý trình độ cao!”.

Cô em dâu thứ ba là người lòng dạ hẹp hòi nhất, có lúc cãi nhau với Triết Địa nhưng không về nhà mẹ đẻ trút, mà lại chạy tới nói với anh Cả, nếu cô ấy sai, Triết Thiên sẽ trách mắng như những người khác, khiến em dâu vô cùng tâm phục khẩu phục. Nhưng cô ấy không biết rằng, sau lưng, Phạm Triết Địa cũng bị mắng tới số.

Phạm Triết Thiên nói với các em dâu: “Hôn nhân phải vun đắp, anh Cả không có yêu cầu gì, chỉ mong tất cả các gia đình hòa thuận, mọi việc may mắn”. Vì thế, khi ở nhà Phạm Triết Thiên là anh Cả, khi các em kết hôn lập gia đình, anh vẫn là anh Cả.

Hôm nay Phạm Triết Lạc đưa Ngô Tiêu đến, đây là lần đầu tiên Ngô Tiêu gặp đông đủ anh chị nhà họ Phạm. Trước đây cô ấy cũng đã nhiều lần được nghe Tiểu Đa kể, hỏi học đại học, Phạm Triết Hòa quản lý Tiểu Đa rất chặt, khiến Ngô Tiêu không có cảm tình lắm đối với anh chị trong nhà họ Phạm, không ngờ, sau khi đến rồi, ai cũng đối xử với cô ấy rất tốt.

Con trai của Phạm Triết Thiên là Phạm Tiểu Thiên còn chủ động gấp cánh gà cho Ngô Tiêu. Cô ấy thấy tất cả mọi người trong nhà họ Phạm đều nhìn mình chăm chú, Ngô Tiêu xoa đầu cậu bé, khen: “Tiểu Thiên ngoan lắm, còn nhỏ thế này mà đã biết quan tâm đến phụ nữ”.

Hai vợ chồng Phạm Triết Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Thiên.

Phạm Triết Thiên nghĩ, con trai còn nhỏ thế này mà đã học được cách sử dụng chiêu ngư ông đắc lợi.

Vợ Phạm Triết Thiên nghĩ, trẻ con chưa đủ lông đủ cánh, chẳng khác gì nghé mới sinh không biết sợ hổ, làm việc gì cũng chỉ dựa vào dũng khí, thiếu cân nhắc, tối nay thế nào cũng bị bố đánh vào lòng bàn tay.

Phạm Tiểu Đa liếc Tiểu Thiên một cái, dám ngang nhiên như thế trước mặt mình, năm nay mà có bị đánh, đừng hòng trông mong cô nói đỡ.

Phạm Triết Lạc nhìn thấy anh chị có vẻ không vui, lo lắng, khi về không biết phải nhắc Ngô Tiêu thế nào, vì cánh gà trên bàn cơm nhà họ Phạm chỉ dành cho Tiểu Đa mà thôi. Nếu không phải do Tiểu Đa gấp cho cô ấy, thì Ngô Tiêu không được động vào!

Xét về một ý nghĩa nào đó, hai chiếc cánh gà tương đương với ngọc tỉ của hoàng đế, tượng trưng cho vị trí được sủng ái cao nhất trong gia đình của Tiểu Đa.

Trong khoảnh khắc Ngô Tiêu iếng cánh gà vào miệng, tất cả mọi người, kể cả Phạm Tiểu Thiên đều nhìn Tiểu Đa. Trước đây, vợ của Phạm Triết Địa cũng từng vì không biết nên gấp một miếng cánh gà vào bát, Phạm Triết Địa không kịp nghĩ, buột miệng nói luôn là, đó là của Tiểu Đa, khiến cô ấy rất ngượng. May mà Tiểu Đa hiểu biết, gấp một cánh gà khác cho chị dâu, còn nói rất ngọt ngào rằng cô thích chị dâu thứ ba, nên để chị ăn cánh gà. Nhưng kể từ đó về sau, trong các bữa ăn tập trung của nhà họ Phạm, vợ Phạm Triết Địa không bao giờ động vào cánh gà.

Từ đó trở thành thói quen, các chị dâu mới đến lần đầu đều ăn cánh gà do Tiểu Đa gấp.

Hôm nay, Phạm Tiểu Đa vẫn chưa động đũa thì Tiểu Thiên đã phạm quy, muốn xem mặt của cô sẽ chuyển từ tươi cười sang xám xịt như thế nào. Phạm Tiểu Đa thấy buồn cười, Ngô Tiêu không biết thói quen xấu đó của gia đình cô, nếu biết rồi, khẳng định khi về cô ấy sẽ tức giận tới mức không ăn cánh gà nữa. Cô nhìn Tiểu Thiên, biết rõ trong đầu cậu bé đang nghĩ gì, nhưng Tiểu Đa cũng muốn theo nó, đùa Ngô Tiêu.

Tiểu Đa cười hi hi, hỏi Ngô Tiêu: “Cánh gà chị dâu mình rán ngon đấy chứ?”.

Ngô Tiêu gật đầu: “Ngon lắm!”. Dù không ngon, cô ấy cũng phải nói rằng ngon, không cần biết do ai làm! Ngô Tiêu quyết định hôm nay phải tranh thủ thể hiện. Hơn nữa, món gà này đúng là rán rất thơm ngon, kĩ thuật chế biến xếp loại một.

Phạm Tiểu Đa trề môi, không nói gì.

Những người trong nhà họ Phạm lập tức dồn mắt về phía Phạm Triết Lạc. Triết Lạc cười ngượng ngùng, vì mình chần chừ Vũ Văn Thần Quang, nên Tiểu Đa mới trả thù như thế!

Cậu nghiêng người, làm khẩu hình với Tiểu Đa: “Thần Quang!”.

Phạm Tiểu Đa ngây ra, hôm nay phải nói với các anh chị về Vũ Văn Thần Quang, nên cô lập tức gấp miếng cánh gà còn lại cho Ngô Tiêu: “Nếu ngon thì ăn thêm cái nữa!”.

Lúc đó, những người trong nhà họ Phạm mới thở phào, không được nhìn thấy kịch hay diễn ra, Phạm Tiểu Thiên có vẻ thất vọng. Tiếng cười nói lại vang lên khắp bàn ăn.

Khi ăn gần xong, Phạm Tiểu Đa mới từ từ nói: “Em có bạn trai rồi”.

Trừ Phạm Triết Lạc và Ngô Tiêu, Tiểu Thiên và mấy anh trai còn lại đều ngây ra. Phạm Triết Cầm thận trọng hỏi Tiểu Đa: “Em chấp nhận Lý Hoan rồi à?”.

Những người khác cũng nghĩ như vậy.

Phạm Tiểu Đa quyết định: “Không phải Lý Hoan! Anh ấy tên Vũ Văn Thần Quang!”.

Phạm Triết Thiên lập tức đưa mắt nhìn sang Phạm Triết Lạc, chú Sáu ở cùng với Tiểu Đa, Tiểu Đa quen một người đàn ông lạ, nếu Triết Lạc không hay biết thì đúng là không làm tròn bổn phận!

Phạm Triết Lạc đánh liều cười, đáp lại anh Cả: “Em đã gặp rồi, con người cậu ta cũng rất tốt!”.

Phạm Triết Thiên nổi giận đùng đùng, không những chú Sáu biết, mà còn đã gặp qua? Tiểu Đa không cho anh biết dù chỉ một chút một ít! Những người khác nhìn Tiểu Đa ngạc nhiên, rồi lại nhìn Phạm Triết Lạc. Không biết ai lớn tiếng nói: “Chú Sáu biết chuyện mà không báo!”.

Phạm Triết Thiên quăng đĩa, sa sầm mặt, nói: “Chú Sáu, chú theo tôi vào thư phòng”.

Mấy anh em khác đưa mắt nhìn nhau: “Anh Cả, chúng em cũng cần được biết!”.

Phạm Triết Thiên chỉ vào họ, nói: “Các chú hỏi Tiểu Đa, tôi hỏi chú Sáu, kéo hai đứa lại thông đồng với nhau!”.

Ngô Tiêu sợ tới mức đánh rơi miếng cánh gà “bộp” một cái xuống bàn. Chồng của Phạm Triết Cầm, mấy bà chị dâu đều nhìn Tiểu Đa với vẻ mặt lo lắng.

Phạm Tiểu Đa nhìn các anh chị với vẻ mặt tủi thân: “Chẳng phải người ta đã chọn lúc thích hợp để nói ọi người biết còn gì”.

Thế là, mấy anh chị thi nhau hỏi: “Quen nhau như thế nào? Là con cái nhà ai? Làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Hình thức ra sao?”.

Trong một lúc, Tiểu Đa không biết bắt đầu từ đâu. Ngô Tiêu nhìn cô, lần đầu tiên cô ấy thấy đồng cảm với Vũ Văn Thần Quang.

Tiểu Đa bỗng thấy vô cùng phiền muộn, câu hỏi của các anh chị thì liên tiếp đưa ra, anh rề rồi chị dâu cũng xen vào, vì thế cô quyết định ngậm chặt miệng, mặc ọi người hỏi, cô vẫn im lặng. Cô rất nhớ Thần Quang, rất muốn anh xuất hiện ngay lúc này, để ọi người vây lấy, trực tiếp hỏi anh.

Phạm Triết Cầm tỏ ra rất sốt ruột: “Tiểu Đa, em nói cho chị biết đi, cậu ta là người như thế nào?”.

Mấy người anh lại lên tiếng phụ họa.

Phạm Tiểu Đa khề nói: “Không thừa một con mắt, không dư một cái tai”.

Chị dâu thứ tư nôn nóng: “Tiểu Đa, em nói đi, rốt cuộc là người như thế nào!”.

Phạm Tiểu Đa im lặng một hồi, cuối cùng nói: “Em yêu anh ấy”.

Chỉ một câu nói ấy thôi đã khiến cho cả đám đông ngây người.

Phạm Triết Cầm ôm chầm lấy Tiểu Đa, nước mắt trào ra: “Tiểu Đa, sao thế, em yêu cậu ta? Làm thế nào mới được bây giờ!”.

Ngô Tiêu trợn mắt há mồm. To tát đến thế sao? Phạm Tiểu Đa có bạn trai, nói một câu là yêu anh ta, có cần làm to tát như thế không? Cô ấy cảm thấy chóng mặt.

Phạm Triết Cầm có vẻ vô cùng chấn động trước lời bày tỏ thẳng thắn của Tiểu Đa. Chị không hiểu lý do từ đâu khiến cho em gái của mình động lòng. Triết Cầm vừa gạt nước mắt, vừa nghĩ: Ôi Tiểu Đa đáng thương của tôi!

Phạm Triết Thiên và Phạm Triết Lạc từ thư phòng bước ra, nhìn thấy vẻ mặt của mấy anh em ai cũng rất nghiêm túc. Hai mắt của Phạm Triết Cầm còn đỏ hoe, cả mấy người đều tỏ ra lúng túng.

Phạm Triết Thiên nói với Tiểu Đa, vẻ ôn tồn: “Tiểu Đa, em thực sự yêu cậu ấy à?”.

Nghe anh Cả hỏi như vậy, Tiểu Đa đáp, mắt rưng rưng lệ: “Anh Cả!”.

Phạm Triết Thiên ôm lấy Tiểu Đa: “Anh có mắng em đâu, yêu thì cứ việc yêu. Các anh chị chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi”.

Phạm Tiểu Đa xúc động, khóc òa lên.

Ngô Tiêu đưa tay ra kéo Phạm Triết Lạc, Triết Lạc mỉm cười đau khổ nhìn cô ấy. Điều mà lúc này Ngô Tiêu mong nhất là Vũ Văn Thần Quang được chứng kiến cảnh tượng này.

Cô ấy nấp vào sau lưng Phạm Triết Lạc cười rình rích.

Phạm Tiểu Đa tưởng rằng thực sự đơn giản như vậy, các anh chị chỉ muốn tìm hiểu tình hình, đó là chuyện rất bình thường. Anh Cả- Phạm Triết Thiên không hỏi cô tử tử, xem ra anh ấy đã biết những điều muốn biết từ Phạm Triết Lạc.

Phạm Tiểu Đa cùng về với Phạm Triết Lạc và Ngô Tiêu. Trên đường, Tiểu Đa hỏi cậu: “Anh Sáu, anh Cả có nói gì không?”.

Phạm Triết Lạc nhìn Ngô Tiêu rồi lại nhìn Tiểu Đa: “Tiểu Đa, anh cảm thấy anh Cả muốn điều tra thu thập thông tin rồi mới hành động. Thần Quang rất xuất sắc, anh nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Phạm Tiểu Đa thấy yên tâm, về đến nhà lập tức gọi điện cho Vũ Văn Thần Quang: “Thần Quang, hôm nay em sợ phát khiếp”.

Thần Quang cười, hỏi: “Mọi người trong nhà không đồng ý à?”.

“Không phải, mà là hỏi hàng loạt vấn đề. Em thấy anh Cả gọi riêng anh Sáu vào trong phòng với vẻ rất giận dữ, còn tưởng rằng anh ấy sẽ không đồng ý”.

Thần Quang mừng rỡ: “Kết quả là, anh Cả em không có vấn đề gì?”.

Tiểu Đa cười to: “Anh Cả dễ gần lắm, nói là chỉ muốn tìm hiểu một chút, chứ không có ý gì khác”.

Thần Quang cũng phần nào yên tâm: “Anh cứ tưởng rằng sẽ gay go lắm, cả ngày hôm nay lo lắng, phấp phỏng. Anh đã nghĩ, nếu mọi người không đồng ý, anh sẽ mang em bỏ trốn!”.

Đang nói đến đó, Ngô Tiêu bèn giằng lấy máy: “Vũ Văn Thần Quang!”.

“Ngô Tiêu? À quên, chị dâu!”

Ngô Tiêu cười hì hì: “Không sao, gọi hay không gọi là chị dâu cũng không sao!”.

Thần Quang thắc mắc, sao thái độ của Ngô Tiêu với mình bỗng dưng trở nên tốt thế? Đúng lúc đó nghe thấy Ngô Tiêu nói: “Những người nhà họ Phạm đúng là ai cũng yêu quý Tiểu Đa, chắc chắn cũng sẽ đối xử tốt với anh, nếu tôi lấy Phạm Triết Lạc, tôi cũng sẽ đối xử tốt với anh”.

Không hiểu sao, nghe những lời ấy, Thần Quang thấy nổi hết da gà. Giọng nói ngọt ngào của Ngô Tiêu mang theo một hơi lạnh u ám khó tả. Thần Quang quyết định tin tưởng Tiểu Đa, anh trai và chị gái của cô ấy muốn tìm hiểu về bạn trai của em gái cũng là một việc rất thường tình. Tiểu Đa đã nói rồi, anh Cả của cô ấy dễ gần, không làm khó anh đâu. Trước đây, Tiêu Thành Phi cũng đã nói, Phạm Triết Thiên là người rất hiểu lý lẽ, phải trái phân minh.

24. Chương 29

Chương 29

Chờ đến khi Thần Quang mặc xong. Lý Hoan lại nói: “Quần áo của cậu là trắng quá, giày cũng quá bóng, tóc quá mượt, nhưng sao nhìn cứ thấy không ổn”. Thần Quang đưa tay xoa đầu, làm á tóc rối lên, sau đó vò vò chiếc áo, để nó khỏi trắng quá. Nhìn xuống đôi giày, anh đưa chân ra, nói với Lý Hoan: “Anh giẫm lên đi”.

Phạm Triết Thiên đã che giấu tâm trạng của mình một cách thành công, rồi gọi Triết Nhân đến. Trong nhà, người ít tin tưởng nhất là chú Sáu, cậu Lý Hoan mà chú Ba giới thiệu giờ đã trở thành anh rể tương lai của Vũ Văn Thần Quang, như vậy chú Ba cũng không thể tin được. Còn cô Hai - Phạm Triết Cẩm quá cảm tính, cũng xếp sang bên. Chú Năm, Phạm Triết Hòa là giáo viên, không có khả năng đó, cũng loại trừ. Chỉ có chú Tư, Phạm Triết Nhân, chú ấy làm việc ở cục Công an, tuy là bác sĩ pháp y, không phải cảnh sát hình sự, nhưng xét về nghề nghiệp và cơ quan, chuyện này chẳng có ai khác ngoài chú ấy có thể đảm đương được.

Phạm Triết Nhân xem ra đã biết được suy nghĩ của anh Cả, không chờ anh lên tiếng, tự động nói: “Chỉ cần Vũ Văn Thần Quang là người của thành phố này, việc điều tra về cậu ta không có vấn đề gì, hãy giao cho em ‘giải phẫu’”.

Phạm Triết Thiên tương đối hài lòng với thái độ của Phạm Triết Nhân.

Ba ngày sau, báo cáo “giải phẫu” của Phạm Triết Nhân đã đặt trước mặt của Phạm Triết Thiên. Triết Nhân cảm thấy, đến giải phẫu tử thi cũng không gấp gáp bằng việc này, cậu đã phải huy động đủ loại lực lượng từ các đồng sự, cử những cảnh sát anh em có quan hệ thân thiết với mình, làm rõ tình hình mọi mặt của gia đình Thần Quang, đồng thời đã điều tra qua rất nhiều những người biết tình hình. Bản báo cáo đặt trước mặt Phạm Triết Thiên có mấy chỗ còn ẩn cả dấu vân tay.

Theo hồi tưởng của những người biết tình hình, lúc đầu họ tưởng rằng nhà Vũ Văn phạm tội, những người có liên quan đến xã hội đen bị tóm hết một mẻ. May mà những câu hỏi của cảnh sát đưa ra đều chẳng liên quan gì đến kinh tế, có một số câu họ còn chẳng biết nên hiểu như thế nào.

Có một cảnh sát hỏi rất nghiêm túc: “Nghe nói hồi nhỏ anh thường chơi với Vũ Văn Thần Quang, anh ta đã bao giờ ăn hiếp anh chưa?”.

Người được hỏi, suy nghĩ hồi lâu, đáp: “Hồi nhỏ chúng tôi đánh nhau có lúc thua, có lúc thắng, nếu nói là ăn hiếp cũng không phải, vì hồi ấy đều còn nhỏ. Có điều anh ta vô cùng tinh quái”.

Cũng chính vì từ “tinh quái” của người này, cảnh sát hỏi liên mấy câu. Các chuyên gia tâm lý tội phạm đã đưa ra những lời phân tích về từ này, trong đó có một câu là: Người này không chịu thua kém, bản tính ngoan cố, nhưng sau khi bị kích động lớn thì tâm lý rất dễ thay đổi, biến thái.

Có một câu hỏi với cô gái mà Vũ Văn Thần Quang đã từng có thời gian gần bó. Vấn đề được đưa ra là: “Nghe nói, Vũ Văn Thần Quang và cô từng yêu nhau, vì sao hai người lại chia tay?”.

Cô gái kia cười, đáp: “Cậu ấy mới có mười tám tuổi, như thế gọi gì là tình yêu. Cậu nhóc ấy gọi tôi là chị”.

Người đến thu thập tin nghe vậy, dường như suy nghĩ điều gì đó.

Có điều trở ngại cho việc điều tra của cảnh sát, người biết chuyện tỏ ra rất cẩn trọng với chuyện này.

Phạm Triết Thiên nhìn bản báo cáo mà Phạm Triết Nhân đưa cho hồi lâu không nói gì. Phạm Triết Nhân đi vòng quanh anh trai: “Cậu Vũ Văn Thần Quang này không chỉ thân thế gia đình mà bản thân cũng rất phức tạp”.

Phạm Triết Thiên nói từng tiếng một: “Đâu chỉ có phức tạp, cậu ta còn phiền phức hơn Lý Hoan gấp hàng trăm lần. Chú hãy xem về bố của cậu ta thì sẽ biết ngay”.

Phạm Triết Nhân có vẻ nôn nóng: “Tiểu Đa đơn giản quá!”

Phạm Triết Thiên nhìn lên trần nhà, một hồi lâu mới nói: “Anh muốn gặp riêng Vũ Văn Thần Quang. Chú Tư, chú kiểm cho anh một chiếc camera, rồi quay lại toàn bộ quá trình, chúng ta sẽ xem lại”.

Phạm Triết Thiên cảm thấy rất phiền lòng. Sao Tiểu Đa lại yêu một người như thế? Nhà họ Vũ Văn cũng không xa lạ, ông già Vũ Văn là một con cáo già, nghe nói ông ta phát lên khi phát triển Hải Nam, là người chính trực phóng khoáng, kết giao với nhiều người trong giang hồ, kinh doanh trong lĩnh vực giải trí, nên không bị ai quấy nhiễu làm phiền. Mấy năm gần đây hợp tác vô cùng chặt chẽ với chính quyền, mỗi khi đấu thầu, bao giờ ông ta cũng bỏ thầu thấp nhất, chất lượng chẳng có vấn đề gì, nhưng chuyện này không có thông tin nội bộ thì không thể nào làm được. Hướng chi, mời thầu thì sao? Ông ta cho năm công ty cùng đến, dù trúng nhà thầu nào cũng đều thuộc của ông ta. Chắc hẳn phí lót đường không ít, nhưng chẳng có cách nào thu được chứng cứ.

Hiện giờ, nhà họ Vũ Văn mỗi ngày một phát triển. Vũ Văn Thần Quang chỉ nhúng tay vào việc làm ăn của gia đình khi chị gái sắp lấy chồng. Trong báo cáo, Vũ Văn Thần Quang là một người ăn chơi tiêu chuẩn, cả ngày chẳng làm gì, lang thang ở nước ngoài mấy năm. Ông Vũ Văn chỉ có cậu ta là con trai duy nhất, vì thế hết mực chiều chuộng, muốn gì được nấy, ba mươi tuổi rồi vẫn chưa làm gì, có lẽ gia đình họ định nuôi cậu ta suốt đời.

Một gã đàn ông như vậy, chắc chắn, Phạm Triết Thiên lắc đầu, hoàn toàn không phải là người chồng lý tưởng của Tiểu Đa như trong suy nghĩ của anh.

Phạm Triết Thiên lật bản báo cáo, từ nhỏ đã gây gỗ đánh nhau, giáo viên nhận xét là học sinh cá biệt, lên cấp ba suốt ngày ở hộp đêm và còn có những cuộc tình một đêm với người khác. Dù có xảy ra chuyện gì cũng không sao, gia đình đã lo lót, giải quyết ổn thỏa cho cậu ta.

Phạm Triết Thiên cảm thấy tình hình nghiêm trọng. Anh không muốn cô em gái Tiểu Đa của mình gần bó với một gã đàn ông như vậy. Vũ Văn Thần Quang là một người đàn ông trưởng thành, còn Tiểu Đa của anh thì vừa mới rời trường học được nửa năm, hầu như chưa hề có kinh nghiệm xã hội nào, một cô gái như vậy rất dễ thấy hấp dẫn trước một người đàn ông trưởng thành. Yêu ư? Có lẽ phần nhiều bị cảm dỗ mà không biết!

Phạm Triết Thiên kết luận.

Nghe nói Phạm Triết Thiên muốn gặp anh nói chuyện, Thần Quang rất vui, đuổi theo Lý Hoan, hỏi: “Anh rể! Lần đầu tiên anh nói chuyện với Phạm Triết Thiên như thế nào?”.

Lý Hoan cười thầm: “Lúc đó tôi không chuẩn bị gì, đẩy cửa ra đã thấy cả đám người”.

Thần Quang yêu cầu: “Anh nói cụ thể một chút, càng chi tiết càng tốt!”.

Lý Hoan nhìn Thần Hy: “Tôi không chuẩn bị gì, ngoài Tiểu Đa và vợ chồng anh Ba của cô ấy, tôi chẳng biết ai, tóm lại tình hình giống như trong buổi bảo vệ luận văn. Họ hỏi, còn tôi trả lời. Trả lời xong là xong”.

Thần Hy cười nhìn em: “Nhà chúng ta cũng sẽ tổ chức thi biện luận”.

Lần này Thần Quang không giúp chị gái: “Lý Hoan, tôi hỏi anh một câu, anh chỉ yêu một mình chị gái tôi phải không?”.

Lý Hoan kéo tay Thần Hy, nói to: “Đúng rồi, chỉ yêu một mình cô ấy!”.

Thần Hy cười: “Được rồi, nói mau đi, Thần Quang đang sốt ruột kia kìa”.

Lý Hoan cũng cười: “Những câu hỏi của họ rất kỳ quặc. Chỉ cần cậu nắm chắc một nguyên tắc, lấy việc Tiểu Đa thích là tối thượng thì được. Thần Quang, để tôi hỏi. Cậu thử nhé”.

“Cậu thích điểm gì ở Tiểu Đa?”

“Điểm nào cũng thích!”

Lý Hoan lắc đầu: “Câu trả lời này thiếu chân thành, cậu phải nói là trong sáng, đáng yêu, xinh đẹp, lễ phép, rộng lượng, hiểu biết...”.

Thần Quang cười, nói: “Phải thêm một câu, trong lòng tôi, cô ấy không phải là thiên sứ, thiên sứ không bằng cái móng chân của cô ấy! Những người trong nhà họ Phạm nghĩ như thế về Tiểu Đa hả?”

Lý Hoan nói một cách nghiêm túc: “Còn to tát hơn thế, chỉ cần cậu cường điệu hơn cả họ, thì cậu mới đánh bại họ được”. Nói xong bèn cười, rồi đem chuyện lúc đó Phạm Triết Nhân đã hỏi mình có biết kể chuyện hay không, nói cho chị em Thần Quang nghe.

Vũ Văn Thần Quang cười đến đau cả bụng: “Yên tâm, nếu họ hỏi như vậy, em sẽ trả lời, em biết truyện Nghìn lẻ một đêm, Truyện cổ Andersen, Truyện cổ Grim, và bốn tác phẩm nổi tiếng[1]. Nếu không được, em sẽ lập tức kể ngay cho anh chị em nhà họ Phạm nghe truyện Cô bé quàng khăn đỏ, ít nhất là có tới năm dị bản, và dịch bằng tiếng của ba nước!”.

[1] Bốn tác phẩm nổi tiếng: Đó là Tam quốc diễn nghĩa, Thủy Hử, Tây Du Ký và Hồng lâu mộng.

Lý Hoan lấy làm khó hiểu: “Sao lúc đó tôi không kể ngay tại chỗ nhỉ? Tài ăn nói của tôi cũng đâu có kém cậu”. Tiếp đó lại nói cho Thần Quang biết sở thích của Phạm Tiểu Đa: “Nếu chẳng may mà hỏi đến sở thích của Tiểu Đa, cậu không trả lời được thì cậu sẽ không phải là ứng cử viên đủ tiêu chuẩn, sẽ không thể chăm sóc tốt Tiểu Đa”.

Thần Quang lại cười: “Chuyện này không sợ, Phạm Tiểu Đa đã ôn tập cho em một lần rồi, đáp án chính xác, em sẽ bảo họ hỏi Tiểu Đa xem, đảm bảo câu nào cũng trả lời đúng”.

Sau một hồi trao đổi, bồi dưỡng, Thần Quang cảm thấy những người trong nhà họ Phạm đã quá quan tâm đến Tiểu Đa, sợ cô ấy phải chịu ảm ức, sợ anh không chăm sóc tốt cho em gái họ. Chuyện này, anh hoàn toàn hiểu.

Dường như Lý Hoan có vẻ căng thẳng hơn Thần Quang trong lần gặp gỡ này, nên liên tục nhắc Thần Quang phải ăn mặc chỉnh tề, nhất định không được mặc lòa lẹt, trên cổ đeo trang sức. Khi tới đó thái độ phải tốt, phải lễ phép lịch sự, phải chứng tỏ có tình cảm sâu sắc với Tiểu Đa.

Thần Quang nhìn mình trong gương. Toàn thân toát lên vẻ của một chính nhân quân tử. Anh quay đầu lại, hỏi Lý Hoan và Thần Hy: “Thế nào?”.

Thần Hy đáp với vẻ ngưỡng mộ: “Khi đi trên đường, em phải cẩn thận kéo bị bọn con gái quần chặt lấy đấy.”

Lý Hoan lắc đầu: “Cậu nên mặc bộ đồ đi làm thì tốt hơn. Bộ trang phục này có thể lên tạp chí thời trang được đấy”.

Thần Quang bắt đầu thay quần áo, từ lê đến quần áo mặc bình thường. Anh thở hắt ra: “Cái anh Phạm Triết Thiên ấy thật cuộc thích bộ nào?”.

Lý Hoan nhìn đến hoa cả mắt, rồi chậm rãi nói: “Lần đầu tiên tôi tới đó với bộ lê, tôi hoàn toàn không chuẩn bị gì”. Thần Quang xị mặt: “Bộ đó màu gì?”.

Lý Hoan nghĩ một hồi lâu: “Là bộ tôi đang mặc trên người”.

Thần Quang nhìn kĩ, rồi quay sang nói với Thần Hy: “Chị, mau đi mua giúp em một bộ giống hệt thế này, nhưng là số lớn hơn!”.

Thần Hy lắc đầu: “Em tìm một bộ gần giống như vậy là được mà?”. Nói rồi, chị đi tìm chiếc cà vạt phù hợp với bộ lê đó cho em trai.

Chờ đến khi Thần Quang mặc xong. Lý Hoan lại nói: “Quần áo của cậu là trắng quá, giày cũng quá bóng, tóc quá mượt, nhưng sao nhìn cứ thấy không ổn”.

Thần Quang đưa tay xoa đầu, làm á tóc rối lên, sau đó vò vò chiếc áo, để nó khỏi thẳng quá. Nhìn xuống đôi giày, anh đưa chân ra, nói với Lý Hoan: “Anh giẫm lên đi”.

Lý Hoan ra sức giẫm xuống, Thần Quang đau tới mức nhảy dựng, hét toáng lên: “Bảo anh giẫm lên cho nó bần một chút, chứ tôi đâu có bảo anh giẫm làm đau chân tôi!”.

Thần Hy thu mình trong lòng Lý Hoan, cười như điên: “Thần Quang! Chưa bao giờ chị thấy em căng thẳng đến mức như vậy!”.

Thần Quang không thèm để ý tới hai người ấy, nhìn vào gương ngấm nhúa, quyết định sẽ mặc như vậy, rồi huýt sáo đi ra ngoài. Lý Hoan nói vọng lên từ phía sau: “Nhất định không được huýt sáo trước mặt Phạm Triết Thiên đấy, nếu không anh ta sẽ cảm thấy cậu giống bọn du côn!”.

Thần Quang thôi không huýt sáo nữa. Anh cười, nói với bản thân, một giọt nước cũng có thể phản chiếu được ánh rực rỡ của mặt trời, thành hay bại là ở chi tiết.

Phạm Triết Nhân kiểm một chiếc camera, lắp vào nắp chiếc bút cài trên túi áo ngực của Phạm Triết Thiên.

Triết Nhân thử ống kính, xem hiệu quả thế nào, rồi cười nói với anh trai: “Anh Cả, nhớ là động tác đừng quá mạnh, nếu không ống kính sẽ bị rung”.

Phạm Triết Thiên gật đầu, lần đầu tiên sử dụng loại thiết bị này, nên nếu đã ngồi xuống là chẳng dám động dậy. Phạm Triết Nhân lại nói: “Anh Cả, anh chú ý độ cao này, nhớ là phải nhìn ngang với cậu ta”.

Phạm Triết Thiên có vẻ mất kiên nhẫn: “Hay là chú nấp vào góc rồi quay, vì dù sao cậu ấy vẫn chưa biết chứ”.

Phạm Triết Nhân cười hì hì: “Em đã chuẩn bị rồi, hai chúng ta hai máy, sẽ quay ở mọi góc độ”.

Nghe vậy, Phạm Triết Thiên thấy yên lòng, khen em trai: “Tốt lắm, quan sát của bác sĩ pháp y vô cùng tỉ mỉ. Chú đã vận dụng sở trường vào đời sống rất tốt”.

Phạm Triết Thiên chọn thời gian vào chín giờ sáng, địa điểm là một quán trà ở Thiên Đài. Vào giờ đó, quán trà hầu như không có ai.

Khi Vũ Văn Thần Quang bước vào quán trà, nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặt mũi hơi giống Phạm Triết Lạc đang ngồi ở gần cửa nhìn anh. Ở phía xa, còn có một người đàn ông ngồi trong góc đang đọc báo, tờ báo che mất mặt anh ta. Ngoài ra, trong quán trà không còn ai nữa.

Vũ Văn Thần Quang đi thẳng đến trước mặt Phạm Triết Thiên: “Xin hỏi, anh có phải là anh Cả của Tiểu Đa không? Em là Vũ Văn Thần Quang”.

Phạm Triết Thiên mỉm cười nhưng không đứng dậy, vì Phạm Triết Nhân đã nói rằng, không được cử động mạnh, liền gật đầu: “Ngồi đi”.

Vũ Văn Thần Quang ngồi xuống xong, đưa mắt nhìn thân hình ngồi thẳng đơ của Phạm Triết Thiên, rồi lại nhìn vào chiếc bút cài ở túi áo ngực của anh ta, nghĩ bụng: Hèn nào mà Lý Hoan bảo mình đừng có mặc những bộ trang phục quá sắc sỡ, Phạm Triết Thiên không phải là người lạc hậu thông thường. Thời buổi này ai còn cài bút ở túi áo ngực nữa. Nhìn thấy chiếc bút máy ấy, Thần Quang rất buồn cười, nhưng phải cố gắng giữ cho đôi môi khỏi nhếch lên.

Phạm Triết Thiên bình thần quan sát Vũ Văn Thần Quang. Dường như anh đã tìm ra đáp án cho việc Tiểu Đa thích cậu chàng này. Vũ Văn Thần Quang trông có vẻ đẹp trai hơn trong ảnh, khi cười để lộ hàm răng trắng bóng, làm rạn rở cả khuôn mặt, cử chỉ mang dáng dấp phong cách của người đàn ông đã trưởng thành, đúng là kiểu người mà các cô gái thích nhất.

Phạm Triết Thiên nhớ tới lời của Phạm Triết Lạc, nói rằng cậu thanh niên này cũng rất tốt, nhưng lúc đó anh đã cười lạnh lùng: Chú Sáu à, chú chỉ nhìn bề ngoài, chỉ nghe cậu ta to nhỏ, nếu chú nhìn thấy bản báo cáo của chú Tư, thì liệu chú còn nhận xét rằng cậu ấy tốt được nữa không!

Phạm Triết Thiên vẫn giữ tác phong cũ, không đem ý kiến của người trước làm ấn tượng ban đầu trong lần gặp gỡ này. Anh tiếp tục mỉm cười chào Thần Quang, rồi giới thiệu một cách đơn giản: “Tôi là Phạm Triết Thiên, anh Cả của Tiểu Đa. Tôi lớn hơn Tiểu Đa mười tám tuổi, vừa làm anh lại vừa làm bố”.

Thần Quang kịp thời bổ sung một câu: “Sau này em sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Đa”.

Mặc dù Phạm Triết Thiên đã nói rằng cố gắng hết sức đánh giá một cách khách quan, nhưng ít nhiều cũng vẫn chịu ảnh hưởng của bản báo cáo mà Phạm Triết Nhân đưa cho. Câu nói mà Thần Quang tiếp lời, khi lọt vào tai Triết Thiên thì dường như nó mang ý rằng Tiểu Đa không còn cần đến anh Cả nữa, một cảm giác chua xót lan dần. Phạm Triết Thiên uống một ngụm to, để cố nén cảm giác khó chịu đó. “Sức khỏe của bố cậu vẫn tốt chứ?”

Thần Quang đã chuẩn bị rất nhiều thông tin để đối phó với những câu hỏi kì quặc, nhưng sao Phạm Triết Thiên lại hỏi đến bố của mình nhỉ? Thần Quang đành trả lời: “Cũng tốt ạ, tinh thần vẫn rất minh mẫn, không lúc nào chịu nghỉ ngơi, nói là ở nhà chăm sóc cây cảnh, nhưng hề có chuyện quan trọng ở công ty thì ông vẫn là người quyết định”.

Phạm Triết Thiên cười: “Khi nào có thời gian tôi sẽ đến thăm ông ấy. Phải rồi, Vũ Văn Thần Quang, cậu học ở nước ngoài mấy năm?”.

Thần Quang nghĩ thầm trong bụng, vào vấn đề chính rồi đây: “Cứ gọi em là Thần Quang là được rồi. Em ở Canada bảy năm, nhưng chỉ học có bốn năm. Ba năm còn lại em vừa đi làm thêm vừa đi du lịch”.

Phạm Triết Thiên nghe vậy, nói: “Đọc một vạn cuốn sách không bằng đi một vạn dặm, càng đi nhiều càng biết nhiều, không giống như Tiểu Đa nhà tôi, lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa ra khỏi thành phố A. Mọi người trong nhà lúc nào cũng lo cho nó. Bây giờ mới thấy, lẽ ra nên để cho nó tự ra ngoài rèn luyện từ sớm để có thêm kinh nghiệm sống, không đến nỗi bây giờ có bạn trai vẫn khiến mọi người thấy không yên tâm”.

Thần Quang thấy tim thót một cái, như có hồi chuông báo hiệu vang lên, Phạm Triết Thiên khen mình biết rộng hay là có ý muốn nói Tiểu Đa chọn không đúng người? Nghĩ vậy, Thần Quang tiếp lời: “Sau này em sẽ thường xuyên đưa Tiểu Đa đi đây đi đó”.

Trong lòng Phạm Triết Thiên thấy ghen tị. Tôi vẫn còn chưa đồng ý, vậy mà cậu nói như thể Tiểu Đa đã thành người của cậu rồi? Vì thế, Triết Thiên đáp lại đầy lạnh lùng: “Tiểu Đa nhà tôi rất ngây thơ, thực ra với điều kiện như của cậu, cậu không nhất thiết phải tìm người như Tiểu Đa”.

Thần Quang nghĩ, đây không biết có phải là câu hỏi biến tướng rằng cậu yêu Tiểu Đa nhiều đến mức nào không. Thế là Thần Quang bèn nói một mạch rất lưu loát tất cả những hình dung từ về Tiểu Đa mà Lý Hoan đã nói cho, đồng thời thêm cả phần sáng tác của mình với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Thiên sứ? Thiên sứ cũng không bằng Tiểu Đa? Lại còn nói trơn tuột như thế nữa chứ! Phạm Triết Thiên hít một hơi. Nếu không biết gia thế của Thần Quang, có lẽ Phạm Triết Thiên đã tưởng rằng mình gặp phải bọn chuyên lừa đảo các cô gái ngây thơ rồi.

Thần Quang chăm chú nhìn Phạm Triết Thiên, thở phào, chờ đợi câu hỏi tiếp theo. Một hồi lâu, Phạm Triết Thiên mới trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Tôi hiểu Tiểu Đa nhà tôi, nó tuyệt đối không xuất sắc như cậu Vũ Văn vừa nói đâu”.

Thần Quang nghe vậy vô cùng hoang mang, cậu Vũ Văn? Sao mà xa cách, lạnh lùng thế. Bụng nghĩ thầm, Lý Hoan ơi, anh hại chết tôi rồi, vì thế vội sửa lại: “Thực ra, ý của em muốn nói, trong lòng em Tiểu Đa là tốt nhất”.

Phạm Triết Thiên vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Tiểu Đa chưa yêu bao giờ, còn cậu năm mười bảy, mười tám đã đến hộp đêm rồi. Tiểu Đa làm sao có thể đem so sánh với những cô gái ở đó được chứ!”.

Thần Quang thầm kêu lên, chết rồi, cái ông Phạm Triết Thiên này coi mình như công tử ăn chơi trác táng rồi. Anh bèn giải thích: “Hồi ấy vì em còn ít tuổi chưa hiểu sự đời, chỉ vì chưa trưởng thành, tò mò ham chơi thôi”.

Thần Quang càng giải thích Phạm Triết Thiên càng tỏ vẻ không vừa lòng, còn nghĩ: Dù thế nào thì mười tám tuổi cậu đã có thể tìm đến các cô gái hai mươi tám tuổi làm cô giáo khai thông ỉn. Tôi làm sao có thể yên tâm giao Tiểu Đa cho cậu.

Phạm Triết Thiên thủng thẳng đưa ra câu hỏi cuối cùng: “Sau này cậu định như thế nào với Tiểu Đa?”.

Thần Quang nghĩ, không biết câu hỏi này có ý chấp nhận hay phản đối chuyện của mình với Tiểu Đa? Thế là anh trả lời, không chút do dự: “Em muốn ở cùng Tiểu Đa một thời gian, trước mắt em mới tiếp quản công ty, đợi công việc đỡ bận hơn, em sẽ cưới cô ấy”. Nói rồi, anh nhìn thẳng vào Phạm Triết Thiên, cố gắng để ánh mắt thật chân thành.

Phạm Triết Thiên cũng nhìn thẳng vào Thần Quang, Thần Quang không dám di chuyển ánh nhìn, tới mức mờ rĩ hai mắt. Đến lúc đó Phạm Triết Thiên mới thu ánh mắt về, nói với anh: “Vũ Văn Thần Quang, tôi không đồng ý chuyện cậu và Tiểu Đa yêu nhau, càng không đồng ý với dự định sau đó của cậu”.

Khi nói những câu này, Phạm Triết Thiên vẫn mỉm cười, thái độ vô cùng hòa nhã. Thần Quang ngồi cả buổi sáng, nói chuyện cả buổi sáng, với thái độ rất tốt cả buổi sáng, miệng luôn cười đến cứng cả hàm, mắt nhìn đến mỏi thì thôi, thế mà lại nhận được một câu trả lời như vậy. Anh rất tức giận, nhưng vẫn cố nén, nói với Phạm Triết Thiên: “Em tôn trọng anh là anh trai của Tiểu Đa, vì thế mới xin ý kiến của anh. Nhưng Tiểu Đa đã là người trưởng thành, sự lựa chọn của cô ấy mới là điều quan trọng nhất. Em sẽ không vì anh không đồng ý mà rời xa Tiểu Đa. Nhưng, anh có thể nói cho em biết vì sao anh không đồng ý được không? Em sẽ cố gắng sửa chữa, em hi vọng rằng Tiểu Đa ở bên em sẽ nhận được lời chúc phúc của cả nhà”.

Thần Quang nói ra những lời này một cách bình tĩnh, không bi lụy và rất lễ độ. Phạm Triết Thiên thầm kêu một tiếng “được lắm”. Bỏ qua cho tầm nhìn hạn hẹp của chú Sáu. Thấy chưa người ta nói năng như thế đấy, lại còn ngậm đe dọa nữa, Tiểu Đa đã trưởng thành rồi, mình chẳng thể quản được nữa. Xin ý kiến của mình, là vì nể mình đã nuôi lớn Tiểu Đa, vì mình là anh ruột nó, đồng thời vẫn còn để lại đường rút lui, anh không đồng ý thì hãy đưa ra lý do, tôi sẽ sửa, được chưa?

Phạm Triết Thiên càng cảm thấy Vũ Văn Thần Quang không hề đơn giản. Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Ngày mai cậu tới nhà, tôi sẽ nói cho cậu biết vì sao tôi không đồng ý”.

Thần Quang nghe nói vẫn có cơ hội thay đổi, bèn mỉm cười nhận lời.

Thần Quang vừa đi khỏi, Phạm Triết Nhân từ trong góc bước ra: “Anh Cả, em nghe thấy hết cả rồi. Cái cậu Vũ Văn Thần Quang này đúng là không dễ đối phó đâu”.

Phạm Triết Thiên xua tay: “Tối nay bảo tất cả mọi người trong nhà tới, mở cuộc họp thẩm định, hãy phê tồ báo cáo thành năm bản. Phải rồi, đừng nói với Triết Lạc đến để làm gì, kéo thẳng nhóc ấy lại báo tin cho Thần Quang!”.

25. Chương 30

Chương 30

Cả nhà họ Phạm tổng kết về Vũ Văn Thần Quang: Nói bằng từ ngữ đang thịnh hành, cậu ta là một thằng con phá gia vừa đẹp trai vừa lắm tiền, nói trắng ra là một con một gạo, tất nhiên là một con một gạo rất đẹp trai!

Thần Quang vừa về đến nhà, Thần Hy và Lý Hoan đã quây lại: “Thế nào?”.

Thần Quang đáp với vẻ không vui: “Tử hình, cho kéo dài thời hạn đến tối mai mới thực thi!”.

Lý Hoan và Thần Hy đều ngây ra. Thần Hy nói: “Anh cả của Tiểu Đa không đồng ý?”.

Thần Quang gieo phịch xuống ghế: “Là chính khách cái gì chứ! Cái gì là con cáo chôn quan trường! Hôm nay em đã thấy rồi. Phạm Triết Lạc xuất chiêu cũng vẫn ở chỗ sáng, ném xuống biển để cho tự bơi vào bờ. Còn với Phạm Triết Thiên thì hoàn toàn không nhìn thấy được thái độ của anh ta. Suốt cả buổi sáng, anh ta cứ ngồi yên một chỗ không động đậy, khi tuyên bố tử hình em, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, nếu như đôi mắt không lạnh lùng, em lại tưởng anh ta đeo mặt nạ”.

Lý Hoan thắc mắc: “Không phải vậy chứ? Không nói vì sao không đồng ý à?”.

Thần Quang ử rữ: “Không biết nữa, không nói rõ, em đoán là sợ Tiểu Đa ngây thơ, sẽ bị em lừa”.

Lý Hoan cười ha hả: “Trong điệu bộ này, trông cậu chẳng khác gì bọn lừa đảo”.

Thần Hy im lặng một lúc, rồi nói với Thần Quang: “Em hãy kể lại toàn bộ quá trình, và tất cả những lời trao đổi qua lại một lần từ đầu tới cuối, để chị xem vấn đề ở đâu”.

Thần Quang nghĩ, ba thợ sửa giày có thể đấu lại với một Gia Cát Lượng[1], thế là anh kể lại toàn bộ quá trình từ lúc bước vào quán trà cho tới lúc ra khỏi đó, thêm vào một số từ miêu tả về thái độ và cử chỉ của Phạm Triết Thiên.

[1] Đây là một câu tục ngữ. Phiên âm của từ “thợ sửa giày” là “pí giang” đồng âm với từ “phó tướng”. Câu này ý chỉ, trí tuệ của ba phó tướng có thể địch lại một Gia Cát Lượng.

Thần Hy và Lý Hoan nghe xong vẫn lấy làm ngạc nhiên, không có vấn đề đặc biệt, những câu trả lời của Thần Quang cũng không có điểm nào không thỏa đáng. Lý Hoan nói: “Liệu có phải là anh ta thấy những từ cậu hình dung về Tiểu Đa quá mức không, vì thế anh ta cảm thấy nó giả tạo?”.

Thần Quang trừng mắt với cậu: “Đó chẳng phải là bản copy những lời của anh nói sao?”.

Lý Hoan đập xuống bàn: “Đúng rồi, bởi đã nghe nói một lần, bây giờ cậu nhắc lại, chắc vì thế Phạm Triết Thiên cảm thấy cậu không có thành ý”.

Thần Quang gầm lên với Lý Hoan: “Thấy chưa, vì anh mà hỏng chuyện rồi! Làm thế nào bây giờ? Lần sau phải sửa chữa thế nào?”.

Thần Hy nói: “Anh ta nói đến chuyện em tới hộp đêm năm mười bảy, mười tám tuổi?”.

Thần Quang gật đầu. Thần Hy nói: “Em không trong sạch như vậy, anh ta đương nhiên lo lắng cho Tiểu Đa rồi. Nhưng sao anh ta lại biết chuyện hơn mười năm trước nhỉ?”.

Thần Quang lắc đầu: “Em có cảm giác, Phạm Triết Thiên hiểu về em khá nhiều. Anh ta hỏi rất ít”.

Thần Hy trầm ngâm một hồi lâu: “Xem ra, nhà họ Phạm đã điều tra về em, nhưng cho dù anh ta biết những gì về quá khứ của em, thì bây giờ cũng khác với trước kia. Có thể nào, em nói thế ấy, đừng cường điệu lên!”.

Thần Quang cảm thấy rất có lý. Thần Hy lại nói: “Em đã ba mươi tuổi, Tiểu Đa nhà người ta mới chỉ hai mốt, hai hai, những điều em trải qua nhiều hơn hẳn Tiểu Đa, Phạm Triết Thiên lo lắng cũng là điều bình thường. Nhưng chỉ cần em chân thành, để họ thấy em không có ý đùa bỡn Tiểu Đa, thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa đâu”.

Thần Quang nghe vậy, trong lòng dần dần thấy dễ chịu hơn.

Thần Hy gọi điện thoại, sau đó quay lại, cười và nói với Thần Quang: “Bố biết rồi, nói rằng tối nay sẽ sai người đem toàn bộ thông tin về nhà họ Phạm đến. Chúng ta sẽ phân tích về họ, như thế sẽ bắn trúng đích”.

Thần Quang mừng đến nhảy lên: “Bố ra tay giúp em! Tốt quá rồi!”.

Thần Hy gí ngón tay vào Thần Quang: “Chỉ vì chuyện yêu đương mà làm kinh động đến cả nhà. Ba mươi tuổi rồi vẫn không khiến mọi người hết lo lắng!”.

Tiểu Đa gọi điện cho Thần Quang: “Anh đã gặp anh Cả em rồi à? Anh ấy không làm khó cho anh chứ?”.

Thần Quang khẽ cười: “Anh ấy bảo anh ngày mai tới nhà anh ấy. Tiểu Đa, anh Cả em không cho em có mặt ở đó”.

Tiểu Đa cười: “Em sẽ ở ngoài hỗ trợ cho anh!”.

Thần Quang đáp với vẻ rất hào hứng: “Được, ngày mai anh sẽ trang bị vũ khí đến tận răng, quyết chinh phục bằng được các anh trai của em!”.

Phạm Triết Lạc biết chắc đó là nói về chuyện của Tiểu Đa, trước khi ra khỏi cửa, Tiểu Đa nhìn cậu với ánh mắt đầy chờ mong. Triết Lạc ôm lấy em, an ủi: “Tiểu Đa, em tin tưởng rằng Thần Quang là người rất tốt đúng không?”.

Tiểu Đa gật đầu.

“Vậy thì em còn lo lắng gì?” Theo anh, bây giờ anh Cả và những người khác vẫn chưa lấy lại trạng thái cân bằng. Em nghĩ mà xem, không hề có chút báo động nào trước, em bất ngờ tuyên bố như vậy, khiến mọi người không kịp phản ứng, không nổi nóng mới là lạ, vì thế đem tức giận trút lên Thần Quang cũng là chuyện bình thường. Nhưng, sẽ không có chuyện gì đâu”. Phạm Triết Lạc cười, đáp.

Ra khỏi cửa, Triết Lạc còn quay lại nói: “Buổi tối anh Sáu sẽ mang tin tình báo về cho em!”.

Tiểu Đa cười hi hi.

Buổi tối hôm đó, nếu so sánh tình hình nhà Vũ Văn với nhà họ Phạm, thì sẽ nhận thấy một điểm chung, ai cũng đầy vẻ nghiêm túc, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng thở dài.

Tại nhà Vũ Văn, Thần Hy tỏ rõ hình tượng của một người phụ nữ mạnh mẽ, kéo tấm băng nhựa ra, tiến hành phân tích, một đồng tư liệu và ảnh trên đó.

“Người anh Cả, Phạm Triết Thiên, năm nay bốn mươi tuổi, làm bên chính phủ, làm việc vô cùng thận trọng, có kế hoạch, hơn nữa rất nghiêm túc. Anh ta quen nắm vững sự việc trong phạm vi mà mình có thể khống chế, không thích có người đối chọi và hoài nghi quyết định của mình, nếu có, nói rõ được lý do, anh ta sẽ cân nhắc, nếu không đưa ra được lý do thì anh ta sẽ nổi nóng. Vì thế được mọi người khen ngợi rất nhiều, không ít người đã nghĩ rằng tiền đồ của anh ta cực phát đạt.

Thư ký của Triết Thiên nói, ngày mà cậu ta thấy dễ nói chuyện với Phạm Triết Thiên nhất trong ấn tượng là lần Phạm Tiểu Đa đem tiền thưởng lần đầu tiên cho vào phong bao đỏ đưa cho anh ta. Còn ấn tượng về lần nổi nóng và thể hiện ra mặt là lần nhận được cú điện thoại báo Tiểu Đa bị ngắt sau khi chạy tám trăm mét trong giờ Thể dục”.

Thần Quang nghe đến đây cũng lo lắng: “Chạy tám trăm mét sao lại ngắt được?”.

Lý Hoan cười vỗ vào vai anh: “Phản ứng này tốt đấy, cậu và Phạm Triết Thiên sẽ phải đối đầu đấy”.

Thần Hy cũng cười: “Phạm Tiểu Đa chạy tám trăm mét trong lúc “đến ngày”. Nên ngắt cũng là chuyện bình thường thôi”.

Thần Quang nghe thế liền đỏ mặt.

“Phạm Triết Thiên coi Tiểu Đa như bảo bối, còn hơn cả con trai Phạm Tiểu Thiên, thường xuyên nhờ cho vợ và con tư tưởng anh cả như cha. Quản lý gia đình rất nghiêm, từ nhỏ đã rèn cho các em thói quen tuân theo gia pháp”.

Lý Hoan tiếp lời: “Lần trước Tiểu Đa giẫm lên chân tôi đã bị Phạm Triết Thiên phạt quỳ ngoài ban công!”. Lý Hoan nhớ lại cảnh tượng ấy, cảm xúc dào dạt dâng lên trong lòng.

Thần Quang cứ cười hi hi: “Tiểu Đa giẫm lên chân anh mà bị phạt quỳ ngoài ban công? Gia pháp nhà họ Phạm nghiêm thật đấy. Lần sau Phạm Tiểu Đa giẫm lên chân tôi, tôi cũng sẽ lấy gia pháp ra, bắt cô ấy quỳ ngoài ban công!”.

Lý Hoan nói với Thần Quang, vẻ coi thường: “Tốt nhất cậu nên từ bỏ ngay cái ý định đó đi. Phạm Tiểu Đa vừa quỳ xuống ban công, cả nhà lập tức xót thương. Nói là phạt, nhưng kết quả tôi phải nói cạn nước bọt, còn phải nhận sai, nhận tội. Ánh mắt của Tiểu Đa nhìn tôi, chẳng khác nào như muốn lột sống tôi ra. Lệnh do Phạm Triết Thiên đưa ra, nhưng kết quả thì chính anh ta phải xin lỗi Tiểu Đa. Cậu mà dám để Tiểu Đa quỳ ngoài ban công, tôi dám chắc cả nhà họ sẽ cầm dao xé thịt cậu để trút hận!”.

Thần Quang không tin: “Đó là anh, đối là tôi, đảm bảo sẽ làm cho họ chẳng có gì để nói”.

Thần Hy tổng kết: “Vì thế, chỉ cần qua được cửa ải của Phạm Tiểu Đa, thì cánh cửa nhà họ Phạm sẽ rộng mở. Phải rồi, còn Phạm Triết Cẩm nữa, đó cũng là người suy nghĩ rất tỉ mỉ, chị ta bảo vệ Tiểu Đa chẳng khác gì gà mẹ bảo vệ gà con. Nếu chị ta phát hiện điểm nào không ổn của em, thì dù Phạm Triết Thiên đồng ý cũng không được. Giải quyết xong hai người này, những người khác sẽ đơn giản hơn. Thần Quang, em phải nhớ mặt mũi, sở thích của từng người, chồng hoặc vợ và con của họ. Như vậy sẽ hiệu quả hơn nhiều”.

Nói rồi, Thần Hy lại lấy ra một tài liệu khác: “Đây là lý lịch của em!”.

“Lý lịch? Làm gì cơ?”

“Bố nói rằng, nhà họ Phạm điều tra về em, chắc chắn đã có một bản tài liệu của em. Em cứ chuẩn bị sẵn một bản, đến lúc đó nói gì phải có bằng chứng”.

Lý Hoan và Thần Quang đều cười ha hả. Sau đó, Thần Quang không thể không phục bố mình có đôi mắt tinh tường và tầm nhìn xa trông rộng. Kinh nghiệm mấy chục năm trường đời, không phải là điều có thể học được trong sách vở.

Thần Quang nghĩ, coi như ngày mai là thi tốt nghiệp, hôm nay ôn bài, cầu xin Phật, lại một đêm không ngủ đây.

Cũng trong thời gian đó, sáu anh chị em nhà họ Phạm đang xem đoạn video quay Vũ Văn Thần Quang. Phạm Triết Hòa lấy giáo trình ra, giảng giải với mọi người: “Từ hình ảnh thì thấy, ánh mắt của Vũ Văn Thần Quang nhìn anh Cả khi bước vào rất kì lạ. Mọi người để ý đến nụ cười của cậu ta, khá ngượng ngáp, mọi người thử nói xem. Em cảm thấy rất giả tạo, nụ cười ấy làm cho khuôn mặt dường như bị méo mó”.

Phạm Triết Thiên lên tiếng: “Hình như cậu ta đang cố nặn ra một nụ cười. Mọi người cười thử xem, cảm giác xem nụ cười mỉm và nụ cười cố nặn ra có gì khác”.

Phạm Triết Cầm nói: “Thì là cười nhưng không phải cười”.

Phạm Triết Địa lên tiếng: “Giả tạo!”.

Phạm Triết Nhân nói: “Em đã phóng to nụ cười ấy trên ống kính, trông thật kinh khủng!”.

Phạm Triết Lạc nói: “Có lẽ cậu ấy căng thẳng”.

Phạm Triết Hòa tiếp tục lên lớp: “Anh Cả chọn quán trà ngoài trời ở Thiên Đài là vì muốn nhìn cậu ta rõ hơn. Mọi người chú ý, tóc của cậu ta đám này, cả đám này nữa đều dựng lên, chứng tỏ dường như vừa mới ngủ dậy và rất vội vã. Cá nhân em cho rằng, thái độ quyết định tất cả, cậu ta đã không coi trọng cuộc gặp mặt với anh Cả!”.

Phạm Triết Thiên lên tiếng: “Ồ cự ly gần, tôi đã nhìn thấy chiếc áo sơ mi của cậu ta hơi nhàu, trên giày còn có vết của một chiếc giày khác”.

Phạm Triết Cầm lên tiếng: “Thái độ không đúng đắn”.

Phạm Triết Địa tiếp lời: “Không nghiêm chỉnh”.

Phạm Triết Nhân bày tỏ thái độ: “Nhìn thì thấy rất điển trai, nếu không dùng camera quay lại, không thể nắm bắt được những chi tiết này!”.

Phạm Triết Lạc nói: “Có lẽ cậu ấy đã quá coi trọng, nên cuống không chú ý được.”

Nếu Vũ Văn Thần Quang mà nghe được những lời nói ấy lúc này, thì chắc chắn sẽ hối hận vô cùng vì đã nghe theo lời khuyên của Lý Hoan. À, không, Vũ Văn Thần Quang mà nghe được những lời đánh giá này, hẳn anh sẽ dẫn thẳng Tiểu Đa đi, chứ quyết không gặp mặt anh Cả nhà họ Phạm, khỏi phải để mặt mình được phóng to trên màn hình tivi cho anh em nhà họ sấm soi chân tơ, kẽ tóc.

Phạm Triết Thiên tổng kết: “Không chỉ là vấn đề ở những chi tiết nhỏ nhặt này, vấn đề lớn nhất là tôi thấy hoài nghi về nhân phẩm của cậu ta. Mọi người đã xem bản báo cáo trong tay rồi chứ? Ấn tượng của tôi là Vũ Văn Thần Quang tính tình bộp chộp, hành động nông nổi, tác phong sinh hoạt có vấn đề. Điểm mấu chốt là cậu ta đã lớn như vậy rồi nhưng vẫn sống nhờ vào sự hỗ trợ của gia đình. Nói bằng từ ngữ đang thịnh hành, cậu ta là một thằng con phá gia vừa đẹp trai vừa lảm tiền, nói trắng ra là một con mọt gạo, tất nhiên là một con mọt gạo rất đẹp trai!”.

Triết Cầm nói: “Con gái thích những người đàn ông như thế là lẽ thường tình, nhưng Tiểu Đa nhà ta không giống vậy, nó không phải là người chỉ thích vẻ bề ngoài. Nếu Tiểu Đa đã yêu cậu ta, thì tất nhiên Vũ Văn Thần Quang cũng phải có ưu điểm của mình”.

Phạm Triết Thiên thấy cô em Phạm Triết Cầm đưa ra một quan điểm khác nên nổi cáu: “Tiểu Đa bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của cậu ta, đẹp trai ai mà không thích? Huống chi đây là người bạn trai đầu tiên của Tiểu Đa! Nó làm quái gì có chủ kiến nào!”.

Phạm Triết Cầm thấy Phạm Triết Thiên nổi nóng, lời lẽ không hay cũng văng, không kìm được nổi cay cú nhiều năm phải nín nhịn, nên bật lại đáp trả: “Anh dựa vào đâu mà nói Tiểu Đa như vậy? Tuy Tiểu Đa hơi ngây thơ một chút, nhưng không hẳn nó không có quan điểm của mình! Hôm ấy Tiểu Đa nói rằng nó yêu cậu ta, nó là đứa con gái tùy tiện yêu một người con trai à? Anh đâu phải là con gái, làm sao hiểu được con gái!”.

Phạm Triết Thiên tức giận ném ngay bản báo cáo xuống: “Tôi thấy cái cậu Vũ Văn Thần Quang ấy chướng mắt, tôi không đồng ý! Tôi vẫn là anh Cả trong cái nhà này, tôi nói thì phải nghe, cô đúng là, đúng là đồ tóc dài óc ngắn!”.

Mấy người còn lại thấy anh Cả và chị Hai cãi nhau như vậy, vội khuyên giải, cứ hai người kéo một người ra, hình thành thế trận ba đối ba.

Chị dâu này giờ không lên tiếng, kể từ khi lấy Phạm Triết Thiên, hễ việc của nhà họ Phạm, chị không bao giờ nhúng tay vào. Lúc này, thấy tình hình căng thẳng, bèn nhảy ra gầm lên một tiếng: “Mọi người đừng có cãi nhau nữa!”.

Rồi chị hỏi Triết Nhân: “Báo cáo của chú độ tin cậy được đến bao nhiêu?”.

Phạm Triết Nhân tự hào nói: “Có thể làm chứng cứ để khởi tố trước tòa”.

Chị dâu bèn ngắt lời: “Mười bảy, mười tám tuổi vào hộp đêm, tôi nhớ chú cũng yêu ngay từ khi mới vào học năm thứ nhất và bị anh chú đánh ột trận, ngủ suốt một ngày, như thế cũng có thể nói chú có tác phong đồi bại được không? Những chuyện trước đây có thể nói rõ vấn đề! Còn điều này nữa, trẻ con đánh nhau có cần đến chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm phân tích hay không? Mấy anh em chú hồi bé ai không đánh nhau chứ? Chưa thấy ai bất thường như mọi người!”.

Mọi người im lặng. Chị dâu cả lại nói: “Tiểu Đa giống như con gái tôi, sao mọi người không thể nghĩ từ góc độ của cô ấy. Cái cậu Vũ Văn Thần Quang ấy là người mà cô ấy yêu, thế thì sao lại không hỏi Tiểu Đa, không nói chuyện tỉ mỉ với Vũ Văn Thần Quang? Triết Thiên này, em thấy anh với cái cậu Vũ Văn Thần Quang ấy vẫn chưa nói được cái gọi là vấn đề chính!”.

Cả ngôi nhà bỗng nhiên im lặng. Một hồi lâu Phạm Triết Thiên mới hỏi: “Vừa rồi không đủ bình tĩnh, tôi đã sai. Bây giờ nghĩ kĩ lại xem, rốt cuộc Vũ Văn Thần Quang có phù hợp với Tiểu Đa không?”.

Phạm Triết Cầm vội gật đầu: “Tôi thấy, điểm mấu chốt nhất, cậu ấy là con trai của Vũ Văn Thiên, nên đã nghĩ phức tạp cho cậu ấy. Thực ra tôi cũng lo, điều kiện cậu ta rất tốt, có điều sao lại thích Tiểu Đa nhà chúng ta. Tất nhiên, Tiểu Đa cũng rất tốt, nhưng không phải là trang quốc sắc thiên hương, rốt cuộc cậu ta thích Tiểu Đa ở điểm nào?”.

Phạm Triết Nhân nói: “Em nghe cậu ta nói, thiên sứ cũng không bằng Tiểu Đa, và còn dùng một lô hình dung từ khác nữa. Em cứ nghĩ mãi, cảm thấy hình như đã nghe thấy những từ này ở đâu rồi”.

Phạm Triết Địa nói: “Lần trước Lý Hoan đã nói”.

Phạm Triết Hòa nói: “Sao chép những lời của người khác, không lẽ cậu ta không có chính kiến về Tiểu Đa?”.

Phạm Triết Lạc nói: “Em thấy, Thần Quang đã trưng cầu ý kiến từ nhiều phía, muốn tổng kết kinh nghiệm của Lý Hoan, cậu ấy không phải là người không có chủ kiến. Chẳng lẽ cậu ấy thích Tiểu Đa còn phải cần dùng đến lời của người khác?”.

Mọi người nghe nói xong, lại bắt đầu mỗi người một ý. Phạm Triết Thiên xua tay: “Ngày mai Vũ Văn Thần Quang đến, mọi người muốn hỏi gì thì hỏi. Bây giờ, tôi phân công thế này, Triết Cầm, cô phụ trách mảng thường thức cuộc sống, tìm hiểu xem cậu ta có phải là người không thể tự chăm lo mình hay không? Tôi hi vọng cậu ta có thể phân biệt được cây hẹ và nõn tỏi! Triết Địa, chú chú trọng kinh nghiệm trong làm ăn trên thương trường, Vũ Văn Thần Quang mới tiếp nhận công ty nhà cậu ta, không phải là một kẻ phá gia thật sự! Triết Nhân, chú tìm hiểu về tình trạng sức khỏe của cậu ta, tôi không thích việc cậu ta bị tửu sắc

làm cho rộng mọt! Triết Hòa, chú hỏi cậu ta về văn học, tôi biết cậu ta đi học ở nước ngoài, nhưng mà ai biết được liệu cậu ta có dùng tiền để mua bằng hay không! Triết Lạc, chú nghe đây, hãy tổng kết sắp xếp lại thứ tự, giống như việc tìm ra kẻ hở của đối phương khi theo các vụ kiện ấy, cho dù chúng ta đồng ý hay phản đối, tôi muốn xem các chứng cứ!

Nhưng có điểm này, không được dễ dàng bộc lộ thái độ. Chú Sáu, tôi biết chú có cảm tình với Vũ Văn Thần Quang. Anh Cả không phải là người cực đoan, khi về, chú không được để lộ tin tức, cứ cho là bây giờ chúng ta chấp nhận cậu ta, thì cũng muốn xem biểu hiện của cậu ta như thế nào. Nếu chú để lộ tin tức, có nghĩa là chú đã hại Tiểu Đa. Chú nghe rõ chưa?”. Nói đến câu cuối cùng, mắt của Phạm Triết Thiên phát ra ánh lạnh lùng. Phạm Triết Lạc run lên, nghĩ, những lời của anh Cả cũng có lý, thận trọng một chút sẽ tốt cho Tiểu Đa, nên gật đầu đồng ý.

Đêm hôm ấy, cả nhà họ Phạm thức trắng.

26. Chương 31

Chương 31

Thần Quang nghĩ, đã gần này tuổi rồi chưa bao giờ muốn làm khổ cho người khác chọc ghẹo, vậy mà đành phải muối mặt thế này, sau này nhất định sẽ trả lại cho nhà họ Phạm. Anh mỉm cười, về không quan tâm, xắn tay áo lên, nằm sắp xuống phòng khách nhà họ Phạm.

Trưởng ban Tiêu Thành Phi ngồi xem Phạm Tiểu Đa làm một mục quảng cáo. Hôm nay, không hiểu sao Tiểu Đa cứ mắc sai sót. Lúc đầu thì cầm nhầm băng quảng cáo, sau khi làm xong lại phát hiện vào thời gian này không phải là của mục quảng cáo đó. Sau đó đến mấy biên tập có vấn đề, ghi xong, phát lại nghe mấy từ cuối cùng mất một nửa.

Phạm Tiểu Đa gần như sắp phát khóc. Làm lại không biết mấy giờ mới xong.

Tiêu Thành Phi đã biết trước nội tình sự việc, tai anh ta dường như vẫn còn vang lên tiếng hét giận dữ của Thần Quang qua điện thoại vào buổi sáng nay: “Trưởng ban Tiêu Thành Phi, mắt của anh là mắt cá chết à? Phạm Triết Thiên hiểu đạo lý, phân biệt rõ phải trái ở chỗ nào? Anh ta cười hi hi rồi ngăn cản đôi uyên ương! Đúng là tôi đã nhìn nhầm anh! Tiêu Thành Phi! Nếu tối nay Phạm Triết Thiên vẫn xử tử hình tôi, thì anh sẽ là mục tiêu đầu tiên tôi trút cơn giận nộ đấy!”.

Tiêu Thành Phi thấy rất buồn cười. Anh ta an ủi Thần Quang: “Cậu yên tâm, nếu cậu thực sự không đỡ nổi, thì tôi sẽ ra mặt với tư cách đại diện tổ chức của Tiểu Đa!”.

Nghe vậy, giọng của Thần Quang mới dịu xuống: “Tối hôm qua tôi không ngủ được, mấy khuôn mặt của anh em nhà họ Phạm và người nhà của họ cứ hiện lên trước mắt! Tôi thi lên Thạc sĩ cũng không mệt như vậy!”.

Tiêu Thành Phi cười lớn: “Tôi cho Tiểu Đa nghỉ phép, để hai người quán quýt với nhau trước khi chết, được không?”.

Thần Quang nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý.

Tiêu Thành Phi cố nén cười nhìn Tiểu Đa cuống quýt, căng thẳng làm chương trình, bèn nói với Tiểu Đa: “Hôm nay để A Phương, A tuệ làm cho, Thần Quang sắp tới đấy, cậu ấy chờ cô ở ngoài cổng”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Trưởng ban với vẻ vui mừng ngạc nhiên, đúng là cô đang rất muốn gặp Thần Quang.

Tối hôm qua Phạm Triết Lạc về, chỉ nhìn Tiểu Đa thở dài, mặc cho cô nũng nịu đe dọa, vẫn nhất định không hé nửa lời.

Suốt đêm Tiểu Đa không ngủ được, nhưng lại không muốn gọi điện cho Thần Quang vì sợ càng khiến anh lo hơn.

Sáng hôm nay, cô vô tình nhìn thấy mấy tờ tài liệu trên bàn, lật xem, thì ra là về Thần Quang. Phạm Tiểu Đa quả thật không dám tin. Cô nghĩ, có lẽ do anh Sáu cố ý để lại. Căn cứ vào bản báo cáo đó, Thần Quang không thể làm vừa lòng các anh chị cô.

Tiểu Đa cầm bản báo cáo, trong lòng nghĩ rất nhiều điều. Cô nhớ lại từng li từng tí kể từ lần đầu quen Thần Quang cho đến bây giờ. Cuối cùng cô nói với bản thân cô tin tưởng vào Thần Quang hiện tại.

Phạm Tiểu Đa chạy như bay ra cổng, xe của Thần Quang cũng vừa đến. Cô bước tới, mặc cho đó là trước cổng đài, nắm lấy vạt áo của Thần Quang không chịu buông.

Thần Quang dỗ dành: “Tiểu Đa, đang ở trên phố đầy, chẳng phải em thường sợ bị người khác bắt gặp như thế trên phố sẽ cười sao? Anh đưa em tới một nơi yên tĩnh vắng vẻ nhé!”.

Lúc đó, Tiểu Đa mới buông tay ra. Cô luôn cảm thấy bất an.

Hai người chạy tới Starbucks, ngồi ở đó. Thần Quang gọi một đồng hồ ngọt cho Tiểu Đa, còn mình cũng ăn rất nhiều: “Ăn vào mới có sức”. Anh cười, nhìn Tiểu Đa: “Không có lòng tin vào anh à?”.

Tiểu Đa lắc đầu.

“Các anh của em, bọn họ biến thái à? Không nhìn thấy em rất tốt sao?”.

Tiểu Đa trừng mắt: “Chính là vì họ quá tốt, nên em mới lo!”.

“Vì sao? Tiểu Đa? Vì sao em lại lo rằng anh không qua nổi cửa ải đó?”, Thần Quang hỏi bằng giọng rất dịu dàng.

Phạm Tiểu Đa lấy bản báo cáo từ trong túi ra để lên bàn, rồi cúi đầu ăn tiếp: “Anh hãy tự xem đi”.

Thần Quang cầm lấy bản báo cáo lên xem. Càng đọc, mặt càng xám xịt, đọc tiếp lại chuyển sang trắng bệch: “Ai đưa ra những điều này?!”.

Tiểu Đa đưa mắt nhìn quanh, giọng của Thần Quang thu hút không ít sự chú ý của khách hàng bên cạnh, cô khẽ quát lên: “Anh nói nhỏ thôi!”.

Thần Quang thở dài, đọc kĩ bản báo cáo mấy lần rồi mới hỏi Tiểu Đa bằng giọng trầm hẳn xuống: “Em tin à? Tin anh giống như những điều đã viết trong bản báo cáo này?”.

Tiểu Đa không trả lời.

Thần Quang cau: “Tiểu Đa! Những chuyện cũ này là của trước kia, không phải bây giờ! Những phân tích vớ vẩn của người khác cũng đổ lên đầu anh à?”.

Tiểu Đa từ từ ngẩng đầu lên: “Anh hãy chứng minh cho em thấy đi! Nếu như đến các anh của em, anh cũng không thuyết phục được, thì lấy cái gì ra để thuyết phục em?”.

Thần Quang chỉ mong sao bóp chết người đã viết bản báo cáo này. Anh nhìn chăm chăm vào Tiểu Đa rồi nói rành mạch từng tiếng: “Phạm Tiểu Đa, em thật sự tin anh chứ?”.

Tiểu Đa cũng nhìn anh: “Tin thì sao? Mà không tin thì sao?”.

Thần Quang hằm hằm nhìn cô, Tiểu Đa tin rằng, nếu để một tờ giấy trắng dưới ánh mắt ấy, thì chỉ một lúc sau nó sẽ bốc cháy. Thần Quang bỗng nhiên cười: “Tin hay không cũng không sao. Chẳng việc gì đến em, dù sao cũng không phải do em”.

Tiểu Đa cũng phì cười: “Anh đúng là ngang ngược vô lý! Có điều, em thích điều đó!”.

Đôi mắt của Thần Quang sâu như biển cả: “Tiểu Đa, anh không biết em thích điểm gì ở anh?”.

Tiểu Đa lắc đầu: “Em chỉ cảm thấy khi ở cùng anh, em rất vui. Anh còn muốn em thích điểm gì ở anh nữa?”.

Một thoáng hân hoan chợt hiện lên trên mặt Thần Quang, anh bất ngờ nghiêng người, hôn lên má Tiểu Đa: “Tiểu Đa, đây là câu nói thật nhất mà anh được nghe, hai người thấy vui là được rồi”.

Tiểu Đa giật mình trước hành động bất ngờ của Thần Quang, cô trừng mắt nhìn anh: “Vì thế, nếu anh làm em không vui, thì em còn ở bên anh làm gì nữa?”.

Thần Quang cười ha hả: “Thì ra em cũng chỉ là tiểu hồ ly, mượn cơ hội đề ra điều kiện hả”.

Tiểu Đa cười, hai người tiếp tục ăn trong không khí vui vẻ. Thần Quang cảm thấy, không ai có thể ngăn cản việc anh và Tiểu Đa ở bên nhau, dù là anh chị của cô cũng không thể.

Đọc xong bản báo cáo của nhà họ Phạm, Thần Quang đã có đích nhắm tới, anh rất tin vào điều đó.

Sau một giấc ngủ trưa, tinh thần của Thần Quang vô cùng phấn chấn.

Buổi tối Vũ Văn Thần Quang mỉm cười mở cánh cổng lớn nhà Phạm Triết Thiên.

Sáu anh em nhà họ Phạm đã tập trung đông đủ ở đó từ sớm.

Thần Quang bước vào nhà, đưa một gói quà: “Lần đầu em tới, đây là theo phép lịch sự, không phải thứ gì quý giá, vì thế rất mong anh chị nhận cho”.

Sau đó, anh lên tiếng chào mọi người. Anh em nhà họ Phạm ngồi nhìn anh đọc tên từng người một cách tự nhiên, không hề sai ai, bụng nghĩ thầm, gia giáo nhà họ Vũ Văn cũng tốt, nên lời nói trở nên gần gũi hơn nhiều.

Thần Quang ngồi đối diện với anh chị em nhà họ Phạm, phía sau lưng là chiếc tivi. Hình ảnh đang dừng trên đó chính là chân dung của anh. Thần Quang nghiêng người nhìn, cảm thấy mình rất ăn hình. Anh không biết họ chụp từ khi nào, chụp để nghiên cứu anh? Việc làm của anh em nhà họ Phạm khiến anh vừa tức vừa buồn cười, Thần Quang ngậy người nhìn một lúc.

Phạm Triết Thiên lên tiếng: “Ngoài Phạm Triết Lạc, những người khác trong nhà chưa gặp cậu bao giờ, nên mới chụp một số ảnh”.

Phạm Triết Hòa hỏi: “Chúng tôi lấy làm lạ, vì sao cậu nhìn anh Cả tôi mà lại cười kỳ lạ như vậy?”.

Thần Quang cố nín cơn buồn cười trong lòng, cúi đầu nói: “Lúc đó, em nhìn thấy chiếc bút máy cài trên túi áo ngực của anh Cả, cảm thấy nó rất... đặc biệt”.

Mặt của Phạm Triết Thiên và Phạm Triết Nhân thoát đỏ bừng lên, tưởng rằng Thần Quang đã nhìn thấy ống kính của máy quay giấu trong đó.

Phạm Triết Thiên ho một tiếng, nói: “Chúng tôi muốn tìm hiểu một chút chuyện của cậu với Tiểu Đa. Tôi phản đối, nhưng cậu muốn biết lý do, bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết”.

Phạm Triết Thiên lôi bản báo cáo đó ra: “Đây là những tư liệu mà chúng tôi thu thập được về cậu, qua tư liệu thì rõ ràng là...”.

Thần Quang cắt ngang: “Xin lỗi, em xin cắt ngang lời. Em đã đọc bản báo cáo đó rồi, sự thật đúng là như vậy”.

“Cậu nhận tội?”.

Thần Quang cười, đáp: “Con người, ai cũng thay đổi, có ai không phạm sai lầm không? Đó đều là những chuyện trước đây. Hơn nữa, em cảm thấy trong bản báo cáo vẫn có những chuyện không đúng!”.

Nói rồi, Thần Quang nghiêng người về phía trước: “Em rất chân thành, trước đây em không nhận ra rằng mình lại thẳng thắn đến như vậy, các anh chị cứ hỏi Tiểu Đa thì biết”.

Em không hề có chút khuynh hướng biến thái nào, em rất tự hào nói ọi người biết, theo báo cáo chẩn đoán của chuyên gia có tiếng nhất thành phố chúng ta, thần kinh của em không chỉ bình thường, mà chỉ số IQ cũng rất cao.

Em không phải là học sinh cá biệt, năm mười tám tuổi, tốt nghiệp xong phổ thông trung học em không học đại học không phải vì thi trượt, mà trong hai năm ở nhà em đã có được tấm bằng chuyên ngành qua tự học, còn thi đỗ lớp kế toán cao cấp, hai năm sau đó em xin học Thạc sĩ ở nước ngoài. Bằng của em không phải mua bằng tiền, là em thi đỗ bằng sức mình.

Em không phải kẻ chơi bời lêu lổng, trong thời gian ở nước ngoài em không tiêu một xu nào của nhà, mọi chi phí bằng tiền học bổng, ba năm sau vừa đi làm thêm vừa đi du lịch. Không đi làm, không có nghĩa em là đồ phá gia chi tử.

Em thích Tiểu Đa, không phải vì cô ấy hợp với khẩu vị của em, không phải vì cô ấy xinh đẹp như tiên, cũng không phải vì cô ấy rất xuất sắc, điều này không thể nào nói cho rõ được”.

Anh em nhà họ Phạm cứ ngây người ngồi nghe như gà gổ. Bản báo cáo mà Phạm Triết Nhân có được bằng việc sử dụng biện pháp trinh sát, trong chốc lát trở thành đám giấy lộn. Bằng sự đỉnh đạc của mình, Vũ Văn Thần Quang trình bày rất rõ ràng, rành mạch, không có kẽ hở nào. Mấy anh chị em đều nhìn sang Phạm Triết Thiên.

Phạm Triết Thiên im lặng một lúc, nói: “Cứ cho cậu là người tốt, mọi mặt đều ổn, cũng không có nghĩa là chúng tôi sẽ yên tâm. Trên đời này, đàn ông tốt rất nhiều, Tiểu Đa không nhất thiết cứ phải theo cậu!”.

Thần Quang ngây người ra, anh đã tưởng rằng, những lời lẽ chuẩn bị rất kĩ càng vừa rồi hoàn toàn có thể đánh tan bản báo cáo chết tiệt ấy, ai ngờ anh Cả của nhà họ Phạm chẳng khác gì đậu cô ve không ăn dầu muối! Nghĩ, mình cũng thuộc loại danh giá, hào hoa phong nhã, nhiều tài và nhiều tiền, mà sao trong con mắt người nhà họ Phạm lại chẳng khác gì một nốt mụn cơ thể?

Phạm Triết Thiên chậm rãi nói: “Chúng tôi có tiêu chuẩn đối với bạn trai, chồng tương lai của Tiểu Đa. Không cần người ấy nhất định phải đẹp trai, cũng không cần người ấy nhất định phải giàu có, cũng không cần người ấy nhất định phải là kẻ có tài”.

Đầu Thần Quang như căng ra, nói một hồi, cuối cùng cũng vào vấn đề chính, lại còn chú thêm một câu: Người nhà họ Phạm có toàn quyền giải thích đối với quy tắc trò chơi.

Thế thì còn gì để nói nữa, anh nói được là được, anh nói không được thì dù tới ra tòa cũng không kiện được anh! Nghĩ đến đây, Thần Quang cảm thấy không nhịn được nữa. Lúc đó anh chỉ muốn nói toạc ra trước mặt các anh chị của Tiểu Đa rằng, không đồng ý cũng được, tôi sẽ cướp người.

Phạm Triết Thiên nhìn thấy trong mắt của Thần Quang như có lửa, trong lòng thấy cân bằng hơn, để cho cậu chàng này dắt đi lâu như vậy rồi, bây giờ đến lúc phải lấy lại quyền chủ động.

Triết Thiên cười mỉm, nói với Thần Quang: “Tiêu chuẩn của chúng tôi cũng rất đơn giản, kiểu cũ thôi mà, chúng tôi muốn hỏi cậu một số vấn đề”.

Thần Quang cố gắng kìm nén cơn giận dữ chực trút ra, miệng cố nặn ra nụ cười trông rất khó coi. Anh cúi áo lê ra, ngồi trong tư thế sẵn sàng: “Hãy thả ngựa ra đi!”.

Không khí lập tức sôi động hẳn lên. Sáu người, ai cũng lôi từ trong túi ra một tập giấy dày cộm, tất cả đều là câu hỏi.

Thần Quang nhất thời run rẩy. Anh biết, mình đã quên một vật, lẽ ra anh nên mang theo vở ghi chép, không biết như thế có phải gian lận không!

Anh em nhà họ Phạm lôi ra những tập giấy rất dày, Phạm Triết Lạc lấy giấy bút đảm nhiệm chức thư ký.

Thần kinh Thần Quang căng lên. Anh chửi thầm trong lòng, không phải anh chửi người khác, anh đang chửi chính mình. Sao lại tìm đến Tiểu Đa phiền phức, hơn nữa lại còn phải ngoan ngoãn đối diện với một đồng phiền phức do cô mang tới chứ? Anh định thần lại, giơ tay đề nghị: “Thưa các vị, câu hỏi của mọi người rất nhiều, nếu tôi trả lời hết có lẽ hết đêm cũng chẳng xong. Liệu có thể rút thăm để trả lời được không?”.

Phạm Triết Thiên muốn cười nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Vậy mỗi người một câu, năm chúng tôi năm câu và phải trả lời đúng tất cả. Nếu trả lời sai thì cuộc sát hạch của cậu phải sắp xếp lại”.

Thần Quang nghĩ, Phạm Triết Thiên, anh đúng là một con cáo già, cứ lần lượt thể hiện đi! Nhưng trên mặt Thần Quang vẫn nở nụ cười nhẹ nhõm: “Anh Cả, bắt đầu từ anh ạ?”.

Phạm Triết Thiên lắc đầu: “Bắt đầu từ Triết Hòa”.

Phạm Triết Hòa hắng giọng: “Câu hỏi thứ nhất, làm một bài thất ngôn tuyệt cú. Phải bao gồm tên của bảy anh chị em tôi, đó là Thiên, Địa, Nhân, Hòa, Lạc, Cầm, Đa. Yêu cầu, đi bảy bước thành bài thơ”.

Thần Quang tròn tròn mắt. Bảo anh đọc mấy bài thơ Đường, Tống hay mấy bài thơ hiện đại anh có thể cố gắng, còn việc này, anh đâu phải thi Trạng nguyên! Thần Quang lại gơ tay: “Liệu có thể xin sự trợ giúp từ bên ngoài không ạ?”.

Phạm Triết Hòa nói với vẻ đắc ý: “Có thể”.

Thần Quang đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vừa bước một bước đã nghe thấy Phạm Triết Hòa nói to: “Một bước!”.

Anh vẫn không phản ứng, tiếp tục bước thêm bước nữa. Phạm Triết Hòa lại đếm: “Hai bước!”.

Thần Quang dừng bước, quay đầu lại nhìn Triết Lạc, rồi nhìn xuống chân mình, anh không đứng im, gọi điện thoại cho Thần Hy đang đứng đợi bên ngoài, mắt quan sát anh chị em nhà họ Phạm chăm chú dõi theo mình, anh hạ giọng, nói: “Chị, nhà họ Phạm bắt em phải làm thơ ngay tại chỗ! Khốn kiếp, là loại thất ngôn tuyệt cú! Bảy bước thành bài! Em đã đi mất hai bước rồi!”.

Thần Hy nhận được điện thoại, đưa mắt sang nhìn Lý Hoan, buồn cười nhưng không dám cười: “Bài thơ như thế nào, về nội dung gì?”.

Thần Quang nói: “Dùng tên của anh chị em nhà họ Phạm, Thiên Địa Nhân Hòa Lạc Cầm Đa!”.

Thần Hy nói: “Em chờ nhé!”.

Thần Quang đứng ở phòng khách, tay cầm chiếc điện thoại. Không cần nhìn anh cũng biết trong phòng có người đang cười thầm.

Triết Hòa nghĩ, nếu cậu thực sự làm được việc đi bảy bước làm xong bài thơ thì chứng tỏ cậu là người có học vấn đấy, còn nếu nhờ sự hỗ trợ bên ngoài, có thể sáng tác xong trong một thời gian ngắn cũng rất đáng phục!

Thần Hy cũng cuống lên, cô chỉ biết có một bài Mua dầu, bèn đọc cho Thần Quang nghe: “Chị chỉ biết bài này!”.

Anh không cần biết đến điều này, cứ đọc đã rồi nói: “Thiên thượng nhất lung thống. Địa thượng hắc quật long[1]”.

[1] Nghĩa là: Trên trời một đám chung chung. Dưới đất một hang đen ngòm.

Triết Hòa cười thành tiếng, đây là bài thơ của một người đàn ông viết về cảnh mua dầu trong tuyết đời Đường, hai câu dưới là: “Hắc cầu thượng thân bạch. Bạch cầu thân thượng thung[2]. Anh ta cười nói: “Tiếp tục đi, còn năm câu nữa”.

[2] Nghĩa là: Con chó đen trên mình có đốm trắng. Con chó trắng trên mình sừng vù.

Thần Quang chẳng biết làm thế nào, lại giúp Thần Hy. Chị cũng hết cách: “Chị hoàn thành hai mươi lăm phần trăm, còn lại em tự mình nghĩ cách đi!”. Nói xong liền cúp máy.

Thần Quang trừng mắt nhìn điện thoại, đúng là thiếu văn hóa! Anh quay đầu lại, nhận ra mình vẫn đang trong tư thế bước chân, trông khó coi, bèn bước dứt khoát hai bước quay trở về vị trí cũ.

Triết Hòa cười, nói: “Không cần, cậu không cần sải bước như vậy, vẫn còn ba bước để nghĩ!”.

Trong cơn tức giận, Thần Quang bèn đọc tiếp theo mạch bài Mua dầu: “Triết Địa thân thượng bạch. Triết Hòa thân thượng thung”. Phạm Triết Nhân phì cười một tiếng. Trong năm anh em họ, Phạm Triết Hòa là người béo nhất, anh ta tức giận tới mức quay mặt sang bên. Nghe xong bốn câu đó, những người khác cũng cười ồ lên.

Phạm Triết Thiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thần Quang, nghĩ làm gì có chuyện dễ dàng trao Tiểu Đa cho cậu như vậy, làm khó cậu là để cậu nhớ, Tiểu Đa nhà tôi, trong con mắt của chúng tôi là cảnh vàng lá ngọc. Mặt của Phạm Triết Thiên sầm lại: “Nghiêm túc đi! Hai câu sau không cần đọc nữa. Nội dung này không cần thi nữa. Miễn cưỡng coi như đạt yêu cầu. Đề tiếp theo, Triết Nhân!”.

Thần Quang thở phào, anh nghĩ, những người trong nhà họ Phạm thật biến thái, lúc này anh thật sự muốn có một chiếc camera ghi lại cảnh tượng này, để về sau đưa cho họ xem, khiến họ xấu hổ chết thì thôi.

Phạm Triết Nhân nói với Thần Quang bằng vẻ mặt rất buồn cười: “Vấn đề của tôi rất đơn giản, hãy làm năm mươi lần chống đẩy”.

Vũ Văn Thần Quang nhìn Triết Nhân: “Ồ đây? Bây giờ?”.

Phạm Triết Nhân gật đầu.

Thần Quang nghĩ, đã gần đây tuổi rồi chưa bao giờ muốn làm khổ cho người khác chọc ghẹo, vậy mà đành phải muối mặt thế này, sau này nhất định sẽ trả lại cho nhà họ Phạm. Anh mỉm cười, vẻ không quan tâm, xắn tay áo lên, nằm sấp xuống phòng khách nhà họ Phạm.

Phạm Triết Nhân đếm. Thần Quang vừa làm vừa nghĩ, coi như đang ở phòng tập thể hình. May mà mình thích thể thao, nếu không, không mệt đứt hơi thì cũng bị xước da trầy vẩy.

Thần Quang nghe thấy Phạm Triết Nhân đếm đến năm mươi, bèn phúi tay đứng dậy: “Qua rồi chứ?”.

Phạm Triết Nhân gật đầu, anh Cả cảm thấy khá hài lòng trước việc Thần Quang nhẹ nhàng làm xong năm mươi lần chống đẩy.

Đến lượt Phạm Triết Địa đưa ra vấn đề. Triết Địa nói: “Nếu nhà Vũ Văn phá sản, cậu sẽ làm gì?”.

Thần Quang cười: “Không có nếu như, đó là việc không thể xảy ra”.

Triết Địa nhấn mạnh: “Nếu chẳng may như thế, cậu sẽ làm gì?”.

Thần Quang cười rất vui vẻ: “Tôi đã nói không có là không có. Đáp án là như vậy!”.

Triết Địa nhìn về phía anh Cả. Phạm Triết Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: “Coi như qua”.

Nụ cười trên khuôn mặt Thần Quang càng rạng rỡ, đã qua được ba người, anh cảm thấy cũng không phải việc quá khó khăn.

Phạm Triết Cẩm đợi mãi, cuối cùng cũng đến lượt. Triết Cẩm hỏi Thần Quang: “Cậu có biết giá thịt lợn trên thị trường hiện nay là bao nhiêu hay không?”.

Thần Quang há hốc miệng rồi ngậm lại. Anh đã đi chợ mua thức ăn bao giờ đâu, vì thế đành nói bừa: “Tám đồng?”.

Triết Cẩm lắc đầu.

“Mười đồng?”

Vẫn không đúng.

“Không quá mười lăm đồng!” Thần Quang hét cách.

Triết Cẩm nói: “Tôi thấy cậu thực sự không phải là con người của gia đình. Cậu chưa mua thức ăn bao giờ à?”.

Thần Quang cảm thấy câu hỏi này không phù hợp với mình. Anh nói: “Đã có người giúp việc rồi, vì sao tôi lại phải đi chợ? Nếu thực sự không được nữa thì ra nhà hàng ăn”.

Phạm Triết Thiên lắc đầu: “Vũ Văn Thần Quang, cậu không hiểu niềm vui của cuộc sống. Cậu không qua được vấn đề này”.

Thần Quang vẫn định đấu lý. Triết Cẩm bèn nói: “Có tiền là một chuyện, còn cuộc sống lại là một chuyện khác, không phải tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền mua được”.

Phạm Triết Thiên nói: “Hôm nay tạm thời thế đã, chờ đến khi cậu học được cách mua thức ăn thì lại đến”.

Thần Quang nghĩ một hồi lâu, rồi sau đó nói với Phạm Triết Thiên: “Vậy thì có thể đưa vấn đề của anh ra không, đến lúc đó em chỉ phải trả lời vấn đề của chị Hai thôi?”.

Cả nhà họ Phạm đều cười. Phạm Triết Lạc vừa ghi chép vừa quan sát, cậu cảm thấy mọi người trong nhà bắt đầu thích Thần Quang.

Phạm Triết Thiên hỏi Thần Quang: “Cậu thực sự muốn trả lời vấn đề của tôi, qua cửa ải của tôi?”.

Thần Quang gật đầu.

Phạm Triết Thiên gọi với vào trong: “Tiểu Thiên, con ra đây!”.

Phạm Tiểu Thiên đã muốn ra xem từ sớm, nên khi vừa nghe thấy bố gọi, liền lập tức nhảy ra ngay. Phạm Triết Thiên nhìn con trai, cười, nói: “Người này muốn làm bạn trai của cô con. Con hãy ra một đề thi thử chú ấy”.

Thần Quang nhìn Tiểu Thiên mười tuổi mà dở khóc dở cười, không biết Phạm Triết Thiên nghĩ gì mà lại để ột đứa trẻ thử thách anh? Trong đầu anh lập tức cố nhớ lại những cuốn truyện và những bộ phim hoạt hình đã từng xem, chỉ sợ Tiểu Thiên hỏi đến một nhân vật hoạt hình nào đó mà anh không biết.

Phạm Tiểu Thiên làm ra vẻ một người đã lớn, nghiêng đầu nghĩ một lát, rồi lại hỏi bố: “Bố, với câu hỏi của con, đáp án mà chú ấy đưa ra, đúng hay sai thì chỉ cần con nói được là được phải không?”.

Phạm Triết Thiên xoa đầu con trai, đáp: “Được, chỉ cần con nói là được”.

Mặt của Tiểu Thiên ánh lên vẻ ranh mãnh, cậu lên tiếng hỏi Thần Quang: “Nếu trên mâm cơm có món gà rán do mẹ cháu làm, một con gà có hai chiếc cánh, trong khi ấy cả cháu và cô đều muốn ăn, hơn nữa muốn ăn cả hai cánh. Chú sẽ làm thế nào?”.

Thần Quang cảm thấy Tiểu Thiên rất đáng yêu. Câu hỏi này có gì là khó, chẳng qua không thể để cho Tiểu Đa tranh ăn với cháu trai được rồi? Anh nói: “Chú sẽ gấp cả hai cánh gà cho cháu ăn”.

Tiểu Thiên vỗ tay vui mừng. Nó nói với Thần Quang: “Trả lời đúng! Cháu thích chú làm bạn trai của cô!”.

Thần Quang mỉm cười, đang định đùa với Tiểu Thiên, thì phát hiện vẻ mặt của anh em nhà họ Phạm ai cũng rất khó coi. Anh nghĩ, mình có nói điều gì sai đâu nhỉ?

Phạm Triết Thiên nhìn con trai rồi lại nhìn Thần Quang. Thấy vẻ mặt hớn hở của con trai, còn Thần Quang thì ngơ ngác, bèn nói: “Câu này, Tiểu Thiên nói được là được. Có điều, ngày mai cậu đến trả lời vấn đề của Triết cảm. Tự đi mua thức ăn, sau đó mang về nhà, buổi tối chúng tôi sẽ ăn đồ ăn do cậu mua. Nhớ là nhất định phải mua một con gà, món gà rán vợ tôi làm rất ngon!”.

Thần Quang ra khỏi nhà họ Phạm, nhìn lên bầu trời đầy sao bên ngoài, nghĩ, đúng là không dễ dàng gì.

Thần Hy, Lý Hoan và cả Tiểu Đa đang chờ đến sốt ruột. Nhìn thấy Thần Quang về, vội vây lấy hỏi xem tình hình thế nào. Thần Quang nhìn mọi người, rồi đột nhiên ôm lấy Tiểu Đa, cười lớn, nói: “Chỉ cần học cách mua thức ăn là được!”.

Mấy người ai nấy đều thở phào.

Lý Hoan hỏi Thần Quang: “Thế nào gọi là học cách mua thức ăn?”.

Thần Quang đáp: “Anh chị của Tiểu Đa nói, đến mua thức ăn mà tôi cũng không biết, vì thế không phải tuýp người của gia đình”.

Tiểu Đa cười ha hả: “Ngày mai em đưa anh đi mua!”.

“Ừ, mua xong thì xách đến nhà anh trai em, tối mai ăn cơm ở nhà anh Cả!”.

Mặt Tiểu Đa lộ rõ vẻ vui mừng và ngạc nhiên: “Xem ra anh Cả và mọi người chấp nhận anh rồi!”.

Thần Quang ôm Tiểu Đa ngồi trên ghế, nói với Thần Hy và Lý Hoan: “Em mệt rồi. Em còn phải làm năm mươi cái chống đẩy nữa”. Nói rồi kéo Tiểu Đa ngã vào lòng: “Phạm Tiểu Đa, anh phải trả thù, nhất định phải trả thù!”.

27. Chương 32

Chương 32

Thần Quang nghĩ thầm, không biết khi ở nhà họ Phạm Tiểu Đa còn có bao nhiêu lúc ngang ngạnh như thế này nữa, đợi đến khi được anh em nhà họ Phạm đồng ý, nhất định mình sẽ phải dạy dỗ cô ấy. Ý nghĩ này bắt đầu xuất hiện ngay từ lúc anh em nhà họ Phạm sử dụng các chiêu thức không bình thường với anh.

Vũ Văn Thần Quang không phải là chưa từng mua thức ăn, hồi học ở nước ngoài, anh vẫn vào siêu thị mua những túi đồ ăn đóng gói sẵn. Tuy nhiên trả giá mua thức ăn ở chợ như thế này thì anh chưa làm bao giờ.

Phạm Tiểu Đa cười liên tục kể từ lúc bước chân vào chợ. Thần Quang lườm cô: “Mỗi lần mua thứ gì em đều phải ghi lại giá cho anh đấy, nghe chưa?”.

Phạm Tiểu Đa vừa lấy giấy bút vừa cười đáp: “Biết rồi”.

Ngoài món gà ra, Thần Quang không biết còn phải mua thứ gì nữa, vì thế hỏi Tiểu Đa: “Các anh của em thích ăn món gì?”.

Tiểu Đa trả lời: “ Họ thích ăn nhiều thứ lắm”.

“Vậy anh sẽ mua hết những món từng người thích ăn, tất nhiên cả món em thích nữa”.

Quả đúng như vậy, đến khi bước ra khỏi chợ, hai tay Thần Quang đã xách đầy các loại thức ăn. Anh đắc ý cười với Tiểu Đa: “Xong rồi, bảy món cho bảy người, một mẻ vét sạch, không bỏ sót ai cả”.

“Thần Quang, em quên không nói với anh là khi ăn gà rán ở nhà anh Cả, cánh gà là món độc quyền của em. Không phải em thích đến nỗi không ăn không được, nhưng vì các anh chị đã nhớ điều này nên anh nhớ phải gấp cánh gà cho em, nếu không họ sẽ cảm thấy anh không yêu em đấy!”.

Thần Quang trượt chân, suýt chút nữa đánh rơi thức ăn, “À... ừm, phần thi cuối cùng đứa cháu nhỏ của em đặt ra cho anh là anh phải gấp cánh gà rán cho nó ăn mới được!”.

Tiểu Đa nổi giận, Phạm Tiểu Thiên, thằng bé này đúng là còn nhỏ mà xảo quyệt, lần trước Ngô Tiêu đến nhà thì gấp cánh gà cho cô ấy, vậy mà bây giờ Thần Quang đến nó lại dám đặt ra bài toán này để đánh đổ anh? Nghĩ đến đây Phạm Tiểu Đa tức giận chỉ muốn treo Tiểu Thiên lên mà đánh.

Cô bực bội nói với Thần Quang: “Ở nhà không có ai dám động đến cánh gà của em, nhất là Tiểu Thiên! Em luôn thích giành ăn với nó, anh mắc bẫy rồi, để xem anh làm thế nào!”.

Thần Quang nghĩ, chuyện này phải giải quyết thế nào mới ổn thỏa đây? Nếu không gấp cho Tiểu Thiên thì hóa ra mình nói lời không giữ lời, mà nếu không gấp cho Tiểu Đa thì anh em nhà họ Phạm sẽ cảm thấy mình chưa đủ yêu cô ấy. Anh lại nghĩ, lẽ nào hai chiếc cánh gà lại làm khó được một người đàn ông như mình? Phạm Triết Thiên còn đặc biệt dặn dò phải mua gà, chẳng phải là muốn xem đến lúc đó mình xử lý thế nào hay sao?

Anh thích thú nhìn dáng vẻ bực bội của cô: “Tiểu Đa, em cũng sắp hai mươi hai tuổi rồi đấy? Sao còn tính toán hai chiếc cánh gà như vậy? Nhường cho Tiểu Thiên thì đã làm sao? Anh sẽ mua nhiều cánh gà cho em ăn, được không?”

Tiểu Đa thở dài, nói: “Những cánh gà khác làm sao bằng được cánh gà do chị dâu rán, vị của nó ngon lắm!”. Vừa nói ánh mắt cô vừa lộ rõ vẻ ngất ngây hướng về món cánh gà rán của chị dâu cả.

Thần Quang thấy nhất định phải nói đôi chút về tình hình với cô: “Tiểu Đa, nếu hôm nay em tranh cánh gà với Tiểu Thiên thì liệu các anh chị của em có mượn chuyện này để đưa ra ý kiến không? Nếu họ phản đối chúng mình yêu nhau thì làm thế nào?”.

Phạm Tiểu Đa cười khi khi: “Không phải em nhất quyết đòi ăn cánh gà bằng được, mà là các anh chị em cảm thấy phải cho em ăn cánh gà, đến cả Tiểu Thiên cũng không được phép tranh giành, như thế mới gọi là cưng chiều em! Vì thế lần nào em cũng phải đáp ứng mong muốn của họ để họ vừa lòng. Không phải em muốn giành cánh gà với Tiểu Thiên, còn nó cũng không phải là lấn ra khóc nếu không được ăn, chẳng qua nó là thích tranh giành với em, nếu em không ăn, nó cũng chẳng có hứng thú gì với những chiếc cánh

gà này. Có điều, Phạm Tiểu Thiên tình quái đưa ra đề bài khó này thì em cũng chẳng thèm quan tâm, em không thể để nó đắc ý được!”.

Thần Quang suy nghĩ mãi vẫn không biết nên hình dung câu chuyện buồn cười này như thế nào: “Tiểu Đa, em lớn thế này rồi sao còn trẻ con như vậy?”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Thần Quang, cười tít mắt: “Em mặc kệ, thích giành ăn cánh gà với Tiểu Thiên đây, anh làm gì được nào?”.

Thần Quang nghĩ thầm, không biết khi ở nhà họ Phạm Tiểu Đa còn có bao nhiêu lúc ngang ngạnh như thế này nữa, đợi đến khi được anh em nhà họ Phạm đồng ý, nhất định mình sẽ phải dạy dỗ cô ấy. Ý nghĩ này bắt đầu xuất hiện ngay từ lúc anh em nhà họ Phạm sử dụng các chiêu thức không bình thường với anh. Trong môi trường như vậy, không biết khi ở nhà Phạm Tiểu Đa còn ngang ngược đến đâu.

Anh bỏ thức ăn vào hộp đựng đồ phía sau xe, suy nghĩ một lát rồi nói với Tiểu Đa: “Em ở trên xe chờ anh, anh quên mất một món, quay lại mua rồi về ngay”.

Tối nay nhà họ Phạm lại tập hợp đông đủ. Tất cả lớn bé trong nhà đều đổ dồn ánh mắt vào Vũ Văn Thần Quang.

Vợ Phạm Triết Địa nói nhỏ với vợ Phạm Triết Nhân: “Trông có vẻ được lắm. Nghe nói cậu ta đã vượt qua tất cả thử thách do các anh đặt ra”.

Vợ Phạm Triết Nhân quay sang nói nhỏ với vợ Phạm Triết Hòa: “Xem ra là người giỏi giang, không biết sau này cậu ta và Tiểu Đa ai sẽ điều khiển ai?”.

Vợ Phạm Triết Hòa chạy đến nói nhỏ với chị dâu cả: “Chị nói xem liệu Tiểu Đa có điều khiển được một người như cậu ta không?”.

Chị dâu cả mỉm cười: “Tiểu Đa là đứa được cưng chiều, Thần Quang cũng là con út trong nhà, xem ra sắp có kịch hay để xem rồi”.

Bảy anh em nhà họ Phạm cùng với Thần Quang, người anh rể thứ hai và Tiểu Thiên ngồi quanh chiếc bàn lớn.

Các bà vợ của anh em nhà họ Phạm cùng với Ngô Tiêu và ba đứa cháu trai, cháu gái ngồi ở một bàn khác.

Hai chiếc bàn chật kín người, không khí vô cùng náo nhiệt.

Phạm Triết Cầm hết sức điềm tĩnh, ăn món nào hỏi giá món ấy. Thần Quang trả lời lưu loát như nước chảy, trong lúc nói chuyện còn không quên liên tục gấp thức ăn cho Tiểu Đa. Anh em nhà họ Phạm thấy thế đều rất hài lòng.

Gà rán được bày vào chính giữa bàn. Phạm Triết Nhân thấy Thần Quang mãi vẫn không động đến cánh gà liền đưa mắt ra hiệu cho cháu trai. Phạm Tiểu Thiên đợi đã lâu cuối cùng cũng đến hôm nay, liền cao giọng hỏi: “Chú Thần Quang, chú nói gì về việc hôm qua cháu bảo với chú?”.

Thần Quang tươi cười nhìn Tiểu Thiên rồi chậm chậm đưa đĩa về phía cánh gà. Phạm Tiểu Đa thấy Tiểu Thiên sắp đạt được mục đích, sốt ruột nói: “Hai chiếc cánh gà đều là của em, anh không được gấp cho nó!”.

Thần Quang không thèm để ý lời nói của Tiểu Đa, thản nhiên gấp cánh gà vào bát Tiểu Thiên. Hai chiếc cánh gà không bỏ sót chiếc nào.

Phạm Tiểu Đa nhìn các anh chị ngồi bên bàn, thầm nghĩ: Là bạn trai, sao anh ấy lại có thể để mình chịu thiệt như thế. Còn Tiểu Thiên vẫn không biết trời cao đất dày là gì, vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Cánh gà mẹ rán là ngon nhất thiên hạ, ngon quá!”.

Trong mắt Tiểu Đa lóe lên một tia sáng giao hoạt, quyết định phải giẫm cho Thần Quang bẹp gí. Cô cắn chặt môi, không cười nổi nữa. Thường ngày ở nhà, cô chỉ cần làm ra vẻ tủi thân như vậy thì muốn mặt trăng trên trời các anh chị cũng lấy xuống cho cô.

Quả nhiên anh em họ Phạm đều lộ rõ vẻ không nỡ, nhìn Thần Quang bằng ánh mắt trách móc.

Phạm Triết Thiên nghĩ, để qua được thử thách, cậu ta chẳng thèm quan tâm đến Tiểu Đa, quả nhiên là loại con buôn trọng tiền bạc.

Phạm Triết Cầm nghĩ, làm sao cậu lại không cẩn thận, không chú ý đến tâm trạng của Tiểu Đa như vậy.

Phạm Triết Địa nghĩ, Tiểu Đa thích ăn cánh gà, tại sao cậu lại không chú ý tới nó.

Phạm Triết Nhân nghĩ, bây giờ đã không chăm sóc Tiểu Đa như thế, sau này làm sao trông chờ cậu đối xử tốt với nó được.

Phạm Triết nghĩ, Tiểu Đa cần phải chọn một người biết ngoan ngoãn nghe lời nó mới được.

Phạm Triết Lạc nghĩ, Thần Quang, cậu chết chắc rồi, đây mới là thử thách cuối cùng anh Cả dành cho cậu.

Vũ Văn Thần Quang đảo mắt qua anh em nhà họ Phạm một lượt, thầm nghĩ may mà mình đã có chuẩn bị từ trước, sau này sẽ từ từ chấn chỉnh Phạm Tiểu Đa. Anh mỉm cười hướng đĩa về phía món gà rán, lại từ trong đó lôi ra hai chiếc cánh gà, gấp vào bát Tiểu Đa.

Một con gà sao lại có bốn cái cánh? Anh em họ Phạm đều tròn tròn mắt.

Thần Quang cười ha hả, nói: “Em mua thêm hai cánh gà rồi bỏ vào nôi”.

Người nhà họ Phạm trong chốc lát không biết nói gì. Triết Thiên cười, bảo: “Giỏi lắm, vừa có dũng vừa có mưu, kể từ bây giờ cậu là bạn trai của Tiểu Đa”. Phạm Tiểu Đa nhìn cánh gà trong bát, vẻ mặt tươi cười, vừa ăn vừa so sánh với Tiểu Thiên: “Cánh gà của cô to hơn!”.

Mặt Tiểu Thiên buồn thiu, như vậy là không thể độc chiếm cánh gà được rồi!

Thần Quang nhìn sang Phạm Triết Thiên, vừa cười vừa nói: “Em là bạn trai của Tiểu Đa, chỉ mong rằng sau này có việc gì cô ấy cũng bàn bạc với em, các anh chị không phải bắt cứ chuyện gì cũng đứng ra lo liệu nữa”.

Phạm Triết Thiên gật đầu: “Cô chú đều đã trưởng thành rồi, có thể tự bàn bạc việc của mình, các anh chị không xen vào nữa. Chỉ cần chú không bắt nạt Tiểu Đa thì chúng tôi tuyệt đối không can thiệp”.

Phạm Triết Lạc nhìn Thần Quang, thầm nghĩ không biết anh chàng này nói như vậy là do quen tự mình đứng ra lo liệu hay còn dụng ý khác? Tuy nhiên cậu cũng không tìm ra được lý do gì để phản đối. Dù sao sau này cậu ta cũng là chồng của Tiểu Đa, hai đứa rồi sẽ có một gia đình riêng. Hơn nữa anh Cả cũng đã nói, chỉ cần cậu ta không bắt nạt Tiểu Đa thì mọi việc đều để cho hai đứa tự giải quyết.

Nghe những lời này, Phạm Tiểu Đa cũng không cảm thấy có gì bất ổn. Cô đương nhiên cũng không mong các anh chị tiếp tục chăm sóc mình như đối với một đứa trẻ nữa.

Vũ Văn Thần Quang nghĩ, Phạm Tiểu Đa, sau này tốt nhất em phải thay đổi những thói quen ngang ngược tùy tiện khi ở nhà kiểu như tranh cánh gà với cháu mới được, nếu không anh sẽ phải dùng đến gia pháp. Nghĩ vậy khóe miệng Thần Quang nở nụ cười âm ập. Đối với những người nhà họ Phạm, họ chỉ thấy anh đang đánh mất đứa tình với Tiểu Đa.

Ra khỏi nhà Phạm Triết Thiên, Thần Quang liền nắm tay dắt Tiểu Đa đi dạo.

Anh vừa đi vừa cười. Tiểu Đa nhìn anh: “Anh mừng dân cả người ra rồi à? Vui đến thế sao?”.

Thần Quang đứng lại, nhìn Tiểu Đa: “Anh không vui mừng sao được? Cuối cùng cũng được các anh chị của em chấp nhận. Theo như Lý Hoan nói, ngay khi họ đồng ý tức là đã đứng về phía anh. Phạm Tiểu Đa, từ giờ trở đi em là người của anh rồi đấy!”.

Tiểu Đa liếc nhìn Thần Quang một cái, không thèm để ý đến anh: “Anh Cả em quên chưa nói với anh điều thứ nhất trong gia quy nhà họ Phạm là tất cả phải theo ý của Tiểu Đa, những ai vi phạm đều chém không tha!”.

28. Chương 33

Chương 33

Anh bắt đầu có chút ngưỡng mộ các anh chị của Tiểu Đa. Minh cũng là con út trong gia đình, tại sao lại không tìm được đồng minh? Anh quyết định sau này sẽ ít đưa Tiểu Đa đến gặp bố mình để tránh cô ngày càng đòi hỏi có nhiều đặc quyền hơn.

Hôm đó Thần Quang nói với Tiểu Đa: “Phong thủy luân chuyển, bây giờ đổi sang nhà anh, đến lượt em sang vượt qua cửa ải bên nhà anh rồi đấy, ha ha!”.

Tiểu Đa thản nhiên ngồi uống trà, không nói đi hay không. Cô thổi những cánh hoa nhài nổi trên cốc rồi lại tiếp tục uống.

Thần Quang chậm rãi nói một cách rành rọt: “Em không lên tiếng tức là đã đồng ý, giờ anh nói cho em nghe phép tắc của nhà Vũ Văn”.

Tiểu Đa liếc nhìn Thần Quang, lấy giấy bút trong túi ra đưa cho anh: “Anh viết vào đây, chi tiết một chút”.

Thần Quang bỗng chốc cứng lưỡi, không biết nói tiếp thế nào. Anh nhìn Tiểu Đa, thầm nghĩ tại sao cô ấy không hề tỏ ra có chút lo lắng nào cả? Anh vốn định nói một thôi một hỏi khiến Tiểu Đa phải tái mặt cầu xin mới thôi, vậy mà cô vẫn điềm tĩnh lấy giấy bút đưa cho anh, chẳng lẽ cô thật sự không để ý đến?

Anh cảm thấy ảm ức, thầm nghĩ, em không nghe anh nói cũng chẳng sao, anh sẽ làm theo cách của anh chị bên nhà em xem em làm thế nào. Sau đó Phạm Tiểu Đa thoải mái uống trà, còn Vũ Văn Thần Quang chau mày viết gia quy.

Thần Quang hồi hã viết, nhưng chưa được nửa trang giấy, đã không nghĩ thêm được gì nữa. Ngẩng mặt lên thấy Tiểu Đa đang cười hì hì nhìn mình hết như bậc cha mẹ đang xem con làm bài tập. Anh chợt bừng tỉnh, đưa tay véo mũi cô: “Được lắm, em trêu anh à?”.

Tiểu Đa bật cười: “Viết xong chưa đấy?”.

Thần Quang đưa tờ giấy cho cô: “Bây giờ viết đến đây đã, còn lại lúc nào nhớ ra sẽ nói cho em biết!”.

Tiểu Đa cầm lấy xem: “Đàn ông nhà Vũ Văn không vào bếp, không làm việc nhà ư? Thế là ý gì vậy?”.

“Nghĩa là em đến nhà anh ăn cơm thì phải vào bếp nấu nướng!”.

Cô xem tiếp: “Khi đàn ông nhà Vũ Văn nói, phụ nữ không được nói chen. Nghĩa là sao?”.

“Nghĩa là lúc đến nhà anh thì em phải ngoan ngoãn ngồi cạnh anh như một con chim non ấy!”.

Cô lại tiếp tục xem: “Thay đổi theo ý anh? Thế là ý gì?”.

“Nghĩa là anh nói thế nào em đều phải làm theo thế ấy, tốt nhất em phải hiểu hết ý tứ của anh mà không cần anh nhắc nhở, sau đó ngoan ngoãn làm theo!”.

Tiểu Đa gật đầu.

“Em hiểu chưa?”.

“Ừ”.

“Rõ chưa?”.

“Ừ”.

Thần Quang đắc ý, nói: “Nếu không làm được sẽ xử phạt theo gia pháp!”.

Tiểu Đa hỏi một cách ngờ vực: “Gia pháp?”.

“Đúng vậy! Biết sai thì đánh vào lòng bàn tay, không biết sai thì phạt quỳ trước sân hồi lỗi!”.

Tiểu Đa cười: “Có cần em phải đi mua thức ăn đến nhà anh nấu nướng không?”.

Thần Quang lắc đầu: “Việc này không cần, đã có chị giúp việc đi mua, em xuống bếp nấu nướng là được rồi! Tiểu Đa à, anh nghĩ chuyện nhỏ như vậy em sẽ không khóc lóc kể với các anh chị của em chứ?”.

Cô vẫn mỉm cười: “Sao lại thế được, lấy các anh của em ra để ép anh thì có thú vị gì?”.

Về đến nhà, Phạm Tiểu Đa túm ngay lấy đồ chơi ở đầu giường đánh đấm một trận: “Vũ Văn Thần Quang, định ra oai với tôi à, đừng hòng!”.

Cô nhắc điện thoại gọi cho Vũ Văn Thần Hy: “Chị Thần Hy, Thần Quang bảo muốn đưa em về nhà gặp bố, bố chị có nghiêm khắc không? Em thấy sợ”.

Thần Hy vừa nghe, cảm thấy Tiểu Đa muốn đến nhà gặp bố là một chuyện hết sức vui mừng nên vội vàng an ủi cô: “Bố chị rất dễ gần, gặp ai cũng cười, không làm ai sợ bao giờ. Tiểu Đa, em đừng sợ, có chị ở đây em không phải lo lắng gì cả”.

Tiểu Đa cười rất tươi: “Em biết chị là người tốt nhất, đúng rồi, chị đừng nói với Thần Quang kéo anh ấy lại bảo em đi tố cáo khắp nơi”.

Thần Hy cười: “Việc này sao có thể nói là tố cáo được, em chưa gặp bố chị nên lo lắng là đương nhiên, chị biết rồi”.

Phạm Tiểu Đa cúp máy, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Cô cười hì hì, Thần Quang ơi, cả nhà anh cùng với Lý Hoan và em là năm người thì đã có hai người đứng về phía em rồi, đợi đến lúc em kéo được bố anh về phía mình, anh chỉ còn là một vị “tư lệnh lẻ loi” mà thôi. Một mình cô ở trong nhà thích thú cười mãi không dứt.

Ông Vũ Văn nghe nói con trai cuối cùng đã muốn đưa bạn gái về nhà, bỗng nhiên thấy lúng túng: “Thần Quang à, con nói xem bố nên tặng Tiểu Đa quà gặp mặt như thế nào cho hợp? Tặng tiền mặt ư? Không được, không được, như vậy quá tầm thường. Hay tặng thẻ ngân hàng? Cũng không được, như thế vẫn tầm thường! Tặng trang sức thì sao? Tiểu Đa thích loại nào?”.

Thần Quang mỉm cười nhìn điệu bộ căng thẳng của bố, ngắt lời ông: “Tặng cô ấy một chiếc ra oai!”.

“Cái gì?” Ông Vũ Văn giật nảy mình.

Thần Quang nói: “Bố à, bố không biết các anh chị của Tiểu Đa chỉnh con như thế nào đâu! Bố không giúp con trả mối hận này, chẳng lẽ muốn con mình bị nhà họ Phạm chấn chỉnh một cách oan uổng sao?”.

Nói rồi anh đem chuyện mình bị các anh chị nhà họ Phạm thử thách ra sao kể lại cho bố nghe. Nghe xong, ông Vũ Văn vô cùng sảng khoái: “Hà hà, tốt lắm!”.

Thần Quang chăm chăm nhìn bố, vẻ ngờ vực: “Bố bảo tốt à? Có gì tốt chứ? Con trai bố phải chịu uất ức lâu lắm rồi đấy!”.

Ông Vũ Văn cười hì hì, nói: “Cô Phạm Tiểu Đa này đúng là báu vật, lần này bố yên tâm rồi, khỏi phải lo không có ai trị được con nữa!”.

Thần Quang bực bội: “Bố có biết Phạm Tiểu Đa ở nhà được chiều chuộng sinh hư rồi không? Bây giờ không chấn chỉnh, sau này nhìn con trai bố có muốn khóc cũng không kịp đâu!”.

Nụ cười trên mặt ông Vũ Văn Thiên vẫn không thay đổi: “Việc này cũng phải, là con gái dẫu sao không nên chiều chuộng quá! Cần phải ra oai một chút! Nói đi, con trai, bố sẽ giúp con!”.

Bấy giờ Thần Quang mới vui vẻ trở lại, hai bố con chụm đầu bí mật bàn tính hồi lâu.

Đúng năm giờ chiều, Phạm Tiểu Đa theo Vũ Văn Thần Quang về nhà gặp ông Vũ Văn.

Thần Quang nhìn Tiểu Đa, cảm thấy hôm nay cô mặc chiếc váy trắng rất đẹp, trông giống như con thỏ trắng vậy. Con thỏ trắng bị đưa đi làm thịt! Anh không nhịn được cười, khoe miệng nhếch lên, nếu không cố gắng kìm nén, có lẽ nó đã ngoác đến tận mang tai.

Tiểu Đa ngoan ngoãn để anh nắm tay vào nhà, trông thấy ở đó có một ông già tóc bạc trắng đang chơi với một chú chim tiêu liêu. Bên ngoài phòng khách là khuôn viên nhỏ, cây cối được cắt tỉa rất khéo léo và đẹp mắt.

Thần Quang cất tiếng gọi, ông cụ quay lại, Tiểu Đa ngay lập tức nở nụ cười, cảm thấy lúc bố anh cười trông rất giống... đúng rồi, rất giống một con cáo già. Thần Quang véo tay Tiểu Đa. Cô mỉm cười về nhà nhận, nói: “Cháu chào bác”. Rồi bỗng nhiên đỏ bừng mặt.

Lúc làm ra vẻ ngoan ngoãn lịch sự, Tiểu Đa đúng thật là một con thỏ trắng.

Ông Vũ Văn Thiên chăm chú quan sát Tiểu Đa, nhưng khi thấy đôi mắt trong sáng thuần khiết trên khuôn mặt thanh tú của cô liếc sang nhìn mình ngượng ngùng rồi quay đi, trong lòng ông bỗng nhiên cảm thấy quý mến cô gái xinh xắn này, bất giác mềm giọng: “Tiểu Đa phải không? Lại đây xem con tiêu liêu của bác này!”.

Thần Quang thấy không giống như đã sắp đặt, lẽ ra ông phải im lặng, chỉ cần ư hừ là được rồi. Anh lập tức ngăn Tiểu Đa lại, nói với bố: “Tiểu Đa bảo hôm nay để cô ấy xuống bếp nấu nướng, cũng không còn sớm nữa, con đưa cô ấy xuống bếp đây!”.

Ông Vũ Văn Thiên sững sờ, con có biết đây là khách quý không hả? Ông nhìn Tiểu Đa, thấy cô ngoan ngoãn đứng ở đấy, mặt cúi gằm xuống đất. Liếc nhìn con trai, thấy Thần Quang đang nhìn mình vẻ dữ tợn. Ông ồ lên một tiếng, lại quay ra chơi với con chim tiêu liêu, lòng thầm nghĩ, thằng bé này khá đấy, có thể lấy được một cô gái biết nấu nướng như vậy!

Thần Quang dẫn Tiểu Đa xuống bếp, nói với chị giúp việc: “Chị chỉ cho cô ấy biết dụng cụ nhà bếp để ở đâu là được rồi”.

Phạm Tiểu Đa nhìn Thần Quang, tỉnh bơ hỏi: “Tạp dề để ở đâu?”.

Chị giúp việc vội vàng lấy tạp dề quàng vào cho cô. Tiểu Đa đảo mắt nhìn quanh nhà bếp một lượt: “Hôm nay nấu những món gì?”.

Chị giúp việc lập tức giới thiệu: “Tôi đã mua cá, thịt, đậu phụ, và các loại rau”.

Tiểu Đa xem xong, quay lại hỏi Thần Quang: “Anh thích ăn món cá gì?”.

Thần Quang nghĩ thầm, không lẽ mình tính sai rồi sao? Lúc ở nhà cô ấy cũng phải xuống bếp sao? Xong rồi trả lời: “Bố anh thích ăn cá nấu dưa chua”.

Tiểu Đa mở vòi nước rửa thực phẩm, rửa xong liền bắt đầu chế biến. Thần Quang nhìn dáng vẻ thành thạo của cô lại không nghĩ đến chuyện làm khó cô nữa, trái lại chỉ còn muốn được ăn đồ do cô nấu. Anh rất vừa lòng vì cô biết nấu ăn, lấy vợ chẳng phải cần lấy người như thế hay sao? Anh dứt khoát bảo chị giúp việc đi chỗ khác, còn mình lấy ghế ngồi đó xem cô thái rau, trong lòng cảm thấy vô cùng thích thú.

Tiểu Đa dừng lại, quay sang nói với anh: “Đàn ông nhà Vũ Văn không vào bếp, anh ra đi! Chờ đến bữa ăn là được rồi”.

Thần Quang vừa bước ra, Phạm Tiểu Đa liền đóng chặt cửa lại rồi lấy điện thoại gọi chị dâu cả: “Chị dâu, Thần Quang đưa em về gặp bố anh ấy, bảo em phải chuẩn bị cơm tối! Chị đừng nói cho các anh nhé, em phải làm cho anh ấy biết mặt!”.

Vợ Triết Thiên vừa nghe cô nói liền vội vàng bảo: “Trời đất, Tiểu Đa, em đừng gác máy, nghe này, chị sẽ chỉ cho em làm, chớ có làm cháy bếp nhà người ta đấy”.

Tiểu Đa cười vâng lời. Thế là nhờ sự chỉ dẫn từ xa của chị dâu cả, cô cho cá, dưa chua, hành và gừng thái lát vào nồi nước đang sôi lăn tăn, tiếp đó lại cho thêm gia vị theo chỉ dẫn.

Vợ Triết Thiên thở phào: “May chỉ là cá nấu dưa chua, cho vào nồi là xong, không cần quan tâm đến mùi vị”.

Tiểu Đa phấn khích: “Chị, nấu nướng dễ vậy à? Thần Quang bảo nấu cho năm người ăn là được, ở đây còn có đậu phụ, thịt xay, thịt thái sợi, thịt thái miếng, còn cả các loại rau, bây giờ làm thế nào?”.

Vợ Triết Thiên nghĩ một lát rồi bảo: “Theo chị em nên xào, chị hướng dẫn em làm chắc chắn là được. Thế này nhé, chúng ta làm đơn giản một chút, đậu phụ xắt miếng, dùng căng thẳng, em viên thịt xay thành từng viên tròn rồi nấu canh với đậu phụ! Em xào thêm món cải xanh nữa, ba món hơi ít, vì thế em cân nhắc khối lượng sao ọi người đủ ăn nhé!”.

Tiểu Đa cười vui vẻ, cúp máy rồi bắt tay vào nấu. Nếu biết được kết quả cuối cùng ra sao, chắc hẳn vợ Triết Thiên sẽ vô cùng hối hận vì không chỉ dẫn cho đến khi cô làm xong các món.

Phạm Tiểu Đa lại nấu một nồi canh đậu phụ thịt viên, xào cải xanh, sau đó mở cửa bếp.

Thần Quang ở ngoài đợi mỏi mắt, cuối cùng cũng thấy cô đi ra, vội hỏi: “Em nấu xong rồi à?”.

Tiểu Đa gạt đầu về đặc ý: “Chị Thần Hy và anh Lý Hoan đến chưa? Có thể ăn cơm được rồi”.

Phạm Tiểu Đa để tóc xõa, quần tạp dề, cười với mọi người đang ngồi bên bàn ăn hết như thiên thần bé nhỏ. Trước tiên cô bưng ra một bát lớn vừa cười vừa nói: “Hãy khoan mở nắp, để bưng hết lên rồi mở ra xem món nào thơm ngon hơn!”.

Ông Vũ Văn ghé mũi ngửi, cười tươi như hoa.

Vũ Văn Thần Hy và Lý Hoan nhìn nhau không nói, chỉ mỉm cười.

Thần Quang thì khỏi phải nói, đã cầm đũa chuẩn bị sẵn sàng tư thế tấn công. Nhân lúc Tiểu Đa quay vào bếp, anh định mở ra xem thế nào nhưng bị Thần Hy đập vào tay: “Tiểu Đa đã bảo để mang hết lên rồi hãy mở, vội gì!”.

Thần Quang nói về coi thường: “Đây là em muốn có chuẩn bị trước về tâm lý kéo đến lúc đó lại sợ chết khiếp”. Nói xong lại an ủi mọi người: “Lúc này thấy Tiểu Đa rửa và thái rau rất chuyên nghiệp, chắc không vấn đề gì đâu”.

Tiểu Đa lại bưng ra hai âu lớn nữa. Cô cởi tạp dề, bước lên mở hết nắp đây ra: “Đây là canh cá nấu dưa chua mà bác thích ăn nhất, đây là canh đậu phụ thịt viên, còn đây là rau cải xào chay!”.

Lúc Tiểu Đa bưng bát thứ nhất ra, mọi người còn chưa thấy có gì lạ vì đựng canh dưa cá vào âu là chuyện hết sức thường, nhưng đến khi ba chiếc bát lớn đặt trên bàn thì Thần Quang cảm thấy có gì đó không ổn: “Tiểu Đa, tối nay có bằng này thôi à? Em ọi người ăn cơm quán hả?”.

Tiểu Đa ngượng ngùng nhìn Thần Quang: “Tại em vội quá, lại sợ hơi ít món, mọi người ăn không đủ, anh xem đã đủ khẩu phần cho năm người chưa?”. Rồi lại quay sang nhìn ông Vũ Văn Thiên: “Bác, chắc không đủ rồi? Bác ăn khỏe lắm phải không?”.

Ông Vũ Văn Thiên thoáng chút bất ngờ, rồi lại cười hề hề: “Sao cháu lại hỏi vậy hả Tiểu Đa?”.

Cô nhẹ nhàng đáp: “Chị Thần Hy và anh Lý Hoan có vẻ không ăn nhiều, Thần Quang thường ngày cũng ăn ít, còn Bác thì cháu không biết”.

Thần Hy, Lý Hoan và Thần Quang đều tròn mắt nhìn ba chiếc âu lớn đặt trên bàn, trầm nghĩ, đến mười người ăn cũng đủ chứ nói gì năm người? Ông Vũ Văn Thiên cười, đáp: “Tốt lắm, thức ăn đựng vào bát, ăn mới đã, bác thích ăn đồ đựng trong bát lớn!”.

Tiểu Đa cười hì hì.

Âu đầu tiên là canh cá nấu dưa chua, trên mặt nổi một lớp dưa dày màu đỏ sậm, không nhìn thấy những miếng cá trắng tinh đâu cả. Thần Quang đụng đũa trước tiên, mò cá trong âu canh. Anh nhìn miếng cá gấp được, hỏi Tiểu Đa: “Miếng cá nấu dưa chua dày thế này à?”.

Tiểu Đa ấp úng trong miệng. Ông Vũ Văn Thiên nghĩ, nấu được là tốt rồi, cũng không nên làm khó cô bé nữa, thế là liền vội vàng cầm đũa gấp một khúc cá: “Được, cho nhiều dưa chua, cá càng đậm vị!”.

Mọi người tranh nhau gấp cá. Tiểu Đa nhìn họ vẻ lo lắng. Bốn người vừa cắn một miếng đã đồng loạt ho sặc sụa. Tiểu Đa hỏi: “Sao vậy? Đây là lần đầu tiên Tiểu Đa nấu món cá này”.

Ông Vũ Văn Thiên thở ra một hơi: “Ngon lắm, nhưng mà...”, đang nói dở câu đã lại ho: “Cay!”.

Thần Quang liền nhè miếng cá ra, Thần Hy vội vàng mở chai Coca, bốn người thi nhau uống. Thần Quang hỏi Tiểu Đa: “Chẳng phải chỉ ột ít ột tiêu thôi sao, sao lại cay như vậy?”.

Tiểu Đa đáp: “Tất nhiên là em cho rồi, em cho tất cả ột tiêu có trong bếp vào nồi, sau đó lại rắc thêm một ít ột bột nữa. Em nghĩ nhiều canh như vậy, con cá to thế, e rằng ít ột sẽ không đủ cay!”.

Ông Vũ Văn Thiên thấy Tiểu Đa có chút tủi thân, sợ cô lần đầu tiên đến nhà đã phải khó xử nên vội giúp cô giải vây: “Hóa ra canh dưa cá cho cay vào lại có một vị ngon khác”.

Tiểu Đa nghe ông nói vậy liền vui vẻ trở lại, cầm muôi múc đầy một bát: “Bác thích là được rồi, sau này cháu sẽ thường xuyên nấu cho bác!”.

Ông Vũ Văn Thiên cười tí mắt không dám ăn nữa, hỏi Tiểu Đa: “Cháu múc cho bác bát canh đậu phụ được không?”. Ông thấy lúc này uống chút canh là thích hợp nhất.

Tiểu Đa nhanh nhẹn đứng dậy lấy một chiếc bát khác múc canh đậu phụ, tiện thể lấy muôi múc cho ông một cục hình tròn to như nắm đấm.

Cả bốn người đều tròn mắt nhìn. Thần Quang ngỡ vực ngó cục tròn tròn đó rồi lại nhìn Tiểu Đa: “Đây là thịt viên hay canh đầu sư tử vậy?”.

Tiểu Đa nhẹ nhàng: “Em nghĩ năm người mỗi người ăn một viên chắc là no!”.

Thần Hy và Lý Hoan cúi mặt bấm bụng cười. Ông Vũ Văn Thiên cũng cười, nói với Thần Quang: “Xem ra lúc ở nhà Tiểu Đa con chưa được ăn no, bây giờ tất cả thịt viên của chúng ta đều dành cho con đấy!”.

Thần Quang sững người. Tiểu Đa múc thịt viên cho anh để lấy lòng: “Thần Quang, đây là lần đầu tiên em vào bếp, anh không thể để em mất lòng tin, đúng không?”.

Thần Quang định bảo không ăn nhưng lại nghĩ đến sau này Tiểu Đa còn vào bếp nấu nướng nên đành lặng yên.

Món thứ ba là rau cải xào, ông Vũ Văn Thiên liếc nhìn, không dám để Tiểu Đa giới thiệu nữa mà hô hào mọi người: “Ăn đi thôi! Tiểu Đa lần đầu vào bếp mà làm được như thế này là giỏi đấy, mọi người ăn nhiều một chút!”. Nói rồi ông lại đi gấp đậu phụ chứ không dám đụng vào rau xào. Tiểu Đa xào rất nhiều rau, rõ ràng còn cả rau chưa chín lẫn vào trong đó.

Sau đó mọi người đều lặng lẽ ăn, ăn xong nhìn lại, ngoài đậu phụ ra, tất cả những thứ khác vẫn còn nguyên.

Tiểu Đa rút rè nhìn mọi người, nói: “Thì ra thức ăn cháu làm vốn không ngon”. Mắt cô lập tức rơm rớm nước. Cả bốn người đều luống cuống không biết làm sao, ông Vũ Văn Thiên bắt đầu phê bình Thần Quang: “Tiểu Đa lần đầu vào bếp, thái độ như thế là nghiêm túc lắm rồi, hơn nữa lại nấu món canh dưa cá mà bố thích! Ngoài ra Tiểu Đa còn tính được chuyện làm sao để mọi người ăn no! Thần Quang, con sai rồi, tại sao lại không vào bếp giúp Tiểu Đa một tay? Bố nhớ hình như khi ở nước ngoài con đều tự mình vào bếp nấu ăn mà”.

Thần Hy và Lý Hoan cũng vội vàng an ủi: “Được thưởng thức món ăn Tiểu Đa nấu là tốt phúc lắm rồi, trước lạ sau quen, có ai ngay từ đầu đã biết nấu nướng đâu!”.

Thần Quang bắt đầu kiểm điểm: “Tiểu Đa, tất cả đều là do dụng ý của anh không tốt, không ngờ rằng đây là lần đầu tiên em vào bếp, sau này anh sẽ nấu cho em ăn!”.

Tiểu Đa nhìn Thần Quang rồi lại nhìn những người khác, vẫn với giọng nhỏ nhẹ: “Em sẽ học, nấu nhiều chắc sẽ ngon thôi, bắt đầu từ mai em sẽ ở nhà nấu ăn, anh làm việc xong rồi qua ăn nhé!”.

Thần Quang nghĩ thầm, thế này thì giết mình đi cho xong, ai còn dám ăn nữa! Nhưng nhìn sang thấy Tiểu Đa có vẻ rất chờ đợi nên đành miễn cưỡng nhận lời.

Ông Vũ Văn Thiên hỏi Tiểu Đa: “Ở nhà cháu nấu canh thịt viên ồi người một viên to vậy à?”.

Tiểu Đa cười thẹn thùng: “Cháu cũng biết phải viên thịt to nhỏ thế nào nhưng đến khi thả vào nước đều bị tan hết, thả đến đâu tan đến đấy, vì thế cháu liền viên năm viên thả vào, dù có tan mất một ít nhưng nhìn chung vẫn giữ được hình thù!”.

Ông Vũ Văn Thiên cười ha hả, cảm thấy Tiểu Đa rất đáng yêu, ông rất thích.

Thần Quang nghe tiếng cười của bố, thầm nghĩ, bố không nên dễ dàng quay súng bắn lại quân mình như vậy, thế là đưa mắt ra hiệu với ông.

Ông Vũ Văn Thiên thấy thế hiểu ra, vừa cười vừa nói với Tiểu Đa: “Bác tuổi đã à chúng nó đều không chơi với bác, cháu ngồi chơi với bác một lát nhé?”.

Thần Hy nghe thấy thế tái mặt, nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Đa. Nhưng cô không hiểu ra nên đã gật đầu đồng ý.

Thần Quang cười hì hì, nghĩ thầm, Phạm Tiểu Đa à, em chơi cùng bố anh nhất định em sẽ khóc dở mếu dở.

Lúc ở nhà, ông Vũ Văn Thiên không có sở thích nào hơn là chơi cờ vây vì ông cảm thấy chơi cờ vây cần phải động não nhưng không đến nỗi quá hao tổn tâm trí, lâu dần trở thành đệ nhất cao thủ trong gia đình về loại cờ này. Thắng mãi mà không có thưởng, ông cảm thấy nản, vì thế khi chơi cùng con trai con gái, ông liền nảy ra ý nghĩ cứ mỗi ván thua thì dán một mảnh giấy lên mặt, rồi ông vui sướng nhìn các con của mình mặt dán đầy giấy. Ai bảo bọn chúng đi suốt ngày không thêm quan tâm đến ông?

Lý Hoan cũng bị ông trị ấy lần nên tìm đủ mọi lý do để trốn tránh. Bây giờ nghĩ ra chiêu này là: Thần Quang muốn trông thấy Tiểu Đa phải dán đầy giấy lên mặt mà lại không dám nổi cáu chơi xấu trước mặt bố mình.

Tiểu Đa vừa nghe nói đến cờ vây thì thích thú nhảy cẫng lên. Cô là cao thủ chơi cờ này, khi thấy bảo phải dán giấy lên mặt thì cần thận hỏi lại ông Vũ Văn Thiên: “Bác, nếu mặt bác bị dán đầy giấy cũng không được tức giận đâu đấy!”.

Ông Vũ Văn Thiên nghe thấy thế, lòng hiếu thắng nổi lên. Con bé này thật không biết trời cao đất dày là gì! Ông cười với con trai, ý muốn bảo rằng lần này bố giúp con rồi đấy!

Mọi người trong nhà vây quanh bàn cờ xem một già một trẻ chơi cờ vây.

Trước khi bắt đầu Tiểu Đa lại hỏi: “Có quy tắc gì không ạ?”.

Ông Vũ Văn Thiên đáp: “Không có!”.

Tiểu Đa cười tít mắt cầm quân đi trước. Mảnh giấy đầu tiên được dán lên mặt ông Vũ Văn Thiên, sau đó ngày càng nhiều hơn. Tiểu Đa bỏ quân cờ xuống: “Bác, không chơi trò này nữa đâu”.

Ông Vũ Văn Thiên thổi mảnh giấy dán bên mép, nhìn thấy Thần Hy và Lý Hoan tươi cười rạng rỡ, lộ rõ vẻ hả hê vì trả được hận. Thần Quang muốn cười nhưng lại cố gắng nín nhịn. Ông Vũ Văn Thiên mắng thầm, thằng ranh, không phải là bố muốn giúp mày đấy sao! Trong lòng ông cũng rất muốn thắng Tiểu Đa một ván, vì thế gỡ nước cờ khác: “Tiểu Đa à, bác rất quý cháu, hằng ngày cháu đến chơi cờ với bác được chứ?”.

Tiểu Đa nhìn ông Vũ Văn về khó xử: “Nhưng mà, Thần Quang bảo là không nghe lời anh ấy sẽ bị đánh vào lòng bàn tay, nếu không biết sai còn bị phạt quỳ trước sân nữa!”.

Ông Vũ Văn Thiên nhân cơ hội giật những mảnh giấy trên mặt xuống, giận dữ nhìn Thần Quang: “Con dám! Con dám động đến một sợi tóc của Tiểu Đa, xem bố sẽ dạy dỗ con thế nào!”.

Thần Quang vô cùng buồn bực. Anh phải tốn bao nhiêu công sức thuyết phục mà bố lại dễ dàng đứng về phía Tiểu Đa như vậy. Anh bắt đầu có chút ngưỡng mộ các anh chị của Tiểu Đa. Mình cũng là con út trong gia đình, tại sao lại không tìm được đồng minh? Anh quyết định sau này sẽ ít đưa Tiểu Đa đến gặp bố mình để tránh cô ngày càng đòi hỏi có nhiều đặc quyền hơn.

29. Chương 34 - 35 (hết)

Chương 34

Thần Quang triệu tập hội nghị khẩn cấp các thành viên trong gia đình, trong đó có ông Vũ Văn: “Con cho rằng chỉ cần Phạm Tiểu Đa dẹp yên mấy người anh chị kia là không còn chuyện gì nữa, mà quên mất bố mẹ của họ. Làm thế nào bây giờ, con tài hèn sức mọn, khó lòng mà đối phó được”.

Thần Quang ôm Tiểu Đa, nói: “Nhiều người yêu em như vậy mà em lại chỉ yêu mình anh, nghe lời anh, em thật tốt quá!”.

Tiểu Đa nhìn anh không hiểu: “Thần Quang, vì sao anh lại luôn tìm cách bắt nạt em thế? Như vậy không được đâu, anh thôi đi được không nào?”.

Anh nhìn cô, đôi mắt nheo lại đầy vẻ nguy hiểm: “Anh biết là em cố tình làm ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời”.

Tiểu Đa cố gắng để mình trông có vẻ rất ngoan: “Đúng rồi, đúng rồi, anh biết là em không chỉ biết mỗi cam chịu!”. Nói xong vừa cười vừa chạy sang một bên.

Thần Quang không ngờ Tiểu Đa lại ngang ngược đến vậy. Anh vung tay túm cô lại: “Hừm, anh không cần người khác ủng hộ, anh phải chấn chỉnh em ngay bây giờ”. Nói rồi cúi xuống tìm đôi môi hồng của cô. Tiểu Đa vừa cười vừa ra sức đẩy anh: “Vũ Văn Thần Quang, anh có giỏi thì đừng dùng sức mạnh!”.

Thần Quang bỗng nhiên hiểu ra: “Mình cứ chơi xấu xem làm thế nào?”, thế là ôm chặt lấy Tiểu Đa mà hôn, ai đến khi anh hài lòng nhìn Tiểu Đa thẹn đỏ mặt tựa vào mình mới chịu thôi.

Anh dịu dàng nói với cô: “Tiểu Đa, anh không đợi được nữa, anh muốn cưới em”.

Phạm Tiểu Đa lặng thinh, mãi lâu sau mới bảo: “Chúng ta yêu nhau còn chưa được nửa năm”.

Thần Quang cảm thấy không thể bắt cứ chuyện gì cũng để cho Tiểu Đa dẫn dắt: “Tiểu Đa, anh nói lời giữ lời, anh đã ba mươi tuổi, là thanh niên già rồi, em phải nghĩ cho anh một chút chứ?”.

Tiểu Đa cúi đầu, nói: “Thế này mà gọi là cầu hôn à?”.

“Vậy em muốn thế nào?”.

“Em không biết, đây là lần đầu tiên có người cầu hôn em”.

“Không lẽ còn có người khác dám cầu hôn em?” Giọng Thần Quang đột ngột trở nên nghiêm khắc.

Tiểu Đa cúi đầu, cười: “Cầu hôn chẳng phải là có rất nhiều cách sao, đâu đơn giản như vậy”.

“Vậy em muốn anh cầu hôn kiểu gì?”

Tiểu Đa cười hì hì: “Em cũng không biết, thế này nhé, em thấy trong phim, trong truyện có rất nhiều cách cầu hôn, anh cứ theo đó mà làm, cách nào hợp thì em sẽ đồng ý”.

Chân Thần Quang chợt nhũn ra, lại định chỉnh mình cơ à? Anh nâng cằm cô lên, nhìn cô cười giả hoạt thật không khác gì hồ ly. Anh lạnh lùng buông một câu: “Anh chỉ có một cách, nếu em không đồng ý thì anh lại tiếp tục”. Nói xong lại hôn cô.

Mãi sau, Tiểu Đa thở hổn hển đẩy anh ra. Thần Quang hỏi: “Em đồng ý không?”.

Tiểu Đa nhón nhác: “Đâu có như vậy được? Anh xấu lắm!”.

“Anh thấy như vậy là tốt nhất!” Thần Quang vừa cười vừa nói rồi lại cúi xuống tìm môi Tiểu Đa.

Cô lấy tay ngăn lại, mở to mắt nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

Thần Quang bật cười to, nói: “Vẫn chưa đồng ý à? Tiếp tục!”.

Tiểu Đa cố sức quay đi: “Được rồi”.

“Anh không nghe thấy!”.

Tiểu Đa định dùng chân đá anh, Thần Quang nghiêng người tránh, rồi lấy chân quét một cái làm cô ngã nhào, tay cô nắm chặt lấy áo anh nhất định không chịu buông. Anh hỏi cô, vẻ khôì hài: “Em muốn đã nữa không? Lần trước anh nói gì nhỉ?”.

Cô yên lặng không đáp.

“Tính khí bướng bỉnh, anh cũng nói lời giữ lời.” Anh ôm lấy Tiểu Đa, cởi giày của cô ra: “Đi nào, đi bộ quanh phố!”.

Tiểu Đa bực bội: “Anh dám!”.

“Sao lại không dám?” Thần Quang đi ra phía cửa. Tiểu Đa hốt hoảng, hét lên: “Anh dám ôm em ra đường thế này, em sẽ không lấy anh nữa!”.

Thần Quang cười hì hì, ôm cô ngồi xuống sô pha: “Thế là đồng ý lấy anh rồi nhé?”.

Phạm Tiểu Đa đảo mắt: “Nhưng bố mẹ em còn chưa gặp anh mà!”.

Thần Quang hít một hơi thật sâu, anh thấy lo: “Em còn có bố mẹ à?”.

Tiểu Đa cốc vào đầu anh: “Thế chẳng nhẽ em từ hòn đá chui ra à? Đương nhiên là em có bố mẹ rồi, em lấy chồng, nhất định bố mẹ phải biết chứ?”.

Anh buông cô, nằm vật ra sô pha: “Tiểu Đa, anh phục em rồi, hóa ra vẫn còn có hai ngọn núi cao đang chờ anh phải vượt qua nữa à!”.

Tối hôm đó, Thần Quang triệu tập hội nghị khẩn cấp các thành viên trong gia đình, trong đó có ông Vũ Văn: “Con cho rằng chỉ cần Phạm Tiểu Đa dẹp yên mấy người anh chị kia là không còn chuyện gì nữa, mà quên mất bố mẹ của họ. Làm thế nào bây giờ, con tài hen sức mọn, khó lòng mà đối phó được”.

Thần Hy và Lý Hoan cười thầm, tìm Tiểu Đa ư, thật không dễ.

Ông Vũ Văn Thiên tìm hiểu toàn bộ quá trình sự việc, thấy con trai khổ sở như vậy thì không chịu được, quyết định tái xuất giang hồ: “Thần Quang, bố sẽ đích thân cùng con đến Lệ Giang! Già chọi già, hai đấu hai!”.

Thần Hy nói: “Bố không có ý định chơi cờ với Tiểu Đa ở trên đường đi đâu chứ?”.

Ông Vũ Văn Thiên nghiêm túc nói: “Giúp Thần Quang là trước tiên, còn đánh cờ là thứ hai!”.

Thần Quang nhìn bố, bỗng nhiên thấy không tin tưởng: “Bố à, lần trước bố đồng ý giúp con ra oai với Tiểu Đa, vậy mà kết quả lại là thị uy với con!”.

Ông Vũ Văn Thiên nghiêm mặt: “Con thì biết gì! Nếu bố thực sự dọa Tiểu Đa sợ, một nhà chồng ghê gớm như vậy, thử hỏi nó còn dám lấy con không?”.

Thần Quang bĩu môi: “Bố cứ khoác lác đi, nhờ bố không đấu lại được với bố mẹ Tiểu Đa thì làm sao?”.

Ông Vũ Văn Thiên tức giận: “Phải tin tưởng ở bố chứ. Nhớ năm xưa, bố tay không bôn ba lập nghiệp. Nói cho con biết, Tiểu Đa ở nhà là bảo bối, chỉ cần bố tạo được mối quan hệ tốt với Tiểu Đa thì hai ông bà họ Phạm chắc chắn sẽ thích, tuyệt đối không làm khó cho con đâu!”.

Cuối cùng Thần Quang cũng có đôi chút tin tưởng.

Các anh chị nhà họ Phạm nghe Tiểu Đa nói muốn đưa Thần Quang về Lệ Giang gặp bố mẹ thì ra sức dăn đi dăn lại cô, ngoài ra còn gọi Thần Quang đến dăn dò tỉ mỉ. Phạm Triết Thiên soạn một bức thư báo với bố mẹ đầy đủ tình hình về Tiểu Đa và Thần Quang, lại còn kèm thêm cả báo cáo về việc kiểm tra Thần Quang.

Mấy anh chị em chuẩn bị rất nhiều quà để Thần Quang và Tiểu Đa mang đi biếu bố mẹ.

Trước khi đi, Phạm Triết Thiên còn chỉ thị cho Thần Quang: “Bất kể dùng biện pháp nào nhất định phải mời được bố mẹ về đây ở ít hôm. Nếu không làm được thì đừng nghĩ đến chuyện cưới Tiểu Đa nhanh như vậy”.

Thần Quang thở dài, sao lại nảy ra thêm một đề bài nữa vậy. Nhưng nghĩ lại, nếu qua được cửa ải này rồi, đoạn đường phía trước sẽ rất sáng sủa, mà bản thân anh cũng không phải thử thách nữa, vì thế lập tức bày tỏ: “Kể cả có phải nói dối em cũng sẽ mời được hai cụ về”.

Phạm Triết Thiên có chút không yên tâm: “Nghe nói bố cậu cũng đi à?”.

Thần Quang trả lời mập mờ: “Bố em muốn nhân cơ hội đi du lịch một thể”.

“Nghe nói bố cậu lúc bình thường rất tốt, nhưng khi nổi giận có phần nóng tính, cậu phải hết sức chú ý, đừng để ông cụ bực mình!”.

Thần Quang nói về kiên định: “Từ nhỏ đến lớn em đều được dạy dỗ kính già yêu trẻ, anh Cả yên tâm, em thà chịu thiệt thòi về mình chứ không thể để người già buồn phiền”.

Phạm Triết Cầm bảo nhỏ Thần Quang: “Bố mẹ chị thích nhất là được những người trẻ tuổi hỏi han quan tâm, cậu nói năng ngọt ngào một chút sẽ tốt hơn”.

Thần Quang cảm thấy chị Hai thật tốt bụng.

Phạm Triết Địa khẽ nói: “Bố mẹ tôi thích người trẻ tuổi cởi mở hoạt bát, cậu cứ chuyện trò nhiều với họ, nhất định sẽ ổn”.

Thần Quang cảm thấy rất vừa lòng.

Phạm Triết Nhân kéo Thần Quang sang một bên: “Mẹ tôi thích nhất người khác khen bà khéo tay, cậu nhớ chưa? Bà làm khéo nhất là bánh nhân thịt, cậu ăn nhiều cho bà vui!”.

Thần Quang nghĩ Triết Nhân quả là không tồi.

Phạm Triết Hòa dường như nói một cách vô tình: “Cha tôi không thích quản lý công việc, nếu cậu xem trọng ý kiến của ông, để ông làm chủ mọi chuyện sẽ khiến ông nổi giận”.

Thần Quang gật đầu ghi nhớ, thầm nghĩ anh Năm cũng là người tốt.

Phạm Triết Lạc nói với Thần Quang: “Cậu đừng bao giờ kể thiếu sót của Tiểu Đa trước mặt họ, bình thường tươi cười hơn hẳn nhưng hề Tiểu Đa không vui, họ có thể nuốt chửng người khác đấy!”.

Thần Quang vỗ vai cậu: “Anh Sáu, em rõ rồi, dù có giả bộ nhẫn nhịn thì em cũng phải nhẫn nhịn cho đến khi bố mẹ anh đồng ý gả Tiểu Đa mới thôi!”.

Thần Quang nhận được nhiều thông tin như vậy, bỗng nhiên nghĩ thầm, bản thân mình còn có thể nhẫn được, nhưng bố thì làm thế nào? Ngay từ đầu anh đã thấy không yên tâm rồi. Lúc về nhà anh nói với ông: “Bố à, nghe nói hai ông bà họ Phạm đều rất hòa nhã, chỉ sợ trông thấy Tiểu Đa không vui”.

Ông Vũ Văn Thiên cười nhạt: “Ở trong nhà này người có thể làm Tiểu Đa không vui chỉ có mình con thôi, nói cho con biết, nếu làm hỏng kế hoạch cưới con dâu bé cháu nội của bố, bố sẽ không tha đâu!”.

Thần Quang không nói gì. Anh thầm tự nhủ, anh nhẫn nhịn. Tiểu Đa à, nhưng nhẫn nhịn nhiều nhất cũng chỉ đến lúc cưới được em thôi!

Chương 35

Thần Quang dắt tay Tiểu Đa bước đi trên đường phố Lệ Giang. Hít một hơi thật sâu bầu không khí mùa đông và ngắm nhìn ánh mặt trời ấm áp, anh cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Thần Quang khẽ nói: “Tiểu Đa, anh thấy rất ấm áp, tìm được em chẳng khác nào xuân về hoa nở”.

Lệ Giang vào tháng Một vẫn có hoa tươi nở rộ, trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, du khách đi lại như mắc cửi. Phạm Tiểu Đa dẫn hai bố con Vũ Văn Thần Quang đi theo mấy lối rẽ vòng vèo, cuối cùng cũng đến được cửa hiệu nhỏ của bố mẹ cô trong một con ngõ hẻo lánh.

Giống như các cửa hiệu nhỏ khác ở Lệ Giang, khắp trong ngoài cửa hiệu này cũng bày kín hoa tươi, treo rèm vải nhuộm, ngoài ra trên tường còn treo đủ các loại hàng thủ công. Ông Vũ Văn Thiên ngắm nghía cửa hiệu, cảm thấy hai ông bà họ Phạm rất có văn hóa và óc thẩm mỹ. Tiểu Đa vừa cười vừa kéo ông vào trong.

Trong cửa hiệu, bà Phạm đang làm đồ ăn còn ông Phạm đang tán gẫu với khách. Tiểu Đa nhìn ngay thấy họ, gọi to: “Tiểu nhị, đỡ hành lý và dâng trà! Có khách quý đến!”.

Thần Quang buồn cười nhìn Tiểu Đa, cảm giác như tất cả ánh nắng và sức sống của Lệ Giang đều tập trung trên người cô. Rồi lại nghe thấy tiếng gọi, “Tiểu nhị đâu?”. Hóa ra ông bà họ Phạm vừa là chủ vừa là nhân viên. Lúc này bà Phạm kêu lên một tiếng, ông Phạm ngoái đầu lại, nhìn thấy Tiểu Đa.

Bà Phạm từ sau quầy chạy ra: “Bảo bối! Mẹ nhớ con đến sắp chết mất!”.

Ông Phạm tươi cười rạng rỡ cũng ôm lấy cô: “Con gái ngoan lại đây cho bố hôn một cái nào!”.

Hai bố con ông Vũ Văn nhìn nhau, ông Vũ Văn Thiên nghĩ, bảo bối như vậy, nếu bị một chàng trai xa lạ dắt đi, e rằng họ sẽ không dễ dàng đồng ý.

Thần Quang nghĩ, cha mẹ ơi, tuổi cao như thế mà vẫn còn nựng con gái như vậy cũng không ngượng!

Tiểu Đa ôm mẹ xong rồi lại ôm bố, kéo họ đến trước mặt hai bố con ông Vũ Văn, giới thiệu: “Thưa bác, đây là bố mẹ cháu. Bố, mẹ, đây là bố của anh Vũ Văn Thần Quang!”.

Hai ông bà Phạm vốn đã nghe nói Tiểu Đa tìm được bạn trai tên là Vũ Văn Thần Quang, vượt qua được các thử thách của mấy anh chị trong nhà, bây giờ tận mắt thấy anh như cây tùng trước gió, tướng mạo tuấn tú, phong thái lịch sự, họ hết sức vui mừng. Hôm nay cậu ta cùng bố tới đây, khỏi cần phải nói, là thông gia đến nhà thăm nhau rồi. Ông Phạm cười tít mắt, bà Phạm cười tươi như hoa. Hai ông bà vội vàng kéo Vũ Văn Thiên ngồi xuống, rồi ông Phạm cũng gọi: “Tiểu nhị, mau đỡ hành lý rồi rót trà!”.

Thần Quang đứng đó chờ tiểu nhị đến giúp tháo hành lý nhưng nghe ông Phạm gọi hồi lâu mà vẫn chưa thấy ai ra nên cảm thấy bối rối. Ông Phạm liếc nhìn anh, thầm nghĩ, làm sao chàng trai này đến một chút dí dỏm hài hước cũng không có vậy?

Tiểu Đa thấy Thần Quang vẫn đứng ngây ra ở đấy liền lấy ngón tay chọc vào người anh: “Anh chính là tiểu nhị ở đây đấy! Bố em bảo anh để hành lý xuống rồi đi rót trà!”.

Thần Quang không biết có phải mình nghe nhầm không, vẫn đứng ngây ra ở chỗ cũ. Ông Phạm lắc đầu: “Chàng trai, chính là bảo cháu đấy, đặt hành lý xuống rồi ra sau quầy rót trà để ta tiếp đón thông gia!”.

Vũ Văn Thiên muốn phì cười, ngồi đó nhìn con trai đang ngẩn mặt ra. Ông nghĩ thầm, hai ông bà họ Phạm này thật đáng ghét, con rể còn chưa ra mắt đã sai bảo rồi. Ông quát Thần Quang: “Không nghe thấy bố vợ gọi con hả?”.

Tiểu Đa nhếch miệng cười, kéo Thần Quang vào trong quầy, lật cốc, lấy nước pha trà. Anh ngốc nghếch hỏi cô: “Vì sao mới lần đầu gặp bố mẹ em mà anh đã thành tiểu nhị trong quán của họ vậy?”.

Tiểu Đa lườm anh về lạnh lùng: “Không lẽ để bố em phải làm tiểu nhị pha trà mời anh à? Anh sướng quá đấy!”.

Thần Quang cười ngượng mãi, bố mẹ người ta thật lợi hại! Mới gặp mặt chưa đến vài phút mà đã giáng mình xuống thành kẻ làm thuê. Tiếp theo, nếu không làm tốt công việc của tiểu nhị e rằng chẳng thể mang vợ về được rồi.

Thế là chiều hôm đó, Vũ Văn Thần Quang trở thành tiểu nhị trong cửa hàng của hai ông bà họ Phạm.

Ba người già ngồi ở bàn chuyện trò vui vẻ. Tiểu Đa muốn đi giúp Thần Quang nhưng khôn nổi bố mẹ lâu ngày không gặp con gái, túm lấy cô chẳng chịu buông. Bốn người ngồi uống trà tán gẫu, chỉ khổ một mình Thần Quang luống cuống tiếp đón khách mua hàng.

Thông gia đến chơi, con gái về thăm, vì thế ông bà Phạm quyết định nghỉ bán hàng tối hôm đó. Ông quay vào bảo Thần Quang đang bận rộn ở trong quầy: “Cháu viết bảng thông báo tối nay nghỉ hàng, nhớ viết rõ cả lý do”.

Thần Quang thở phào nhẹ nhõm, anh biết ở Lệ Giang vào buổi tối những cửa hàng như thế này đông khách hơn ban ngày nhiều. Nếu buổi tối vẫn bán hàng thì anh phải tiếp tục đóng vai tiểu nhị.

Thần Quang lấy giấy viết ngay, nhưng viết nguyên nhân là gì nhỉ? Anh suy nghĩ một lát rồi vừa cười vừa ngoáy bút: “Con gái yêu của cụ ông và cụ bà họ Phạm đưa con rể chính thức và thông gia chính thức về thăm. Con gái là Thất tiên nữ, con rể không muốn làm Đồng Vĩnh[1], kính mời các vị quan khách ngày mai lại đến, tối nay đóng cửa!”. Sau đó anh dán tờ giấy lên cửa chính.

[1] Thất Tiên nữ và Đồng Vĩnh: Hai nhân vật trong bộ phim truyền hình do Trung Quốc sản xuất. Bộ phim lấy bối cảnh thời phong kiến, bảy nàng công chúa con của Ngọc Hoàng và Vương mẫu nương nương xuống phàm dạo chơi.

Ông Phạm chạy ra xem, lúc quay vào nói với Thần Quang: “Ý tứ rất hay, có điều chữ hơi kém, người ta có câu nét chữ như người, chữ của cháu tuy có khí phách nhưng cứng nhắc, không mượt mà uyển chuyển, chả trách gọi tiểu nhị đến nửa ngày vẫn chẳng phản ứng gì”.

Thần Quang dở khóc dở cười, bản thông báo anh viết thuộc thể văn quảng cáo.

Buổi tối, bà Phạm đích thân vào bếp nấu món sở trường nhất của mình. Ông Phạm kéo Vũ Văn Thiên đánh cờ vây. Tiểu Đa làm trọng tài, ai thua sẽ dán giấy lên mặt người đó. Hai cụ là kỳ phùng địch thủ, càng đánh càng hăng. Thần Quang bỗng nhiên thành ra chẳng có việc gì làm, định kéo Tiểu Đa đi dạo phố nhưng thấy bố trừng mắt nhìn mình nên đành hậm hực đứng bên cạnh xem.

Ông Phạm đảo mắt, nói với Vũ Văn Thiên: “Ông thông gia, ông xem thể này có được không, trò chơi phải có nhiều người tham gia mới vui, tôi thua thì dán giấy vào má trái Thần Quang, ông thua thì dán giấy vào má phải Thần Quang. Chúng ta đều đã lớn tuổi, dán giấy lên mặt không được phù hợp lắm”.

Vũ Văn Thiên nghe xong liền vỗ tay khen, rồi ông quay lại nói với con trai: “Ngồi đi, nếu má phải con nhiều giấy hơn thì bố xấu hổ lắm đấy!”.

Ông Phạm nghe thấy thế cũng rất vui: “Thần Quang à, nếu má trái của cháu nhiều giấy hơn tức là ta mất mặt đấy!”.

Thần Quang trừng mắt nhìn bố, thấy trong mắt ông lộ vẻ đầy tinh quái. Nhìn sang ông Phạm, thấy trong mắt cũng lộ vẻ giảo hoạt. Anh nghĩ, không phải mình chơi cờ, thắng thua liên quan gì đến mình? Sao lại cứ nhằm mình mà đánh vậy?

Tiểu Đa cười ha hả khen hay.

Thần Quang lườm cô một cái, cô đắc ý hất hàm về phía anh, vẻ mặt hào hứng. Thần Quang thấy thế thất thần, trầm nghĩ, nếu có thể khiến Tiểu Đa lúc nào cũng vui vẻ như vậy thì dán giấy lên mặt cũng chẳng sao.

Sau mấy ván, má trái Thần Quang đã dán ba mảnh giấy, má phải dán hai mảnh, ông Phạm tỏ ra không vui.

Thần Quang nghĩ, phải nhanh chóng đứng về phía nhạc phụ mới gọi là chính đáng, thế là liên quan sát tỉ mỉ bàn cờ giúp ông Phạm, nhờ vào kinh nghiệm đánh cờ với bố nhiều năm, cuối cùng đã lấy được một mảnh giấy dán lên má phải.

Lòng hiếu thắng nổi lên, Vũ Văn Thiên cười khà khà, nói: “Tiểu Đa à, ván này cháu chỉ giúp bác xem nên đi thế nào?”.

Ông Phạm thấy thế chột dạ, trình độ cờ của Tiểu Đa ông biết, ông không đánh lại được, hơn nữa ông cũng không dám thắng Tiểu Đa, vì nếu ông thắng con bé sẽ không vui: “Tôi nói ông thông gia nghe này, truyền thống ở đây là người đứng ngoài xem đánh cờ phải yên lặng!”.

Ông Vũ Văn Thiên nói: “Nhưng vừa nãy Thần Quang đã chỉ nước đi cho ông thông gia rồi còn gì”.

Ông Phạm cười ha hả: “Thần Quang vừa nãy cháu chỉ cờ cho ta à?”

Không lẽ lại bảo đúng như vậy? Thần Quang đương nhiên trả lời không phải, thế là anh bán rẻ bố mình một cách dứt khoát. Vũ Văn Thiên mắng con trai rồi bảo với Tiểu Đa: “Cháu ở bên cạnh cũng nghe thấy, vậy cháu nói đi!”.

Tiểu Đa cảm thấy Thần Quang nói dối như vậy thật không phải, tốt xấu gì cũng là bố của mình. Cô quyết định phải lên tiếng, nên đáp: “Cháu nghe thấy Thần Quang chỉ cho bố cháu”.

Con gái yêu lại đi giúp đỡ người ngoài, ông Phạm quắc quăn cờ xuống: “Không chơi nữa, ăn cơm thôi!”. Rồi thân mật kéo Thần Quang đi ăn cơm.

Tiểu Đa thấy bố bỏ đánh cờ, cũng vui vẻ kéo ông Vũ Văn Thiên đi ăn cơm.

Thần Quang nhớ lời các anh chị của Tiểu Đa, cố gắng nói toàn những lời ngọt ngào khiến ông Phạm vui đến nỗi tươi cười hơn hờ suốt cả buổi tối. Bà Phạm bưng cơm lên. Thần Quang nghĩ, mình ra sức ăn là được,

ăn xong lại ra sức tâng bốc, chắc chắn thành công. Quả nhiên bà Phạm cực kỳ vui vẻ. Chỉ trong chốc lát, hai ông bà đã đối với Thần Quang vô cùng thân thiết.

Ông Vũ Văn Thiên thấy vậy trong lòng rất vui. May mà Tiểu Đa ngồi bên cạnh, vừa khéo léo vừa hiểu biết gấp đồ ăn ọi người, hơn nữa món nào cũng gấp mời ông ăn trước tiên, xem chừng khiến hai ông bà Phạm phải xót xa trong lòng.

Thần Quang thấy thế không ổn nên cũng tranh gấp thức ăn cho ông bà Phạm. Hai ông bà cảm động khen con rể vẫn là tốt nhất.

Ăn xong, Thần Quang chủ động đi rửa bát. Ông Phạm ngăn anh lại, rồi bảo Tiểu Đa: “Bây giờ con là tiểu nhị, đi rửa bát đi! Đàn ông không làm những việc này”.

Tiểu Đa sững người, hai mươi hai năm nay chuyện này chưa từng xảy ra.

Thần Quang cũng sững người, cuối cùng tìm được đồng minh rồi. Anh có cả một bồ oan ức và khổ sở cần phải dốc hết ra với đồng minh!

Ông Vũ Văn Thiên thấy rất vui, thế là đại cục đã định! Xét về công lao, tất cả đều do mình, nếu không phải là mình đánh cờ với ông Phạm thì làm gì có cơ hội cho Thần Quang lấy lòng bố vợ? Nếu không phải là mình kéo Tiểu Đa ra, làm sao có thể khiến hai ông bà Phạm thấy được chàng rể quý? Ông thực sự khâm phục bản thân mình.

Tối hôm đó, hai ông bà Phạm nhất trí tiếp nhận Thần Quang là thành viên trong gia đình.

Thần Quang tranh thủ thời cơ mời hai ông bà trở về ít hôm ăn Tết, tiện thể thu xếp việc cưới hỏi. Cả hai người đều vui vẻ đồng ý. Thần Quang cảm thấy trong số bao nhiêu hiệp đấu với nhà họ Phạm, chuyển đi Lệ Giang này là thuận lợi nhất, thuận lợi đến mức chính anh cũng không tin. Đặc biệt, hai ông bà Phạm còn nói với anh: “Thần Quang à, sau này chúng ta giao Tiểu Đa cho cháu dạy bảo đấy!”.

Anh thấy người bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn, từ “dạy bảo” này nghe càng thấy dễ chịu.

Buổi tối Tiểu Đa nói chuyện riêng với bố mẹ. Cô tỏ ra rất ấm ức: “Con cứ nghĩ bố mẹ sẽ làm khó anh ấy một chút, vậy mà lại dễ dàng quá, còn cho phép anh ấy quản con, bố mẹ không yêu con nữa à?”.

Bà Phạm ôm cô vỗ về: “Bảo bối của mẹ, chính vì yêu con nên mới đối với Thần Quang như vậy, đối tốt với cậu ta thì cậu ta càng đối tốt với Tiểu Đa của mẹ hơn”.

Ông Phạm cười ha hả, rồi cũng ôm cô: “Con gái ngoan, các anh của con đã đóng vai phản diện rồi thì bố mẹ đành phải làm anh hùng thôi. Như vậy lần nào cũng có thể chấn chỉnh nhà họ được chứ. À, không phải, phải nói là sử dụng cả ân lẫn uy chứ!”.

Rồi ba người cùng bật cười.

Thần Quang hào hứng nói với bố: “Không ngờ bố mẹ Tiểu Đa tốt bụng đến vậy, vừa nhìn đã nhận ngay ra con là người tốt!”.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Ông Vũ Văn Thiên thương hại nhìn con trai: “Ngày trước bố cũng bị mẹ con làm khó như vậy đấy. Con trai, đàn ông nhà Vũ Văn dù có mất mặt ở nhà vợ cũng không có gì là xấu hổ, nhớ chưa!”.

Thần Quang dắt tay Tiểu Đa bước đi trên đường phố Lệ Giang. Hít một hơi thật sâu bầu không khí mùa đông và ngắm nhìn ánh mặt trời ấm áp, anh cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Thần Quang khẽ nói: “Mùa xuân năm sau chúng mình kết hôn đi”.

“Sao lại là mùa xuân hả anh?”.

“Tiểu Đa, bởi vì anh thấy ấm áp, tìm được em chẳng khác nào xuân về hoa nở”.